Aşkın Gözyaşı Kırkpınar

Halil Delice

halildelice.com

282

TANITIM YAZISI

Kırkpınar romanıyla beklenilmeyen gerçekleşti. "Cihanı Titreten Türk Koca Yusuf/Yalnızca Güle Yenildi", "Cihan Şampiyonu Kara Ahmet/Güreşle Kızılelma'yı aradı", "Sultanın Aslanı Mümin Pehlivan" ve "Spor Geleneğimiz ve Kırkpınar" isimli eserlerin yazarı Halil Delice'den yeni bir roman, bir sevda destanı... Kırkpınar'ın romanı... "Aşkın Gözyaşı Kırkpınar" aşkın en anlamlısıyla huzurlarınızda...

Bu romanda; Oğuz neslinin Büyük Okyanustan Atlas Okyanusuna yürüyüşünü, Anadolu'nun vatan, SON KALE oluşunu, Selçuklu ve Osmanlı devletlerinin kuruluş destanlarını, Oğuz Kağan emaneti Altın Yay ve Gümüş Oklar ile Selimiye Camisi'nin sırrını, Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya akışını bulacaksınız.

Emaneti Türkistan'dan Anadolu'ya getiren Selim'in şehit olduğu yerde doğan kırk pınar... Şehitlerin kanını, âşıkların gözyaşını, hak için çalışanların alın terini... Kırkpınar güreşleri ise... Anadolu'nun vatan oluşunu, Son Kale kılınışını... Sahip olunan güzelliklerin elden çıkmaması için zamanın gerektirdiği gibi çalışmayı, güçlü olmayı... Üç düşmana karşı yapılan mücadeleyi, aşkı için feda olmayı temsil eder. Lale de Kırkpınar'ın, Ermeydanı Yeryüzünün Hayır Meydanı kılınmasının remzidir.

arka kapak yazısı

"Kâinatın yaratılmasından maksat, aşktır, muhabbettir. Bu aşktan... Önce Muhammed aleyhisselamın nuru yaratılmış... Bu nurdan da bütün Kâinat... Allah lafzının aslı he harfidir. Kâinatta her zerre hareket halindedir. Hareket halinde olan şey, he harfini çıkarır. Biz de her nefes alıp verişimizde bu harfi çıkarıyor, Allah

diyoruz. Kur'ân-ı kerimde, yerde ve gökte ne varsa Allahü teâlâyı zikreder buyurulmaktadır. Bütün Kâinat aşk üzeredir, aşkın gereğini yapmaktadır.

Bizim dünyaya gelişimizden maksat da işimizle, ibadetlerimizle hakiki aşka kavuşmaktır. Güreşde bu kavuşma mücadelesini temsil eder. Nefsimiz, şeytan ve kötü çevreye karşı yapılan mücadeleyi... Sahip olunan güzellikleri elde tutmak, Anadolu'yu Son Kale kılmak ve Kıyamet'e kadar böyle kalması için çalışmayı... Siz Ali ve Selim... Bu temsili güreşlerin başlatılması için seçildiniz. Siz ikiniz... Yaptığınız güreşle... Anadolu'nun Son Kale olmasının, gerçek aşka kavuşmanın, Oğuz Türkünün ülküsü Kızılelma'nın, Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyüşün işareti kırk pınarın akmasına vesile olacaksınız"

* * *

ön kapak

Kırkpınar'ın doğuşunun, Osmanlı'nın kuruluşunun, hakiki aşka kavuşmanın romanı...

AŞKIN GÖZYAŞI

KIRKPINAR

"Ve demiştik ki: Ey Âdem, sen eşinle beraber Cennet'te yerleş. Ondan (Cennet'in yiyeceklerinden) neresinden isterseniz ikiniz de bol bol yiyin. Fakat şu ağaca yaklaşmayın. Yoksa ikiniz de nefsinize zulmedenlerden olursunuz.

Nihâyet şeytan, onların (Âdem ile Havvâ'nın ayağını kaydırdı) Cennet'ten çıkarılmalarına ve içinde bulundukları nimetten uzaklaştırılmalarına sebep oldu.

Biz de, birbirinize düşman olarak buradan (yere) inin. YERYÜZÜNDE sizin için belli bir vakte (ömrünüzün sonuna) kadar yerleşme ve ondan istifade imkânı vardır, demiştik." (Bakara sûresi: 35, 36)

"Korkut Ata ayıtdı. Âhir zamanda hanlık gerü Kayı'ya dege, kimesne ellerinden almaya, âhir zaman olup kıyâmet kopınça. Bu didügi Osman neslidür."

Oğuzname

* * *

Sene 1359... Üçyüzbin seneyi aşkın bir zaman geçmişti. Âdem aleyhisselamın ve Havva annemizin Cennet'ten ermeydanı Yeryüzüne indirilişlerinin, İblis ve yardımcılarıyla mücadeleye başlamalarının üzerinden...

İki âdemoğlu Ali ile Selim... Kardeş çocukları... Yine karşı karşıya idiler. Güreşle hakiki aşka, sevdiklerine kavuşma gayretindeydiler. Onlara denilmişti ki...

"Kâinatın yaratılmasından maksat, aşktır, muhabbettir. Bu aşktan önce Muhammed aleyhisselamın nuru yaratılmış... Bu nurdan da bütün Kâinat... Allah lafzının aslı he harfidir. Kâinatta her zerre hareket halindedir. Hareket halinde olan şey, he harfini çıkarır. Biz de her nefes alıp verişimizde bu harfi çıkarıyor, Allah diyoruz. Kur'ân-ı kerimde, yerde ve gökte ne varsa Allahü teâlâyı zikreder buyurulmaktadır. Bütün Kâinat aşk üzeredir, aşkın

gereğini yapmaktadır.

Bizim dünyaya gelişimizden maksat da işimizle, ibadetlerimizle hakiki aşka kavuşmaktır. Küreşde bu kavuşma mücadelesini temsil eder. Nefsimiz, şeytan ve kötü çevreye karşı yapılan mücadeleyi... Sahip olunan güzellikleri elde tutmak, Anadolu'yu Son Kale kılmak ve Kıyamet'e kadar böyle kalması için çalışmayı... Siz Ali ve Selim... Bu temsili küreşlerin başlatılması için seçildiniz. Siz ikiniz... Yaptığınız küreşle... İlk Kale Anadolu'nun Son Kale olmasının, gerçek aşka kavuşmanın, Oğuz Türkünün ülküsü Kızılelma'nın, Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyüşün işareti kırk pınarın akmasına vesile olacaksınız"

İkisi de... Türkistan'ın Hive şehrinden, hayattayken efsane olmuş Mahmut Pehlivanın torunuydu, kızından ve oğlundan...

Şimdi... Hadrianus(2) yakınında, Arda nehri boyunda güreş için hazırlık yapıyorlardı. Ali'nin sevdiceğiyle evlenebilmesi için, başpehlivan birincisi olması şart koşulmuştu. Ali'nin yenemediği tek kişi Selim'di. Nehir boyundaki çayırı görünce... Haydi, Selim davran küreşeceğiz, demişti.

Selim'in gözleri canından çok sevdiği Ali'ye gidince... Onun sevdiceğine kavuşması için konulan şartı hatırladı. Bunu hatırlayınca da babası Emir Gilâl ve dayısı Laleli Hüseyin'in anlattıkları gönlünde kanatlandı. Buhara'da bıraktığı, sevdasını söyleyemediği, Alelma ismini verdiği sevdiceği gönlüne düştü. Annesine bile söyleyememişti. Babası, sana yol gözüktü deyince, Anadolu'ya doğru yola çıkmıştı. Yaralı gönlünü, sevdiklerini, sevdasını söyleyemediği sevdiceğini, Alelma'sını geride bırakarak. Yol boyunca hem gönlünde hem de önünde Alelma'sı eksik olmamıştı. Alelma, Alelma derken... Dilinde Almıla'ya döndüğünü fark etmiş. Fark edince de... Almıla isminin Oğuz Türkleri arasında yaygın olduğunu, Alelma'nın Almıla'ya döndüğünü anlamıştı. Ama o... Alelma demekten vazgeçmemişti. Almıla derse... Kızılelmalar arasında kendisine bakan sevdiceğine ihanet ediyormuş gibisine gelmişti.

Sevdiceğinin pınara düşen al elma yüzü zihninde yine alevlendi. O gün hiç aklından çıkmıyordu. Susuzluktan nasıl da kavrulmuştu. Daha önce görmediği pınara kavuşunca nasıl da sevinmişti. Hayret etmişti. Çünkü daha önce orada pınar yoktu. Pınarın suyunu avuçlamak için eğildiğinde... Al elma yüzlüyü görmüştü. Ayna gibi gösteren suyun yüzeyinde. Başını kaldırdığında... Fazla yüksek olmayan elma ağacının dalında, Kızılelmaların arasında görmüştü, şaşkınlık içinde kendisine bakanı... Ay diyerek kendisini yere bırakmış, koşarak uzaklaşmıştı.

Ebedi aşka, Buhara'da bıraktığı sevdiceğine kavuşabilecek miydi? O sevgilinin Buhara'da olduğundan da emin değildi. Sanki gökten inmişti. Oğuz Han'ın sevdiceği Gökçe Kız gibi...

Kavuşmanın işareti... Yeryüzü'nün aşkından doğan, ebedi aşkı temsil eden gözyaşlarından meydana gelen kırk pınar demişlerdi.

Selimin ciğerleri kavruldu. Ta Âdem aleyhisselamdan o ana... Ermeydanı Yeryüzünde yapılan iyi-kötü kavgası ve ebedi aşka, ebedi güzelliğe kavuşma mücadelesi hakkında... Babasının ve hocasının anlattıklarını, bizzat yaşadıklarını hatırlayınca...

Gönül atı milyarlarca yıl ötesine gitti. Sonra da yaşanılan ana doğru doru at üzerinde dörtnala döndü.

* * *

Hiçbir şey yoktu, yalnızca O, Allahü teâlâ var idi.

"Gizli bir hazineydim, tanınmayı sevdim, tanınmak için mahlûkatı yarattım" buyurdu(1).

Bütün her şeyin yaratılmasına sebep, MUHABBET, sevgiydi. Allahü teâlâ Muhammed aleyhisselamın aşkına Kâinatı yarattı.

"Bütün varlıklara ve zerrelere sirayet etmiş, onların özünü ve var olma sebebini meydana getirmiş olması sebebiyle... Ancak MUHABBET vasıtasıyla Allahü teâlâya yakınlık ve tanıma mümkün olur" denildi.

Kâinatın yaratılış sebebi muhabbet, sevgiydi.

Allahü teâlânın ilk yarattığı, Peygamberimiz Muhammed aleyhisselamın nûruydu.

Her şey Muhammed aleyhisselamın hürmetine yaratıldı.

Allahü teâlâ hadîs-i kudsîde Muhammed aleyhisselam için; “Sen olmasaydın, sen olmasaydın, hiçbir şeyi yaratmazdım” buyurdu.

Allahü teâlâ sevgili peygamberimiz Muhammed aleyhisselamın nûrunu yarattıktan sonra bu nûrdan âlemleri ve içinde olanları ve zamanı yarattı.

Allahü teâlâ, Âdem aleyhisselamı yaratmayı dileyince, meleklere Yeryüzünde bir halife yaratacağını bildirdi.

Melekler; “Yâ Rabbî! Yeryüzünde fesâd çıkaracak ve kan dökecek olan insanları niçin yaratıyorsun?” dediler. Çünkü onlar, irade sahibi Cinlerin Yeryüzünde nasıl fesat çıkardıklarına, nasıl kan döktüklerine şahit olmuşlardı.

Allahü teâlâ, Âdem aleyhisselama secde edilmesini emretti. İblis, kendini üstün görüp, kibirlendi. Allahü teâlânın emrine uymadı. Gadab-ı ilâhiyeye uğradı ve kovuldu. Kovulmasına sebep olan Âdem aleyhisselamı ve eşi Havva validemizi Cennet'ten kovdurmak için bir an olsun durmadı. Bunu başardı da... Yemin ederek ebedi hayat vaat etti. Yasak meyveden yemelerini, Cennet'ten Yeryüzüne kovulmalarını sağladı.

“Nihâyet Şeytan, onların (Âdem ile Havvâ'nın ayağını kaydırdı) Cennet’ten çıkarılmalarına ve içinde bulundukları nîmetten uzaklaştırılmalarına sebep olduBiz de, birbirinizedüşman olarak buradan (yere) inin. YERYÜZÜNDE sizin için belli bir vakte (ömrünüzün sonuna) kadar yerleşme ve ondan istifade imkânı vardır, demiştik.”(3)

Yeryüzünde Âdem aleyhisselam ile karşı karşıya gelen İblis endişelendi... Helâk edileceğinden korkarak Kıyâmet’e kadar ömür ve mühlet istedi. Allahü teâlâ ona mühlet verdi.

“İblis dedi ki: Yâ Rabbi, yemin olsun ki beni rahmet-i ilahiyyenden mahrum bıraktığın (beni huzurundan kovduğun) için, ben insanlara yeryüzünde birtakım işleri yaldızlı ve süslü göstereceğim ve onların hepsini azdırarak (yoldan çıkararak,

sapıklığa ve) dalâlete sevk edeceğim. Hâlis kulların hariç onların hepsini saptıracağım, dedi." (4)

Yeryüzü denilen ERMEYDANINDA insanlara karşı MEYDAN SAVAŞINI başlattı. Kıyamet'e kadar devam edecek... Salih müminler, halis kullar, ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı, İblis ve ona tabi olanlar da şer meydanı yapmağa çalışacaktı.

Yüce Yaratan, irade verdiği insan ve cinleri niçin yarattığını Kur'an-ı kerimde açıkladı. "Ben cinleri de insanları da ancak bana kulluk (ibadet) etmeleri (beni tanımaları) için yarattım."(5)

"Yeryüzüne imtihan, Allahü teâlâya kulluk, aşka kavuşabilmek, ebedi güzellikler diyarına gidebilmek için geldik" diyenler... İblis'le, onun yardımcılarıyla, kötü çevre ve nefisleriyle mücadele ederek Yeryüzünü ve vücutlarını, hayır meydanı eylemeye gayret edeceklerdi.

YERYÜZÜ, insanoğlu için yurt, imtihan meydanı, ermeydanı olmuştu. Bu imtihanın sonunda ya ebedi saadete kavuşup mekânları Cennet ya da ebedi felaketi hak edip gidecekleri yer Cehennem olacaktı.

Yüce Mevla, şöyle buyurdu:

"Biz yeryüzünü size bir mesken, dağları da dayanak olarak yaratmadık mı?"(6)

İyiler çalışacak. İnsanların ebedi saadete kavuşması için Yeryüzünün HAYIR MEYDANI, hakikate ulaşılan mekân olmasına, hakikate kavuşulmasına mâni olan engellerin kaldırılmasına, ilahi aşkı tanımasına gayret edecekler. Enbiya sûresinin "Canlı olan her şeyi sudan yarattık" mealindeki 30. âyet-i kerimesinin manasının esrarına varılmasına, pınarların; yeryüzünün ilahi aşk sebebiyle bağrından akıttığı gözyaşı olduğunu anlatmaya çalışacaklardı.

Yeryüzündeki mücadele Âdem aleyhisselamın burasını mesken tutmasıyla başladı. Önce İblis'le... Sonra da... Çocukları oldu. İnsanın insanla mücadelesi başladı. Habil ve Kabil iki kardeşti. Yeryüzünde ilk onlar doğmuştu. Büyüdüler, birbiriyle ciddi güreş

yapacak hale geldiler. Hâbil, Kâbil'le güreşmeyi çok seviyordu. Ama o...Yenilince çok kızıyordu. Hep o yenmek istiyordu.

İki kardeşe, "Güreş; sizlerin ve sizden sonra geleceklerin Yeryüzünde Hak için yaptığı mücadeleyi temsil eder. Nefsinize, babanız ve annenizin Yeryüzüne indirilmesine sebep olan İblis'e ve kötü çevrenize, sahip olduğunuz nimetleri almak isteyenlere karşı yaptığınız mücadeleyi... Bunun için güreşirken ciddi olmalı, yenmek için gayret göstermeli, bütün kuvvet ve aklınızı kullanmalısınız. Güreşin şakası olmaz" denmişti. Ciddi tutunca da her seferinde Hâbil, Kâbil'i yeniyordu. Kâbil yenildikçe gönlü kirleniyordu. Evlenme yaşına gelince... Bir de güreşte yenilginin üzerine kadın meselesi binince... Kardeşini öldürdü, İblis'in rehberliğinde... Yeryüzünde ilk insan kanı aktı, hem de kardeş kanı... Ermeydanı Yeryüzü üzüldü, gözlerinden ırmaklar dolusu gözyaşı aktı. Ermeydanı teselli buldu, toprağına karışan ilk kanın mazlum kanı olmasıyla... Toprağına emanet edilen ilk bedenin mazlum bedeni olmasıyla... Ya ilk akan zalim kanı olsaydı. Nasıl da titremişti, ilk saldıran Hâbil olacak, Kâbil'i yaralayacak ve onun kanını akıtacak diye...

İblis bayram yaptı. Kıyamet'e kadar devam edecek fitne ateşinin yanmasıyla... "Hâbil'in kurbanının kabul olması ve gökten gelen bir ateşin onun kurbanını yakmasının sebebi... Onun ateşe saygı göstermesidir" dedi. Babası Âdem aleyhisselamı, vahyin ışığını terk etti. İblis'in sözüyle ateşe tapmaya başladı. Nefis ateşini de buna ilave ederek...

Ve ermeydanı, imtihan meydanı Yeryüzünde, iyi ile kötünün mücadelesi başladı, ta Kıyamet'e kadar devam edecek olan... Bir tarafta, İblis ve yolundakiler, onun en büyük yardımcısı insanın içindeki düşman nefsimiz... Diğer tarafta da "Yaratıcı birdir, sonsuz güç, hikmet, merhamet sahibidir. O, razı olduğunu elçileri vasıtasıyla bildirmiştir, bu dünya imtihan yeridir. Ebedi güzellikler diyarı Cennet'te ebedi kalabilmek, aşka kavuşabilmek için bu dünyaya gönderildik. Pınarlar, Yeryüzünün ilahi aşk sebebiyle

bağrından akıttığı gözyaşıdır" diyenler...

* * *

Âdem aleyhisselamın Yeryüzüne gönderilmesiyle başlayan iyi-kötü, hak-bâtıl mücadelesinde, geçen yüzbinlerce senede neler oldu neler... Ermeydanı Yeryüzü doldu boşaldı, doldu boşaldı. Hâbil'le başlayan mazlum kanı durmadan aktı.

Silah ve alet yapımı akılalmaz noktalara geldi. İnsanlar, kendi yaptıkları silahlarla yok oldular, yok ettiler.

Sonra Nuh aleyhisselamla birlikte Tufan da geldi. Yeryüzündeki hayat, mücadele... O'nun üç oğlu Sam, Ham ve Yafes ile tekrar başladı. Doğu Asya'da, Yafes'in neslinden olan Türk'ün soyundan gelenler hâkim oldular.

Karahan oğlu Oğuz Han, Müslüman idi. Nereden, ne zaman geldiği bilinmeyen Uluğ Türk isimli hocasının rehberliğinde... Dünyanın fethine çıktı. Üç tarafı denizle çevrili, beşik şeklindeki büyük bir kara parçasına ulaştı. Bunun ortasındaki bir dağa çıktılar.

Uluğ Türk, Nuh aleyhisselamdan önce gelişmiş nice olağanüstü alete, kendisinde emanet sırlara sahipti. Dağın zirvesinde... Yüzeyi bir ayna gibi parlayan bir aleti heybesinden çıkardı. Parmağıyla aletin bazı yerlerine dokundu. Yüzeyden ışıklar, sonra şekiller çıktı. Hareketlenme durunca, beşik gibi olan etrafı mavi bir şekli gösterdi.

"Beyim, bu gördüğünüz şekil, şu an üzerinde olduğumuz kara parçasının haritasıdır. Burası... Kıyamet'e yakın, doğru imanın, adaletin yaşanacağı, mazlumların sığınacağı bir yer, Son Kale olacak. Senin soyundan gelenler burada hükmedecek."

Uluğ Türk, alet üzerinde, beşik şeklindeki kara parçasının, iki denizi birleştiren iki boğaz ve küçük bir denizden sonra devamı olan bir paçasını işaret etti.

"Burası... Adı Kurulmuş Yay manasına gelecek şehrin kurulacağı yer... Burada Altın Yay'ın çalıştırılacağı mabet inşa edilecek. Bu mabet, Son Kale'yi temsil edecek. Dosta ve düşmana Son Kale'ye

geldiğini haber verecek.

Yine burada... Dünyanın ermeydanı olmasını, kişinin üç düşmanıyla, sahip olunan nimetleri almak isteyenlerle mücadelesini ve hakiki aşka, Son Kale'ye ulaşılmasını ve muhafaza edilmesini temsil eden güreş oyunları tertip edilecek. Burada kırk pınar fışkıracak ve Kırkpınar ismiyle anılacak. Bütün bunlar neyin işareti? Soyundan gelenlerin Kıyamet'e kadar Hakkın ve adaletin savunucusu, mazlumların koruyucusu, üç tarafı denizle çevrili beşik şeklindeki kara parçasının da Hakkın ve hakikatin Son Kalesi olacağının... Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyüşün işareti... Tabii ki geleceği ancak Allahü teâlâ bilir. Bu söylediklerimiz gönül erlerinin gönüllerine ilham edilen veya başka yollardan kendilerine bildirilen bilgilerdir, mutlak değildir."

Uluğ Türk'ün söyledikleriyle aklı başından gidecek gibi olan Oğuz Han, yüce dağın zirvesinden inince bir an durmadı. Seferine devam etti. Kırk yılın sonunda... Seferini tamamlayarak Ötüken'e döndü. Kırk gün devam eden bir şölen verdi.

Kırk günün sonunda... İki kırkı devirmiş olan Oğuz Han yorulmuştu. Fethettiği ülkeleri oğulları arasında paylaştırdı. Altın Yay'ı bulan oğulları Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han'a doğu; Gümüş Okları getiren Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han'a da batı ülkeleri olmak üzere... "Bu ülkeler mülkünüz değil, size emanettir. Sizden sonraki nesillere daha mamur, daha yaşanır, daha huzur dolu teslim etmek üzere... Buğday başağı gibi olun. Nimetler, güç, bilgi arttıkça boynunuz bükülsün, nasıl şükrederiz endişesiyle... Ama hiçbir zaman üç tarafı denizlerle çevrili yurdu, Uluğ Türk'ün anlattığı Son Kale'yi, kurulmuş yay manasına gelen şehirde yapılacak temsili küreşleri unutmayın. Orasının Kıyamet'e kadar Oğuzlara vatan, Hakkın ve adaletin Son Kalesi olarak kalması için vasiyet edin. Kılıç, kalem ve könlün birbirinden ayrılmaması için gayret edin" dedi.

Gümüş Okların her birini küçük oğulları Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han'a verdi. "Ok, yaya tabidir, siz de Altın Yay'a sahip

bulunan ağabeylerinize tabi olunuz" dedi ve bunlara Uluğ Türk'ün işaretiyle Üç Oklar ismini verdi. Altın Yay'a tabi olduklarını, insanda bedeni ve aklı temsil ettiklerini göstermek üzere... Ok, yay ile hedefe gönderilirdi.

Sonra dönüp, üç parça olan Altın Yay'ı büyük oğulları Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han arasında paylaştırdı. Ancak orta parçanın Ay Han'a düşmesine dikkat etti. Bunlara da Boz Oklar adını verdi, Uluğ Türk'ün Gün Han'ın ilk ok atımında söylediği gibi... Boz'un al renge benzediğini, renksizliği, hakikatte yok olmayı, insanda ruhu, gönül erlerini temsil ettiğini göstermek üzere...

Oğuz Han, sanki elveda diyen bir sesle devam etti.

"Oğullarım! Bu, sizlerle son olarak bir araya gelişimiz olacak. Taç ve tahtla artık işim yok. Taç da taht da sizin artık... Yüce Mevlam nasip ederse Hac etmek, Kâbe'ye yüz sürmek, Arafat'ta boyun bükmek, gerçek kulluğun, topraktan fışkıran pınarların temsil ettiği aşkın sırrına varmak isterim.

Sizleri Altın Yay ve Gümüş Oklarla ilgili topladım. Bilge Koca açıklama yapacak. Sözleri, benim vasiyetimdir, size ve Kıyamet'e kadar gelecek neslimize... Şimdi Bilge Koca'yı dinleyelim."

Uluğ Türk, yerinden kalkmadan öne doğru eğildi.

"Oğuz Han'ın yadigârı seçilmiş beylerim. Sizler ve nesliniz seçilmiş kimselersiniz... Yüce Yaratan'ın, Kıyamet'e kadar adaletinin dünyada gerçekleşmesi, Yeryüzünün yaşanır olmaktan çıkmaması için... Altın Yay ve Gümüş Oklar da bu vazifede kullanılacak aletlerdir.

Altın Yay ve Gümüş Okların, Âdem aleyhisselam zamanında Cennet'ten geldikleri rivayet edilmektedir. Diğer rivayet ise Nûh aleyhisselam zamanının en gelişmiş aleti olduğudur.

Altın Yay, Yeryüzü ve onu kuşatan gökyüzündeki dengeyi, altın ölçüyü ifade eder. Kâinatta her şey tam bir denge içinde yaratılmıştır, hiçbir şey gereksiz ve fazla değildir.

Bize gelen bilgilere göre... Bazı din âlimleri, Yeryüzü ve gökyüzündeki canlı-cansız her şeyin idrak sahibi olduğunu

söylemişlerdir. İnsanoğlunun, israf ve ifsat içindeki hareketi ilahi dengeyi bozar. İşte Altın Yay ve Gümüş Oklar, dünya ve çevresinde bozulan dengenin kurulabilmesi için tamir vazifesini yerine getirir.

Altın Yay ve Gümüş Oklar, bu vazife için, bundan binlerce yıl sonra kullanılacak. İnsanlık yaptıklarından pişmanlık duyarsa, Allahü teâlânın Rahman sıfatının tecellisi için. Bunun nasıl olacağı Yıldız Han'a teslim edeceğim emanettedir, Karataş'tadır...

Gelelim Altın Yay'ın sizi ve neslinizden gelen Oğuzları ilgilendiren kısmına.

Yayın Gün Han'a verdiğimiz parçası Kılıç'ı temsil eder, yardımcı gümüş ok Deniz Han'dır. Ay Han'daki ortadaki parça, könüle (gönle), İbrahim Peygamberin (selam ona olsun) lisanıyla kalbe işarettir. Bunu Ay Han'a verdik, ay ışığını güneşten alır. Ay Han da ilahi kaynaktan, gönül erlerinden aldıklarıyla kılıç ve kalemin arasını bulur, gönüllerden aldığını gönüllere ulaştırır ümidiyle. Yardımcı gümüş ok Gök Han'dır... Yıldız Han'daki üçüncü parça, kalemi anlatır. Kalem sözü de bize İbrahim Peygamberden yadigârdır. Şekillerle bilgiyi aktarmayı, ifade eder. Yıldız Han'ın yardımcısı gümüş ok Dağ Han'dır.

Altın Yay'ın üç temsilcisi, Kılıç, Könül ve Kalem bir araya geldiğinde, omuz omuza verdiğinde Yeryüzü adaletle şenlenecek, hayır meydanı haline gelecek, Oğuz Han'ın yolundan gidilmiş olacak.

Kısacası Altın Yay, könül, kalem ve kılıcı temsil eder, gümüş oklarda onun yardımcılarıdır. Kılıç, kalem ve könlü bir araya getirmeyi ve bunları temsil etmeyi başaran Oğuz Boyu, adaletle hükmeden son cihan devletini, insanlığın son kalesini kurmuş olacak."

Oğuz Han, hiç söze karışmıyor, dudaklarında esrarlı bir tebessümle yalnızca dinliyordu.

Uluğ Türk, kuşağından bir hançer çıkardı, kınından kurtardı. Ucunun keskinliğini parmağında denedi. Altı şehzade hayretler

içindeydi. İlk defa Uluğ Türk'ü elinde bir hançerle görüyorlardı. Uluğ Türk seslendi.

"Gün Han, evladım, hele yaklaş, Altın Yay'ın sendeki parçasıyla birlikte..."

Yaklaşınca sağ elini uzatmasını istedi. Şehadet parmağını sıkıca tuttu. Gün Han, hesaplarına göre yaşı yüzü çoktan geçmiş olması gereken ihtiyarın gücü ve hançeri kaldırması karşısında şaşırdı, korktu. Hançerinin ucuyla parmağının ucuna dokundu. Çıkan kanı Altın Yay'ın Gün Han'daki parçasının yanıp sönmeye başlayan kısmına sürdü. Daha sonra yardımcısı gümüş oklu Deniz Han'ı çağırdı, aynı işlemi ona yaptı. Kanını gümüş oka sürdü ve gümüş oku, Altın Yay'ın ilk parçasına yerleştirdi. Diğer dört şehzadeyle de aynı işlemleri yaptı. Altın Yay ve Gümüş Okları tek parça haline getirdi. Sonra orta kısmına şehadet parmağıyla dokundu. Dokunmasıyla olanlar oldu, ortalığı anlatılmaz bir ışık kapladı, gözler bakamaz hale geldi. Uluğ Türk, tekrar dokundu, eski haline geldi.

Dehşet içindeki şehzadelere baktı, gülümsedi, her parçayı sahibine geri verdi.

"Evlatlarım... Bu parçalar... Ancak binlerce yıl sonra bir daha bir araya gelecekler. Herkes sahip olduğu parçayı en büyük emanet bilecek. Emaneti... Evlatlarınız içinde... Doğru itikadlılar, Âdem aleyhisselamdan günümüze kadar değişmeden gelmiş, Kıyamet'e kadar da değişmeden devam edecek, Yaratan ve yarattıkları hakkında doğru iman bilgilerine inanan, emir ve yasaklara uyan, gönül eri olana verin. Verdiğinizde de sağ başparmağınızın şehadet parmağıyla birleştiği yeri kesin. Aynı işlemi emaneti verdiğiniz oğlunuza yapın. Sonra da sağ ellerinizi başparmaklar birbirini saracak şekilde kenetleyin ve bir müddet böyle tutun.

Onlar da kendilerinden sonra gelenlere verirken aynı şekilde hareket etsinler. Nesilden nesile bu şekilde devam etsin. Doğru itikat, iman hususunda çok hassas olunmalı. Kâinatın nizamı ve üzerinde yaşadığımız Yeryüzünün dengesi doğru itikat üzerine

kurulmuştur. Bu itikat sahipleri kâinatla uyum içinde olurlar. Doğru itikattan her sapış, ifsat ve israf, Kâinatın müşterek dilinden uzaklaşmak demektir. Bu da Yeryüzünü yaşanmaz hale getirir.

Gönül eri olmak, kalp gözünün açılması, gerçek insan olmak demektir. Bu zaman nefis iman eder. Bu da ancak doğru itikat sahiplerine, Yüce Rabbimizin emir ve yasaklarının hepsini yerine getirenlere nasip olur. Gönül erleri, Kâinatla, dağla, taşla, bizim cansız gibi gördüklerimizle aynı dili konuşan insanlar demektir.

Kuşların, diğer vahşi hayvanların sesleri ve kâinattaki hareketlerin hepsi, Allahü teâlânın, peygamberlerine ve evliya denilen gönül erlerine hitabıdır.

Evliya, bu ses ve hareketleri, makamları ve derecelerine göre anlar. Peygamberler, kuşların ve diğer hayvanların dillerini aynen bilirler. Evliya-yı kiram ise, onların dillerini aynen bilemez. Sadece, onların seslerinden kendi hallerine ait olan hususları, Allahü teâlânın kalplerine ilham etmesiyle bilirler.

Günü geldiğinde, her şey hazır olduğunda... Altın Yay'ı kullanmak gerektiğinde... İnsanlar hakikatin önünde bütün engelleri kaldırdıklarında, Yeryüzü hayır meydanı kılındığında... İşte o zaman çok dikkatli olunacak. Yıldız Han'a verdiğim emanette, Karataş'ta bildirilen şekilde hareket edilecek.

Altın Yay, ancak sizin neslinizden, kanınızdan gelenler vasıtasıyla, adı Kurulmuş Yay manasına gelen şehirdeki mabette çalıştırılabilir.

Ay Han neslinden gelen birine bu şehirde bir mabet inşa edilmesi emredildiğinde... Karataş denilen emaneti açabilir. Orada bu mabetle ilgili bilgi vardır, bu mabedi o bilgiye göre inşa edecektir. Altın Yay ve Gümüş Okların söz konusu mabette nasıl çalıştırılacağı emanette anlatılacak. Evlatlarınıza, size Ergöze Dağının zirvesinde gösterdiğim beşik şeklindeki diyarı ebedi vatan edinmelerini vasiyet edin.

Ok ve yayın silah olarak kullanılmasına gelince... Ok ve yay,

ölümü değil, hedefe gidişi temsil eder. Ok, yay ile hedefe gönderilir, hedefe giderken önüne çıkanı, hedefe gitmesine engel olanı öldürür. Ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı kılmayı, ilahi bilgiye, vahye engelsiz ulaşmayı temsil eder. Savaş; kişinin ilahi bilgiye, vahye kavuşma hakkını sağlama, buna engel olanları, zorbaları ortadan kaldırmadır, zorla iman ettirme değildir.

İşte bunun için ok ve yay; hedefe gidiş, vahyin önündeki engelleri kaldırış, Yeryüzünü hayır meydanı kılıştır, öldürmeye değil, ebedi dirilişedir.

Hem Altın Yay ve Gümüş Oklar, bunların kullanılışı hem de Son Kale ile ilgili vasiyet, size ve neslinizden gelenlere emanettir. Söylediklerimi sakın unutmayın ve unutturmayın.

Altın Yay ve Gümüş Okları çalıştıracaklara, yani size ve neslinizden Kıyamet'e kadar bununla görevlendirilenlere bir vazife daha yüklenmiştir. Bu da Oğuz neslinin devletsiz kalmasını önlemektir. Siz ve neslinizden gelecek vazifeli altı kişi, bunun için çalışacak, görünen devletin arkasında görünmeyen EBEDİ DEVLET olacak, bununla ilgili bilgileri nesilden nesile aktaracak, bir devlet sarsılmaya başladığında devamının kurulması için her türlü tedbiri alacaksınız. Bu konuda da bilgi Karataş'da vardır. Bu şekilde Oğuz Han'ın başlattığı "Kelebeğin Kanadı'nda Kızılelma"ya Sefer kesintisiz devam edecek.

Aranızdaki birliği, haberleşmeyi Ay Han ve onun neslinden gelenler, yani gönül sağlayacaktır. Kılıç ve kalem güçtür, almak, hükmetmek ister. Gönül ise vermektir, hep birleştirmek, bir eylemek için uğraşır. Bu sebepten... Bu altılının reisi, Ay Han neslinden gelenler, gönülü temsil edenler olacaktır."

Oğuz Han'ın, Altın Yay ve Okları, fethettiği yerleri oğulları arasında taksim etmesinden, Yeryüzünü hayır meydanı kılmasından sonra... Çok uzun zaman geçmişti.

Kâinatın yüzü suyu hürmetine yaratıldığı, yüce Mevla'nın "Ben sana âşık olmuşum" buyurduğu, habibi, sevgilisi Muhammed aleyhisselam Peygamberliğini ilan etti. Kendisinin son Peygamber, getirdiği din İslâmiyet'in Kıyamet'e kadar devam edecek son din ve Son Kale olduğunu bildirdi. Nice zorluklarla karşılaştı.

Câhiliyye devri... Rügâne'nin babası da o devrin en güçlü pehlivanı idi. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem, Rügâne'nin babası ile üç defa güreşti. Resûlullah, onu üç defasında da yenmişti. Mekke'de iken... İslâm'ı tebliğ ettiği günlerde, "Deve Boğan" lakabıyla anılan Arabistan'ın en ünlü pehlivanlarından Rügâne bin Zeyd'e Muhammed aleyhisselam, iman etmesini söyledi.

O da İslâm dinini kabul etmek için Resûl-i ekremin sallallahü aleyhi ve sellem kendisini güreşte yenmesini şart koştu. Yapılan birden fazla güreşte Efendimiz aleyhisselam onu yendi.(7) Rügâne sözünde durup Resûlullah'ın îmânına, doğruluğuna ve KALE oluşuna âşık oldu. Hemen "Kelime-i şehâdet" söyleyerek Müslümanlığı ebedi seadet yolunu seçti.

Muhammed aleyhisselam, ölüm tehlikesi üzerine, Mekke'den Medine'ye hicret etti. Müslümanların Bedir zaferinden sonra Mekkeli müşrikler, Medine yakınlarına, Uhud'a geldiler, Müslümanları yok etmek üzere...

Bunu haber alan İslam ordusu yürüdü Uhud'a doğru... Son Kale olan İslâmiyet'in nurunu tamam eylemek ve nice mekanların Son Kale olmasına öncü olmak için... Her bir adımla Yeryüzü kirinden, zulmetten temizleniyordu.

Yeryüzü, Uhud Dağının halini düşündü, böyle bir yükü kaldırabilecek miydi? Tûr-i Sînâ, Uhud'u kıskanacak mıydı?

Medine ile Uhud arasındaki Şeyhayn denilen yere gelince... Geceyi geçirmek üzere konakladılar. Henüz güneş batmamıştı.

Ordu içinde, düşmanla çarpışmak ve şehitlik mertebesine kavuşmak isteyen çocuk yaşta sahabiler de vardı. Sevgili Peygamberimiz, burada orduyu teftiş etti. Onyedi kadar çocuğun bulunduğunu gördüler.

İçlerinden Râfi' bin Hadîc, ayaklarının ucuna basarak yüksek görünmeye çalışıyordu. Hazret-i Züheyr'in; "Yâ Resûlallah! Râfi iyi ok atar" sözü üzerine, onu orduya aldılar. Bunu gören Semüre bin Cündüp; "Ben, güreşte Râfi'i yenebilirim. Onun için ben de gazâda bulunmak isterim" dedi. Peygamber efendimiz tebessüm buyurup, ikisinin güreşmesini istedi.

Semüre ve Râfi'i radıyallahü anhüma karşı karşıya geçtiler. İkisi de heyecandan titriyorlardı. Helalleştiler. En candan, en mertçesine, hücre hücre bütün varlığın, gönlün, zekâ ve aklın ortaya konduğu bir güreş başladı.

İnsanoğlunun Ermeydanı Yeryüzünü mekân eylemesinden, hayır meydanı kılmakla vazifelendirilmesinden beri aradan geçen yüzbinlerce sene içinde... Bu kadar anlamlı bir güreş yapılmamıştı. Çocuk yaşta şehitliğe koşabilmek için güreşiyorlardı. Birisinde yenerek sefere katılma, şehitliğe kavuşma aşkı, diğerindeyse yenilirsem beni seferden, şehitliğe yürümekten alıkoyarlar korkusu... Sanki... Uluğ Türk'ün haber verdiği, ismi kurulu yay manasına gelen şehirde yapılması düşünülen temsili güreş yapılıyordu. Dünyanın ermeydanı olmasını, kişinin üç düşmanıyla mücadelesini ve hakiki aşka ulaşmasını temsil eden temsili güreş..

Güreş ki... İnsanoğlunun Yeryüzünde, Şeytan'a, Nefsine ve kötü çevresine, sahip olduğu nimetleri elinden almaya çalışanlara karşı yaptığı mücadeleyi simgeliyordu. Kuvvet, zekâ, mertlik ve ustalık üstünü bulmak için değer ölçüsüydü.

Özellikle hazret-iSemüre... Akılalmaz bir gayret içindeydi. Çünkü sefere katılması rakibini yenmesine bağlıydı. Ve hazret-

iSemüre galip geldi, çok sevindi. Hazret-iRâfi ise çok üzüldü, ya beni seferden alıkoyarlarsa endişesiyle... İkisinin de orduya katılması söylendi. Büyük bir sevinç içinde el ele koşarak büyüklerinin arasına karıştılar, şehit olabilmek için...

Diğer çocuklar ise... Gözyaşları ve boyunları bükük halde kaldılar. Orada bulunanları korumak üzere Medine-i münevvereye, nurlu şehre, Peygamber şehrine gönderildiler.

Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellemin göz bebekleri torunları miladi 625 doğumlu hazret-i Hasan yedi, 626 doğumlu hazret-i Hüseyin radıyallahü anhüma altı yaşındaydı. Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem onlara bakmaya doyamıyordu. Çünkü onlar, çok sevdiği, merhamet ettiği ümmetinin iki cihan saadetine vesile olacaklar, soyu onlar vasıtasıyla Kıyamet'e kadar devam edecekti.

Muhammed aleyhisselam, "Her baba evladının kök sülalesi vardır. Nesebi onunla sona erer. Yalnız Fatıma'nın sülalesi bana çeker. Bunlar benim Ehl-i beytimdir. Onların faziletini inkâr edenlere yazıklar olsun. Onlara muhabbet edene Allah muhabbet eder; onlara buğz edene de Allah buğz eder" buyurmuştu.

İbn-i Abbas radıyallahü anhüma rivayet etti: "Bir gün Eshâb-ı kiramdan radıyallahü anhüm bir cemaat ile Resûlullah'ın sallallahü aleyhi ve sellem huzurunda oturuyorduk. Bir kişi gelip, Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" bir elma verdi. Resûlullah elmayı mübârek elinde tutuyordu. Hazret-i Hasen ve hazret-i Hüseyin de "radıyallahü anhümâ" orada idiler. Elmaya bakıyorlardı. Resûlullah elmayı birine verip, diğerini mahzun etmek istemedi. Bu sırada Cebrâîl aleyhisselâm gelip, 'Yâ Muhammed aleyhisselâm, emr et güreşsinler, hangisi galip gelirse elmayı ona verirsin' dedi. Resûlullah, güreşmelerini emretti ve güreşmeğe başladılar. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem, tut yâ Hasan diyordu. Ben dedim ki, yâ Resûlallah, Hasan'a mı tut diyorsunuz? İşte Cebrâîl aleyhisselâm da, Hüseyn'e tut diyor, buyurdu. Güreş uzadı ve birbirlerine galib gelemediler. Cebrâîl aleyhisselâm Cennet'ten bir elma daha getirdi. İkisine birer elma verip, onları sevindirdiler.(8)"

Elmaya kavuşmak, elmayı hak etmek için yapılan bir güreş... Galibi olmayan bir güreş... Güreşi isteyenler ve güreşçilere yardım edenler Muhammed aleyhisselam ve Cebrail aleyhisselam...

Uluğ Türk'ün Yeryüzünde üç düşmana karşı mücadeleyi temsil için yapılmasını istediği güreşe ne kadar da benziyordu. Buna benzer bir güreş yeryüzünde tekrar yapılacak mıydı? Galibiyeti olmayan, ancak mükafatı iki güreşçi için de Kızılelma olan bir güreş... Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya götüren bir güreş...

* * *

Hazret-i Muhammed'in sallallahü aleyhi ve sellem daha sağlığında İslâmiyet, hemen hemen bütün Arabistan'a yayılmıştı. Hazret-i Osman radıyallahü anh zamanında ise Afrika'dan Türkistan'a kadar uzanmıştı. Kayı Boyu temsilcisi, hazret-i Osman'a üzerine Kayı Boyu simgesi işlenmiş bir kılıç hediye etti. Rivayet edildi ki... Kayı Boyuna emanet edilen Altın Yay ve Gümüş Oklar çalındı. Kayı Boyu reisi ailesini alarak bunları aramaya başladı. Arama işi nesilden nesile devam etti.

8. yüzyılda Türkler İslâmiyet'le tanıştılar. 10. yüzyıla gelindiğinde, Karahanlılar Müslüman bir devletti. Onu Gazneliler takip etti. 11. yüzyıla ulaşıldığında, Selçuklu Türkleri İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmaya başladılar.

Artık... Oğuz Türkünün Anatolia'yı Anadolu, Türk dolu eylediği zamandı. Beşyüz yıldır fethi, ebedi güzelliklere kale olması için nice yiğidin toprağına karıştığı bu diyarın Anadolu, Türkiye diye destanlaştığı vakitti.

Selçuklu Sultanı Tuğrul Bey'in çocuğu yoktu. Çağrı Bey ölünce son hanımı Tuğrul Bey ile evlendi. Çağrı Beyin bu hanımdan olan en küçük evladı Süleyman, Vezir Amîd-ül Mülk'ün gayretiyle veliaht tayin edildi. 1063'te Tuğrul Bey ölünce Vezir Amîd-ül Mülk Kündürî, Süleyman'ı hükümdar ilân etti.

Çağrı Bey'in diğer oğlu Alparslan, tam üvey kardeşi üzerine yürürken Ebû Ali Farmedi hazretleriyle görüştü. Nübüvvet

Yolunun yedinci halkası olan bu zat kendisine "Merv'de savaş yapma Kazvin'e geç" dedi.

Bunun üzerine Alparslan kardeşinin hükümdarlığını tanımayıp Merv'den ayrıldı. Kazvin'de kendini sultan ilân edip adına hutbe okuttu. Taht mücadelesine girmiş olan amcası İnanç Yabgu ve kardeşi Kavurd'u kendisine itaat ettirdikten sonra Başşehir Rey'e(9) yürüdü.

Kardeşi Süleyman taht şehrini Selçuk Bey neslinden Kutalmış'a terk etmişti. Alparslan, Başşehir Rey'e gelerek kendini sultan ilân etmiş olan Kutalmış'ı Damgan civarında mağlûp etti, Kutalmış attan düşerek vefat etti. Alparslan Rey'e gidip tahta oturdu. Amîd-ül Mülk'ün yerine Nizâm-ül Mülk'ü vezir tayin etti. Tahta geçtiğinde, otuzüç yaşındaydı, Cennet'te müminlerin olacağı yaşta...

O, Yeryüzünü hayır meydanı, Cennet gibi kılmak, insanların ebedi Cennet'e gitmesine vesile olmak için gelmiş, Sultan olmuştu.

İlk önce "Rum gazâsı" adı verilen batı seferine, Oğuz neslinin Kızılelma'sı Anatolia'yı vatan eyleme seferine çıktı. Ülkenin batı yönüne daha çok önem veriyordu.

Çünkü bu sefer... Oğuz Kağan'ın, Selçuk Bey'in, babası Çağrı, amcası Tuğrul Bey'in vasiyetiydi.

Ve o... Babasının Muhammed ismini verdiği, mazlumların Ebû Şüca, yiğit babası dediği, asker ve komutanlarının ise Alparslan dediğiydi. Küçük yaştan itibaren kazandığı zaferler, cesareti, sevk ve idaredeki üstün başarısı sebebiyle... Alparslan, yiğitler yiğidi ünvânı layık görülen seçilmiş kişiydi. O; Tuğrul (Tuğraol) Bey'in Altın Yay ve Gümüş Oklu mührünü, Anatolia'ya vurmakta, burasını Oğuz neslinin, Âdem aleyhisselamdan o ana gelen sahih itikadın son yurdu, son kalesi, Anadolu eylemekte kararlıydı.

"Oğuz Kağan atamız böyle buyurmuş" dediğinde... Anatolia seferine sıcak bakmayanlar "Hakanım o yalnızca bir destan" diyerek itiraz ettiler. "Doğru bir destan... Ama Oğuz neslinin gönlünden, binlerce yıllık müşterek vicdanından doğmuş bir destan.

Öyle destan ki... Oğuz kavmi, kelime-i tevhidi meydana getiren harfler adedince 24 boya ayrılmış. Öyle destan ki... Altın Yay ve Gümüş Okların temsil ettiği değerler, Oğuz'a rehber olmuş. Oğuz neslinin bu destana inanması... Bu destanın gerçek olup olmamasından çok daha önemlidir. Destanlar bir milletin ulaşmak istediği hedefini, Kızılelma'sını gösterir. Destanlar en güzel rehberimizdir" dedi. Doğu Anatolia'ya sefer emrini verdi.

Doğu Anatolia yaylaları, Türkmenler için en uygun yerleşme alanıydı. Selçuklu Devleti, muntazam teşkilâtı, kuvvetli ordusu ve mükemmel idaresiyle... Orta Asya bozkırlarında kendilerini pek emniyette görmeyen. Geçim sıkıntısı içinde bocalayan çeşitli Türk toplulukları için... Sığınılacak ideal bir devletti.

Ata topraklarından dönmemek üzere ayrılan ve Türkmen adıyla anılan bu kalabalık kitleler... Selçuklu topraklarına aktılar. Bir kısmı Selçuklu şehzadelerinin hizmetine girerek fetihlere katılırlarken... Bir kısmı da kendi reislerinin emrinde... Hayat tarzlarına uygun iklimlerde yeni yurtlar edinmek için savaşıyorlardı.

Yaklaşık yüz yıldır aralıksız süregelen göçler dolayısıyla Selçuklu ülkesi zordaydı. Türkmenler, her tarafa dağılmış, yer yer sosyal rahatsızlıklara da sebebiyet veriyordu. Onlara yeni yurt gerekti. Dağları, ovaları ırmaklarıyla, geldikleri diyara benzeyen bir yurt...

Anatolia'yı bilenler... "Bu yurt... Oğuz Türklerinin geldikleri bozkırları hatırlatan ve hayvan yetiştirmeye elverişli olan bölgeleriyle Anatolia" diyorlardı.

Selçuklu, Türkmenleri Bizans sınırlarına doğru sevk etmeyi devletin resmî iskân siyaseti olarak kabul etmişti.

Fakat Urmiye gölü yöresinden Tiflis'in kuzeyine kadar uzanan yerlerde bazı küçük prenslikler vardı. Bunlar... Bizans politikasına hizmet eden birer ileri karakol durumundaydı.

Anatolia'ya ulaşmak için önce buralardaki savunmanın kırılması icap ediyordu.

Alparslan lakaplı Çağrı oğlu Muhammed Han bir an beklemedi. İsmini aldığı Muhammed aleyhisselamın sünnetince hareket etti.

Azerbaycan'a yürüdü. Ordusu yolda, sefer halinde bulunan Türkmen reisi Tuğtegin tarafından da takviye edildi. Melikşah ile Nizâm-ül Mülk'ün emrine verilen kuvvetler Aras'ın kuzeyindeki müstahkem yerleri zapt ederken... Gürcistan'a giren Alparslan'ın kumandasındaki ordu da çok hızlı hareket ediyordu. Kür ırmağının çevirdiği Trialet'e, oradan Kvelis (Kür)'e, sonra Şavşat yolundan Taik yöresine ve Gürcü kralının kaçması üzerine de Çıldır gölünün kuzeyindeki Ahılkelek'e kadar ulaştı. Pek çok şehir ve kaleyi fethetti.

Alparslan, Ahılkelek(10) önlerinde Melikşah- Nizâm-ül Mülk kuvvetleri ile birleşti. Bu müstahkem şehri 1064 yılı Haziran'ında ele geçirdi. Bunu gören Lori prensi Kuirike,Selçuklulara tâbi oldu ve cizye ödemeyi kabul etti. Bundan sonra Alparslan Doğu Anatolia'ya geçti.

Bizanslıların elinde bulunan, bölgenin en müstahkem şehri Ani'yi(11) kuşattı. Ani şehri Ermeniler tarafından kurulmuş, 1045'te Bizanslıların eline geçmişti.

Bir aydan fazla devam eden muhasara ve çok şiddetli çarpışmalar sonunda hedefe ulaşıldı. 1001 Kiliseli ve Kırk Kapılı şehir diye efsaneleşen Ani, Hilâl'e ve Kayı damgasına kavuştu. 16 Ağustos 1064'te Alparslan tarafından fethedildi, hayır diyarı kılındı.

Alparslan, Kırk Kapılı ismini duyunca... Uluğ Türk'ün bahsettiği kırk pınarı, bunun temsil ettiği manaları, aşkın gözyaşını, Oğuz Hanın Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyüşünü hatırladı. Uluğ Türk, ermeydanı Yeryüzünün hayır meydanı, vatan edinilmesinin, üç düşmana karşı yapılan mücadelenin temsil edildiği güreşlerin yapıldığı diyardan söz etmiş. Burada kırk pınarın akacağını müjdelemişti. Ya Rabbî! Bizim mücadelemizi de Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyüş kıl diye dua etti.

Ani fethedilince... Ani Katedrali denilen Meryem Ana Kilisesi 19 Ağustos'ta câmiye çevrildi, fethin nişanı olarak... Kubbesindeki büyük haç indirildi. Şehrin en büyük kilisesi, Konstantiniyye'deki Hagia Sophia'yı tamir eden mimar Tridat tarafından 989'da inşa edilmişti. Bu sebeple doğunun Hagia Sophia'sı kabul ediliyor, çok

kutsal görülüyordu.

Yirmibeş yıl önce Avrupa'da haç seferberliği başladığında dikilmişti bu büyük haç... Roma'dan Papalığın gönderdiği söylenmişti. 1001 kilisesiyle şöhret bulan şehirde bu haç çok meşhurdu. Hristiyanlığın sembolü, Müslümanlara karşı Hristiyanların bekçisi kabul edilmişti.

Kendisine böyle anlamlar yüklenen Ani Katedrali kubbesindeki haç indirilmişti. Şehirdeki Hristiyanlar dehşet içinde bakıyorlar. Gök kubbenin haçı indirenlerin üzerine çökmesini bekliyorlardı. (12)

Sultan Alparslan, kubbeden indirilen haça, sonra da kubbeye baktı. Vezir Nizam-ül Mülk'e döndü.

"Hristiyanlığın alameti olan haçı indirdik. Ama yerine İslâmiyet'in alâmeti bir şey koyamadık."

"Sultanım uygun görürsen, ben bir alâmet getirdim."

Gözler merakla çevrildi. Alparslan'ın sözü arasına girmeye cesaret eden kimdi? Konuşanı gören Sultan gülümsedi.

"Kara Batur Bey sen ha? Alamet getirmek... Bozoklardan gelen Kayı beyine, amcam Tuğrul Bey'in tuğralı fermanını taşıyan er kişiye yakışır... Hele görelim, neymiş o?"

Kara Batur işaret etti. Üç attan yükler indirildi. Bunlar çeşitli boy ve şekilde demir parçalarıydı. Hemen birbirine eklenmeye başlandı. Herkes merak içinde bakıyordu. Bitti ve üç kişi tarafından kaldırıldı. Gözler hayretle büyüdü, gönüller açıldı, her ağızdan farklı feryatlar saçıldı.

"Hilâl, bu bir hilâl."

"Şimdi indirilen haç yerine hilâl mi konulacak?"

"Tabii ki hilâl konulacak, başka ne olabilir ki? Kara Batur Bey, çok iyi düşünmüş."

Gözler Sultan Alparslan'daydı. Hilâl'i kuvvetlice tuttu. Kaşları Hilâl gibi açıldı.

"Ey Rabbim! Bize bunu bereket ve iman ve selamet ve İslâm hilâli eyle! Ey Hilâl! Benim de senin de Rabbimiz Allah'tır" dedi.

Hilâli görünce Sultanın gönlünden yükselen bu sözler, herkesi tepeden tırnağa titretti. Söylediği... Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem Hilâl görülünce okunmasını istediği duaydı. Bu duaya hazır olanlar can-ı gönülden âmin dedi.

Alparslan, büyük bir coşkuyla Kara Batur'u omuzlarından tuttu.

"Bre Kara Batur Beyim. Nereden aklına geldi? Gönlümüzdeki Hilâli tuğra, mühür eylemişsin. Çok sevindim."

Kara Batur boyun büktü.

"Sultanım. 25 yıl önce... Haç seferberliği başlayınca gönlüme düşmüştü. Dedem anlatmış hem gönlüme hem de beynime nakşetmişti... Battal Gazi'nin Hagia Sophia'nın kubbesi üzerinde doğan Hilâl'i görünce... Buraya Hilâl'i dikmek arzusuyla nasıl yandığını... Peygamber Efendimizin Hilâl görülünce okuduğu duayı nasıl gözyaşları içinde okuduğunu... Bu hadiseden sonra... Hilâlli bayrağı gönüllerde ve semalarda nasıl dalgalandırdığını...

Dedem hem anlatmış hem de vasiyet etmişti... Konstantiniyye'nin fethi, Hagia Sophia kubbesinde haçın yerine Hilâli dikmemiz için her türlü gayreti göstermemizi...

Sizin bu tarafa sefer ettiğinizi duyunca gönlüme doğdu... Ani'nin fetih zamanının geldiği... Hemen Hilâl için demir dövmeye başladım. Demircilik bize ecdat yadigârıdır. Altın Yay ve Gümüş Okları aramaya başlayan ilk ecdadımız Kuçi Bey, demirciydi. Hazret-i Osman'a kendi eliyle dövdüğü, su verdiği Kayı damgalı kılıç hediye etmiş... Bizim de Sultanımıza fetih hediyemiz Hilâl olsun dedim."

Alparslan gülümsedi.

"Kayı damgasını Hilâl'e de vurdunuz mu?"

"Sultanım, dövdüğümüz demire, yurt bellediğimiz toprağa, dost bildiğimiz gönüllere Kayı damgasını vurmak... Atalar vasiyetidir.

Damga vurulur ki işimize, sözümüze sahip çıkalım, en iyisini yapalım."

Alparslan damga vurulur ki sözüyle vuruldu... Bu ne mesuliyet duygusu, bu ne yüce idealdi.

"Hay Kara Batur Beyim... Gönlümüzü şen, kubbelerimizde, minarelerimizde alemimizi Hilâl eylediniz. Yüce Mevlam sizi ve neslinizden gelenleri iki cihanda aziz eylesin. Hele davranalım... Şu Hilâl'i haçın yerine yerleştirelim."

Hemen harekete geçtiler. Urganlar getirildi, makaralar, onlarca kişi hazır edildi. Yorucu bir çabadan sonra Hilâl kubbe üzerine yerleştirildi. Güneş batmak üzereyken...

Biraz yüksekçe bir yere çıkarak, Hilâl'in içinden Güneş'in Kızılelma gibi batmasını seyrettiler. Güneş battığı anda ortalığı tekbir sesleri kapladı. 5-10 dakika sonra herkes gökyüzünü işaret ediyordu. Hilâlin içinden bakıldığında gökyüzünde bambaşka bir Hilâl gözüküyordu. Bu, Hicri 456 yılı Ramazan ayının hilâliydi.

Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem, Hilâli görünce "Bize bunu bereket ve iman ve selamet ve İslâm hilâli eyle!" diye dua etmişti. Hilâl'deki bu esrar neydi.

Hilâl, Müslümanlar için hem bereket hem iman, hem de selamet nasıl oluyordu. Bu sır çözüldüğünde... Ermeydanı Yeryüzü ve insan bedeni baştanbaşa hayır meydanı mı kılınıyordu?

En esrarlı olanı da duada geçen "İslâm hilâli eyle" sözleriydi. Hilâl, İslâmiyet'in, İslâm diyarının, Ermeydanı Yeryüzünün hayır meydanı olmasının, dâr-ül-İslâm'ın işareti, tevhidin sembolü müydü? Bunu zaman gösterecekti. Hristiyanlar Haç derken, Müslümanlar Hilâl'in gölgesinde bir olabilecekler miydi?

Sultan Alparslan, Ani'de, Hilâlli kubbenin altında ilk Cuma namazını kıldı. Sonra ordusuyla Kars'a doğru yola koyuldu. Burasını da Hilâl'e kavuşturmak için... Ve bir emir yayınladı, bütün komutanlarına, valilerine... "Çift başlı Tuğrul kuşlu bayraklarımız yanında hilâlli bayraklar da dalgalansın" diye... Ve yürüdü ordusuyla birlikte Kars'a doğru... Gökyüzünde dalgalanan çift başlı Tuğrul

kuşlu ve hilâlli bayrakların gölgesinde...

Zaptı imkânsız sanılan Ani'nin Alparslan tarafından fethedilmesi haberi bütün dünyâyı sarstı... Yeryüzüne yıldırım gibi düştü, gökyüzünde şimşek gibi çaktı. Doğu'da ve Batı'da büyük yankı uyandırdı. Özellikle de kilisenin kubbesinden haçın indirilip hilâlin konması... Hristiyanları, özellikle de papazları ve başlarındaki papayı çıldırttı.

Halife Kâim-Biemrillâh özel elçisiyle gönderdiği mektubunda takdir ve tebriklerini bildirdi. Alparslan'a "Ebül-Feth" lakabını verdi. (13) Fetih Babası, dedi. Mekanları ve diyarları fethettiği, ebedi güzelliklere açtığı, hayır meydanı eylediği için... Fetih babası dedi, neslinden nice fatihlerin yetişmesi, nice fatihlere babalık yapması için...

Müslümanlar Fetih babası derken... Hristiyanlar ise Yecüc ve Mecüc kavminin babası diyordu. Doğudan gelen Türk kavmini Yecüc Mecüc olarak görüyordu.

Sembol kabul ettikleri haçın indirilip, sembol kabul ettikleri Hilâl'in yerine konulması... Papalığı dehşete düşürdü. Bu; dörtyüzelli yıllık Hristiyan-Müslüman savaşında bir ilkti.

"Mutlaka ve mutlaka Türklerin Anatolia'yı yurt edinmesi önlenmeli. Anatolia, Hristiyan dünyasına doğru uzanan bir ok. Türkler de o oku fırlatacak yaydır. Batı Avrupa'da, Endülüs'te Araplar var. Anatolia'ya da Türkler yerleşirse bizi ezerler, Hristiyanlığı yok ederler. Ani'de olanlar bunun habercisi... Buradaki en büyük kiliseyi câmi yaptılar. Kubbenin üzerindeki kutsal haçı kaldırdılar, yerine hilâl koydular.

Kayı Boyu, efsanevi Altın Yay ve Gümüş Okları aramayı bıraktı, Tuğrul Bey'in emriyle... Tuğrul Bey, bunların temsil ettiği Kılıç, Kalem ve Gönülü bir araya getirmenin bunları bulmak olacağını söyledi.

Bu üçünü bir araya getiren Sünni Müslümanlara, bunlar içinde

de Oğuz Türklerine çok dikkat etmeliyiz. Onların başarılı olmaması için her türlü gayreti göstermek zorundayız.

İslâmiyet'i yayan hep Sünni Müslümanlar... Yaşayışları ile insanların gönlüne giren evliyâ dedikleri kişiler bunların arasından çıkıyor. 'İtikadı doğru olmayan, Yaratanın bütün emir ve yasaklarını yerine getirmeyene evliyâlık nasip olmaz. Doğru itikatlı kimse Kâinat ile aynı dili konuşan, bütünleşen, Kâinatı okuyan ve Yaratanın mesajlarını alan kişidir.' diyorlar.

Bu sebeple Sünniliği bozmak için çok çalışmalıyız. Şiiliği ve diğer Sünni karşıtı mezhepleri desteklemeliyiz. Özellikle de Sünnilikle Türk Oğuz Boyunun arasını açmalıyız. Bunun için çok ince hesaplar yapmalıyız. Her ne olursa olsun, Türklerin Anatolia'ya yerleşmesini önlemeliyiz.

Sünni Müslümanlar, kutsal kitaplarındaki meâlen "Aranızda dininden kim dönerse bilsin ki, Allah, kendisinin (çok) sevdiği ve onların da Onu sevdiği, (üstelik) inananlara karşı alçak gönüllü, inkârcılara karşı güçlü, Allah yolunda cihad eden, yerenin yermesinden korkmayan bir kavim getirir"(14) âyetinde kast edilen kavmin Türk kavmi olduğuna inanıyorlar.

Oğuz Türklerinin, özellikle Altın Yay ve Gümüş Okların emanet edildiği Kayı Boyunun, Anatolia ile ilgili hedefleri var. Buranın, cetleri Oğuz Kağan tarafından son yurt olarak vasiyet edildiğine... Kıyamet'e kadar Türk yurdu kalacağına ve İslâmiyet'in son kalesi olacağına... Hanlığın Kayı Boyuna geçip Kıyamet'e kadar onlardan kimsenin alamayacağına inanıyorlar.

Kısacası... Mutlaka ve mutlaka... Anatolia ile Oğuz Türkünün buluşmasını önlemeliyiz. Bunun için hem dini hem de siyasi rakibimiz Doğu Roma, Bizans ile her türlü iş birliğini yapmalıyız. Bütün gücümüzle Bizans'a yardım etmeliyiz. Şu andan itibaren geri dönülmez bir yoldayız. Haçı muhafaza edebilmek için... Hilâl'in yeni temsilcisi Oğuz Türkleriyle geri dönülmez, ölümüne bir savaş başladı. Bu savaş onlar yok oluncaya veya geldikleri Asya içlerine sürülünceye kadar devam edecektir.

Madem onlar, Haçın yerine Hilâl'i diktiler... Bu savaş... Bundan sonra Haç-Hilâl Savaşı diye bilinecek... Bütün Hristiyanların Haçın yanında yer alması için çalışılacaktır. Kendi aramızda kavgalı olabiliriz, ama Hilâl'e karşı kavgamızda bir olacağız. Bütün Hristiyanların birlikte hareket etmesi sağlanacak, aramızdaki düşmanlıklar unutulacaktır."

Bunları söyleyen 156. Papa II. Alexander, en güvendiği yardımcısını iş birliği için Konstantinopolis'e gönderiyordu.

Evet... Bunlar olurken tarih güçlü olan için çalışıyordu. Ani'nin düşmesi üzerine... Gürcü Prens Gagik, Alparslan'ı Kars'a davet etti. Kale girişinde törenle karşıladı, tâbiiyetini sundu. Şehir ve ahalisi hakkında bilgi verdi. Kars isminin, nereden geldiğini izah etti. Kafkas Dağları'nın kuzeyinden, Dağıstan'dan gelerek bu havalide yerleşen Bulgar Türkleri'nin Velentur Boyunun Karsak Oymağından geldiğini söyledi. "Biz Gürcüler de 'Kapı Şehri' anlamına gelen 'Karis Kalaki'deriz" dedi.

Başına inen kılıç, göğsüne gelen ok karşısında kılı kıpırdamayan Sultan Alparslan, 'Kapı Şehri' sözü karşısında tepeden tırnağa titredi. Ani'de Hilâl'in Haçın yerine dikilmesi, sonra da Kapı Şehri'nin fethedilmesi... Anatolia denilen kalenin kapısından girmişler miydi? Emin olmak için sordu:

"Kapı Şehri mi dediniz."

"Evet, Sultanım, Kapı Şehri, dedim."

"Evet, Sultanım Kapı Şehri, dedi."

İkinci cevapla Sultan kızdı, kimdi bu? Sultanın karşısında söz üzerine söz ekleyen, sıkılmadan aynı sözü tekrar eden? Söz sahibini görünce kızgınlığı tomurcuk kızıl güle dönüştü ve cihangir yüzde gül açtı.

"Hocam siz ha! Şehir kapılarının, kale kapılarının açıldığı bugünlerde... Sizinle karşılaşmak ne güzel... Yüce Mevlamızın en güzel hediyesi... Himmetinizle de bizim kararan kalplerimiz açılır.

Bu açılış da... Anatolia'daki bütün kapıların açılmasına, Oğuz Han vasiyeti bu diyarın; Müslümanlar, Türk kavmi, bütün

mazlumlar için kale olmasına vesile olur inşâallah..”

Gelen Ebû Ali Farmedi diye tanınan Fadl bin Muhammed’di. Ebül Kasım Kuşeyri’nin talebesi, Ebül Kasım Gürgani ile Ebül Hasan Harkani hazretlerinin halifesiydi. Nübüvvet Yolunun kavuşturucusu Silsile-i Aliyye büyüklerinin yedincisiydi. Ebül Hasan Harkani hazretlerinden sonraki halkasıydı. Alparslan’ın övücü sözleriyle çok sıkıldığı her halinden belliydi.

“Sultanım. Himmetiyle gönüllerin ve kapıların açılmasına vesile olanlar, toprak altında. Onlardan biri de burada, bu toprakların altında...” Sultan şaşırdı.

“Burada, Kars’ta mı?”

“Evet, Sultanım, burada...”

“Kim o?”

“Hocam Ebül Hasan Harkani...”

Sultan’ın şaşkınlığı hayrete dönüştü.

“Amcam Tuğrul Bey bahsetmişti... Efsane zannetmiştim. Ebül Hasan Harkani hazretlerinin kabri Harkan’da değil mi?”

Ebû Ali Farmedi hazretleri şöyle bir gözlerini yumdu, bir müddet kapalı tuttu ve derin bir iç geçirdi.

“Evet, Sultanım Harkan’da, ama burada da var.”

“Sübhanallah! Hocam iki yerde kabir nasıl olur?”

“Sultanım. Bir kişinin iki ayrı yerde cesedi olmaz. Ama iki yerde, hatta daha fazla yerde kabri olabilir.”

“Anlayamadım.”

“Sultanım. İnsanlar, çok sevilen bir kişi için çeşitli yerleri o kişinin kabri olarak kabul edebilir. Oraları o mübârek zâtlar için makâm kabul ederler... Meçhul kişiler vefatları esnasında kendilerini o kişi olarak tanıtabilir. İşte hocam Ebül Hasan Harkani hazretleri de bunlardan biridir.

Ebül Hasan Harkani hazretlerinin vefat ettiği ve Harkan’da

defnedildiğinin söylendiği yıldı... Babanız Çağrı Bey'in askerlerinden bir grup öncü, Kars yakınlarına geldiler. İçlerinde uzun boylu, heybetli bir derviş vardı. Askerleri gazaya teşvik ediyor, onların her türlü ihtiyaçları için koşturuyordu. Kendisini, Harranlı bir garip derviş, Ebül Hasan derler diye tanıtmıştı.

Bu esrarengiz garip kişi, Yahniler dağında Bizanslılara karşı savaşırken şehit düştü. Mezarını kazdılar, mezar taşına Ebül Hasan Harkani diye yazdılar. Hristiyanı, Müslümanı onu, büyük evliyâ Ebül Hasan Harkani diye bildiler, kabrini ziyaret ettiler, onu vesile ederek duada bulundular."

Sultan merakla sual etti.

"Söz konusu kabir, şu anda duruyor mu?"

"Duruyor Sultanım!"

"Peki... O kabirde hakikaten de Harkani hazretleri mi var?"

Ebû Ali Farmedi hazretleri hafifçe tebessüm etti.

"Sultanım, onu bilemem, ama şunu çok iyi bilirim. İnsanımızın, Oğuz Türkünün bu kabirde Harkani hazretlerinin yattığına inanmasının çok kıymetli olduğunu..."

"Nasıl, yani?"

"Kabirde yatanın Ebül Hasan Harkani hazretleri olduğuna inanmak... Onun Allahü teâlânın sevgili kulu olduğunu, bulunduğu mekânı şereflendirdiğini, kıymetli kıldığını, mekanların toprak altındaki ve üstündeki gönül ehli zatlarla şereflendiğini, yaşanılır kılındığını kabul etmektir. O mübarek şahsı sevmektir, onu sahiplenmektir. Böyle inanarak onunla, bulunduğu mekân ve zamanda kuvvet bulmaktır. İşte bu inanış, bu kabul ediş, toprağı mayalamak, vatan eylemektir, coğrafyaya vatan mührünü vurmaktır.

Eğer Anatolia'yı İslâmiyet'in kal'ası yapmak, Konstantiniyye'yi fethetmek istiyorsak... Bu toprakların her karışı evliyâ, gönül eri kabir ve makamıyla, camiler, medreseler, aşevleriyle mühürlenmeli... Menkıbeleri destan gibi söylenmeli, bulundukları mekanlar onların ismiyle anılmalı, tanınmalı...

Gönül erlerinden bize nakledildi ki... Anatolia, nice Hak dostunun kabir ve makamlarıyla mayalanacak... Oğuz Türkü Allah dostlarıyla toprağın, havanın, suyun ölümden önce ve sonra birbirlerini tamam eylediğine inanıyor. Bu inanış sahih itikada uygundur. Ehl-i sünnet itikadına göre, Allahü teâlânın veli kullarının kabrinden Kıyamet'e kadar feyiz, nur yayılır."

Alparslan, anlatılanlarla Anatolia toprağının ayrılmaz bir parçası olma aşkıyla kavruldu, nice yerde kabrinin bulunması arzusuyla yandı.

"Hocam, inşâallah dediklerin gerçekleşir. Biz kılıçla Ani'yi fethederek Haçın yerine Hilâl diktik. Gönül erleri de inşâallah hem gönüllere Allah sevgisini yerleştirerek hem de türbe ve makamlarıyla Anatolia'da manevi fethi gerçekleştirirler. Buyrun, Harkani hazretlerinin mezarı diye bilinen yere gidelim. Türbe yapılması için bir an önce hazırlıklara başlayalım."

Alparslan yürüdü, onunla birlikte diğerleri de... Adımlarla birlikte gönüldekiler de dile yürüdü.

"Sultanım. Haçın yerine Hilâl dikmekle çok önemli bir şeyi başlattınız."

Alparslan merakla sual etti.

"Hocam, beni meraklandırdınız. Neyi başlattık?"

"Alemler, alâmetler savaşını..."

"Nasıl, yani?"

"Sultanım... Hristiyanlığı şeklen temsil eden bir alem, işaret vardı, haç işareti... Ama Müslümanlık için böyle bir işaret yoktu. Siz, Ani'de Haçı indirip yerine Hilâl'i dikmekle bir ilki gerçekleştirdiniz. Haçın karşısına alem, işaret olarak Hilâl'i çıkardınız. Hilâl-Haç savaşını başlattınız. Gönlüme doğan o ki bundan sonra bu savaş Kıyamet'e kadar devam eder."

Alparslan'ın yüreği sancıdı.

"Hocam. Anlayamadım. Şerre mi yoksa hayra mı vesile olduk?"

"Sultanım. Tabii ki hayra vesile oldunuz, ancak bedeli nice

canlar olacak. Peygamber Efendimiz yeni Hilâli gördüğünde; (Ey Rabbim! Bize bunu bereket ve iman ve selamet ve İslâm hilâli eyle!) diye dua ederdi. Duamız odur ki... Müslüman olmayanlar, mazlumlar da kubbeler, minareler üzerindeki Hilâli görünce aynı duayı etsinler."

Çok kuvvetli bir "Âmin!" sesi geldi. Bakışlar, sese döndü. Ebû Ali Farmedi hazretlerinin yanındaki bir gençti. Kıpkırmızı kesilmiş, başını önüne eğmişti, nasıl böyle bir şey yaptım utancında... Gencin hali Alparslan'ın hoşuna gitti.

"Hocam! Kimdi bu delikanlı ki? Öyle bir âmin dedi ki sanki dağ, taş, toprak her şey onunla birlikte âmin diye feryat eyledi."

"Sultanım. Yusuf'tur, Hemedanlı Yusuf... Talebemizdir... Ümidimiz o ki... Horasan'dan, Mâverâünnehir'den, Oğuz diyarlarından nice erlerin, Yusufların, Anatolia'ya, diyar-ı Rum'a hicretlerine vesile olur. Bu diyarı bereketli, son kale kılmak için..."

Sultan ve beraberindekiler yürüdüler, Ebül Hasan Harkani hazretlerinin kabri diye bilinen yere doğru... Orasını türbe, Kıyamet'e kadar ziyaret edilir, toprağı ve gönülleri mayalar kılmak için...

* * *

Sultan Alparslan, Gürcü Kralını itaat ettirdikten sonra, kendisi Harezm civarına gitti. Ancak komutanları Anatolia'da fetih ve akınlara devam ettiler. Kardeşi Melik Yakuti, Van şehri ve çevresini fethetti.

Gümüştekin, Afşin ve Ahmet Şah ismindeki akıncı beyleri, Anatolia içlerine kadar uzanıyor hem keşif yapıyor hem de gittikleri diyarları fethe hazırlıyorlardı.

1066 yılında, Murat ve Dicle vadileri Türk akıncıları tarafından yağmalandı. Hısn-ı Mansur(15) önlerinde General Aruantanos kumandasındaki onbin kişilik Bizans ordusu imha edildi. Kumandan, Gümüştekin'e esir oldu. Yardıma kavuşmuş kale manasına gelen Hısn-ı Mansur, 670 yılında Emeviler tarafından fethedilmiş, 1058'de Bizanslıların eline geçmişti.

1067'de Afşin Bey, Malatya önlerinde daha büyük bir Bizans ordusunu bozdu. Bu zafer üzerine Kayseri'ye kadar gelerek bu mühim şehri aldı. Oğuz Kağan'ın Ergöze ismini verdiği dağa yaslanan Kayseri şehrini fetheyledi... Artık dağ Erciyes diye anılıyordu. Oğuz Han ve evlatları bu dağın zirvesinde görmüşlerdi Uluğ Türk'ün elindeki cihazdan Anatolia'nın haritasını... Uluğ Türk, bulundukları yerin, Anatolia'nın, Konstantiniyye'nin fethedileceğini, temsili güreşlerin başlayacağı yeri, Anatolia merkezli bir Türk devleti kurulacağını, bu devletin mazlumların son kalesi olacağını ve Kıyamet'e kadar devam edeceğini müjdelemişti.

Ve bu müjdelerden ilki gerçekleşmiş, Kayseri ve Ergöze dağı Oğuz Türkünün olmuş, Anatolia'nın da nice şehirleri fethedilmişti. Diğer müjdeler ne zaman gerçekleşecekti? Kırk pınarlar ne zaman akacaktı?

Efsane komutan Afşin Bey, Kayseri'den sonra Torosları aşıp Klikya'yı yağmaladı ve Halep civarına geldi.

1068 yılında Tiflis'i fetheden Alparslan daha sonra Kars'a geldi. Ebül Hasan Harkani hazretlerinin türbesini ziyaret etti. Akıncılarını Trabzon yakınlarına yolladı. Bu sırada bir kısım Gürcüler Müslüman oldular.

Oğuzları, Anatolia'dan şimdiatamazsa hiçbir zaman atamayacağını anlayan İmparator Diogenes çok büyük bir orduyla harekete geçti. Afşin Bey komutasındaki akıncı birlikleri vurup vurup gidiyordu. İmparatorun hantal ordusunun onu yakalamasına imkân yoktu. Bir anda güneyde görünüyor, oraya gittiğinde haberi kuzeyden geliyordu. İmparator Halep önlerine kadar geldi.

İmparator'un önünden Ahlat'a gelen Afşin Bey, Anatolia'nın kuzey kısmının boşaldığını görünce harekete geçti. Konstantiniyye'ye doğru yürüdü. Akılalmaz bir hızla Üsküdar önlerine geldi. Tıpkı Battal Gazi gibi Üsküdar'dan Hagia Sophia'yı seyretti. Konstantiniyye'ye girmek, Battal Gazi'nin yaptığını yapmak, Hagia Sophia'da namaz kılmak, kubbesindeki haçın yerine hilâli dikmek, müjdelenen askerlerin en sonuncusu olmak aşkıyla yandı. Ama İmparator'un şehre yaklaştığını duyunca tez zamanda yine gelmek üzere ayrıldı.

1069'da Afşin Bey'in idaresindeki Türk akıncı kuvvetlerinin başlıca kumandanları Ahmet Şah, Uvakoğlu Atsız, Uvakoğlu Çavlı, Arslantaş, Dilmaçoğlu Mehmet, Sanduk, Tavtavoğlu, Tarakanoğlu Beylerdi. Bu akıncı ordusu Azerbaycan'daki Kutalmışoğlu Süleyman Şah ve kardeşi Mansur ve Yakuti Beylerin emrindeydi.

Türkleri Anatolia'dan atsın diye tahta geçirilen ve ilk seferinde Türk akınlarına mâni olamayan Diogenes 1069 yılında tekrar Anatolia'ya geçti. Bu sefer olsun Ani'ye ulaşmak, câmiye çevrilen kilisenin kubbesi üzerindeki Hilâl'i indirip haçı dikmek istiyordu.

Ama ufak tefek temaslar hariç, yine Türkleri bir yerde kıstırmaya muvaffak olamadı. Özellikle de Afşin Bey komutasındaki akıncılar bir baştan bir başa Anatolia'nın şehirlerini vurmaya devam ettiler.

İmparator Palu'da iken Afşin Bey bir an durmadı. Geçen seferki akılalmaz stratejik hareketi tekrar ederek kuzeyden dolaşıp Konia(16) önlerine kadar geldi.

Konia'nın tahrip ve yağmasından çok müteessir olan Diogenes, Afşin Bey'in dönüş yolunu kesmek için Sivas'a geldi. Kayseri'ye doğru ilerlerken bunu haber alan Afşin Bey, güneye yöneldi, Çukurova'ya daldı ve buradan Ahlat'a, üssüne döndü. İmparator bu seferde Afşin Bey ve akıncılarını sıkıştıramamıştı.

1070'te Bizans'ın Anatolia orduları başkumandanı Prens Manuel Komnenos, Türklere Kızılırmak kenarında yenildi ve esir düştü. Bundan faydalanan Afşin Bey, Anatolia'ya, anadolu, yiğit dolu, adalet dolu yapmak için üçüncü çok cesur akınını yaptı. Kayseri civarından geçip Laodikeia'ya(17) geldi. Ve buradan akınlara devam etti. Türk tarihinde bir ilk gerçekleşti. Akdeniz'e kavuşuldu. Bu... Türk ordusunun batıda, güneşin bir Kızılelma gibi battığı deryaya ilk defa ulaşmasıydı.

Afşin Bey sahile geldiğinde... Güneş tıpkı bir Kızılelma gibi deniz üzerinde batıyordu. Oğuz Kağan destanında anlatıldığı şekilde... Büyülenmiş gibiydi. Bir Kızılelma gibi batan güneşten, kendisine uzanan altın yolundan gözlerini alamıyordu. Yürüdü su

dizlerine gelinceye kadar.

Kılıncını çekti. "Bismillah" diyerek denize vurdu. Denizin bir baştan bir başa yarıldığını gördü. Sonra... Bu kılıcı, bir daha kullanmamak ve Sultan Alparslan'a teslim etmek üzere kınına koydu.

Eğildi, "Bismillah" dedi, suyu avuçladı. Abdest alırken yüzünü yıkar gibi akıttı Akdeniz'in suyunu alnından aşağı doğru... Gözlerini yakan su ağzına doğru aktı, dudaklarına ulaştı, tadını merak etti. Akdeniz'in suyunu tattı, çok tuzluydu. Tuzlu suyun, hücre hücre bütün bedenine yayıldığını, kendisinin de Akdeniz'e karıştığını hissetti.

Türkoğlu'nun, ilk yurdunun en doğusundaki çok, çok büyük denize ulaşmasından yüzlerce yıl sonra... En batıda, güneşin Kızılelma gibi battığı diyarda bir denize kavuşmak... Bunun kendisine nasip olması Afşin Bey'i çok sevindirmişti. Anatolia'yı kuzeyden ve Konstantiniyye'nin bulunduğu yerden başlayarak güneye doğru kuşatan denizleri görmüştü. Şimdiyse üçüncüsünü görmek, suyunu içmek nasip olmuştu.

Oğuz Kağan'ın yanındaki atası, Oğuz'un meçhul, isimsiz kahramanlarından olan, Oğuz Kağan'ın en gizli sırlarına vakıf olan atası görmüştü... Uluğ Türk'ün elindeki âletten Anatolia denilen diyarı ve onu üç taraftan çevreleyen denizleri, tıpkı bir hilâl, tıpkı bir yay gibi... Atasının âlette gördüklerini, o yerinde görmüş, sonuncusunun tuzlu suyunu tatmış ve kavrulmuştu.

Vasiyet etmişti o isimsiz kahraman... Neslinden gelenlerin Anatolia'nın Oğuz'a vatan olması için gayret göstermelerini, bunun için hiçbir fedakârlıktan kaçınmamalarını... O isimsiz kahramanın son temsilcisi olarak Afşin'e nasip olmuştu. Anatolia'nın Oğuz Türkü tarafından fethine katılmak... Önce Çağrı Bey, sonra da Alparslan'ın emrinde akmıştı. Anatolia içlerine, kanatlı atların üzerindeki akıncılarıyla...

Hem Çağrı Bey hem de Alparslan, aynı şeyi söylemişler. "Afşin

Bey! Anatolia'yı gönlüne iyi yerleştir. Bizi cihan hâkimiyetine götürecek Ergenekon, Oğuz Türkünün, Oğuz Kağan vasiyetince vatan kılacağı ve Kıyamet'e kadar bir daha çıkmayacağı son vatanı bil. Bu diyarın Ergenekon, son kale olması için bütün engelleri sil" demişlerdi.

Önce Altın Yaylarıyla Gümüş Oklarını atmışlar, sonra da ardınca akmışlardı... Afşin Bey, dur, durak bilmemişti. Kendisine karış karış Anatolia toprağını Oğuz Türkü için yurt, Ergenekon kılma, nice kırk pınarları akıtma vazifesi verildiği için... Uçmuş, uçmuştu... Oğuz Kağan eliyle Altın Yayla fırlatılmış gümüş ok gibi... Kelebeğin Kanadında nice Kızılelmalara doğru...

Bu Anatolia, nasıl bir diyardı? Âdem aleyhisselamdan o ana geçen yüzbinlerce senenin silinmez izleri vardı her karış toprağında... Tarsus'ta Âdem aleyhisselamın oğlu Şit aleyhisselamın makamı vardı.(18) Danyal aleyhisselamın kabrinin olduğu söylenen mekânı görmüştü.(19)

Nuh aleyhisselamın türbesi diye bilinen mezar Cizre'deydi.(20) Buraya komşu Şırnak isminin, Şehr-i Nuh'un söylenişinin değişmesinden meydana geldiği söylenmektedir. Her iki yerleşim yerinin, Nuh aleyhisselam tarafından kurulduğu, bunların Tufandan sonra Yeryüzünde kurulan ilk şehirler olduğu ifade ediliyordu. Kur'ân-ı kerimde Hud sûresinin 44. âyet-i kerimesinde Nuh aleyhisselamın gemisinin Cudi Dağına indiği bildiriliyordu. Bu dağ ise, Cizre ve Şırnak'a çok yakındı.

İbrahim aleyhisselamın Urfa'da doğduğu, burada yaşadığı, ateşe burada atıldığı belirtiliyordu ve bu şehirde buna ait nice izler vardı. Yine bu şehre yakın bir köyde(21)Eyyüp Peygamberin ve Elyesa Peygamberin aleyhimesselam kabirleri diye bilinen iki kabir vardı.

İsa aleyhisselamın havarilerinin nicesinin kabirleri ve makamları yine Anatolia'daydı. Peygamber Efendimizin arkadaşlarının da nice mekanlarda kabirleri bulunuyordu.

Afşin Bey, tam manasıyla Anatolia'ya âşık olmuştu. Aşılmaz dağları, ırmakları, üç tarafından kendisini kuşatan denizleriyle Anatolia... İslâmiyet'in, Oğuz Türkünün son kalesi miydi? Güçlenip,

cihan hâkimiyetine yürüyeceği Ergenekon muydu? Yoksa her ikisi miydi?

Anatolia içinde onu en fazla Eshâb-ı kehf etkilemişti. Kur'ân-ı kerimde, Kehf sûresinde hayatlarının anlatıldığını duyunca harekete geçmiş. Araştırma yapmış üç ayrı yerde makamları olduğunu işitince çok şaşırmıştı. Efes ve Tarsus'dakini görmüştü. Şimdi Meraş(22) yakınındaki Efesus'a gitmek ve oradaki Eshâb-ı kehf makamını görmek, oradan da Urfa, Cizre ve Şırnak'a varmak istiyordu.

Eshâb-ı kehfin makamlarının olup mezarlarının olmaması, mağara içinde kaybolduklarının kabul edilmesi onu çok etkilemişti.

Afşin Bey efsaneydi, destanlara konu olmuştu. Hem Anatolia'da hem de Horasan ve Mâverâünnehir diyarında... Kanatlanıp uzakları yakın kılmak isteyenler onun yanında Anatolia içlerinde sefere çıkıyorlar. Hristiyanlar, çocuklarını Afşin Bey geliyor diye korkutuyorlardı.

Afşin Bey o kadar hızlı hareket ediyordu ki... Sanki Anatolia'nın her karış toprağında izi olsun istiyordu. Son akınıyla ilgili Alparslan'a gönderdiği mektupta, "Rumlar bizimle savaşacak kudrette değil. Rum ülkesini istila edip büyük bir ganimetle döndüm. Anatolia yeni Ergenekonumuz olmak üzere bizi bekler. Süryani ve Ermeniler, bize yardım ediyor, bizim Bizanslıları cezalandırmak için Allahü teâlâ tarafından gönderildiğimize inanıyorlar" diyordu.(23)

Afşin Bey, mektupla birlikte Anatolia'yı batıdan kuşatan denizin suyuyla çeliklenmiş kılıcı da göndermişti. Alparslan, bu kılıcı öpüp başına koydu ve mezarının başına mezar taşı olarak bu kılıncın konmasını vasiyet etti.

Batıdan, Afşin Bey'den gelen haberle sevindi Sultan Alparslan... Doğudan gelen bir haberle canı sıkıldı. Yanında Azerbaycan Emiri Erdem'in büyük bir değeri vardı. Ancak onun Deylemli bir Bâtınîyi kâtiplik görevine alması Alparslan'ı üzdü. Bir gün divan görüşmelerinde bu emir lafa karıştığında, Alparslan sertçe konuştu.

"Sen sus bakalım. Sen benim saltanatımın hasmı mısın?"

Emir Erdem derhal yerlere kapandı.

"Hâşâ Sultanım! Ben nasıl sizin hasmınız olabilirim. Benim bu canım yolunuza kurbandır. Ölüm bana bu sözden daha tatlı gelirdi. Sultanımı üzecek ne yaptım?"

"Deylemli, bid'at itikatlı bir şahsı göreve almışsın. Bunu tanıyor musun?" "Sultanım! Bir kişi, benim devleti cihanı tutmuş sultanıma ne zarar verebilir?" Sultan çok kızdı.

"Sen ne dersin bre gafil. Kâinat sahih itikat üzerinde durur. Sahih itikat sahibi olmayana görev vermek devletimizin varlık sebebini inkârdır."

Bir tomar at kılı getirtti. Emire üç beş tane vererek "kopar bakalım", dedi. Şaşkınlık içindeki emir derhal kopardı. On-onbeş yapıp verdi. Zorlanarak olsa da kopardı. Biraz daha artırınca esnetemedi bile.

Bunun üzerine Sultan, kılları yüzüne doğru fırlattı.

"Sen bilmez misin,cenab-ı Hakk'ın rahmeti, doğru itikatta, birlik ve beraberliktedir. Azabı ise ayrılıktadır. Bunlar; Resûlullah'ın temiz yoluna uymayan bozuk kimselerdir. Üç beş iken zararsız gibi görünürler. Ama bir üzüm tanesinin sepetteki bütün üzümleri bozması gibi çok çabuk çoğalıp itikadımızı bozarlar. Devletimizin yıkılmasına neden olurlar... Fâtimilerin ne yaptığını görmedin mi? Biz halis Müslümanlarız. Bid'at nedir bilmeyiz. Onun için cenab-ı Hak biz Türkleri aziz kıldı..."(24)

Sultanın sözleriyle hazır bulunanların hepsi dondu kaldı. Doğru

itikadın ehemmiyetini, bid'at itikadın zararını hiç böyle düşünmemişlerdi. Selçukluların yükselişindeki sırrı anlar gibi oldular.

1070 yılında, Alparslan Anatolia'ya geldi. Amcası Tuğrul Bey'in alamadığı çok sağlam Malazgirt kalesini fethetti. Sonra Güneydoğuya ilerleyerek Amid(25) şehrine geldi. Çok beğendiği bu şehirde bir müddet kaldı. Bu şehir ve çevresinde, altı peygamber aleyhimüsselam ve 27 sahâbe-i kirâm kabri olduğu söyleniyordu. (26) Bunu duyunca çok şaşırdı ve sevindi.

Bu, Anatolia nasıl bir diyardı? Her köşesinde peygamberlerin, sahâbelerin ve havarilerin olduğu söylenen makamlar ve kabirler vardı. Yakın olanlarına gitti. Anatolia'nın baştan başa fethi, Kıyamet'e kadar Türk yurdu kalması, İslâmiyet'in ve mazlumların kal'ası olması için dua etti.

Ani'den sonra Malazgirt'in de fethedilmesi, Papa II. Alexander'i dehşete düşürdü. Hemen Romanos Diogenes'e en yakın adamını gönderdi. "Mezhep ayrılığını unutun. Bu; bütün Hristiyanlık âleminin davasıdır. Türkleri mutlaka ve mutlaka Anatolia'dan atın, Asya içlerine sürün. Ani'ye tekrar haçı dikin. Her şeyimizle, bütün kuvvetimizle yanınızdayız. Şimdi bunu yapamazsak bir daha hiç yapamayız. Hem onlar hem de bütün İslâm âlemi inanıyor... Türk kavminin; kutsal kitapları Kur'ân-ı kerîmde, 'Allah yolunda cihad eden, yerenin yermesinden korkmayan bir kavim getirir' şeklinde zikredilen kavim olduğuna..." dedi.

Diogenes harekete geçti. Zaten Türkleri Anatolia'dan atmak için göreve getirilmiş ve kendisi de var oluş sebebini bu bilmişti.

Alparslan'ın, Oğuz Türküne bir daha çıkmayacağı vatan, son kale eylemek üzere Anatolia'ya geldiği günlerde... 13 Mart 1071'de... Konstantiniyye'den hareket eden bir ordu daha yürüyordu Anatolia içlerinde... Türkleri geldiği diyarlara, Orta Asya bozkırlarına sürmek... Ani'de, kiliseden câmiye çevrilen mabedin kubbesindeki hilâli indirip yerine haç dikmek için...

Diogenes'in yanında günü gününe not eden ve çok iyi bir

gözlemci olan Michael Attaleiates de vardı. Diogenes, Attaleiates'e, "Bu seferde yazacağın çok şey olacak. Türkleri yalnızca Anatolia'dan sürmekle kalmayacağız. Onları Pers diyarından da kovup geldikleri bozkırlara, göndereceğiz. Hemedan, İsfehan ve Rey'de kışlayacağız. Önce Ani'de, Haç yerine dikilen Hilâl'i indireceğiz, sonra da bütün câmilerdeki hilâlleri... Haçın mutlaka galibiyetini bütün dünyaya göstereceğiz" dedi.

Attaleiates, Konstantiniyye önlerine kadar gelen Afşin Bey'i yakından tanıyordu, "Haklısın ulu imparatorum, yazacak çok şeyim olacak" dedi.

Diogenes, haçı tekrar dikmek için Anatolia yollarına düştü... Ama daha seferin başında haçla, hem de altın haçla başının derde girdiği, efsane gibi her yerde söylenmeğe başlandı.

Diogenes, altın haç vasıtasıyla yardım dilemek için Hagia Sophia'a gitti. Haç kıbleye doğru döndü. Düzeltti, ertesi gün gittiler, haç yine kıbleye dönüktü. Haçın zincirlenmesini emretti. Ertesi gün tekrar gitti, haç yine kıbleye dönüktü. Dehşete kapıldı ve bunun kimseye söylenmemesini istedi, ama söylendi.

Diogenes'in Anatolia içlerinde Ani'ye doğru yürüdüğü zamandı... Alparslan Halep'ten henüz çıkmıştı. Fâtımî halifesinin veziri Mısır'ı teslim edeceğini bildirdi. Alparslan'ı bu ülkeye davet etti. Alparslan, Halep önünden ayrıldı Mısır'a gitmek üzere... Bu sırada Romanos Diogenes'in çok kalabalık bir orduyla Anatolia üzerine sefere çıktığı haberi geldi.

Alparslan, İslâm âlemi üzerindeki Şii hâkimiyetine son verip, birliği sağlamak istiyordu. Bunun için Mısır seferini çok arzu ediyordu. Ancak Anatolia'da tutunmanın her şeyden önce geldiğini, Diogenes'i durduramazsa kapanan kapıların bir daha çok zor açılacağını iyi biliyordu. Beşyüz yıllık mücadele sonunda kapılar ancak bu kadar açılmıştı. Anatolia çok çetindi.

Alparslan, Afşin Bey'in son gönderdiği raporu tekrar inceledi, üzerinde günlerce düşündü, komutanlarıyla istişare etti. Önünde Anatolia'ya bir daha çıkmamak üzere yerleşmek için bir fırsatın olduğunu gördü. Yönünü tekrar Anatolia'ya çevirdi.

İmparator da Doğu Anatolia'ya doğru yol alıyordu. İlk hedefi Ani'ydi, buradaki Hilâl'i indirmekti. Ordunun ağırlıklarını üç bin araba ve onbinlerce hayvan taşıyordu. Bizans ordusunda Franklardan Norman ve Slavlara kadar, Katolik ve Ortodoks bütün milletlerden asker vardı. Hatta Peçenek ve Uzlar gibi Müslüman olmayan ücretli asker Avrupalı Türkler de vardı.

Bizans ordusunu Ani'ye girmeden yakalamak istiyordu Alparslan... Ordusuna cebri yürüyüş emrini verdi. Yürüyüşe dayanamayan yaşlı askerleri terhis etti. Hafif süvarilerden müteşekkil bir tümeni öncü olarak yolladı. Bu tümen, General Bryennios komutasındaki Bizans öncüleriyle karşılaştı. Önlerinde çok büyük ve çok süslü bir haç vardı. Ani'ye dikmek istedikleri haçtı.(27) Çarpışmada Bizans birliği yenildi. Bu vuruşmada ele geçirilen Haç, zafer alameti olarak Bağdat'a gönderildi.

Sultan Alparslan, elçilerini İmparatora gönderdi, sulh için... Ordusu yorgundu, sayıca azdı. Türk komutanlarından Sav Tigin başkanlığındaki elçilik heyeti İmparatora ulaştı. İmparator şartları sormadan sulh teklifini reddetti, çünkü ona Türkleri Anatolia'dan atma görevi verilmişti. Sulh teklifini Türklerin zayıflığına, mağlubiyetin kaçınılmaz olduğunu görmelerine verdi. Konstantiniyye'den Malazgirt'e savaş yolundaki zorluklarla bozulan morali düzeldi, neşelendi.

"Sultanınıza söyleyin. Kendisiyle sulh görüşmelerini Rey'de yapacağım. Ordumu İsfehan'da kışlatacağım, atlarımı Hemedan'da sulayacağım."

Sav Tigin gecikmeden cevabı verdi.

"Atlarınızın Hemedan'da kışlayacaklarından eminim. Fakat sizin nerede kışlayacağınızı bilemiyorum."

Bu cevapla, başta İmparator olmak üzere, otağındaki herkes kıpkırmızı kesildi. Generaller kılıçlarına sarıldı. İmparator, hemen kendini toparladı. Elçilerin ordusundaki ihtişamı Sultan'a anlatmalarını istiyordu. Elini kaldırdı, sükûneti sağladı.

"Küstah sözleriyle elçi öldürülmeyi hak etti. Ama elçiye dokunmak bize yakışmaz. Gitsin, ordumun ihtişamını,

büyüklüğünü Sultanına anlatsın ki aklı başından gitsin. Dizlerinin bağı çözülsün, ordusunu idare edemesin. Elçiye İmparatorluk Haçını verin ki askerimin arasından rahatça geçebilsin, Sultanına ulaşabilsin."

Başta yazar Attaleiates olmak üzere herkes şaşkınlık içindeydi. İmparator kendi rızasıyla haçı düşmanına nasıl teslim ederdi. Haçı teslim etmenin, mağlubiyet manasına geldiğini bilmiyor muydu?

Haçı alan Sav Tigin, otağdan ayrıldı. Bizans Ordusunun içine girdiğini gören yanındakiler şaşırdılar. "Bu fırsat kaçar mı? Haç elimizdeyken kimse bize saldıramaz. Bizans ordusunun içinden geçerek birliklerini, konuş durumlarını yakından görelim" dedi. Elçilik heyeti Bizans ordugâhını bir uçtan bir uca geçerek Sultanın yanına ulaştılar. Sav Tigin, yaşananları ve gördüklerini, Bizans Ordusunun büyüklüğünü Sultan'a anlattı.

Sultan tereddüt içindeydi. Zafer, Anatolia'ya Türk-İslâm tuğrasının, mührünün vurulması demekti. Mağlubiyet ise... Anatolia'dan, İran'dan atılmak demekti... Ya savaşa girmese... Bizans ordusuna çete savaşı vermeyi, yormayı denese... Mührü vurmanın tam zamanıydı. Ama... Ya mağlup olursa... Sultan Alparslan tam manasıyla bunalmıştı. Sav Tigin ve Afşin Bey vuralım derken, savaş meclisinde yer alan diğer komutanlar duralım, diyordu.

"Siz durumu müzakere etmeye devam edin. Bir karara varmaya çalışın. Ben biraz dışarı çıkacağım" diyerek otağdan ayrıldı. Ovada nazlı nazlı akan bir derenin yanına geldi. Sanki akan kendisiydi. Aktı, aktı ve bütün Anatolia'yı baştan başa geçti, Konstantiniyye'ye, müjdelenen şehre ulaştı. Güneşin Kızılelma gibi batarken Hagia Sophia'nın kubbesinden yansıyan ışınları gözünü aldı. Gözlerini kırptı içinde bulunduğu kâinata ve zamana döndü. Işık derenin suyunda yansımıştı. Vakit, ikindi sonrasıydı, Güneş ufka yaklaşıyordu. Başka diyarlarda doğmak üzere elveda diyen güneşi görünce Kızılelma'yı hatırladı. Oğuz Kağan'ın vasiyeti, Oğuz boylarının ülküsü, hep batıda aradıkları Kızılelma'yı... Anatolia Kızılelma'sına uzanmıştı, ama araya ikiyüzbin kişilik Bizans Ordusu girmişti. Kızılelma'ya dokunamıyacak mıydı?

“Sultanım! Aş engeli, dokun Kızılelma’ya.”

Şaşırdı, ses içinden mi geliyordu? İçinden geldiğinden emindi. Düşüncesindeki suale kim cevap verebilirdi? Yine de merak etti çevresine baktı. Ve gördü Ebû Ali Farmedi hazretlerini, Kara Batur’u ve yanlarındaki iki genci... Gönlü genişledi ikiyüzbin kişilik Bizans ordusunu içine aldı, gam bulutları dağıldı, yüzü aydınlandı.

“Hocam. Aş engeli dersin ama nasıl?”

Yanındaki iki genci işaret etti.

“Sultanım, bu gençlerle, bu gençlerin temsil ettiği manayla...”

Sultan iki gence dikkatle baktı. Onyedi-onsekiz yaşlarında gösteren kara yağızdı, Kara Batur’a benziyordu. Yirmiiki-yirmiüç yaşlarında gösteren ise tatlı bir tebessümle gülümsüyor, gönüllere akıyordu. Sultan Kara Batur Beye hoş geldin deyip hâl hatır sorduktan sonra söz sahibine döndü.

“Hocam. Bu gençleri tanıyamadım. Tanıyamayınca da temsil ettikleri manaları tahmin edemedim. Gerçi her ikisi de yiğit delikanlılar, her halleriyle zafer bizimdir diyorlar ama...”

Gülümsedi. “Sultanım selam vermeden söze girdik” diyerek selam verdi, kara yağız delikanlıyı işaret etti.

“Sultanım. Bu yiğide Tuğrul derler. Kara Batur Bey’in oğludur. İsmini rahmetli amcanız Tuğrul Beyimiz vermiştir. Tuğrul isminin, 'tuğraol'dan türediğini ifade eden Kara Batur Bey’in sözünü çok beğenmiş. Tuğrul Kuşu olsun, tuğra olsun, Anatolia’ya Oğuz-İslâm mührünü vursun diye dua etmiştir.”

Sultan, tuğra olsun, Anatolia’ya mührü vursun sözleriyle vuruldu. İşte beklediği işaret gelmişti.

Farmedi hazretleri, diğer genci omzundan yakaladı.

“Sultanım bu da Yusuf... Hemedanlı Yusuf(28)... Talebemizdir... Tıpkı Yusuf Peygamber aleyhisselam gibi derin kuyulardan, zindanlardan kurtuldu. Gönüllere Sultan olsa gerek... Gönlümüze doğan o ki... Anatolia’nın manevi fethini onun talebeleri

tamamlayacak."

Sultan tepeden tırnağa titredi. Gönlü kanatlandı, bir an önce ordusunu saf saf eyleyip düşman üzerine bir çığ gibi çökme isteğiyle yandı.

"Allahü teâlâ razı olsun hocam. Bu gençler ve temsil ettikleri manalarla... Engelin aşılacağından, Kızılelma'ya dokunulacağından şüphem kalmadı... İki ordu arasındaki büyük sayı farkı bizi tereddüde düşürmüştü."

"Sultanım. Mûte Harbini hatırlayalım. İslâm askeri yalnızca üçbin, Bizans askeriyse yüzbin kişiydi. Ama galip geldiler.

Hazret-i Ömer radıyallahü anhın, İran üzerine emir tayin ettiği Sad bin Ebi Vakkas hazretlerine söyledikleri, çok manalıydı. 'Düşmanın çokluğundan değil, Allah'tan kork. Ordunda, günâh işleyen asker bulunmasın. Eğer haram işleyen olursa, Pers ordusundan ne farkın kalır. Allah haram işleyen kavmi muvaffak etmez' buyurmuş. Büyüklerimiz, 'Namaz kılınıyor, haram işlenmiyor ve emre itaat ediliyorsa zafer muhakkaktır, çünkü ilahi yardım gelir' buyurmuşlardır."

Sultan "Haydi karargâha! Ordumuzu yarınki zafer için hazır edelim" dedi. Yönünü Hakk'ınrızasına, ermeydanı Anatolia'yı hayır meydanı kılmaya, zafere çevirdi.

1071 yılının 26 Ağustos Cuma sabahı... Her iki ordu 7-8 kilometre uzaklıktan birbirlerini gördüler. Hicri 463, Zilkade ayının yirmiyedisiydi. İslâm ordularının Anatolia'ya ilk ayak basmalarından bu yana 450 yıl geçmişti. İslâm orduları, Afrika, Asya ve Avrupa'da çok hızlı ilerlemiş. Anatolia'ya gelince duraklamıştı. Malatya-Tarsus hattından ileri geçememişti ta ki Selçuklu gelinceye kadar... Çift başlı Tuğra kuşu bayrağını taşıyan Oğuz nesli... Anatolia içlerine kadar fetihle yürümüştü. Şimdi Konstantiniyye'ye giden yolları açmak, Anatolia'ya tevhid, fetih, ebedi güzellikler mührünü vurma zamanı, diyordu. Mühür vurulacak, yollar açılacak mıydı?

Yeryüzü heyecan içinde bekliyorlardı iki ordunun karşılaşmasını ve neticeyi... Anadolu, baştan başa hayır meydanı olup, şehitlerin kanına, secdedeki alınlara, Allah diyerek üzerine düşen gözyaşına kavuşacak mıydı?

Yeryüzü, Alparslan'ın ordusuna savaş meydanını kolay kılmaya hazırlanıyor. Daha çok toprağının hayır meydanı olmasını bekliyordu. "Şu insanlar, ne kadar gafil... Yeryüzündeki her nefesin, her hareketin, her düşüncenin beni etkilediğini, iyilerle temizlendiğimi, kötülerle kirlendiğimi niçin anlamıyorlar? Âdem aleyhisselamdan bu ana geçen zaman içinde o kadar kirlendim ki... Muhammed aleyhisselamın ümmetini ancak beş vakit namaz temizleyebilir oldu. Namazın hem beden hem de ruhen temizlik olduğunu niçin bilmiyorlar? Benim ve Kâinatın Allah lafzıyla varlıkta kaldığımız, Allah diyen kimse kalmayınca Kıyamet'in kopacağını niçin fark etmiyorlar? Pınarların, aşkımın gözyaşı olduğunu niçin bilmiyorlar" diyordu.

İki ordunun karşı karşıya geldiği yer... Van Gölünün 45 kilometre kadar kuzeyinde... Murat suyunun yakınlarında, Malazgirt Kalesinin yanıbaşındaydı. Türk ordusunda Kutalmış oğlu Süleyman gibi melikler, prensler, Artuk ve Afşin Bey gibi komutanlar bulunuyordu.

Kırkbin yiğit... Saf olmuş, Teşehhüd'de oturur gibi oturmuşlar, boyun bükmüşler... Başlarını kalpleri üzerine eğmişler bekliyorlardı Cuma vaktini... Er kişilerin Hak huzurunda cem olma, birlik olma, kulluklarını, acizliklerini en üst seviyede hissetme, şehit olma vaktini... Onları şehadete götürecek sultanlarını...

"Geliyor! Sultanımız geliyor" sesleriyle gönle eğilmiş başlar, sese doğru kanatlandı. Ve gördüler Sultanı... Yeryüzünde Allahü teâlânın adaletini yerine getirmek yükü omuzlarına yüklenmiş er kişiyi... Beyazlar giyinmişti. Beyaz sarık, baştan ayağa bütün bedeni saran bir elbise, tıpkı bir kefen gibi... Dokuz on komutanıyla birlikte geliyordu, onlar da beyazlara bürünmüşlerdi. Sanki melekler geliyordu. Veliaht Melikşah, vezir Nizam-ül Mülk ve Ebû Ali Farmedi hazretleri de beraberindeydi.

İlk saf boyunca yürüyordu, askerleri selamlayarak, selamet üzerinize olsun diyerek... Şehitlik meydanında şehitliği beklemekten daha büyük selamet olur muydu?

Ve ezan başladı, ezan-ı cavk(29) okunuyordu. Beş müezzin aynı anda haykırdı "Allahü ekber (Büyük yalnızca Allahü teâlâdır)" diye... Sultan ve beraberindekiler aynı anda durdular. Sanki bulundukları yere bir çınar gibi kök saldılar. Ezan ile Yeryüzünü hayır meydanı yapmak için şehitliği bekleyenler... Nasıl da birbirlerini tamam eyliyorlardı. Malazgirt meydanındaki kırkbin er... "Allah birdir, Muhammed aleyhisselam O'nun elçisidir, ebedi kurtuluş İslâmiyet'tedir." Bu hakikati kabul ettirmek, Anatolia'yı ezanın yirmidört saat yükseldiği diyar kılmak için orada değiller miydi?

Kırkbin er, akması beklenen kırk pınar... Vatan edinme destanının ve sahip olunan güzellikleri savunmak için güçlü olmanın temsil edileceği güreşler... Hepsi tek şey içindi... Yeryüzünü hayır meydanı kılıp burada aşka ulaşarak, ebedi güzellikler diyarında, ebedi güzele kavuşmak için...

Sultan Alparslan nefes almadan ezanı dinledi. Akılalmaz güzellikteki manevi havanın, nefesiyle yıkılmasından korktuğu için... Başları göğsü üzerinde ezanı dinleyen erlerine baktı. Birkaç saat sonra, emriyle ölüme koşacaklar, sevdiklerinden ayrı düşeceklerdi.

Titredi, bu emrin hem kendisinin hem onların hem de bütün insanlığın hayrına olması için dua etti. Bu duanın ağır yüküyle omuzları çöktü, duası için dua etme ihtiyacını hissetti...

"Yâ Rabbi! Sana tevekkül ediyor, azametin karşısında yüzümü yere sürüyorum, ben senin aciz bir kulunum. Beni karar mevkiine, Sultanlık denen ağır yükün altına getiren sensin. Yâ Rabbi! Niyetim halistir. Bana yardım et; sözlerimde hilaf varsa beni kahret" diye her hücresiyle yalvardı.

Malazgirt'ten Arşa yükselen ezan sonrası... Sünnetler kılındı, iç ezan, sonra da Abbasi Halifesinin hazırladığı ve bütün İslâm

diyarına gönderdiği hutbe okundu. Onlarca mübelliğ hutbede söylenenleri bütün saflara ulaştırdı. O hutbe ki... Bütün Müslümanları Malazgirt meydanındaki erler için duaya çağırıyor, onların İslâm'ın kılıncı olduğunu söylüyordu.

Hutbe okundu, Sultan imamete geçti. İftitah, ebedi güzelliklere, Cennet'e açılma... Tahrime; Allahü teâlâdan uzaklaştıran her şeyi yasak kılma, atma diye bilinen tekbir için el kaldırdı. "Allahü ekber" diyerek el bağladı, namaza, ebedi huzura durdu... Onunla birlikte kırkbin asker, sayısız melek de... Yaratan, yaratılan, kulluk, dünyaya geliş gerçeğini en yüce şekilde açıklayan Fâtiha'yı okudu. Sonra da kulluk sonrası kavuşulacak nimetleri söyleyen Kevser sûresini...

Allahü ekber diyerek rükûya gitti, kırkbin erle birlikte ve onlarla beraber dağlar ve ağaçlar da... Ve secdeye, Allahü teâlâya dünyada en yakın olunan makama kapandılar. Makamdan, maldan, dünyalık her şeyden vazgeçerek yoklukta var oldular. Malazgirt'te bir oldular. Cuma için, Yeryüzünü hayır meydanı kılmak, şehitlik için saf tutmanın anlatılmaz güzelliğini yaşadılar.

Namaz bitti, zafer ve şehitlik için dualar edildi. Sultan, ayağa kalktı. Ordusu, diz üstünde, namaz oturuşunda, gözleri Sultandan ayrılmadan bekliyordu... Sultanın söyleyeceklerini, Sultanın yapacaklarını...

Beyaz atı, gökten gelen rahmet bulutu gibi Sultanın yanına geldi. Eliyle kuyruğunu bağladı. Sağ ayağını üzengiye koydu, "Yâ Allah, Bismillah!" diyerek kanatlandı ve at denen zirveye yükseldi, sanki başı Arşa değdi.

Ok sadağını ve yayını, hemen atın yanındaki Melikşah'a verdi. Kılıncını çekti, bu çekişe gözleri alan bir ışık eşlik etti, gönülleri aydınlattı. Sultan, ok ve yayını vermek ve kılıncını çekmekle... Muharebeye Sultan değil, er olarak katıldığını gösteriyordu.

Malazgirt ovasını Allahü ekber sesleri inletti. Kırkbin er gözyaşlarına mâni olamadı. Sultan konuştu, onlarca mübelliğ, her sözünü hem gönüllere hem de kulaklara iletti.

"Can yoldaşlarım! Şehitlik yolundaki kardeşlerim! Bugün, bu mübarek günde... Buradaki muharebemiz... Bizlere şehitlik veya gaziliği, bizden sonra gelenler için de Anatolia'nın Kıyamet'e kadar vatan olmasını, Konstantiniyye'nin fethini getirecektir inşâallah... Anatolia'nın fethi... Oğuz Kağan'ın, babam Çağrı Bey'in, amcam Tuğrul Bey'in... Konstantiniyye'nin fethi ise Peygamber Efendimizin aleyhisselam vasiyetidir, müjdesidir. Sizler bu müjdeye kavuşturacak yolu açacaksınız inşâallah...

Burada Allahü teâlâdan başka bir sultan yoktur. Emir ve kader O'nun elindedir. Bu sebeple... Benimle birlikte cihad etmekte veya benden ayrılmakta serbestsiniz..."

40 bin kişi... Meydandan ancak şehit veya gazi olarak ayrılacaklarını haykırdılar. Sultan, yaşlı gözlerle sözlerine devam etti.

"Kardeşlerim. Şehit olursam, beni şehit olduğum yere defnedin. Üzerimdeki bu beyaz elbise kefenim olsun. O zaman ruhum göklere çıkacaktır. Benden sonra... Şu anda hemen yanımda bulunan oğlum Melikşah'ı tahta çıkarın ve ona bağlı kalın. O, benim yarım bıraktıklarımı sizinle birlikte tamamlayacaktır. Birlik ve beraberlikten ayrılmayın. Kazansak da kaybetsek de zafer, istikbal bizimdir."

Az önce gözyaşlarını göstermeme gayretindeki 40 bin kişi şimdi sesli sesli ağlıyordu. Alparslan, sağ elini kaldırdı, kaynaşma, ses kesildi.

"Tekbirimle Allahü ekber deyip Allah Allah sesleriyle şehitliğe koşun. Kendinizin ve karşınızdaki düşmanın geride bıraktıklarının ve bütün insanlığın ebedi saadeti için... Haydi Bismillah! Yürüyüşümüz zafere, bütün insanlık için ebedi güzelliklere... Yeryüzünü hayır meydanı, Anatolia'yı son kale, alperenler yetiştiren analarla dolu kılmaya olsun."

Atını sürdü, kırkbin kişi "Yâ Allah, Bismillah!" diyerek ayağa kalktı. Bu kalkışla, önce Malazgirt ovası, sonra da bütün Yeryüzü sarsıldı.

Birliklerindeki yerlerini alan Selçuklu ordusu, yürüyüşe geçti. İki

saatlik bir yürüyüşten sonra, Bizans ordusunun karşısında yerini aldı. Gözün alabildiği yer Bizans askeriyle kaynıyordu.

İşte bu sırada hiç beklenmedik bir hadise gerçekleşti. Bizans ordusunun ücretli askerleri Peçenek ve Uz Türklerinin bulunduğu yer karıştı. Selçuklu ordusuna doğru bir hareketlenme görüldü. Bunlar... Ötüken diyarından göç ederek, kuzeyden Avrupa'ya ulaşmış... Tuna boylarını vatan tutmuş Türk asıllı kavimlerdi. Selçuklu askerleri hemen savaş vaziyetini aldı. Gelenlerin ellerinde beyaz bayraklar vardı. Mesele anlaşılınca Selçuklu ordusunu büyük bir sevinç kapladı, Bizanslıları ise hüzün... Peçenek ve Uzlar, Selçuklu ordusuna katılıyordu.

Sultan Alparslan'ın huzurunda yer öpen Peçenek ve Uzların reisleri konuştular. Türk Hakanına Bizans ordusu hakkında pek değerli bilgi verdiler.

Her iki taraf da hücum emrini bekliyordu. Türk askerinin kulağı ve gönlü tekbir sesindeydi. Heyecanlı bekleyiş fazla sürmedi. Sultan'ın Allahü ekber sadası, bir iken bin oldu. Melekler de bu sadaya katıldı milyon oldu, milyar oldu. Oğuz Kağan nesli Allah, Allah!... naralarıyla hücum ettiler. Aktılar... Hakikat ile insanlar, Konstantiniyye ile kelime-i tevhid arasında duvar olan Bizans ordusu üzerine... Altın Yay ile fırlatılan Gümüş Oklar, Yeryüzünün aşkından, sevdayla yananların toprağa kavuşmasından doğan kırk pınar gibi...

Hücum Türk atlılarının kitle halinde ok taarruzu ile başladı. Bizans ordusu bozulmadı, saflarını muhafaza etti. Bunun üzerine... Sultan, Türk ordusunun merkezine sahte geri çekilme emri verdi. Belirli noktalara, gizli birlikler yerleştirdiği tuzaklara doğru... Türk ordusu... Geri çekilen merkez, sabit kalan sağ ve sol taraf ile bir hilâl şeklini alıyordu.

İmparator, Türklerin takip edilip imha edilmesini emretti. Türkler kaçıyor zanneden Bizans birlikleri, hücum ettiler. Karargâhtan ve birbirlerinden uzak halde çeşitli tuzak bölgelerine düştüler. Türk askerleri, pusuya düşen Bizans birliklerini

birbirlerinden koparak imha ettiler. Hilâl, Türk ordusu için kale, Bizans için Cehennem çukuru oldu.

İmparator, ordusunun dağıldığını ve kumanda etme imkânı kalmadığını fark edince dehşete düştü. Derhal toplanma ve çekilme emri verdi. Prens Andronikos, İmparatorun geri çekilme emrini yanlış anladı. Ordunun bozulduğunu sandı. Muharebe alanını terk etmeye çalışması panik meydana getirdi. Türk ok ve kılıncından kurtulan Bizans birlikleri teslim oldu. Kahramanlığına rağmen hiçbir şey yapamayan İmparator, bütün maiyetiyle birlikte yaralı halde esir edildi, Sultan'ın huzuruna getirildi.

Alparslan, İmparatoru hürmetle karşıladı, yanında oturttu. Sulh teklifini niçin kabul etmediğini sordu. Savaş esnasında yaptığı stratejik ve taktik hataları anlattı. Nasıl bir muamele beklediğini sual etti. Öldürülmeyi veya zincire vurularak şehir şehir gezdirilmeyi beklediğini söyledi. Alparslan serbest bırakılacağını ifade etti. İmparator şaşırdı.

Diogenes'i, çadırına gönderen Alparslan, istirahate çekildi. Otağ kapısının önünden gelen gürültü dikkatini çekti. Nöbetçiye durumu sual edince, Sav Tigin geldi. "Sultanım, Attaleiates isimli, yazar olduğunu söyleyen biri, bağırdı. 'Alparslan, zafer kazandım diye sevinmesin. Bu sevinci çok kısa sürecek. O'na galibiyeti askerlerinin başarısı getirmedi. İmparatorun gafleti, ordu içindeki ihanetler getirdi. Çok yakında geleceğiz ve sizi Anatolia'dan süreceğiz. Ani Kilisesine haçı yine dikeceğiz' dedi" diye açıklamada bulundu.

Sultan güldü, huzuruma getirin, dedi. Getirdiler, gözleri dehşetten yerinden fırlamış, saç-sakal birbirine karışmış, elbiseleri yırtılmıştı. Huzura alınmaktan doğan şaşkınlıkla, korku dolu gözlerle Sultana bakıyordu. Sultan, hoş geldin, geçmiş olsun, korkmayın, misafirimizsiniz, dedi. Bir sedire oturttu. Ayran ikram etti. Susuzluktan dudakları kurumuş yazar, bir solukta içti.

Hiç beklemediği muameleyle şaşkınlığı büyüyen, korkusu azalan yazara "Anlat hele, zaferi niçin hak etmemişiz" dedi. Yazar, boyun büktü.

“Sultanım... Önce ikramınız, insanca muameleniz, nezaketiniz için teşekkür ederim. Sizi bu kadarlık görmem bile zafer hakkındaki düşüncelerimi değiştirir gibi oldu. Ama yine de bizzat şahit olduklarımı aktarayım.

Daha muharebe başlamadan iki haçımızı size kaptırdık. Birisini İmparator kendi eliyle verdi. Bu bizde çok büyük uğursuzluk sayılır. Muharebenin hemen başında Peçenek ve Uz Türkleri sizin tarafınıza geçti. Muharebe esnasında keşif için gönderdiği general savaşa katılmadı. Prens Andronikos kahpecesine savaş meydanını terk etti. Ahlat’taki kuvvetlerin başındaki General, Doukas hanedanının adamıydı. Yannis Doukas’tan aldığı emre riayet ederek imdada gelmedi. Kısacası uğursuzluklar ve ihanetler üst üste geldi. Zafere böyle ulaştınız.”

Sultan hafifçe güldü.

“Sizi rahatlatacaksa... Uğursuzluk sayacağınız ama fark etmediğiniz bir hususu da ben söyleyeyim. Müslümanların kullandığı Hicri yıla göre... Şu anda hangi yıldayız? Bilir misiniz?”

Sualle şaşırdı, “Bilmiyorum” cevabını verdi.

“463 yılındayız. 4, 6, 3 daha 13 eder... Tıpkı Peygamber Efendimizin sizin takviminize göre doğduğu 571 yılı gibi... 571’i meydana getiren rakamların 13 ettiği gibi...(30)”

Yazarın gözleri yuvalarından fırladı. Şaşkın bir halde, onüç ha, onüç ha, ben bir uğursuzluk olduğunu anlamıştım, diyordu.

Sultan gülümsedi, sözlerine devam etti.

“Biz, rakamların, günlerin uğursuzluğuna inanmayız. Dinimizde yoktur. Zafer nasıl kazanıldı diye bana sorarsan... Anlatmaya çalışayım.

Zafer için...Yüce Rabbimizin emrettiği şekilde hareket ettik. İştişare ettik. Karar verdik. Maddi-manevi sebeplere sarıldık. Bilinen en iyi silahlara ve askere sahip olmaya, haramlardan kaçmaya, farzları yapmaya gayret ettik. Sonra... ‘Yâ Rabbî! Emrettiğin sebeplere sarıldık. Şimdi sana sığınıyor, boyun büküyoruz. Sefer bizden, zafer senden’ dedik. Araziye, zamana,

düşmana ve askerimin yapısına uygun taktikle savaştık.

Hüküm; Allahü teâlânın, galibiyeti veren O... Ama sebeplerle veriyor. Biz, elimizden geldiğince, gücümüzün yettiğince maddi-manevi sebeplere sarıldık. Bu savaşta... Gayret, sebeplere sarılış ve dua neticesinde ilahi hüküm tecelli etti. Sizin uğursuzluk dediğiniz hadiseler, ihanetler ve korku da meydana geldi. Bütün bunlar da bize zaferi getirdi."

Yazarı hediyelerle gönderdi. Sultan, kimsenin kendisini rahatsız etmemesini söyledi.

Halıyı kaldırdı, ama toprağı göremedi. Otağın tabanı kalın tahtalarla yükseltilmişti. Dışarı çıktı, gecenin ilerlemiş saatiydi. Şaşıran nöbetçiye, kimse beni takip etmesin, dedi. Yürüdü tarihin akışının değiştiğini hissettiği Malazgirt toprağında...

Kıbleye döndü... Bedeni ve ruhuyla... Niyet etti şükür secdesine... Önce, elhamdülillah, dedi. Bu sözün ağırlığında ezildi, yüce dağlar omzuna yüklenmiş gibi... Dili elhamdülillah, diyordu. Ama ya amelleri... Fiilleriyle yüce Mevla'nın sonsuz nimetlerine şükredebiliyor muydu?

Varlığa getiren, Muhammed aleyhisselama ümmet eyleyen, ehl-i sünnet itikadını nasip eden, zamanın mürşid-i kâmiliyle şereflendiren, sıhhat, afiyet veren ve Malazgirt Ovasında zaferi ihsan eden... Her şeyi var eden sonsuz güç, ihsan ve merhamet sahibi O yüce varlığa... Şükür edebilmek mümkün müydü? Değil diye boyun büktü. Şükür edemeyeceğini bilmeğe nasıl şükrederdi?

Bu boyun büküş ve mahcubiyetle... Allahü ekber, büyük yalnızca Allahü teâlâdır diyerek tekbir aldı, ellerini kulaklarına kaldırmadan... Kulluğun zirvesi, Allahü teâlâya en yakın hal olan secdeye yöneldi. Önce sağ dizi, sonra sol dizi, sırasıyla sağ eli, sol eli ve alnı, asılları olan toprakla buluştu. Bu buluşmayla secde tamam oldu. Secdeye kapandı, gözyaşları içinde, önce, elhamdülillah, dedi, sonra da üç defa sübhâne rabbiyel a'lâ... Secdeye kapandı, sonsuz hakikatlere, sonsuz yakınlığa açıldı, fetih gerçekleşti. Bu ne esrardı,

insanın toprakla buluştuğu an, Rabbine en yakın olduğu andı.

Alparslan, secdeyle gelen kavuşmayla... Hakiki sultanlığa, kulluğa yükselmekle titredi. Her hücresinin toprağa karıştığını... Anatolia'yı baştan başa geçerek Konstantiniyye'ye, kırk pınarın doğmasının beklendiği diyara ulaştığını...Oradan da Arşa yükseldiğini hissetti. Müjdelenen şehri fethetmek ve müjdelenen komutan olmak kendisine nasip olacak mıydı?

Ve Allahü ekber diyerek doğruldu, şükür secdesi tamam olmuştu. Bedeniyle emredilen şükür secdesini yapmıştı. Ama gönlüyle, ameliyle ve diliyle şükür edebiliyor muydu? Bu düşünceyle yüreği yandı?

Hangi nimetine nasıl şükredecekti? Allahü teâlâ onu varlığa getirmiş, varlıklar içinde eşref-i mahlûkat olan insan eylemiş, Muhammed aleyhisselama ümmet olmakla, ümmetinin ayrıldığı yetmişüç fırka içerisinde ehl-i sünnet vel cemaat eylemekle şereflendirmiş. Ebû Ali Farmedi gibi bir gönül dostuna yakınlıkla ve Oğuz Türküne hakanlıkla ihsanda bulunmuştu. Ve Malazgirt Ovasında zafer nasip etmişti. Zafer gelmişti, ama Bizans denilen engeli aşabilmiş miydi? Kızılelma'ya dokunabilmiş miydi?

Ah şimdi Ebû Ali Farmedi hazretleri yanında olsaydı... Cevapsız suallerine sormadan cevap verir, onu rahatlatırdı. Neredeydi acaba? Cuma namazından sonra görüşmüşler, "Sultanım, biz dua ordusuyuz. Ok, kılıç, asker kadar, belki onlardan daha fazla dua ordusu savaşın kazanılması için sebeptir" demişti.

Nimetlerin dayanılmaz yüküyle diz çöktü, kollarını uzattı, ellerini açtı, boyun büktü, duaya durdu.

"Yâ Rabbi! Zaferi nasip ettin. Kulluk, saltanat yükümün üzerine bir de böylesine şanlı, Konstantiniyye'nin kapılarını açacağına inanılan bir zaferin yükü bindi. Ben senin aciz bir kulunum. Zaten vermiş olduğun nimetler içinde yüzüyordum. Bunlara şükürden acizken bu zafere şükretmem mümkün değil. Sen ihsanınla şükredebilmeyi, bu zaferi, senin razı olduğun şekilde

değerlendirebilmeyi nasip eyle. Zaferin zerresini kendimden bilmekten muhafaza eyle."

Diz üstü yaptığı duayla halini arz edemediğini düşündü. Secdeye kapandı, gözyaşları içinde duaya devam etti. İşte o anda toprağın, çevresindeki ağaçtan taşa, canlı-cansız her şeyin kendisiyle duaya durduğunu hissetti.

"Yüküm çok ağır dayanabilme gücü ver yâ Rabbî. Anatolia'yı... Yeryüzünü hayır meydanı eyleyecek yiğitleri doğuracak analarla dolu diyar, ANADOLU, İslâmiyet'in, mazlumların Son Kalesi eyle" diyerek duasını bitirdi. Otağına doğru yürüdü. Nöbetçiye, "Anatolia, Anadolu olduğunda işte o zaman bu zafer maksadına ulaşmış olacak" dedi. Nöbetçi şaşırdı.

Ertesi gün, Diogenes ile Sultan arasında antlaşma yapıldı. Buna göre, Urfa ve Antakya Selçuklulara verilecek, savaş tazminatı ödeyecekti. İmparator ve maiyeti ikram ve korumayla Konstantiniyye'ye gönderildi.

Ancak, Diogenes Bizans'a dönmeden yeni imparator tahta geçti. Onun emriyle gözlerine mil çekilip kör edildi. Hapse atıldı. Sultanla yaptığı antlaşma da geçersiz sayıldı.

Bunu işiten Sultan, çok üzüldü. Beylerine, "Bizans'la mevcut sulh sona erdi. Bundan böyle arslan yavruları olunuz. Yeryüzünde gece-gündüz kartal gibi uçunuz. Anatolia'yı hayır diyarı eyleyiniz ve size karşı koyanlara merhamet etmeyiniz" diyerek Anatolia'yı fethe, Anadolu eylemeye gönderdi.

Selçuk Bey'in diğer oğluyla... Arslan Bey'in soyundan gelen Kutalmış oğlu Süleyman Bey ile birebir görüştü.

"Amcam Tuğrul Bey... Baban Kutalmış oğlunu yirmiüç sene önce Anatolia'ya gönderirken gözlerine bakmış. 'Ey amcam oğlu! Oğuz Han'ın vasiyet, dedem Selçuk Bey'in işaret ettiği, gönül erlerinin müjdelediği Anatolia'nın yurt edilmesi... Türkoğlu'na son kale kılınması için ilk büyük adımı atmak sana yakışır. Çünkü sen Kutalmış'sın. Kutalmış diye isim almış, nam salmış, kutlu

kılınmışsın. Atamız Oğuz Kağan'ın kut aldığı... Yaratan tarafından...Onun ve soyundan gelenlerin, Türkoğlu'nu idare etmek, onları ebedi güzelliklere ulaştırmak için seçildiği söylenir. Sen ki kut alan bir soyun, Kutalmış isimli beyisin. Seni bu isimle çağıran Oğuz neslinin umudusun. Anatolia'yı yurt kıl, Konstantiniyye'ye giden yolları aç. O büyük müjdeden bizlerin de pay sahibi olmasını sağla. Çift başlı Tuğrullu sancağımı o diyarlarda inmemek üzere dalgalandır' demişti.

Aynı şeyi ben de sana söylerim. Sen ki... Kut alan bir soydansın. Anatolia'yı boydan boya geç. En batıdaki denizlere ve Konstantiniyye'ye ulaş. Buraları yurt tut, bir daha dönmemek üzere yerleş."

Kutalmış oğlu Süleyman Bey ve diğer beyler, yürüdüler Anatolia içlerine... Burasını ANADOLU eylemek, Yeryüzünü hayır meydanı kılacak erler doğuran analarla dolu hale getirmek için... Yürüdüler... Bir daha geri dönmemek üzere... Bedenleri ve ruhları, imanları, hayata bakış tarzlarıyla Anatolia'yı mayalamak, Anadolu kılmak için...

Onlar yürüdü, yürüdükçe zafer haberleri geldi. Bu haberler... Nicelerinin akıllarını başlarından aldı, çılgına çevirdi.

Papa II. Alexander geliyordu, Malazgirt ve onu takip eden Türk zaferlerinin çılgına çevirdiği kişilerin başında... Türkleri Anatolia'dan atmak olmuştu, görevde bulunduğu on senedir birinci önceliği. Ama bırakın atmayı Türkler daha fazla yerleşmişler. Malazgirt Zaferiyle kök salmışlardı hem de bir daha sökülmemek üzere...

Bunu en iyi anlayan da Papa idi... Çünkü Yeryüzünün en kalabalık ve en mükemmel istihbarat ağı Papalıktaydı. İçinde bulunulan zamanı ve yüzlerce yıllık sonraki geleceği yorumlayan stratejistler onun emrindeydi. Aklını başından almıştı, bunların Oğuz Türkünün Anatolia'ya gelmesi ve burasını yurt tutmasıyla ilgili söyledikleri...

Verilen son raporda şok eden tespitler vardı.

"Bizans yüzlerce yıl Arap süvarilerini Anatolia içlerine sokmadı. Malatya ve Tarsus çizgisi ilerisine salmadı, ama Türkler başka... Onlar, başka... Onlar, dağlara rağmen Anatolia'ya girmeye çalışmadılar. Dağlarla birlikte, dağları yanlarına alarak, onları kendilerine yoldaş, siper eyleyerek geldiler. Anatolia'ya güneyden değil doğudan girerek bunu yaptılar. Yürüyüşlerini dağ sıralarına paralel olarak gerçekleştirdiler. Arap süvarilerinin dörtyüz yılda yapamadığını elli yılda yaptılar.

Oğuz Türklerinin Anatolia'ya girişi... Dünya tarihini değiştirecek bir giriş... Ne yazık ki Hristiyan âlemi bunun ne demek olduğunu anlamadı. Ve Malazgirt Zaferi geldi. Türkler nice büyük devletler kurdu, ama bütün kurdukları devletler Asya içlerindeydi, denizden uzaktı. Şimdi Türklerin en asil boyu Oğuzlar, denize ulaşıyor. Dünyanın en stratejik noktası Anatolia'yı kendilerine vatan tutuyor. Anatolia'nın kendilerine Oğuz Kağan'ın, Konstantiniyye'nin de Muhammed'in (aleyhisselam) vasiyeti olduğuna inanıyor Oğuz Türkleri...

Hem Oğuz Türkleri hem de bütün İslâm âlemi inanıyor. Kur'ân-ı

kerîmde, Maide sûresi, 54. âyetinde meâlen, 'Allah, kendisinin (çok) sevdiği ve onların da Onu sevdiği... (Üstelik) inananlara karşı alçak gönüllü, inkârcılara karşı güçlü, Allah yolunda cihad eden, yerenin yermesinden korkmayan bir kavim getirir.' diye bahsedilen kavmin Türkler olduğuna... Bu raporu hazırlayan bizler de inanıyoruz.

Türkler yalnızca buna değil başka bir şeye daha inanıyorlar. Onların âlimleri ve evliyâları söylüyor, Kur'ân-ı kerimde Kehf sûresindeki Zülkarneyn kıssasında bahsedilen seddin Türkler olduğunu... İslâm âlemini Kıyamet'e kadar küfre karşı onların koruyacağını, mazlumlara, adalet ada olacağını... Konstantiniyye'nin fethini Türklerin gerçekleştireceğini... Türkler de bu söylenenleri kendileri için çok büyük şeref ve ilahi vazife biliyorlar. Bu uğurda canlarını, mallarını her şeylerini feda ediyorlar. Bu sebeple onları durdurmak çok zor...

Oğuz Türkleri artık efsanevi Altın Yay ve Gümüş Okları aramayı bıraktılar. 'Mühim olan onların temsil ettiği üç K'ya, Kılıç, Kalem ve Könüle (gönül) sahip olmaktır' diyerek...

Eğer Türkler Anatolia'ya yerleşirlerse onları bir daha çıkarmak mümkün olmaz. Bunu Bizanslılar başaramayacak. Bütün Hristiyanlık âlemi birlik olup Türklerin üzerine yürümelidir, çok geç olmadan..."

Evet, rapora böyle yazmışlardı ve Papa'yı bu raporla çıldırtmışlardı.

Papa, "Siz, Türklere mi çalışıyorsunuz? Onları göklere çıkarmış, ilahi bir varlık haline sokmuşsunuz" dedi. Raporu yüzlerine attı. Ama kendisi de raporun yüzde yüz doğru olduğuna inanıyordu.

Adamlarına emretti. "Bundan sonra bütün işimiz, gayretimiz Türkleri Anatolia'dan atmak için olacak... Biz Hristiyanlar... Türklere karşı hareket ettiğimizde aramızdaki kavgayı unutacağız, birlik olacağız.

Malazgirt'le birlikte Hilâlin temsilcisi Türklerle Haç arasında kavga, HAÇ-TÜRK KAVGASI başladı. Bu kavga, Türkler, Anatolia'dan atılmadıkça, onlar Asya steplerine sürülmedikçe

durmayacak.

Hristiyan âleminin dört bir tarafına dağılın... Hristiyanları çağırın! Ellerinde haçlarla Türkleri Anatolia'dan çıkarmaya... Ani'deki Haçı yerine dikmeye... Kudüs'ü fethetmeye... Doğunun saray ve köşklerindeki altınlara sahip olmaya..."

En iyi üç adamıyla gizli bir toplantı yaptı. "Her ne olursa olsun, Sultan Alparslan öldürülmeli. Eğer o uzun müddet tahtta kalırsa... Konstantiniyye'yi fetheder, hatta Atilla gibi Roma önlerine gelir ve burasını da fetheder. O muhakkak öldürülmeli" dedi.

Rapora ve raporun yazdıklarına kızgınlığı bir türlü geçmiyordu. Bir topluluk huzurunda, rapora ve Türklere olan kızgınlığı içinde bağırıp çağırırken ağzından kaçırdı.

"Altın Yay ve Gümüş Oklar elimizde... Ama Altın Yay'dan atılan Gümüş Oklar gibi hedefe uçan, fetihleri gerçekleştiren Türkler... Olağanüstü gücü olan bu aletleri kullanamıyoruz. Ama Türkler, sanki bu aletler ellerindeymiş gibi hedefe koşuyor."

Ne söylediğini fark edince de lafı çevirmeye çalıştı ama ok yaydan çıkmıştı. Hem de Altın Yay'dan Gümüş Ok olarak ve bir daha dönmemek üzere...

Bir anda Avrupa'nın dört bir tarafına ulaşmıştı inanılması çok güç bir efsane olarak... Bu efsane nice efsaneler doğurmuş, dikkatleri doğuya, doğunun zenginliğine, altın ve gümüşüne, ipeklerine çekmişti...

İleriyi görenler, Türk tarihini bilenler, Oğuzları yakından tanıyanlar... Malazgirt Zaferinin dünya tarihinde dönüm noktası olacağını söylüyordu. Bazıları bunu abartılı bulmasına rağmen, gerçeklik payı olduğunu kabul ediyordu.

Zafer... Bütün Avrupa'da derin akis meydana getirmiş, Alparslan ve Türkler efsane haline gelmişti. Fatimiler hariç bütün İslâm ülkelerini sevinç içinde bırakmıştı. Alparslan yüzlerce kaside ve tebrik name ile övülmüştü.

* * *

Hem batıda hem de doğuda... Malazgirt Zaferinin konuşulduğu günlerdi... Doğuda çok doğuda, Malazgirt Zaferini kazananların geldiği diyarda... Abdülkerim Satuk Buğra'nın İslâmiyet'le şereflendiği ve Türk kavmini de şereflendirdiği mekânda... Bu diyar içindeki bir şehirde, Kaşgar'da... Issız köşesinde, yıllarca gezip gördükten, aylarca evine kapanıp hazırlık yaptıktan sonra başladı yazmaya... Ceylan derisi üzerine, ceylan gibi gönüller alan, ceylan gibi mahzun mahzun bakan harflerle...

İlk yazdığı "Bismillahirrahmânirrahîm" idi. O Besmele ki... Allahü teâlânın üç isminden (Allah, Rahmân, Rahîm) meydana gelmişti. Kur'ân-ı kerim bu üç isimle başlıyordu, çünkü insanın üç hayatı (dünya, kabir ve âhiret) vardı. Levh-i mahfuzda ilk yazılan, Âdem aleyhisselama ilk gelen Besmele idi. Müminler Besmele yardımıyla Sırat'tan geçecekler, Cennet davetiyesinin anahtarı Besmele idi...

Yazmaya başladığı hangi müjdelere, hangi davetlere idi?

Besmeleden sonra Saff sûresinin 13. âyet-i kerimesini yazdı. "Allah'tan bir yardım ve yakın bir fetih... (Ey Muhammed aleyhisselam) Müminlere müjdele."

Yazdığı, hangi fethin müjdeleriydi? Bu satırları yazdığında Malazgirt Zaferi'nden haberdar değildi. Anatolia'daki fetihleri bilmiyordu.

Allahü teâlâya hamd, Muhammed aleyhisselama salat ve selamdan sonra niçin yazdığını şöyle ifade etti.

"İmdi, kul Mahmûd ibn-ül-Hüseyin ibn-i Muhammed Kaşgarî der ki...

Anladım... Talih, devlet güneşinin, Türklerin burçlarında doğduğunu ve yükseldiğini... Cenâb-ı Hakk'ın Türk hakanlığını, göklerin bütün daireleri arasına yerleştirdiğini ve onların mülkleri üzerinde döndürdüğünü... Onlara yeryüzünün en yüksek yerinde, havası en temiz yerleri verdiğini ve onlara "TÜRK" dediğini...

Hâkimiyet yükünü yüklediğini... Yeryüzüne idareci kıldığını... Onları çağın hakanları yapıp dünyaya hükmetmenin dizginlerini ellerine verdiğini... Onları tüm beşeriyete memur ettiğini, doğruluğa yönelttiğini... Onlara katılanları ve onlar adına çabalayanları güçlendirdiğini... Böylece istedikleri her şeyi elde ettiklerini ve çapulcuların rezilliğinden kurtulduklarını... İdrak ettim."

Evet... Akılalmaz, gönle sığmaz, gökleri aşıp Yeryüzünde durmaz bu satırları yazdı. Müslüman olan ilk Türk hükümdarı Abdülkerim Satuk Buğra Han soyundan şehzade Hüseyin Emir Tekin oğlu Mahmud... Atası Satuk Buğra Han, Müslüman olan ilk Türk hükümdarıydı. Torunu Kaşgarlı Mahmud da Türklerin ve Türkçe'nin İslâmiyet'in ve insanlığın hamisi olacağını söylüyordu.

Evet... Kaşgarlı Mahmud bunları yazdı. Aynı şeylerin yazıldığı Orhun Kitabelerinden 340 yıl sonra... Hem de Malazgirt Zaferinden habersiz iken...

Akıl yerinden nasıl çıkmaz ki... Yazdı... Cenâb-ı Hakk'ın cihan hâkimiyeti verdiği kavme Türk dediğini, onları insanları idare etmeye memur ettiğini, doğruluğa, hakka yönelttiğini, çapulculuktan koruduğunu satırlara döktü. Tıpkı Bilge Kağan'ın gök renkli kayalara yazdığı gibi...

Evet... Bir millet... Binlerce yıldır, ta Oğuz Kağandan beri aynı şeyleri söylüyor... Yaratanın Türk kavmini insanlığı idare etmek için seçtiğine inanıyor. Bunu gerçekleştirmek için çalışıyor. Bununla ilgili nice efsane ve destanlar söyleniyor. Âşıkların gömüldüğü topraktan kırk pınar fışkırıyor, bir yiğidin bulunduğu mekândan bir devlet doğuyordu.

Hunlar, Göktürkler, Karahanlılar, Gazneliler ve Selçuklular eliyle cihan devletlerini kuruyordu... Bütün insanları adaletle idare etmek için...

Oğuz Türkleri, canları gibi, analarından emdikleri ak süt gibi inanıyordu... Anatolia'nın ilk defa Oğuz Kağan tarafından fethedildiğine ve ebedi Türk vatanı olarak vasiyet edildiğine...

Hüseyin Emir Tekin oğlu Mahmud yazmaya devam etti.

"Anladım ki... Akıl sahibi her insan onlara katılmalıdır. Aksi halde onların ok yağmuruna maruz kalır. En iyisi... Gönüllerini almak, kulaklarına eğilmek suretiyle onlara yanaşmak ve onlarla kendi dillerinde konuşmaktır.

Hasımlarından birisi onların tarafına geçerse, onu diğerlerinin hışmından korurlar; başkaları da onunla birlikte iltica edebilir ve böylece kötülüğe maruz kalma konusundaki tüm korkular bertaraf olur.

Buhârâlı imamlar arasındaki bir güvenilir kaynaktan ve Nişabur halkının bir imamından işittim. Her ikisi de aşağıdaki hadisi aktardı ve ikisinin de isnat zinciri(31) Resûlullah'a (Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun) dayanıyor.

Muhammed aleyhisselam, bu hadiste... Kıyamet alâmetlerinden, ahir zaman azaplarından ve Oğuz Türklerinin ortaya çıkışından söz ediyor ve (Türklerin lisanını öğrenin, çünkü onların saltanatı uzun sürecektir) buyuruyordu. Bu hadis sahih ise... Hazret-i Muhammed'in emrine göre, Türkçeyi öğrenmek dini bir vecibedir. Eğer sahih değilse yine de Türkçe'yi mutlaka öğrenmek gerekir, çünkü Türklerin bugün sahip bulunduğu ve yarın da bulunacağı kudret bunu gerektirir.

Onların yaşadığı şehirleri, bozkırları dolaştım. Türk, Türkmen-Oğuz, Çiğil, Yağma, Kırgız lehçelerini ve manzumelerini öğrendim. Ayrıca bu dili en iyi ve en etkili şekilde konuşanlardan, en eğitimlilerden, soyu en köklü kişilerden ve kargı sallamakta en beceriklilerden birisiyim.

Türk kavimlerinden her birinin lehçesini mükemmelen öğrendim. Güzelce sıralanmış bir tertip içinde kapsamlı bir kitapta toplamak için... Aylarca bir odaya kapanarak her türlü hazırlığı yaptım.

Bu kitabı cenab-ı Hakk'tan yardım dileyerek ve bâkî kalan bir âbide, ezeli ve ebedi bir hazine olması arzusuyla yazmaya başladım. Buna Dîvân-ı Lugât-it-Türk adını verdim.(32)

Kaşgarlı Mahmud, Arapçanın doğudan batıya her yere hâkim

olduğu bir zamanda Türkçe yazıyor. "Türkçe öğrenin, Türkün dünya üzerindeki hâkimiyeti dün olduğu gibi bugün ve yarın da devam edecektir. Dünya üzerinde iş yapabilmeniz için bu lisanı öğrenmeniz gereklidir" diyordu.

* * *

Türkoğlu'nun bu mübarek kılınmış, Son Kale diye müjdelenmiş diyarda, Anatolia'da denizlerle tanıştığı, Çaka Bey vasıtasıyla denizlere açıldığı günlerdi.

Malazgirt Zaferinden 13 yıl sonra... 13 Aralık 1084'te... Antakya'yı ele geçiren Süleyman Şah'ın Kawasyana Kilisesi'ni câmiye çevirdiği, Habib-i Neccar'ın ruhunu şad eylediği günde...

İsfehan'da bir araya geldiler... Niçin mi?

Ebû Ali Farmedi hazretleri konuştu.

"Artık Türkoğlu Anatolia'ya, Diyar-ı Rum'a, Anadolu, Avrupalılar da Turkia, Türk memleketi demeye başladı.

Anatolia Anadolu, Turkia Türk memleketi, Son Kale oluyor... Ama Kıyamet'e kadar son kale kalması için çok çalışmak... Binlerce senelik gelişmeleri tahmin etmek ve icap edeni yapmak gerekir.

Bunun için de... Kılıç, Kalem ve Könül'ün bir araya gelerek Altın Yay'ı meydana getirmesi... Altın Yay'ın kurulması, Gümüş Okları hedeflere göndermesi...'Kuvvet atmaktır' hadis-i şerifinin gereğinin yerine getirilmesi lazım. Bu sebeple bir araya geldik, bu hedef uğrunda bir olabilmek için... Yüce Mevlam bize ve neslimizden gelenlere bugün ve Kıyamet'e kadar bu hedef için bir olmayı nasip etsin."

Ve İsfehan'da(33)... Kalem, Kılıç ve Könülü (3 K) temsil edenler bir araya geldiler, Kılıcın ev sahipliğinde... Çünkü Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem, "İslâmiyet, kılıçların gölgeleri altındadır" buyurmuştu.

Sultan Melikşah ve veziri Nizam-ül Mülk, her türlü tedbiri almışlardı. Könül'ün darlanmaması, Kalem'in küsmemesi için... Sarayın şatafatından uzak bir yerde, bir mescid köşesinde, secde

edilen, kulluğun zirvesine ulaşılan, hakikat öğrenilen yerde... Allahü teâlânın Yeryüzünde en fazla sevdiği mekânda bir araya geldiler. Gönülleri, beyinleri ve bilekleri bir eylemek için...

Sultan Alparslan'dan sonra Melikşah'a da hocalık yapan Ebû Ali Farmedi hazretleri yalnız değildi. Talebeleri İmam-ı Gazali(34) ve Yusuf-i Hemedani hazretleriyle gelmişti. Gazali 26, Hemedani hazretleri 36 yaşındaydı. Gazali Horasan'ın Tus şehrinden, Hemedani ise Hemedan'dan idi...

Farmedi hazretleri, Kara Batur ve oğlu Tuğrul'u da getirmişti... Sultan ve veziri ikisine hayretle baktılar, geleceklerinden haberleri yoktu.

Farmedi hazretleri tebessüm etti.

"Sultanım, takdim edeyim. Kayı Boyu reisi ve Altın Yay'ın son arayıcısı Kara Batur Bey ve oğlu Tuğrul... Bilirim... Onları niçin getirdim diye merak edersiniz? Bugün... Burada... Anatolia'nın Son Kale olması ve Kıyamet'e kadar böyle kalması için toplandık. Onlar, bu gayenin en büyük vasıtalarıdır."

Sultan ve vezirinin hayretleri meraka dönüştü. Farmedi hazretleri devam etti.

"Tuğrul Bey'in adını, büyük amcanız Sultan Tuğrul koydu. (Neslinden gelenler... Oğuz atamız, Selçuk atamız ve bizim adımıza... Anatolia'yı Anadolu, İslâm'ın ve Oğuz'un son kal'ası kılsın... Korkut Atanın müjdesine kavuştursun...) diyerek...

Başta Papalık olmak üzere artık herkes inanıyor. Maide sûresi 54. âyet-i kerimesinde meâlen, "Allah, kendisinin (çok) sevdiği ve onların da Onu sevdiği, (üstelik) inananlara karşı alçak gönüllü, inkârcılara karşı güçlü, Allah yolunda cihad eden, yerenin yermesinden korkmayan bir kavim getirir" şeklinde bahsedilen kavmin Türk kavmi olduğuna... Bu kavmin Anatolia'yı İslâm'ın Kalesi kılacağına...

Korkut Ata'nın (Âhir zamanda hanlık gerü Kayı'ya dege, kimesne ellerinden almaya, âhir zaman olup kıyâmet kopınça. Bu

didügi Osman neslidür) sözleri... Dilden dile, gönülden gönüle dolaşmaktadır. Sultanım... Görünen o ki... Anatolia'yı Selçukoğulları vatan eyleyecek... Ama onu Son Kale kılıp Kıyamet'e kadar böyle kalmasını sağlayacak ise Kayı Boyu nesli olacak... İşte bunun için Kayı beyi Kara Batur'u ve oğlunu getirdim."

Melikşah, Kayı için söylenen sözleri kıskanır gibi oldu, ama belli etmedi.

"Hocam. Sizin arzunuz bizim için geri dönülmez emirdir. Kılıç, Kalem ve Könül'ün, bir olması, Altın Yayı meydana getirmesi için neler yapmalıyız? Nasıl hareket etmeliyiz? Bunu görüşelim."

"Sultanım. Kılıç... Sizlerin, beylerin, kumandanların işi... Zamanının harp vasıtalarını, devletin ve tebeanın nasıl idare edileceğini, kalem ve gönülle ne şekilde birlikte çalışılacağını, onların rehberliğinden nasıl istifade edileceğini öğreten mektepler olmalı... Bu mekteplerde... Kılıç ehli, kılıcın hakkını verebilecek, kalem ve gönülün rehberliğini kabul edecek kimseler yetişmeli. Bunlar saray içinde olabilir.

Kaleme gelince... Hem tıp, edebiyat, harita bilgisi gibi akli ilimleri... Hem de başta ilmihal bilgileri olmak üzere tefsir, fıkıh gibi bütün nakli ilimleri öğretecek mekanlar, medreseler olmalı... Bunların şekli, işleyişi, hangi bölümlerde neler öğretileceğine gelince... Talebem Muhammed Gazali ve veziriniz araştırıp bir rapor halinde yüksek katınıza arz edebilirler.

Könüle gelince... O aşk için yaratılmış. Ama bedene gelince ona tutulmuş, asıl sevgilisini, yaratılış gayesini unutmuş. Onun beden denilen zindandan kurtulması, bedenin hayır meydanı kılınması çok zor. Ancak nefsin imana kavuşması ile mümkündür. Nefis de ancak, Hakk'ın zikri ve bir Hak dostunun, evliyâ kulun yardımıyla imana kavuşur. Könül, ancak bu şekilde nefsin ve bedenin esaretinden kurtulur. Hakiki Yâre gönülden bir pencere açılır.

Tıpkı kalem ehli talebelerde olduğu gibi... Hakiki aşkı talep edenleri ve kavuşturacakları bir araya getiren mekanlar olmalı... Farisi'de buna benzer yerlere dergâh, kapı mahalli, eşik denmektedir. Bunların nasıl olacağıyla ilgili çalışmayı... Muhammed

Gazali evladımız ve Hemedanlı Yusufumuz, vezirinizle birlikte yaparlar.

Gelelim bu üçünü bir araya getirerek Altın Yayı kuracak, Peygamber Efendimizin (Kuvvet atmaktır) hadis-i şerifinin gerçekleşmesine vasıta olacaklara...

Onlar, (Âlimler, Peygamberlerin varisleridir) hadis-i şerifiyle haber verilen kişilerdir. Yüzyılda bir gelen müceddidler, dini kuvvetlendirenler, mürşid-i kâmillerdir. Onlar, Kılıç, Kalem ve Könülde Peygamber Efendimize sallallahü aleyhi ve sellem vâris olan kişilerdir. Zamanının bütün ilimlerini bilen, tasavvufta da vilayet-i hassaya ulaşanlardır, irşat kutuplarıdır.

Onların mekanları... Genelde, gönül ehli zatların çıktığı yerlerdir. Ama onlar, ihtiyaç duyulan yerlerde devlete yakın bulunurlar. Kılıç, Kalem ve Könülün arasını bulmak, onları bir eylemek, Altın Yayı kurmak, Anatolia'yı Son Kale kılmak için... Onlar, Hazret-i Ebû Bekir ile başlayan Selman-ı Farisi hazretleriyle devam eden Nübüvvet yolunun temsilcileridir."

Melikşah söze karıştı.

"Hocam. (Kuvvet atmaktır) hadis-i şerifi aklımı başımdan aldı. O kadar geniş manalı... Anladığım kadarıyla harekete işaret eder. Hareket varsa, bereket, netice vardır. Bu şekilde düşününce zerreden küreye Kâinatın maddi-manevi her halini kuşatır.

Tabii, bu bizim anladığımız. Asıl olan sizin anladığımız. Biraz açabilir misiniz?"

Farmedi hazretleri gülümsedi.

"Bu hadis-i şerifle Efendimizin aleyhisselam ne söylediğini anlayabilmek için... Önce hangi sebeple söylendiğine bakmamız lazım.

Ukbe radıyallahü anh diyor ki. [Ben... Resûlullah'ın sallallahü aleyhi ve sellem minber üzerinde... (Siz de onlara yâni düşmanlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet, cihâd için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın ki, bununla Allah'ın düşmanını, kendi düşmanınızı

ve bunlardan başka sizin bilemeyip de Allah'ın bildiği diğerlerini korkutasınız. Allah yolunda ne harcarsanız ecri size eksiksiz ödenir. Siz asla haksızlığa uğratılmazsınız.) meâlindeki Enfal sûresinin 60. âyet-i kerîmeyi okuduktan sonra... Üç defa, (Gözünüzü açın ki, kuvvet atmaktır) buyurduğunu işittim.(35)]

Peygamber Efendimiz bu hadis-i şerifi, âyet-i kerimede geçen (kuvvet) kelimesini açıklamak için söylemiştir. Âyet-i kerimede kuvvet, at ile birlikte ifade edilmekte... Bu ikisiyle bilinen ve bilinmeyen düşmanları korkutmaktan bahsedilmektedir.

Peygamber Efendimiz de "Kuvvet, atmak" diye açıklama getirmektedir. Atın ve atmanın temsil ettiği kuvvetin, bütün düşmanları korkutacağı söylenmektedir. Yani, (ATMAK) Kıyamet'e kadar galibiyet vesilesidir. Efendimiz, atmayı râmün kelimesiyle ifade etmiştir. Arapçada ok da aynı kökten türemiştir. Altın Yay; Kılıç, Kalem ve Könül'ün bir araya gelmesi, ATMAYI temsil eder. İşte bu sebeple... Zamanın gerektirdiği maddi-manevi atmayı, hareketi, ilerlemeyi gerçekleştirebilmek için... Kılıç, Kalem ve Könül birlikte hareket etmeli. Altın Yay kurulmalı. Gümüş Oklar hedefe vararak düşman mağlup edilmeli, diyoruz."

"Allah!"

Gözler, Farmedi hazretlerinden sese döndü. Sultan Melikşah'tı. Narasından sonra genç kız gibi kıpkırmızı kesilmişti.

"Hocam. Affınıza sığınırım. 'Kuvvet atmaktır' hadis-i şerifiyle Altın Yay, Kılıç, Kalem ve Könül arasında o kadar güzel irtibat kurdunuz ki dayanamadım... Anlaşıldı, Altın Yay, Peygamber Efendimizi temsil ediyor. O... Peygamber Efendimizin Kılıç, Kalem ve Könülde varisi olan Mürşid-i kâmillerin, Nübüvvet yolundan gelen zatların elinde olacak. Gümüş Okları, İslâm Devletini ve milletini hedefe onlar gönderecek. Doğru anlamışımdır inşâallah."

Ebû Ali Farmedi hazretleri, tebessüm etti.

"Sultanım. Çok güzel söylediniz. Evet, Altın Yayı mürşid-i kâmiller kurmalı. Kılıç, Kalem ve Könül birliğini onlar sağlamalı. Bu birlik tam manasıyla sağlandığında... Anadolu hakikaten Son Kale,

Oğuz nesli de... Allahü teâlâ adına adaletin temsilcisi, mazlumların sığınağı, İslâmiyet'in koruyucusu olacak..."

Melikşah merak etti:

"Hocam. Anadolu hakikaten Son Kale ne zaman olur? Bu konuda bir işaret var mı?"

Farmedi hazretleri gözlerini yumdu, sanki zamanı ve kâinatı aştı.

"Geleceği yalnızca Allahü teâlâ ve bildirdikleri bilir... Bir de tahmin yapılabilir. İşaret söylenebilir. Anadolu'yu hayır meydanı kılmak, Konstantiniyye yolunu açmak için... Fetihler hemen hemen beşyüz yıl önce başladı. Ne zamanki Oğuz Türkü geldi, büyük kısmı fethedildi.

Tamamının fethi, ancak Konstantiniyye'nin fethiyle mümkün olur, denildi.

Yeryüzünün hayır meydanı kılınmasının, Türkoğlu'nun Doğudan batıya akışının, Altın Yay ve Gümüş Okların, 'Kuvvet atmaktır' hadis-i şerifinin... Alperen ismini alacak yiğitler tarafından temsil edilmesi, kırk pınarın doğması... Ne zaman gerçekleşirse... İşte o zaman... Konstantiniyye'nin fethi, ondan sonra da Anadolu'nun hakikaten Son Kale olması yakın demektir."

Sultan Melikşah, sultanlıktan gelen öncelikle sual eyledi.

"Hocam. Nedir şu temsil işi? Kimdir Alperen ismini alacak yiğitler? Nedir kırk pınarın doğması?"

"Sultanım. Alperenler... Kılıç, Kalem ve Könülün üçünü birden kendilerinde toplayan yiğitlerdir. Temsil işine gelince... Güreş, insanoğlunun Yeryüzü denen ermeydanında, Şeytan, nefis ve kötü çevresine karşı yaptığı mücadeleyi, sahip olunan güzelliklerin elden çıkmaması, Anatolia'nın Son Kale olması ve Kıyamet'e kadar bu şekilde kalması için çalışmayı temsil eder. Kılıç, Kalem ve Könlün, Altın Yayın temsilcisi alperenlerin, senede bir defa nice pınarların aktığı, bir rivayette kırk pınarın aktığı çayırda karşı karşıya gelmesi... Güreşler sonunda... Altın Yayı temsil edecek en güçlünün, en ustanın, en merhametli, en zekinin ortaya çıkmasıdır.

Kastettiğimiz temsil budur. Kırk pınarın doğmasına gelince... Canlı olan her şey sudan yaratılmıştır. Kırklar, hakiki aşka kavuşan gönül erleridir. Pınar; toprağın, hak âşıklarını bağrına basınca, onlara kavuşunca döktüğü sevinç gözyaşıdır, aşkın gözyaşıdır. Pınar; aşkı, hakiki aşka kavuşmayı temsil eder."

Melikşah heyecanlandı.

"Hocam, bu temsili küreşleri hemen başlatalım."

Farmedi hazretleri gülümsedi.

"Sultanım. Bizim ve bizden sonra gelenlerin gayreti, aşkı yeterli olursa... Bu temsil kendiliğinden başlayacak... Bu başlangıçta Konstantiniyye'nin fethinin başlangıcı olacak. Bize bildirilen o ki... Bu temsilin başlamasında Nübüvvet Yolunun temsilcilerinin büyük rolü olacak."

Kısım 6

Avrupalıların Anatolia'ya Türkiya, Türkmenlerin Oğuz lehçesiyle Anadolu demeye başladığı günlerde... Sultan Melikşah, İmam-ı Gazali, Ebû Ali Farmedi hazretleri, Nizam-ül Mülk ve Kara Batur'un bir araya geldiği... Anatolia'nın Kıyamet'e kadar İslâm'ın ve Türklüğün son kalesi olarak kalması için tedbirleri görüştüğü zaman diliminde... Anatolia'da Türkmenler arasında bir efsane dilden dile gönülden gönüle dolaşmaya başladı. Bu efsaneye göre...

Romalıların Ankyra, Türklerin Ankara dedikleri diyara yakın, kaplıcalarıyla ünlü bir yere... Çok çok uzaklardan bir aşiret geldi. Çin sınırından geldiği, Karahanlı olduğu söylendi. Ortodoks Hristiyan köyleri arasına yerleştiler. Çevrede, Kayı, Kınık, İğmir, Iğdır, Kızık, Peçenek, Bayındır gibi yirmidört Oğuz Boyundan obalar vardı. Burası sanki Anatolia'daki Oğuz boyları pınarıydı.

Gelenler; okçusu, demircisi, dericisi, hocası, marangozuyla birlikte gelmişti. İçlerinde biri çok dikkat çekiyordu. Daha önce o meslekten gelene rastlanmamıştı. Kim miydi yeni gelen? Bir ebeydi, evet, bir ebeydi...

"Bre ebe! Gideceğimiz yer düşman içidir... Çocuk yapmak rahatı yerinde olanların işidir. Erlerimiz, düşman ortasında, durmadan düşmanla çarpışırken bizimle olmaya fırsat bulamaz ki... Nasıl hamile kalalım? Biz hamile kalamayınca sana da iş çıkmaz... İyisi mi sen Kaşgar'da kal... Senin bize ne faydan olur?" diye ebeye takılmışlardı kafiledeki kadınlar... Çok gülmüşlerdi. Fakat o tutturmuştu... "İllâ ben de geleceğim diye..." Ve eklemişti:

"Asıl gittiğimiz yerde bana ihtiyaç var. Çünkü... Anatolia denilen diyara gezmeye gitmeyiz. Orasının, yiğitler doğuracak analarla dolu olması, ebedi Türk yurdu olması için gideriz. Bunun için de analar doğurmalı, yiğitler toprağı al kanlarıyla sulamalı, gönül erleri mayalamalı" demişti ebe... Deyince de gülenler başlarını eğmişler, doğumların telaşına düşmüşlerdi.

Efsaneye göre... Yola çıkmazdan önce ağabeysi Kaşgarlı Mahmud

çağırmış... Kendisine yeni yazdığı kitabı... Dîvân-ı Lugât-it-Türk'ü vermiş. "Bacım... Anatolia, Türkoğlu'nun son yurdu, İslâm'ın son kalesi olacak gibi... Konstantiniyye'nin fethine, Anadolu'nu Son Kale, yurt olmasına... Bilekle gönlü birleştiren yiğitleri doğuracak, yetiştirecek analarla buranın dolmasıyla ulaşılır. Sen ebesin, o anaları temsil edersin. Doğum ümit, doğum Kızılelma, doğum kuvvet, hareket demektir. Türkün Kızılelma'sının; analar vasıtasıyla gerçekleşeceğine işaret etmeli... Bunun için de bundan sonra kırmızılar giymelisin.

Milletler dili ile yaşar, dili ile yükselir, dili ile ayakta kalır. Dil, hafızadır. Türkoğlu da Anatolia'da ancak Türkçe ile bu dilin taşıdığı değerlerle kalabilir. Bu kitabı, Kutalmışoğlu Süleyman'a ulaştırmanı isterim" demişti.

Kafiledeki bütün bacıların yol boyu bu kitabı okuduğundan bahsedilir. Okuyunca da her bacı, Kızılelma der, başka bir şey demez olmuş.

Hep Kızılelma'dan bahsetmesi ve kırmızılar giymesi sebebiyle de ebe, Kırmızı Ebe diye bilinir olmuş. Gerçek ismini kimse bilmez ve merak da etmezmiş. O herkesin Kırmızı Ebesiydi, Müslüman, Hristiyan, dinli ve dinsizin... Herkesin imdadına koşardı... O anaydı... Anatolia'yı son kale kılacak yiğitleri doğuracak analarla dolu, ANADOLU eyleme gayretindeydi.

1085 yılının sıcak günlerinden biriydi... Sultan Melikşah, İmam-ı Gazali, Ebû Ali Farmedi hazretleri, Nizam-ü Mülk ve Kara Batur'un bir araya gelişinden bir yıl sonraydı. Anadolu'nun Son Kale olabilmesi ve Kıyamet'e kadar Son Kale kalabilmesi için yapılacakların ve bu çalışmaların güreşle temsil edilmesinin kararlaştırıldığı toplantıdan sonra...

Kırmızı Ebe, yayıkta ayran dövüyordu. İnekten sütü sağmak, ateşte ısıtmak, sonra mayalayıp yoğurt, yoğurttan da ayran elde etmek... Ve... Kuyuda soğutulmuş yoğurdu hararetten kavrulanlara ikram etmek... Hayatının en büyük mutluluğuydu...

İzah edemiyordu... Ama kendisi ve gelip yerleştikleri Anatolia arasında bir benzerlik buluyordu. Sütün kaynayıncaya kadar pişirilmesi... Ilık vaziyette iken, yoğurt ile mayalanması... Sütü

yoğurt ile mayalamak ve yoğurt elde etmek... Peki ilk yoğurt nasıl elde edilmişti... Sonra da yoğurdu yayıkta suyla dövmek ve ayran haline getirmek... Sanki yayıktaki ayran olmak için dövülen yoğurt kendisiydi... Anatolia'yı son kale kılmak, yurt tutmak üzere gelen Oğuz Türküydü... Ham süt iken pişirilmişler, mayalanmaya uygun hale gelmişler, ehl-i sünnet itikadıyla mayalanmışlar, yoğurt olmuşlar... Şimdi de Anatolia denilen Kızılelma'da, yayıkta dövülüyorlar, ayran haline geliyorlardı... Her dinden, her ırktan insanın içmesi, ferahlaması, nasipleri varsa ebedi güzelliklere kavuşması için...

O Anatolia denilen Kızılelma, yayık ki... Üzerinde yürüyen, nefes alan, toprağına gömülen her Horasan ereniyle, Oğuz anasıyla hayat buluyor... Mayalanıyor, Türkia, Türk diyarı, kale, ANADOLU oluyor, her zerresiyle zikre duruyordu.

Gün ikindiye doğru gidiyordu. Gözü kazana gitti. Nasıl becermişti, aklı almıyordu. Oğluna "Şöyle bir kazanımız olsaydı da sebzemizi içinde temizlesek, içini ayranla doldursak gelen geçene ikram etsek" demişti.

Ne hikmetse... Herkese ayran ikram etme isteğiyle yanıyordu. Büyük kaplarda çok ayranı olsun, herkese ikram etsin istiyordu. Oğlu Oruç, nasıl yaptıysa yapmış, çadırlarının önündeki mermer kayayı oymuş, küçük bir kazan haline getirmişti. Kolay temizlensin diye de bir delik delmişti.

Nedendir bilinmez, o gün ilk işi kazanı temizlemek olmuştu. Şimdi ayranı dövdükçe, onunla taş kazanı doldurmak, gelen geçene ikram etmek istiyordu. İşin garibi de ikram ettikçe kazan hep dolu kalsın diye arzuluyor, bu arzusuna da "Tövbe yâ Rabbî" diyordu. Kazan taşına daha hiçbir şey koymamıştı. İlk koyduğu ayran olsun, diyordu.

Korktu... Deprem mi oluyordu? Toprak sallanıyor, bir uğultu geliyordu. Uğultu fazlalaştı ve yaklaştı. Heyecanla baktı. Varlığından haberdar eden deprem değil, toynaklarıyla Yeryüzünü sarsan atlardı. Atlarıyla bir olmuş süvarilerdi. Başlarında börkleri vardı. Sevindi, bunlar, bizim askerimiz, dedi. Onlara ayran ikram arzusuyla yandı. Atlılar, dörtnala onun bir parçasını da alarak yanından geçerken bir ses geldi, yeri göğü inletti. "Duralım hele

yiğitler" dedi. Durdular, onlarla birlikte yerin titremesi, göğün inlemesi de durdu. Her halinden beyleri olduğu anlaşılan yiğit, yayığa baktı.

"Bre ana! Bize içirecek, bedenimizi dinlendirecek, ruhumuza gayret verecek ayranın var mıdır?"

Kanatlandı, bütün kâinat kendisine verilmiş gibi sevindi.

"Vardır, beyim, dedi, hem de en tazesinden, gönülleri şenlendiren cinsinden..."

Suyun yüksek bir şelaleden düşüşünde güldü.

"Öyle mi? İkram eyle de anlayalım."

Yerinden fırladı, çadırdan bir maşrapa getirdi. Yayığa daldırdı, köpükleri taşan ayranı uzattı.

"Buyrun beyim. Afiyet olsun!"

Besmeleyle içti, elhamdülillah diyerek maşrapayı verdi.

"Yüce Mevlam Cennet içecekleri nasip etsin. Çok güzelmiş. Bütün yorgunluğum gitti, canıma can geldi. Ayranın bu yiğitlere de yeter mi?"

Gözleri elindeki maşrapaya dikilmiş yiğitlere baktı, binlerceydi, hiç düşünmedi cevap verdi.

"Her şeye gücü yeten Rabbimin izniyle yeter beyim. O biri bin, bini milyon eyler."

Çadırın kapısında gelenlere bakan delikanlıya seslendi.

"Davran bre Oruç! Ne kadar maşrapa, kap-kacak varsa getiresin."

Yayığı kavradı, kazan taşına doğru eğdi, "Beyim, ayranı buraya boşaltabilir miyim? Yiğitlere rahatça verebilelim, isteyen matarasıyla kendisi alsın. Yeni temizledim" dedi. Bey, siz nasıl münasip görürseniz öyle olsun deyince... Yayıktaki ayranı oğluyla birlikte kazan taşına boşalttılar. İyice doldu biraz da taştı. Toprağa karıştı, damar, damar Anatolia'nın her karışına ulaştı. Kırmızı Ebe gibi analarla dolu, Anadolu yapmak üzere...

Bundan sonra olanları kimse takip edemedi, zaman durdu.

Dünya ise avuç içi kadar küçüldü.

“Ana doldur” dediler, doldurdu verdi, yüzlere, binlere, onbinlere... Verdi, verdi ama ayran yine taş kazandan taşıyordu.

Taştan taşan ayranı gören yiğitler, şaşırmadılar, sevindiler. "Ayran Taşı, Ayran Taşı yine dolu, yine dolu" diye birbirlerine seslendiler.

İçtiler, içtiler, kuvvet buldular, Anatolia’yla bir oldular. Kırmızı Ebe ve oğlu durmuyor, yorulmuyor... “İçin yiğitler” diyerek ayran dolu kapları uzatmaya devam ediyordu... Yiğitler ise ana dolu, ana dolu diyor... İçecek hallerinin kalmadığını, ama buna rağmen Ayran Taşının hâlâ dolu olduğunu söylüyorlardı. Bu hali, başta Bey olmak üzere binlerce asker seyrediyor... Ana dolu, ana dolu feryatları, Anatolia’nın her zerresine yayılıyor... Anatolia ANADOLU oluyordu.

Bu hali, ağaçların arkasına saklanmış biri daha seyrediyordu, gördükleri karşısında aklı başından gitmiş halde...

Ana dolu, ana dolu seslerinin, bütün Yeryüzünü kapladığı, denizlerin ve toprağın derinliklerine işlediği, oradan yedi kat göğü aşıp Arş-ı alâya ulaştığı, bütün iyilerin sevindiği, kötülerin de üzüldüğü söylendi.

Bulunduğu mevki itibariyle... Gönlü kabul eden, ama aklı öne alan beyin de aklı başından gitmiş gibiydi... İrkildi ayran taslarını sunan anaya bakınca... Bir iken bin olduğunu, her anadan nice yiğitler doğduğunu Anatolia’nın bir baştan bir başa bu yiğitlerle dolduğunu gördü. Yanındaki yardımcısına bir şeyler söyledi, sonra bir şey verdi.

Kırmızı Ebe’ye “Anadolu, anadolu... Yüce Mevlam razı olsun, ayranın hepimize yetti, canımıza can kattı” dedi. Haydi yiğitler gidiyoruz diyerek atını sürdü. Dillerinde Anadolu sözleriyle yiğitler de onu takip ettiler.

Kendinden geçmiş bir halde giden yiğitlere bakan Kırmızı Ebe vuruldu. “Anam, bu size Sultan Süleyman’ın hediyesidir” sözüyle...

Kendisine bir kese uzatılmıştı, ama keseyi görmedi. "Kutalmışoğlu Süleyman mı?" diye sual etti.

"Evet" cevabını alınca "Sultanım, bende bir emanetiz var" diye bağırdı. Sultan durdu, "Buyur ana, bir derdin mi var?" dedi. "Sultanım, bir emanetiniz var, çadırda, hemen getiririm" diyerek koştu. Emanet elinde olarak çadırdan çıktı, Sultan'ın yanına geldi.

"Ağabeyim Kaşgarlı Mahmud... (Anatolia'da... Türkçemizi, onun taşıdığı değerleri yaşatarak Türk ve Müslüman olarak ayakta kalabiliriz. Orasını ancak bu şekilde son kalemiz yapabiliriz) dedi. Bu kitabı size gönderdi."

Kitabı uzattı. Sultan kitabı aldı, öptü başı üzerine götürdü. İsmine baktı. Okuyunca yüzü aydınlandı.

"En muhtaç olduğum zamanda... Bu kitaba kavuşturan Rabbime şükürler olsun. Ben de yola çıkmıştım... Anatolia'dan Kıyamet'e kadar çıkmamanın çaresini bulmak için... Eshâb-ı kehf mağarasını ve peygamber Efendimizin büyük sahabisi Ukaşe hazretlerinin türbesini ziyaret edeceğim. Özellikle bu türbeyi bekleyen Durmuşlar Köyü ahalisini merak ederim. Onlardan... Bulunduğu mekanı sahiplenerek durmanın sırrını öğrenmek isterim.

Oradan da Güneye ineceğim. Mübarek diyarlardan, Şam'dan, Bağdat'tan, Mekke'den, Medine'den ve Horasan'dan Anatolia'ya gelen yolları açık tutmak için... Bu yollar daima açık olmalı... Anatolia'ya könül erleri, kalem erleri ve kılıç erleri... Könül, Kılıç ve Kalemi bir arada getirecek mürşitler durmadan gelmeli... Gelmeli ki... Anatolia Anadolu olsun, Kıyamet'e kadar hakikatin, mazlumların son kalesi olarak kalsın.

Ana, Yüce Mevlam senden razı olsun. Senin gibi anaların sayısı çoğalsın. Bugün... Seni tanıdıktan ve ayranını içtikten sonra... Anatolia'nın Anadolu olacağından zerre şüphem kalmadı" dedi. "Haydi yiğitler, yolcu yolunda gerek" sözleriyle atını sürdü.

Ön sözünde... "Cenab-ı Hakk'ın... Türk Hakanlığını göklerin bütün daireleri arasına yerleştirdiğini... Onlara 'TÜRK' dediğini ve

hâkimiyet ihsan ettiğini, onları çağın hakanları yapıp dünyaya hükmetmenin dizginlerini ellerine verdiğini... Onları bütün beşeriyeti idareye memur eylediğini, doğruluğa yönelttiğini... Onlara katılanları ve onlar adına çabalayanları güçlendirdiğini... Böylece istedikleri her şeyi elde ettiklerini ve çapulcuların rezilliğinden kurtulduklarını idrak ettim" yazan kitap... Bu kitap, Kutalmış oğlunun elindeydi.

Ona ve soyundan gelenlere... Kitabın yazdığınca hareket etmek, Kızılelma'ya kavuşmak nasip olacak mıydı?

Ebe Kadın, Sultan Süleyman'ın arkasından bakakaldı. Ufuktan kayboluncaya kadar gözlerini ayırmadı. Ne gördüyse gördü, gözlerini yaş bürüdü.

Döndü... Çadırın hemen yanındakini gördü. Ağacın arkasında dehşet içinde boynunu bükmüş duran kızı... Dikkat etti, komşu köyden Rum kızı Maria'ydı.

"Buyur kızım. Bir şey mi vardı?" diye sual etti. Elindeki tası uzatan kız, konuşamadı. Bir şeyler söyledi, ama anlaşılmadı. Oğlu Oruç'a işaret etti, ayran getirdi. "Buyur bacım" diye uzattı. Gözler gözlerle karşılaştı. Her ikisi de kıpkırmızı kesildi, başlar öne eğildi.

Ayranı aldı, Besmele okuyarak yudum yudum içti. Ana oğul, hayretler içinde kaldı. "Anam hasta. Ayranınızın şifalı olduğunu işitmiş. Ayran almaya gönderdi" dedi. Ayran içince dili ve gönlü çözülmüştü.

Davul vuruyordu. Her tokmağı sanki kadının yüreğinde vuruyordu, o kadar çok sancı veriyordu. Tam üç ay geçmişti o ANA DOLU denilen günden sonra... Neler olmuş, neler söylenmişti o günden sonra... Artık her yerde Anatolia'ya, Anadolu deniyordu. Değişen yalnız Anatolia'nın ismi değildi.

Maria da değişmişti. "Ben göreceğimi gördüm, duyacağımı duydum, gönlümün sahiplerini buldum. Önce Allah, sonra Muhammed aleyhisselam sonra da Oruç, diyorum" demiş. Anne babasından habersiz Müslüman olmuş, Meryem ismini almıştı.

Ebe kadın, Allah'ın emriyle Müslüman olduğunu gizleyen

Meryem'i oğlu Oruç'a istemişti. Ama babası vermemişti. Vermediği gibi Ortodoks başka birisiyle evlendirmişti.

İşte şimdi gidiyorlardı. Çadırlarının hemen yanından Meryem'i yeni evine götürenler geçiyordu. Meryem at sırtındaydı. Davul vuruyor, Meryem ve Kırmızı Ebe ağlıyordu... Ebe kadın sanki taş kesilmişti, elinden bir şey gelmemesi sebebiyle...

Davul vurdu, Meryem'in feryadı duyuldu, "Ebe anam, beni götürmelerine müsaade etme!" diyordu. Ebe ana çaresizdi, duadan ve gözyaşlarından başka vereceği yoktu. "Yâ Rabbî! O Müslüman oldu. Dinini, imanını kaybetmekten onu muhafaza eyle. Oğlumla Cennet'te birbirlerine kavuşsunlar" diye dua etti.

Davul yine vurdu, Meryem'in feryadı yine duyuldu. "Allah'ım! Bir imansıza gideceğime ben taş yap" diye feryat ediyordu. İşte o anda olanlar oldu. Şimşek çaktı, gök çatladı. Ortalık toza dumana karıştı. Ve güneş çıktı. Ebe kadın gördü, Allah dedi ve bayıldı.

Ne mi görmüştü? Meryem'in ve beraberindekilerin ve davulun taş olduğunu...

Evet, bu bir efsaneydi(36)... Ama Oğuz neslinin gönüllerindekini dillendiren, hedefini, karakterini gösteren efsane... Onlar Anatolia'nın Anadolu olmasını bu şekilde görmüşlerdi.

Niçin Ebe Kadın, niçin ayran, niçin Ayran Taşı ve Gelin Taşı? Niçin Meryem, niçin Oruç...

Bu sırrı çözenler, bu yolda yürüyenler, Anatolia'da Anadolu'yu görenler, Anadolu'yu Son Kale eyleme gayretindekilerdir...

Sultan Melikşah, İmam-ı Gazali, Ebû Ali Farmedi hazretleri, Nizam-ül Mülk ve Kara Batur'un birlikte aldığı kararın ilk büyük adımı atılmış gibiydi... Anadolu'yu Son Kale kılacak ilk adım...

Melikşah ve beraberindekilerin, Anadolu'yu Son Kale eylemek ve Kıyamet'e kadar Son Kale kalmasını sağlamak için karar almalarının üzerinden çok zaman geçmiş. Nice medreseler, dergâhlar açılmış, Kılıç, Kalem ve Könülü bir eylemek için nice çalışmalar yapılmıştı.

Oğuz Kağan'ın oğlu Gün Han neslinden... Bozokların Kayı Boyundan... Onyedi-onsekiz yaşlarında bir alp adayı... Gündüz Alp oğlu Ertuğrul bekliyordu... Çağrılmayı... Oku hedefe gönderebilmek, usta olduğunu gösterebilmek için...

Babası Gündüz Alp, "Evladım" demişti, "Zamanın silahlarını en iyi şekilde kullanmayı öğrendiğin gibi... Bir meslek sahibi de olmalısın, rızkını alın teriyle helalinden kazanabilmek için...

Yıllar önce ziyaret ettiğimiz Ârif-i Rivegeri hazretleri söylemiş. 'Kuvvet, atmaktır. Ertuğrul oğlumuzun... Okunu, çok uzak hedeflere, Kızılelmalara atması... Bu hedeflere ulaşmak için gayret etmesi arzusundayız. Bu sebepten ok ve yay ustası olmasını... Altın Yay ve Gümüş Oklardaki sırrı unutmamasını isteriz' diye arzusunu belirtmişti. Bunun için ok ve yay ustası olmalısın."

Bu sözlerden sonra... Kendisi için "yol atası (usta) ve yol kardeşi edinme", çıraklığa kabul töreni düzenlenmiş. Ahîliğe girebilmek için önce bir rehber edinmiş. O da kendisini Ahî Baba adı verilen reise bildirmiş ve ona kefil olmuştu.

Ahi Babanın... "Pirinizden asla yüz çevirmeyiniz. Farzları terk etmeyiniz, sünnete uygun hareket ediniz. Dininizi, malınızı ve ırzınızı koruyunuz. Nereye giderseniz izzetinizi muhafaza ediniz. Edeple oturun ve söylenenleri güzel bir şekilde dinleyiniz. Sözünüz hikmetli olsun. Yapılması gereken hizmette kusur etmeyiniz. Kazancınıza dayanmayan şeyleri almayınız" nasihatinden sonra... Çıraklığa kabul edilmiş... O günden bugüne bu sözleri hiç unutmamış ve bunların dışına çıkmamıştı.

Pirin hakkına riayet, yasaklardan kaçınmak, emirleri yapmak, mübarek şeyleri korumak, dinlemek, hikmet ve edep... Bunlara riayet edenin... Yaptığı işin en iyisini yapmaması ve en güzele ulaşmak için çalışmaması mümkün müydü?

Aylarca her gün binlerce kez... Kepaze denilen çıraklık yayının çile denilen ipini çekmiş. "Kepaze olmak" ve "çile çekmek" tabirlerinin neyi ifade ettiğini çok iyi anlamıştı.

Atıcılıkla birlikte ok ve yay ustası olmak için çalışmasını da hiç aksatmamıştı. Çıraklığının daha ilk gününde... Sinir didiklemeye başlamıştı, hâlâ devam ediyordu. Yayın iç yüzü, sığırların aşil tendonundan elde edilen sinirle kaplanıyordu. Bunun için de belli aşamalardan geçen sinirlerin tel tel hale getirilmesi gerekiyordu. Buna sinir didikleme deniyordu. Bu iş, yayı geren elin üç parmağıyla yapılıyordu. Böylece hem yay yapımına çalışılmış hem de yayı gerecek parmaklar kuvvetlendirilmiş oluyordu. Didikleme işini hiç bırakmamıştı, yayı gerecek parmakları şimdi çelik gibiydi.

Hedefi şaşmadan en uzağa giden oku... Tıpkı Altın Yay gibi en hızlı şekilde en uzağa atan yayı yapabilmek için çok çalışmış. Sonra da kalfalığa geçmişti.

Kalfalık Törenine, Yol Sahibi Olma Töreni deniyordu. Yol sahibi olmadan... Hakikate, ustalığa gitmek mümkün müydü?

Yol Sahibi Olma Töreniyle... Ertuğrul'a kalfalık şedi bağlanmış ve kuşak kuşatılmıştı. Üç yıllık kalfalıktan sonra... Sıra Ustalık Törenine, icazet almaya gelmişti.

Ertuğrul çok heyecanlıydı. Kendi yaptığı ok ve yayla hedefi vurması ve sekizyüz adımdan uzağa göndermesi istenecekti. İki imtihanı vardı. Çünkü o, bir bey oğluydu. Alplik imtihanını da verecekti. Hem iyi bir kemankeş hem de iyi bir usta olacaktı.(37)

Ahî birliklerinde... Ustalık törenleri ilkbahar mevsiminde yapılırdı. Çünkü bahar bir uyanış, hakikate varıştı. Ustalık da bir uyanıştı, varlık yükünden kurtularak... Varlığın hakikatine ulaşabilme... Eşyayla... İnsanın kullanımına sunulan, alet haline getirilen maddeyle... Aynı dili konuşabilme, hakkı söyleyebilmeydi.

Miladi 1218 yılı 6 Mayıs... Hicri 8 Safer 615... Her iki yılı meydana getiren rakamların 12 olduğu... 12 ile 12'nin buluştuğu... 24'ü, kelime-i tevhidi meydana getiren 24 harfi gösterdiği gün... Hıdrellez... İlyas aleyhisselam ile Hızır aleyhisselamın buluştuğu kabul edilen gün... Kış günlerinin bitip yaz günlerinin başladığı zaman...

Ahlat'ta... Kayı Boyunun Anadolu'da ilk yurt tuttuğu diyarda... Çayırların en yeşilinde... Şenlik vardı... Ziyafet veriliyor, yediden yetmişe herkesin gönlü hoş ediliyordu.

Çünkü... Gündüz Alp oğlu Ertuğrul... Kendi yaptığı yayı gerecek, okunu atacak... Hedefi vurur, Ahi şeyhlerinden kabul görürse icazetini alacaktı.

Törene bütün nakibler ve ustalar çağrılmıştı, kadı da törende yer alıyordu. Ahi Evran da bekleniyordu. Ancak... "Hiç ummadığınız çok kıymetli bir misafir gelecek. Onun olduğu yerde benim bulunmam edebe uygun olmaz" diye haber göndermiş ve gelmemişti. Şimdi başta Gündüz Alp ve Ertuğrul olmak üzere... Herkes bu misafirin kim olduğunu merak ediyor, gözleri ufukta gelmesini bekliyordu.

Ve Ertuğrul Bey çağrıldı. Sağında nakib, solunda ustası olduğu halde meclise girdi.

Nakip, elini Ertuğrul'un kalbi üzerine koydu. Fütüvvetin, ahiliğin gereklerini saydı. Sonra ustası Kırılmazyaylı Hasan Usta, sağ elinden tuttu. Kalfasının... Ustalık ve karakter olarak alp ismiyle anılmaya layık olduğunu... Okunu hedefe ve gerekli uzaklığa atarak alplik şerefine kavuşacağından şüphe etmediğini söyledi.

"Âlimlerin dediklerini, nakiblerin öğütlerini, benim sözlerimi tutmazsan... Ana, baba, hoca, usta hakkına... Kullandığın malzemenin hakkına dikkat etmezsen... Halka zulüm edersen, yetim hakkını alırsan Allah'ın yasaklarından sakınmazsan... Hakkım sana haram olsun" dedi.

Öğütler ve haklar... Allahü teâlâdan başlayıp taş-toprağa, ağaca, havaya suya kadar uzanan haklar...

Evet, kullandığın malzemenin hakkına demişti. Ok ve yayda kullanılan ağacın, manda kemiğinin, sığır sinirinin, bağırsağın, balık yağının ve demirin hakkı neydi? Onları... Hakk'ın razı olduğu yerde... Hak için, yaratılış gayesine uygun kullanmak değil miydi?

Ertuğrul... Bu sözleri dinlediği zaman... Yere sertçe basmaktan, bir sineği bile öldürmekten korkar... Her hareketinde dinin emir ve yasaklarını gözetmeye gayret eder olmuştu.

Kırılmazyaylı Hasan usta, Ertuğrul'un kalfalık peştamalını çıkarıp, ustalık peştamalını kuşattı. Dualar edildi, yeni usta ve alp adayı Ertuğrul, meclisteki büyüklerinin elini öptü, dualarını aldı.

Evet... Ertuğrul, ustalık peştamalını kuşanmış, icazet almıştı. Ancak beklenen misafir gelmemişti. Bir müddet daha beklediler... Akşamın yaklaştığı görülünce... Alplik töreninin devam edilmesine karar verildi.

Şimdi en heyecanlı ana sıra gelmişti. Üçyüz adımdan hedefi vurmaya... Oku sekizyüz adım uzaklığa atabilmeye... Alp ünvânını almaya, sırra kavuşmaya... Asıl o zaman, sırra kavuşunca anlayacaksın, demişti hocası... HİÇ sözünün ne manaya geldiğini... Kalfalığa başladığında... "Yattığın yerde, başucunda... Hiç levhası eksik olmasın. Olmasın ki... Hiç iken varlık âlemine geldiğini... Yine hiç olacağını... Kalıcı olanın amel ve itikadının olacağını... Üzerindeki bütün iyiliklerin Allahü teâlâdan olduğunu unutmayasın. Öğrendiklerini, ustalığını kendinden bilmeyesin" sözlerini gönlüne ve beynine nakşetmişti hocası... Hemen asmıştı yatağının başucuna... Her baktıkça Hiç'in 'H'sı bir yay gibi boynunu sarmış, o sardıkça yaratılış sırrına varmıştı.

Alplik şerefine kavuştuğunda söylenecek sırrı... Çok merak ediyordu. Sırrı bilenler de söylemiyordu... Söylememiz yasak, söylersek sırrın getirdiklerinden mahrum kalırız diyerek...

Yay ve ok ustası ünvânına... Bu ünvânın getirdiği dayanılmaz yük ve şerefe kavuşan Ertuğrul... Yayı eline alınca kor avuçlamış gibi oldu. Eğer ok ve yay ustası olmasaydı... O da bilemezdi... Ok ve yayın nice ölçüye gelmez emek, temini çok zor malzeme, dile

gelmez sabır ve ustalıkla yapıldığını... Türkoğlu'nun dünya görüşünü temsil ettiğini... Altın Yay ve Gümüş Okların ne söylediğini...

Ok ve yayın Cennet'ten geldiği ve Altın Yay ve Gümüş Okların bunu temsil ettiği söyleniyordu. Bunları duyan... Üç senelik akılalmaz bir çalışma, sabır, ustalık ve aşk sonunda... Maddenin ok ve yay haline gelişine şahit olan Ertuğrul... Kara sevdaya düşmüştü...

Evet, ok ve yayına... Onların temsil ettiği hedefe, Kızılelma'ya, mutlak güzele sevdalanmıştı. Onlarda, hissettiği, ama göremediği gönlünü görür gibi olmuştu.

Yayın fırlattığı ok... Sonsuz ufukları aşmak, ebedi güzele kavuşmak isteyen gönlüydü... Yay ise ruhunu misafir eden bedeniydi. Ok ve yay... İkisi birlikte Ertuğrul'du. Abdestsiz, ok ve yayı meydana getiren malzemelere dokunmamıştı.

Ok ve yay için çıraklık yapmayan bunları bilebilir miydi?

Aynı insan gibi... Her birinin ayrı özelliği olduğunu, onları meydana getiren madde ve ustaların farklı olması sebebiyle... Milyarlarca ok ve yayın hiçbirinin birbirine benzemediğini...

Yayın beş parça olduğunu... Bu beş parçanın ağaç, manda kemiği, sığır siniri ve mersin balığı damağından elde edilen maddelerle yapıldığını... Niçin beş, niçin dört olmadığını...

Bu maddelerin yay olmakla şereflenebilmek için senelerce çile çektiğini... Nice işlemlerden geçtiğini... Her işlemin Besmele, yâ Hak ve Allah sözleriyle gerçekleştiğini...

'Ok'un 24 bölümden meydana geldiğini... Bu bölümlerin ilk 4 kısmına "Boğaz", 11. kısma "Göbek", boğazla göbek arasına "Göğüs", göbekten 17. kısma kadar "Baldır", 17. ve 24. kısımlar arasına "Ayak" denildiğini...

Baştan ayağa, insan vücudunun çeşitli bölümlere ayrıldığını... Kelime-i tevhidin 24 harften meydana geldiğini, Oğuzların 24 boy, bir günün 24 saat olduğunu...

Ok ve yayın, Altın Yay ve Gümüş Okların neyi temsil ettiğini...

Ok ve yay için Kırılmazyaylı Hasan Ustaya çırak olmayan... Onun eliyle ustalığa koşmayan... Bilebilir miydi bütün bunları? Tabii ki bilemezdi. İlim âlimlerden, sanat, eşyanın hakikati ustalardan öğrenilirdi.

Üçyüz adım uzaklığa hedef dikildi. Hedef, iki karış çapındaydı. Kızılelma şekli verilmiş, kızıla boyanmış bir tahtaydı. Ertuğrul hedefin karşısına geçti.

Önce... Manda boynuzundan yapılmış zihgiri... Sağ eli başparmağına, muhabbet damarının bulunduğu parmağa taktı. Hocası Kırılmazyaylı Hasan Usta... "Evladım. Zihgir, muhabbetin, sevginin anahtarıdır. Kalbinin üzerinden ayırma. Ok ve yayı her zaman yanında taşıyamazsın ama bunu taşı... Taşı ki ok ve yayın niçin var olduğunu hatırlayasın. Niçin yaratıldığını, hedefinin ebedi güzellikler diyarına kavuşmak olduğunu bir an unutmayasın" demişti. O günden bugüne... Zihgiri kalbinin üzerinden ancak, kirişi gererken ayırmış... Bu ayrılışı da kalbe giden yol bilmişti.

Zihgir, kiriş çeken manasınaydı. Kaş, kulak ve eşik denilen üç kısımdan meydana geliyor... Kemik, fildişi ve değerli taşlardan yapılıyor... Taşıyanın hayat görüşünü, karakterini yansıtıyor, uğuru sayılıyordu. Bunun yardımıyla... Yayın kirişi çekiliyor, geriliyor... "Yâ Hak!" diye bırakıldığında ok hedefe uçuyordu.

Kendi el emeği ve göz nuru ok ve yayına elleri değdi. Sanki ateşi avuçlamıştı. Besmeleyle oku sağ, yayı da sol eline aldı.

Bakışları okun üzerinde kaldı. Ok yapmak için kızılcık dalını eline aldığında... Hocası söğüt ağacını eline vermiş. "Evladım, bize, (Ertuğrul'un ustalığa geçiş için yapacağı ilk ok... Söğüt ağacından olsun, dualı ağaçtır) diye söylendi" demişti.

Elini yakan oku, söğüt dalından yapmış... Arkadaşlarının "Söğütten ok mu olurmuş" sözleri içini kor gibi yakmasına rağmen... İşte bu okla hedefi vurmaya gayret edecekti.

Bu okunu ilk olarak hedefe gönderişi olacaktı. "Usta ol kişidir ki... Yaptığı ve hiç denemediği oku hedefi bulur. Eğer bulmazsa ona usta denir mi, onun yaptığı oklara güvenilir mi?" denilmiş. Deneme

atışı yapmasına müsaade edilmemişti. İşte bu sebepten çok heyecanlıydı. Malzemenin en güzelini bulmakta, ustasının dediklerini yapmakta çok gayret göstermişti.

Kirişi gerdi, gerdi... Zihgir bedeninden bir parça oldu ve nişan aldı... Ok ve yayın Altın Yay ve Gümüş Oka döndüğünü görür gibi olduğunda... Yâ Sa'd bin Ebi Vakkas, Bismillah, yâ Hak, dedi ve oku hedefe gönderdi... Ama arkasından bakamadı.

Uhud Harbinde... 1000'den fazla ok atan... Attığı oklar sebebiyle Peygamber Efendimizin aleyhisselam dualarına kavuşan... Aşere-i mübeşşereden Sa'd bin Ebi Vakkas hazretlerini hatırladı. Efendimiz ok atarken ona... "At yâ Sa'd! Anam, babam sana fedâ olsun! İlahî bu senin okundur. Atışını doğrult" diye duâ etti. Efendimiz, hayatında "Anam, babam sana fedâ olsun" diye sadece hazret-i Sad için duâ etmişti. O, okçuların piri idi.

Ok, uçtu, uçtu ve kavuştu Kızılelma'ya, maşallah deyin yiğide sesleri arasında... Maşallah seslerini duyunca gözlerini açtı... Kızılelma şeklindeki hedefe saplanmış, söğütten yapılmış okunu gördü. "Sana sonsuz şükürler olsun sonsuz ihsan sahibi Allah'ım" dedi, şükür secdesine kapandı.

Oku hedefe gönderirken en son söylediği "Yâ Hak" olmuştu. Bu kelime; Allahü teâlânın doksandokuz isminden biriydi, Hakkı ortaya çıkaran manasına geliyordu. Ok ve yay hakikatin ortaya çıkması içindi. Yâ Hak sözü Kızılelma'yı temsil ediyordu.

Sıra... Oku sekizyüz adımlık mesafeye ulaştırmaya gelmişti. Heyecan doruk noktasındaydı... En fazla heyecanlanan da Gündüz Alp'ti... Hakkında çeşitli müjdeler işittiği oğlu ok-yay ustası olmuş. Şimdi alplik için son imtihanı verecekti. İlkini vermiş, oku Kızılelma'ya kavuşmuştu.

Ertuğrul nefesini tuttu. Okçuluğun pirini ve onun hakkındaki duayı hatırladı. Besmeleyle oku yaya yerleştirdi. Hafif havaya doğru dikti, çünkü bu, oku,enuzağa atma atışıydı.

Kirişi o kadar çekti ki zihgir başparmağını zorlamaya başladı.

Aldırmadı, çekmeye devam etti. Alplik ünvânını almalı, menzili aşmalıydı. Ya aşamazsa... Hocasının sözlerini hatırladı. "İtikadı düzgün olan bir Müslüman sebeplere yapışır, günahlardan kaçar, tövbe eder, Allahü teâlâya sığınır, O'nun razı olduğu bir iş için yardım isterse yardım gelir. Allahü teâlâ Âl-i İmran sûresi 160. ayetinde meâlen, (Allahü teâlâ size yardım ederse, artık size galip gelecek yoktur) buyurmaktadır. Biz bunun için oku atarken 'yâ Hak!' deriz" demişti.

Tövbe etti. "Yâ Rabbi... Bu oku atmaktan maksadım... Alplik ünvânına kavuşarak dinine hizmet etmektir. Elimden geldiğince sebeplere yapıştım. Parmağım kopacak hale gelinceye kadar kirişi çekmeye gayret ettim. Hakkımda hayırlı ise ihsan ederek menzili aşmama yardım et" diye düşündü, dua etti.

Parmağım kopuyor diye hissettiği an "yâ Hak!" diyerek kirişi bıraktı. Bırakmasıyla ayakları da onu taşımayı bıraktı, yere diz çöktü. Yalnızca "Yâ Rabbi mahcup eyleme!" diyebildi. Okun gidişine bakamadı.

O bakamadı... Ama bütün gözler... Zikrin en yürek yakanını söyleyerek giden oku takip ediyor. Sekizyüz adımda duran işaretçiye bakıyordu. Herkes nefesini tuttu. Kol kalktı, elinde bayrak vardı. Okun istenen menzile ulaştığına işaret eden kırmızı bayrak... Bunu gören kalabalıktan anlatılmaz bir uğultu yükseldi, insanlar o tarafa koşmaya başladı.

İşaretçiyle birlikte bütün kalabalık sayıyordu, onüç, ondört... Okun yanına ulaştılar. Ulaştılar ama akılları başından gitti. Çünkü... O güne kadar şahit olmadıkları bir şey gerçekleşmiş... Ok, alplik imtihanında ilk defa sekizyüzelli adıma ulaşmış... Ulaşmakla kalmamış, toprağa saplanmıştı... Hem de dik olarak tıpkı tıpkı Kâbe gibi... tıpkı bir minâre gibi...

Kalabalık şaşkın bir halde, oka bakarken... Bir el omzuna dokundu... Yere diz çökerek kalmış... Cesaret edip okunun menzili aşıp aşmadığına bakamayan... Heyecandan sesleri de duyamayan Ertuğrul'un omzuna... Baktı, hocası Yayıkırılmaz Hasan Ustaydı... Hemen ayağa kalktı, boyun bükerek. Hocası gülümsedi.

"Mübarek olsun Ertuğrul Alp."

Şaşırdı, mübarek olan neydi. Alp demişti. Yoksa aşmış mıydı? Ümitlendi.

"Menzile ulaşabildim mi?"

Hocasının tebessümü genişledi.

"Ulaştın hem de çok aştın. Alp oldun, Allahü teâlâ Ertuğrul Gazi diye anılmayı da nasip etsin."

Bu duaya Ertuğrul Alp ile birlikte iki kişi daha can-ı gönülden âmin, dedi.

Şaşırdılar, baktılar, yanlarına gelen iki kişiyi gördüler. Biri Ertuğrul'un babası Gündüz Alp diğeriyse ak sakallı, çok yaşlı bir kimseydi. Bu zatı gören Yayıkırılmaz Usta yerinden fırladı. "Hocam! Ârif-i Rivegeri hazretleri! Hoş geldiniz" diyerek mâni olmasına imkân vermeden elini öptü.

Ertuğrul Alp hatırladı... On yıl önce babasıyla birlikte ziyaret ettikleri, kendisine Ertuğrul ismini veren mübarek zattı... O da koştu, elini öptü, boyun büktü, bekledi. Bütün sıkıntılarını alan tebessüm ak sakallı yüzde doğdu.

"Alp evladım. Ustalığın ve alpliğin mübarek olsun. Allahü teâlâ senin ve sevdiklerinin, neslinden gelenlerin iki cihan saadetine... Oğuz Türkünün Konstantiniyye'yi fethine... Anadolu'yu Son Kale eylemesine vesile kılsın."

Bu duaya tepeden tırnağa titreyerek âmin dediler. Özellikle de Ertuğrul Alp her hücresiyle âmin dedi. Çünkü bu... Anlatılmaz güzellikte bir duaydı. Ona evladım sözüyle birlikte Alp denilmişti... Hem de zamanın kutbu bir gönül ehli zat tarafından...

Dua sahibi ustaya döndü.

"Ustam, sırrı söylemedin galiba..."

Ustadan, söylemedim cevabını ve izni alınca... Yayı elinde tutan Ertuğrul Alp'i sağ omzundan tuttu hem kulağına hem gönlüne fısıldadı.

"Alp evladım. Sırrı, emaneti söylerim... Seninle benim aramda kalması gereken... Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde... Enfal sûresinin

17. âyet-i kerimesinde... Peygamber Efendimize, O'nun şahsında bütün Müslümanlara... Meâlen, "Attığın zaman sen atmadın, Allahü teâlâ attı" buyurmaktadır. Sır budur... Attığının Allahü teâlânın attığı olmasıdır. Dünyaya gelmekten maksat... Buna kavuşmak içindir. Hedefe attığın ilk okun söğüt ağacından olmasındaki sır budur."

Ârif-i Rivegeri hazretleri Söğüt ağacı deyince eli ayağı titredi. İlk okunun söğütten olmasını isteyen... O muydu?"

Ârif-i Rivegeri hazretleri sözüne devam etti.

"Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve selleme (Kuvvet nedir?) diye sual edildiğinde... (Kuvvet, atmaktır) buyurmuşlar. Atmak, harekettir, harekete geçirmektir. Kâinatın yaratılışıyla birlikte hareket başladı. Zerreden kürreye her yaratılan... Hareket etmekte ve Allahü teâlâyı zikir etmektedir.

Yüce Mevlamız, her şeyi bir sebep ile yaratmaktadır. Bir şeye kavuşmak isteyen sebeplere sarılınca... Dinli-dinsiz ayırmadan vermektedir. Ancak... Rızası için bir şey yapmak isteyen, itaat ederek, günahlardan sakınarak, namazını kılarak, sabrederek kendisinden yardım isterse... İhsan olarak yardım etmekte, bir bine galip gelmektedir. Buna, Bedir, Mûte, Kadsiye ve Malazgirt'te çok açık şekilde şahit olundu. Kur'ân-ı kerîmde Bedir Savaşında meleklerin yardıma geldiği haber verilmektedir."

"Ertuğrul Beyim... Buyrun okunuzu..." Seslenen yedi-sekiz yaşlarında, gözleri sevinçle parlayan bir çocuktu. Sevinçliydi, söğütten imal edilmiş oku almayı, o başarmıştı. Hediyesini bekliyordu.

Ertuğrul Alp kızdı. "Bre çocuk! Görmez misin? Hocam konuşur, onun sözünü nasıl kesersin?" dedi. Böyle bir şey beklemeyen çocuğun neşesi, birdenbire söndü. Yüzü bir ayna gibi tuz-buz oldu, boynu büküldü. Ârif-i Rivegeri hazretleri araya girdi.

"Ertuğrul'um... Alpliğin birinci şartı gönül kırmamak, kendisi için kızmamaktır. Melekler yardıma gelir dedik. Bak bir melek, bir çocuk, günahsız bir can geldi. Sana yardım için okunu, sevapların en büyüğü bir gönlü sevindirme imkânını getirdi. Ver çocuğun

hediyesini... Kırılan gönlünü tamir et, sevindir."

Bu sözler... Zaferinin sarhoşluğundaki Ertuğrul'u kendine getirdi. Ne yapmıştı böyle? Bir gönlü, hem de çocuk gönlünü kırmış... Hocalarının ve babasının yanında müsaade almadan konuşmuştu. Kıpkırmızı kesildi.

Cebinden hemen hediyeliği çıkardı. Bir kese içinde üç tane çil çil altındı... Hakkını helal et kardeşim diyerek çocuğa verdi, yanaklarından öptü. Hüzünlü yüzde bir anda sevinç gülleri açtığını gördü. Buna çok sevindi. Ama gönlü yine de rahat etmedi, çünkü bir gönül kırmıştı. Tamir için çırpındı. Kuşağından çok kıymet verdiği hançerini çıkardı. Çocuğa verdi. Tekrar hakkını helal et dedi. Kucakladı, bağrına bastı. Keseyi ve hançeri alıp oku veren çocuk bir anda kanatlandı. Minik bir serçe gibi sevinç içinde kanat çırparak uçtu.

Taze alp Ertuğrul'un yaptıklarına, çocuğun sevincine şahit olanların gönülleri de kanatlandı.

Kırılanı ve tamiri en iyi gören ve bu sebeple en çok sevinen Rivegeri hazretleri... Ertuğrul Alp'e döndü.

"Evladım... Bu ihtiyar hocana müsaade var mı? Yolunu, gideceğin diyarı göstermesi için şu oku atsın. Bakalım, nereye düşecek "

Ertuğrul telaşla "Müsaade ne haddimize... Yolumuzun sizin atacağınız okla gösterilmesi... Bizim için en büyük şeref" dedi. Sekizyüzelli adım mesafeye uçmuş oku uzattı.

Rivegeri hazretleri oku aldı. Besmeleyle kirişe yerleştirdi, güneşin battığı istikamete döndü. Güneş tam batmak üzereydi. Kıpkırmızı olmuştu, tıpkı bir kızılelma gibi...

Parmağında zihgir yoktu. Yayı nasıl gerecekti? Ey Hocam Abdülhâlık Goncdüvani hazretleri medet dedi. Hocası vasıtasıyla Allahü teâlâdan yardım istedi. Kirişi çekmeğe, yayı germeye başladı.

Ertuğrul'un aklı başından gidecek gibi oldu. Kiriş titriyor, yay

çatırdıyor, kırılmamak için direniyordu. Bu ihtiyar kimsede bu nasıl kuvvetti? "Ya Hak!" diyerek kirişi bıraktı. Ok yaydan fırladı hem de arkasında beyaz bir ışık bırakarak... Evet ışık bırakarak... Işık meydandaki herkesin dikkatini çekti. Bağrışarak izliyorlar, çocuklar yakalayacaklarmış gibi arkasından koşuyorlardı.

Şaşkınlıkla sonuna kadar açılmış gözler önünde ışık, güneşe doğru ilerledi. Herkes düşmesini bekliyordu, ama düşmedi ve kızılelma halini almış güneşe ulaştı. Ulaşmasıyla birlikte Güneş parladı ve tekrar eski haline geldi. Seyredenler sanki bir rüyada gibiydi. Gerçek hangisi, hayal hangisi bilemiyorlardı. Yoksa bütün gördükleri rüya mıydı?

Rivegeri hazretleri davrandı... Herkes gibi... Kendinden geçmiş bir halde... Güneş'e doğru bakan Ertuğrul Alp'i sol omzundan kucakladı. Göğsüne yasladı, bak, dedi. Baktı, önünde, mavi bir ışıkla kuşatılmış, dağlar içinde bir düzlük gördü. Rivegeri hazretleri görüyor musun sualine evet cevabı aldıktan sonra devam etti:

"Gazilikle müjdelediğim alp evladım! Ey Oğuz Hanın torunu! Sen ve soyundan gelenler... Çok mübarek bir iş için seçildiniz. Konstantiniyye'nin fethi için... O Konstantiniyye ki... Oğuz Türkü bu müjdelenmiş şehrin Kur'ân-ı kerîmde geçen iki denizin birleştiği yer olduğuna inanır.

Anadolu'nun... Kıyamet'e kadar Hak, mazlumlar ve doğru itikat için Son Kale kalması için seçildiniz... Bunların gerçekleşmesi için... O gördüğün diyarı, Batı'da, Bizans sınırında, Battal Gazi'nin türbesine yakın yerde aramalı... Oraya düşen okunu bulmalı... Obanla buraya yerleşmeli, okun düştüğü yere mescid inşa etmelisin.

Bu beldeye Araplar, Beldet-üs-Safsaf derler. Söğüt ağacından yaptığın okunu... Burada kök salmış bir fidan olarak bulman... Aradığın yerin burası olduğuna işarettir. Okunun toprağa dik olarak niçin saplandığını sanırsın?

Altın Yay ve Gümüş Oklarla gösterilen hedefleri gerçekleştirmeli. İsmi gerilmiş yay manasına gelen şehri fethetmeli. Burada... Altın Yay'ı, Son Kale'yi temsil eden küreşleri başlatmalısınız. Batı'daki Kızılelma'lara yürümelisiniz. Devletinizi

gaza, i'lâ-yı kelimetullah ve nizam-ı âlem üzere kurmalısınız. Devlet-i ebed müddet... Nizam-ı âlem içindir, saltanat sürmek için değil...

Benden sonra yerimi alacak talebeme tâbi ol. O, Buhara'nın İncirfagne Köyünden Mahmud'dur. Onun ve Endülüslü İbn-i Arabi'nin sözlerinden çıkmayasın.

Kurulacak devletin... Hakka hizmeti, adaleti sağlaması, mazlumların sığınağı olması, fertlerinin din ve dünya saadetine kavuşması için... Kılıç, Kalem ve Könül (3 K)... Bir mürşid-i kâmilin rehberliğinde bir araya gelmeli... Bir mürşid-i kâmile tâbi olmalı. Çünkü onlar... (Âlimler Peygamberlerin varisleridir) hadis-i şerifiyle müjdelenen kişilerdir, rehberlerdir. Bunu unutma, neslin de unutmasın. Devletin kurulması ve devamı, fertlerinin ebedi saadeti buna bağlıdır. Dediklerimi tutasın, neslin de...

Peygamber Efendimizin, (Hepiniz çobansınız ve sürünüzden mesulsünüz), (Sultan, yeryüzünde Allahü teâlânın adaletini yerine getiricidir. Bütün mazlumlar ona sığınır) hadis-i şeriflerini unutmayınız."

Cengiz Han'ın Buhara üzerine yürüdüğü zamandı. Mekân, Buhara'daydı... Nübüvvet Yolunun onuncu halkası Ârif-i Rivegeri hazretlerinin yatağının başı... Rivegeri hazretleri yatıyor, sevdikleri ağlıyor. Buhara'nın İncirfagne köyünden halifesi Mahmud, İbn-i Arabi hazretleri, Yolbuldu, Ertuğrul Bey, Mehmet Buhari, Edebiâli Mustafa başında bekliyordu.

Ârif-i Rivegeri hazretleri, uzun uzun hazır olanlara baktı, ağır ağır konuştu.

"Moğol belası... İslâm âleminin kapısına dayandı. Ne yazık ki bu düşman karşısında... Birlik halinde, könül, kalem ve kılıç bir arada değiliz... Kılıç bildiğince hareket etti, bir mürşid-i kâmile tâbi olmadı. Bu bela bütün Horasan'ı vuracak gibi... Son Kale yapmak için gayret ettiğimiz Anadolu... İslâm âleminin sığınağı olacak.

Bütün gayretimiz... Anadolu'nun fethini tamamlayacak, onu Son Kale kılacak, Konstantiniyye'yi fethedecek Oğuz boylarından Kayı Boyunun gelişini hızlandırmak... Bu gelişin çok sağlam temeller üzerine olmasını temin etmek... Altın Yay ve Gümüş Okların temsil ettiği Kılıç, Kalem ve Könül birliği üzerine kurulmasını sağlamak... Çünkü, İslâm dünyası, bütün insanlık buna muhtaç..."

Yorulmuştu... Bir müddet anlatılmaz bir saygı ve hasretle... Endülüs'ü terk edip Anadolu'yu son kale eylemeye koşan İbn-i Arabi hazretlerine baktı.

"Yâ İbn-i Arabi! Anadolu, Ertuğrul, Yolbuldu, Mehmet ve Mustafam sana emanet... Onları vazifeleri için hazırlamak, sonra yönlendirmek senin işin... Belhli Behâeddîn Veled kardeşim, Anadolu'ya geçmekte tereddütlü... Şu anda Medine'de... İnşâallah Anadolu'ya yerleşmeye ikna edersiniz."

Ertuğrul Bey'in elini tuttu.

"Söğütten okunu batıya gönderdiğimiz gün... Ve babanla ilk geldiğinizde... Söylediklerimi, çoban ve sultan ile ilgili hadis-i

şerifleri unutma. (Devlet nasip olursa, neslinden gelenler... Üç şeye mutlaka riayet etsinler. İtikatta ehl-i sünnetten ayrılmasınlar. Haramdan mutlaka sakınsınlar. Mutlaka ve mutlaka bir mürşid-i kâmile tâbi olsunlar) demiştik. Okunu, batıda ara. Kılıç, Kalem ve Könlü mutlaka bir eyle."

Sarı Saltuk diye üç kıtada bilinecek dediği Mehmet'i ve Edebiâli'yi sağına ve soluna aldı, her ikisine de dua etti. Sonra tek tek hepsiyle helalleşti.

Anadolu, Kayı diyen Ârif-i Rivegeri hazretleri... Bu görüşmeden az bir zaman sonra ebedi sevgiliye kavuştu... Sonsuzluk diyarına yürüdü... Buhara'ya defnedildi. Ömrü boyunca... Yeryüzünün ve insan bedeninin hayır meydanı olmasına gayret ettikten sonra...

Yerine Nübüvvet Yolunun onbirinci halkası olarak... Buhara'nın İncirfagne köyünden hemşehrisi, Mahmud Hace'yi bıraktı...

Vefatından az önce... Hususi vazifelendirdikleri hariç sevdiklerinin hemen Anadolu'ya göç etmelerini, Buhara'nın üzerine çok büyük bir felaket inmek üzere olduğunu söyledi.

* * *

Doğum, ölüm, düğün... Ne kadar da iç içeydi. Hayat devam ediyordu. Hak ve hukuka riayet edilerek hayatın, devamı için bey seçilmeliydi.

Aksaçlılar, obanın söz sahipleri toplandılar, yeni beyi seçmek için. Gündüz Alp'in en büyük oğlu sıfatıyla toplantıyı açan Gündoğdu, konuştu.

"Beylerim! Hakkında doğumunda ve sonra nice müjdeler verilen odur. Soyundan gelenler Anadolu'yu Son Kale yapacak, Konstantiniyye'yi fethedecektir denilen kişi... Kardeşim Ertuğrul Alp'tir. Akılda, cesarette, zamanının silahlarını kullanmada, bizden çok çok ileri olduğunu göstermiş... Okunu hepimizden uzağa atmış. Müjde verenleri yanıltmamıştır. Beylik onun hakkıdır. Benim ve kardeşim Sungur Tekin'in oyu, Ertuğrul kardeşimizedir" dedi.

İki ağabeysinin desteğiyle ittifakla bey seçildi Ertuğrul Alp, Kayı Obasına...

Babası Gündüz Alp'in ölümüyle bey seçilen Ertuğrul Alp, omuzlarına anlatılmaz bir yükün bindiğini hissetti.

"Beylerim! Bana olan güveninize... Yüce Mevlam layık olmayı nasip eylesin. Desteğinizle... Neslimizin, Oğuz Türkünün, Anadolu'yu Son Kale yapması, mazlumların sığınağı, adaletin yerine getiricisi olması, Konstantiniyye'yi fetih müjdesine kavuşması için... Gecemi gündüzüme katacağım."

Bey seçiminden sonra gıyabi cenaze namazı kılındı... Bey otağında taziyeler kabul edildi. Tabii ki tebrikler de... İşte hayat böyleydi... Taziye-tebrik, ölüm-doğum, sevinç-hüzün iç içeydi. Hayat devam ediyordu.

Taziye ve tebrikleri kabul eden Ertuğrul Bey'in gönlünde... Gümüş oklar durmuyor... Batıya, Bizans sınırına doğru uçuyor. Rivegeri hazretlerinin attığı oku unutamıyordu. Güneşe ulaştığını, Güneşin ışığını fazlalaştırdığını görmüşler, rüya mı gerçek mi bilememişlerdi.

Ertuğrul Bey... Babasının vefatından bir müddet sonra... Beylerini, Aksaçlıları topladı. Bu, Kayı beyi olarak ilk toplantısıydı. Besmeleyle açılıştan, hal ve hatır soruluştan sonra konuştu.

"Gönlümüzün, aklımızın ışığı büyüklerim, beylerim. Buralarda geçirilen her anı zarar bilirim. Bir an önce Bizans hududu, gaza derim. Niçin böyle dediğimi hepiniz bilirsiniz. Başta İbn-i Arabi ve Rivegeri hazretleri olmak üzere... Gönül ehli zatların müjdelerinden, söylediklerinden haberdarsınız. Yaşadıklarımız da bu söylenenleri doğrular. Moğollar, Harezmşahlılar ve diğerleri...

Müslümanın Müslümanla, Oğuz'un Oğuzla kavgasına karışmak, kardeş kanı akıtmak istemem. Bütün kuvvetimi, gayretimi... Gaza, Allahü teâlânın dinini insanlara ulaştırma, Anadolu'yu hayır meydanı, Son Kale yapmak yolunda, kullanmak isterim.

Kimseyi zorlamam. Kalanlar da gelenler de kardeşimdir. Bağımız devam edecek. Ancak tek kişi de olsam yola çıkacağım. Hedefim... İnşâallah... Erzincan, Tokat üzerinden Çobanoğlu Beyliğine

ulaşmaktır.

Kastamonu'yu fethederek Kastımona yapan, beyliğinin merkezi eyleyen Çobanoğlu Hüsameddin Bey... Her an gaza üzerinedir. En son olarak Kırım'a sefer eyledi... Bu sefere sizin de yakından tanıdığınız Yolbuldu oğluyla birlikte katıldı. Kendisi Kayı Boyuna mensuptur.(38)

Kahraman, cömert, âdil ve ümerâ arasında seçkin bir kişidir. Deryaya, âşıktır, Anadolu'nun Son Kale olması, Konstantiniyye'nin fethi, onu çevreleyen kara ve denizlerin fethiyle mümkündür, der.

Herkes... Ailesi, sevdikleriyle görüşsün, kararını versin. Göç hazırlıkları hemen başlayacaktır. Niyetim... Kış sonrası, bülbüllerin öttüğü, güllerin açtığı zamanda... Önce sefer, sonra zafer diyerek göç yoluna çıkmaktır."

Ertuğrul Bey'in göç kararını açıkladığı zamanda... Biri daha göç, dedi, "Kon ya" diyenlere, yedi yıl sonra konalım, dedi. Sultan-ül ulema Behâeddîn Veled hazretlerinin... Lârende'ye yerleşmesinin üzerinden yedi sene geçmişti.

Oğlu Muhammed din ve fen ilimlerinde yetişmiş... Hoca Şerâfeddin Lala Semerkandî'nin kızı Gevher Hatunla evlenmiş. Bu evlilikten bir oğlu dünyaya gelmiş. Babasının ismini koymuş, Behâeddîn Veled demişti, Ertuğrul Bey'in Gündüz demesi gibi...

Sultan Alâaddin Keykubad, Sultan-ül ulemayı tekrar Konya'ya davet etmişti. Yedi yıl içinde nice davetlerden sonra... Bu daveti, "Kon ya" çağrısını, kün ya (ol ey), kul olmaya vesile bilerek kabul edelim, demiş. İlk defa "Kon ya" diye feryat eden Ali Gav Sultana yakın olmak istemişti.

Belh'te yaşadıkları sebebiyle Sultanlardan uzak durmak isteyen... Yedi yıl sonra niçin "Kon ya ey gönül" demişti. Kendisi ihtiyarlıyor, oğlu yetişiyordu. Onun könül ve kalem ehli olarak kılıca yardımcı olması... Anadolu'nun Son Kale kılınmasındaki vazifesi için... Devletin merkezinde olması gerekiyordu. İşte bu sebeple daveti kabul etti.

Behâeddîn Veled hazretleri, konalım bakalım diyerek yola çıktı. Konya'ya yaklaştıklarında Sultan onu büyük bir hürmet ile karşıladı. Atının dizginlerinden tuttu. Saygı ve sevgi ile ellerinden öptü. Atın dizginleri Sultanın elinde olduğu halde, gönül ve ilmin sultanı, beldeler sultanıyla birlikte şehre girdiler. Konya'da Altun Han Medresesine yerleştirildiler.

Onlar... Konya'daki meskenlerini sükûnet, huzur ocağı eylemekle meşgulken... Kayı Obasında bütün kış göç hazırlıkları devam etmişti. Oba tam manasıyla ikiye ayrılmıştı. Doğuya ve Batıya göç edenler diye...

Ayrılık vaktine çok az bir zaman kala... Elveda demek için yola çıktı. Fırat kenarına geldiğinde aklı başından gidecek gibi oldu Ertuğrul Bey'in... Babasının ve Kutalmışoğlu Süleyman'ın kabirleri yoktu. Su kabarmasının izleri vardı. Görülen o ki Fırat taşmış. İki kabrin üzerindeki toprağı ve kabir taşlarını alıp götürmüş. İki yiğitten geriye iz bırakmamıştı. Buraya ilk ziyaretlerinde babasının söylediği gönlüne düştü. Gözyaşlarına mâni olamadı. "Fırat taştığında üzerimdeki toprağı götürsün, mezarım belli olmasın" demişti.

Hakikaten her iki mezarın yeri de belli değildi. Yanında kazma-kürek, görünürlerde de kimse yoktu. Taşıyabildiği ağırlıktaki taşlardan bir mezar yaptı? Kimin mezarı? Hem Süleyman Şah'ın hem de Gündüz Alp'in...

Taşları mezar sırtı gibi dizmeye çalışırken bir sual geldi. "Süleyman Şahın mezarı mı?" diye... Baktı, beyaz bir at üzerinde her halinden alp olduğu belli olan bir yiğitti. "Evet", dedi. Ama aynı zamanda Gündüz Alp'in mezarıydı, ikisi tek mezarla temsil ediliyordu. Ârif-i Rivegeri hazretlerinin babası Gündüz Alp'e söylediği "Süleyman Peygamberin ve Kutalmışoğlu Süleyman'ın ismiyle anılasın" sözünü hatırladı. Rivegeri hazretlerinin sözü gerçekleşiyor muydu? İlk önce mezarı, Süleyman Şah'ın mezarı diye anılmaya başlamıştı. Duygularını yiğitle paylaşmak için başını kaldırdığında göremedi, gitmişti. Geldiğini göremediği gibi gittiğini de görmemişti. Siması çok tanıdık gelmişti, ama kim olduğunu

çıkaramamıştı.

Ertuğrul Alp, obaya döndüğünde... Babası Gündüz Alp'in söylediklerini, mezarı başında yaşadıklarını anlattı. Ârif-i Rivegeri hazretlerinin onun için "Neslinden gelenler de seni Süleyman olarak bilsinler, bilsinler de saltanata esir olmasınlar" sözünü nakletti. "Babam... Süleyman ismini sevdi... Süleyman olarak bilinmek, Süleyman olarak hatırlanmak istiyordu. Bundan sonra ben Süleyman Şah oğlu Ertuğrul'um. Babam Gündüz Alp'in namı da Süleyman Şah'tır. Herkes böyle bilsin" dedi.

Süleyman Şah oğlu Ertuğrul bunları söylerken... Kutalmışoğlu Süleyman Şah torunu Sultan Alâaddin... Müslüman âleminin Moğollara karşı birlikte hareketini sağlamak için çalışıyordu. Onun isteği... Harezmşahlar ve Eyyübiler ile birlikte hareket etmek... Üç büyük imparatorluğun Moğollara karşı güç birliği yapması... Onların Yakın Doğuya müdahalesini önlemekti.

Fakat... Celaleddin Harezmşah'ın, ansızın Doğu Anadolu'ya girip Ahlat'ı yağmalaması... Bütün bu ümitleri azalttı. Sultan Alâaddin buna rağmen Harezmşah'a mektup yazarak son defa ikaz etti. Ama Harezmşah bunu dinlemedi, Erzurum'a doğru ilerlemeye devam etti. Bu, Sultanı çok üzdü. Moğollarla mücadele etmiş, Gürcüler karşısında başarılar elde etmiş bir hükümdarın... Selçuklu'ya saldırması nasıl bir gafletti. Moğol'un... Bütün İslâm âlemi için ne büyük tehlike olduğunu görmez miydi?

İran dahil bütün Harezm, Moğol işgaline uğramıştı. Selçukluyla birlikte hareket etmek varken, nasıl saldırmıştı? Peygamber Efendimizin aleyhisselam varisi, bir gönül ehli zata... Rastlamamış mıydı, talep etmemiş miydi?

Anadolu'nun Moğol tehdidi altına girmesi... Harezmşah'la uğraşan I. Alâaddin Keykubad'ı... Anadolu'da birliği sağlama çalışmalarına yöneltti. Bu dönemde... Antalya-Sinop hattının batısında kalan bölgelere... Moğol istilasından kaçan Türkmenleri yerleştirdi.

* * *

Moğolların Selçuklu sınırlarına yaklaştığı, Harezmşah'ın Erzurum'a doğru ilerlediği günlerde... 1230 yılının Nisan'ında... Güllerin açtığı, bülbüllerin öttüğü zamanda...

Kayı Obasında ayrılık günüydü. Ertuğrul Bey... "Zafer, Hakk'ın rızası, Anadolu'nun Son Kale olması, Konstantiniyye'nin fethi için sefer" diyordu.

Sefer diyenler bir kış boyu hazırlığını yapmış, ayrılık vakti gelmişti. Ertuğrul Bey... Herkesle helalleştikten sonra atı Şimşek'e bir sıçrayışta bindi.

"Kimseye kırgın değilim. Tez zamanda bizi takip edeceğinize inanırım. Niyetimiz gazayadır, niyetimiz müjdelere kavuşturacak sebeplere yapışmaktır. Artık Süleyman Şah diye bildiğim babam Gündüz Alp'in vasiyetini tutmaktır. Niyetimiz kardeş kavgası yerine gaza ile meşgul olmaktır. Anadolu'yu son kale yapmaktır. Anadolu'nun Son Kale olmasının, hakiki aşka kavuşmanın, kızılelmanın, Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyüşün işareti, kırk pınarı akıtmaktır. Kırk pınarın aktığı diyarda Oğuz neslinin var oluş sebebini temsil eden küreşleri başlatmaktır.

Oğuz atamızın diliyle Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürümektir. Ârif-i Rivegeri hazretlerinin attığı okumuzu aramaktır. Hakkınızı helal edin, bizi duadan unutmayın, duanıza muhtacız."

Gözyaşları içinde helal olsun nidaları yükseldi.

Şimşek'in dizginlerini tutan ağabeysi Gündoğdu, uzat avucunu, dedi. Ertuğrul Bey merak içinde avucunu uzattı. Avucuna bırakılan gözünü aldı. Gönlüne hasret saldı. Sabah güneşinde parlamıştı, bırakılan... Parlayan, geride kalanların hasret ve sevgisi mi, gidenlerin umut ile ayrılık acısı mıydı?

Küre şeklinde bir cam parçasıydı. Ertuğrul Bey, bakışlarını alamadı. Ârif-i Rivegeri hazretlerinin gözünü, onun içinde de nice yönlere Şimşekle gittiğini görür gibi oldu.

"Hatırladın mı?"

Ağabeysinin gülen gözler, gül gibi açan bir tebessümle gelen sualiyle tekrar baktı. Evet, oydu, çocukluğuydu. Abi, onu ben buldum, o benim diyen, gözyaşları içinde ağlayan çocukluğuydu. O zaman yedi yaşında ya vardı ya yoktu. Rivegeri hazretleriyle tanıştıktan az bir zaman sonraydı. Bulduğu cam küreyi, ağabeyi zorla, ağlatarak elinden almıştı. Kimseye şikâyet etmemiş... Ama o cam küre gönlünden hiç silinmemiş. Onu her hatırlayışta Rivegeri hazretlerinin gülümseyen yüzünü görmüş. Sonsuz mesafeleri aştığını hissetmişti.

"Evet, hatırladım, hiç unutmadım ki... Gönlümün bir köşesinde parlayıp durdu."

Gündoğdu'nun gözleri buğulandı.

"Öyle mi? Ben de unutamadım o gözyaşlarını... Sevginin en berrağı, en safı olan o gözyaşlarını... Kaç defa sana vermeye niyetlendim. Ama veremedim, ona baktıkça seni hatırladım, seni hatırlayınca da derdimin, gamımın gittiğini fark ettim. Bunun için veremedim. Vermem için İbn-i Arabi hazretlerinin emri gerekiyormuş."

Şaşırdı, avucunu yakan cam küreyi düşürüyordu.

"Muhyiddin Arabi hazretleri mi?"

"Evet."

"Allah! Allah!"

Herkes merak ediyordu... Biri atın üzerinde, diğeri yerdeyken, tam yola çıkarken başlayan konuşmayı... Ertuğrul Beye verileni... Gündoğdu güldü.

"Şaşırmakta haklısın. Onu birdenbire karşımda görünce ben de şaşırdım. Bir hafta kadar önceydi. Sen oba dışındaydın. Issız bir köşede, koyunların başındaydım. Elimde cam küre obadan ayrılışını düşünerek sessizce ağlıyordum. Bir ses, 'Çok mu üzüldün?' dedi. İrkildim, baktım, İbn-i Arabi hazretleriydi. Ayağa fırladım. Sual etti, cam kürenin hikâyesini anlattım. Seslice güldü, cam küreyi elimden aldı. Dikkatlice baktı, bir şeyler okuyup üfledi. Geri verdi.

'Gökyüzünden, yukarılardan, çok yukarılardan baktığında... Dünya tıpkı bu cam küre, mavi boncuk gibi gözükür. Bunu

kardeşine ver. Aranızda Kıyamet'e kadar söylenecek bir hatıra olarak kalsın. Ertuğrul'a söyle. O da bu cam küreyi, yerine layık gördüğü evladına versin... Onun soyundan gelenler de aynı şeyi yapsın. Hayat denilen kavgaya, ermeydanı yeryüzünü hayır meydanı yapmak için geldiklerini unutmasınlar. Saltanatın, dünyalığın... Hak için olmadıkça bir cam parçası kadar değeri olmadığını bilsinler ve bunun için kavga etmesinler.

Çocuklara da buna benzer cam küreler hediye etsinler... Çocuklar bunlarla oynasınlar, oynasınlar ki dünyaya gönül bağlamasınlar... Bir cam parçası için birbirlerini ağlatmasınlar, mavi boncuk bende diye mutlu olsunlar' dedi.

Sana selam söyledi. 'Dualarım onunla... Yaptığı işlerde istişare etmeyi, bir gönül ehli zattan izin almayı sakın terk etmesin... Göç kararı alırken istişare etmedi. Bu kararda onu kurtaran Rivegeri hazretlerinin okunu Batı'da ara sözü oldu. Vardığı yerde Battal Gazi'nin türbesini ziyaret etmeyi unutmasın. Evlatları ve soyundan gelenler, onun destanıyla büyüsün' dedi. Sana ayrılış anında sürpriz yapmak için bunları ve selamı şimdi söylerim."

Ertuğrul Bey, konuşmak istedi konuşamadı. Gündoğdu, kardeşinin cam küreyi tutan elini avuçları içine aldı sıktı.

"Kardeşim... Yolunuz... Senin ve beraber oldukların için ebedi güzelliklere olsun. Gidişinizin kırk pınarı toprağın bağrından çıkarmaya, temsili küreşleri başlatmaya, Konstantiniyye'nin fethine, bir cihan devletinin doğuşuna olduğundan şüphem yok. Haydi selametle gidin yeni yurdunuza..."

Uzun uzun ağabeyine baktı Ertuğrul Bey... Cam küreyi tutan sağ elini kaldırdı.

"Haydi, Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya! Bismillah! Allah'a ısmarladık!"

Dizginleri teraziledi, "Haydi Şimşeğim. Gidişimiz hayra olsun" diyerek atını sürdü.

Güneşin bir mızrak boyu yükseldiği sabah, kuşluk vaktinde... Bülbüller ötüyor, güller gülümsüyordu.

Önce Diyarbakır'a uğrayıp göçlerin en güzelini yaşayan sahâbe-i kirâm kabirlerini ziyaret edecekler... Sonra da... Bingöl ve Erzincan deyip Tokat, Amasya üzerinden... Kastımona diyerek Kastamonu'ya ulaşmaya gayret edeceklerdi.

Ve yola koyuldular... Ana kucağındaki bebeden doksan yaşındaki ihtiyara... Gaza niyetiyle... Ermeydanı yeryüzündeki imtihanı verip ebedi güzellikler diyarına kavuşmak ümidiyle... Hayme Ana ağlıyordu... İki oğlu, torunları geride kalmış, onlarla gelmemişti. Bir daha onları görebilecek miydi?

Anadolu toprağı... Erzincan'a doğru atılan her adımla titredi, bu titreyiş dalga dalga bütün yeryüzüne yayıldı. Bu yürüyüşle Ermeydanı Yeryüzü seviniyordu. Bu yürüyüşün, toprağından yaratılanlardan nicelerinin ebedi güzelliklere, ebedi aşka kavuşacağını, bu kavuşmanın kendi kavuşmasının olduğunu hissediyordu.

Diyarbakır'a geldiklerinde sevindiler. Orada... Yolbuldu'nun oğlu Mehmet Buhari onları bekliyordu. Babasının ve İbn-i Arabi hazretlerinin selamlarını söyledi... Siz ne emrederseniz onu yapmamı, yolda size yardımcı olmamı söylediler, dedi.

Ertuğrul Bey, Mehmet Buhari'nin gelişine çok sevindi. Anadolu'yu karış karış biliyordu... İbn-i Arabi ve Ahi Evran hazretlerinin yanında yetişmişti. Kılıç, könül ve kalem sahibiydi... Arapça, Rumca lisanlarını çok rahat konuşuyordu. Daha yaşı otuza gelmemesine rağmen hakkında nice efsaneler söyleniyordu. Kimisine göre çok büyük evliyâydı, kimisine göre ise hem âlim hem de alpti... Artık ona Sarı Saltuk diyorlardı. Hem güreşte hem de kılıçta yendiği bir Rum pehlivan ona bu ismi vermişti... Niçin Sarı Saltuk dedin diye sual edildiğinde... "Kılıç elde hücum ederken dalgalanan sarı saçlarıyla bir aslanı andırır. Bu haliyle Saltuk isminde bir alp vardı ona çok benzer. O yiğidin dedeleri Saltukoğullarındanmış" cevabını vermişti.

Saltukoğulları Beyliği... Malazgirt Zaferinden sonra Erzurum ve civarında kuruldu. Zaferin kazanılmasında çok büyük payı olan Emir Saltuk tarafından... Anadolu'da ilk kurulan Türk beyliği buydu.

Bu ismi duyduğunda İbn-i Arabi hazretleri tebessüm etmiş, çok sevdiği talebesi Mehmet Buhari'yi göğsüne bastırmış. "Yeni ismin hayırlı olsun. Kıyamet'e kadar bu isimle anılır, sarı renk gibi merkezi temsil eder, toplayıcı, birleştirici, tıpkı Emir Saltuk gibi ilklerden olursun" diye dua etmişti. İlklerden olmanın ne manaya geldiğini çok merak etmiş, ama hocasına soramamıştı.

Bu duadan sonra... Mehmet Buhari ismi unutulmuş, Sarı Saltuk ismiyle anılır, nice efsanesi söylenir olmuştu. İsmiyle ilgili Ârif-i Rivegeri hazretlerinin söylediği gerçekleşmişti. Ya diğer söyledikleri? Onlar da gerçekleşecek miydi?

Ertuğrul Bey ve beraberindekiler... Gaza, Anadolu'yu son kale eylemek niyetiyle "Devlet-i ebet müddet, nizam-ı âlem" diyerek yürüyorlardı. İlerleyişleri yavaş oluyordu. Beraberlerinde, koyun, keçi ve sığırlar vardı. Onlara ayak uyduruyorlar, kona kona gidiyorlardı. Yolda doğanlar, yolda ölenler, hatta düğünler oluyordu.

Onlar yörüktü, hayatları yürümek üzerine kuruluydu. Ecdatları ta Ötüken'den Anadolu'ya yürümüştü. Onlar da bir Okyanustan diğerine ulaşma sevdasında idiler. Bakalım... Akdeniz'in Cebel-i Tarık Boğazıyla bağlandığı Okyanusa ne zaman varacaklardı?

Nisan, Mayıs, Haziran, Temmuz derken... Ağustos günlerine gelmişlerdi. Dört aydır yollardaydılar.

Gerçi onların aylarla pek işi yoktu. Seneyi ikiye ayırmışlardı. Kasım günleri, Hıdrellez günleri diye... Hıdrellez yaz, Kasım ise kış günleriydi. Mevsimle ilgili işlerini bu ikisiyle takip ediyorlar... Kasım 100 sabanı düz, 110 tarlaya kon, 150 yaz belli, diyorlardı.

İbadetlerini ise Hicri takvime göre yapıyorlardı, bu takvimdeki ayları takip ediyorlardı. 10 Ağustos 1230'a denk gelen Hicri 627 yılının Ramazan ayının 28. günündeydiler, seferi olmalarına rağmen oruçluydular.

O 28 ki... Kur'ân-ı Kerimde isimleri geçen peygamberler aleyhisselam 28 idi... İslam harfleri de 28 adet idi... Hakka açılan iki elde ki boğum adedi de 28 idi... 28... Yaratan'ın yarattıklarına maksadını ulaştırma vesilesi idi.

Erzincan ile Suşehri arasındaki Yassı Çemen düzlüğüne yaklaşmışlardı. Tepeyi aştıklarında ulaşacaklardı.

Ertuğrul Bey, düşünceliydi. Rivegeri hazretlerinin fırlattığı okunu düşünüyordu. Onu nasıl bulacaktı? Battal Gazi'nin türbesine yakın ara, demişti. İlk fırsatta Battal Gazi'nin türbesine gidecek, bir Fâtiha okuyacaktı. Onu çok seviyor, onda kendini görüyordu.

Altın Yay ve Gümüş Okları düşünüyordu. Altın Yay ve Gümüş Okları aramaktan söğütten imal edilmiş oku aramaya gelmişlerdi... Nereden nereye... Ecdadı da Altın Yay ve Gümüş Okları aramış. O ise... Söğütten oku arıyordu. Ok... Demek ki... Ok'un maddesi, kişiye, hedefe ve zamana göre değişiyordu. Altın, Gümüş ve Söğüt...

Kuçi Bey'le başlayan Altın Yay ve Gümüş Okları arama... Beşyüz yıla yakın devam etmiş. Büyük Türk Hakanı Tuğrul Bey, son sözü söylemiş. "Artık aramaya lüzum yok. Çalanlar belli oldu. İhtiyaç duyulunca ayağımıza gelecekler. Altın Yay ve Gümüş Okları, altı kişi olmadan çalıştıramazlar. Arayışımız devam edecek. Ama Altın Yay ve Gümüş Okları değil. Onların temsil ettiği manaları...

Altın Yayın temsil ettiği Kılıç, Kalem ve Könülü bir eylemek, kırk pınarın akacağı, temsili küreşlerin yapılacağı diyarı bulmak için aramaya devam edeceğiz. Bunları gerçekleştirmek için gayret edeceğiz. Bu arayış, bu gayret Kıyamet'e kadar durmayacak" demesiyle maddi Altın Yay ve Gümüş Okları arama bitmişti. Evet aramaya, çalışmaya devam ediyorlardı, 3 K'nın bir olmasını gerçekleştirmek için...

Sultan Melikşah, İmam-ı Gazali, Ali Farmedi hazretleri, Nizam-ül-mülk ve Kara Batur... 1084 yılında, uzun görüşmeler sonunda bir karara varmışlar.

"Altın Yay'ın ve ebedi devletin (devlet-i ebed müddet) temsilcisi altı kişi... Zamanın nübüvvet yolu temsilcisi, silsile-i aliyye büyüğüyle birlikte çalışmalı. Silsile-i aliyye büyüğü Kılıç, Kalem ve Könül'ün bir araya gelmesini temsil eden Altın Yay'ın temsilcisi olmalı. Bundan sonra bu büyükler, silsile-i zehep (altın zincir) diye

bilinmeli" demişlerdi.

Demişlerdi ama... Ertuğrul Bey, üç senedir Altın Yay'ın Gün Han temsilcisi olmasına rağmen... Bir kişi hariç diğer temsilcilerin yalnızca isimlerini biliyordu. O bir kişi de yanındaki Sarı Saltuk'un babası Yolbuldu'ydu.

Senede bir gün, Hıdrellez'de buluşmalıydılar... Son buluşmada sonraki buluşmanın yeri tayin edilmeliydi. Olağanüstü durumlarda, gerektiğinde hemen bir araya gelebilmeliydiler. Bunu sağlayacak sistem kurulmalı... Hicri üçüncü binin başında beklenen kahraman gelinceye kadar... Aksamadan devam etmeliydi. İbn-i Arabi hazretleri, "Bize bildirilen o ki... Üçüncü binin başındaki kahraman gelmeden Kıyamet kopmaz" demişti.

Buluşma yeri olarak... Gönlünden Konstantiniyye, Ebâ Eyyüb-el Ensari hazretlerinin kabri geçiyordu. Daha fetih gerçekleşmemişti, kabir belli değildi. Burası fetihten sonraki buluşma yeri olurdu. Konstantiniyye deyince aklına Battal Gazi ve onun türbesi geldi. Konstantiniyye'nin fethine kadar burada buluşmak... Olurdu, hem de çok güzel olurdu.

Tepeye tırmanmaya başlamışlardı. Bir gürültü duydular, merak ettiler. Öncü olarak gönderdikleri alp dörtnala geldi. "Beyim, Yassı Çemen Ovasında savaş var" dedi. Atlarını topukladılar, tepeye çıktılar. Onbinler birbirine girmiş bayraklar dalgalanıyordu.

Orduları, ülkeleri, Anadolu'da gelişmeleri çok iyi bilen Saltuk'a sordu, "Bre Saltuk, kimdir bu savaşanlar" diye... Saltuk bakmaya ihtiyaç hissetmeden, "Beyim, Selçuklu ile Harezmşahlar olsa gerek" dedi. Ellerini siper yaparak dikkatle baktı. "Evet, beyim, dediğim gibi... Genelde, Selçuklular kazanır gibi. Ama merkezde Selçuklu Sultanı zorda... Harezmşahlı fedailer etrafı kuşatmış, ölümle karşı karşıya..."

Ertuğrul Bey, haberi getiren atlıya bağırdı.

"Alpler, bizi takip etsinler, yardıma gideriz."

Sarı Saltuk "Kime?" dedi.

Ertuğrul Bey kızdı.

"Tabii ki Selçuklu'ya... Bu toprakların sahibi Selçukludur, Harezmşahlar tecavüz edendir. Haydi Sultana yardıma. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Ertuğrul Bey vuruldu. "Şu Rabbimin işine bak. Müslümanlar arasındaki kavgada taraf olmak istemem, dedim. Bu sözden sonra karıştığım ilk savaş, iki Müslüman arasındaki savaş... Bu ne hikmet, bu ne esrar?" düşüncesiyle...

Sultan Alâaddin'in etrafında birkaç kişi kalmıştı. Aynı soydan gelene, Müslümana, başı secdeye varana, kılıç vurmak nasıl zoruna gidiyordu. Ölüm her an ensesindeydi. Ölürsem şehit olur muyum, diye düşünüyordu. Galip iken mağlup olmak bu olsa gerek, diyordu. Dört bir tarafa dönmekten, kolu kalkmaz olmuştu. Artık "Bu ömür, buraya kadarmış" diye düşündüğünde bir nara duydu. "Dayan Sultanım. Yetiştik. Bu gelen Süleyman Şah oğlu Ertuğrul Beydir" diyordu.

Sesin geldiği yöne baktı. Önde şimşek gibi çakan iki atlıyı ve onları takip eden yirmi kadar süvariyi gördü, sevindi. Sevinen yalnızca Sultan değildi. Ertuğrul Bey de seviniyordu... Yardıma koşmaktan, Saltuk'un akılları baştan alan gök gürültüsü gibi narasını duymaktan, bir çığ gibi düşman üzerine akışını görmekten...

Sultan, o mesafeyi ne zaman aştıklarını göremedi. Gördüğü iki atlının bir anda etrafını saranları darmadağın ettiği, kellelerin peş peşe düşüşüydü.

"Var olun yiğitler!" diyerek o da gayrete geldi, Sarı Saltuk ve Ertuğrul Beyin askerleri yetişti, zafer kazanıldı.

"Seni bize, İslâm âlemine, Oğuz nesline bağışlayan Rabbimize şükürler olsun" diyene baktı. Gönlü genişledi.

"Bre Saltuk! Sen ha? Narandan, savaş meydanına yıldırım gibi düşüşünden anlamalıydım" dedi, sarıldı, dua etti, sonra da sual...

“Senden aşağı kalmayan bu yiğit kimdir?”

“Süleyman Şah oğlu Ertuğrul Bey, Kayı Obası beyi!”

“Maşallah! Bayrağında Altın Yay ve Gümüş Okların bulunduğu obanın beyi ha! Gün Han neslinden, Altın Yay’ın bekçilerinden! Kırk pınarın akacağı diyarı arayanlardan. Rabbim sizlerden razı olsun. Hızır gibi yetiştiniz. Var olun!”

Deniz Han neslinden Kınık Boyundan, Kutalmışoğlu Süleyman Şah soyundan Sultana baktı. O da artık Süleyman Şah soyundan diye bilinecekti. Sultan ne kadar da gençti. Kırk ya vardı, ya yoktu. Ağabey diye sarılası geldi.

“Siz var olun Sultanım. Biz olmasak da olur. Ama sizin yokluğunuz, devletsiz kalmaktır. Mazlumun, haklının, adaletin, Anadolu’nun sahipsiz kalmasıdır.”

Sultan tebessüm etti.

“Senin yokluğun Kıyamet’e kadar sahipsiz kalmaktır. Senin ve soyundan gelecekler hakkındaki söylenenleri bilmez miyiz sanırsın?”

Ertuğrul Bey, kızardı, boyun büktü.

“Biz kim, söylediğiniz olmak kim?”

Uzun uzun Ertuğrul Beye baktı, sonra seslice güldü.

“Hem sen var ol hem de ben var olayım. Şu an ikimizin varlığı da milletimiz, ümmetimiz için vazgeçilmez. Gel birlikte şu savaş meydanını dolaşalım.”

Ölenler, yaralılar... Ertuğrul Bey şaşırdı, kime şehit kime gazi diyecekti? Müslüman Müslümanla savaşmıştı? Ne için? Biri memleketini savunmuş, diğeri buralar artık benim olacak demişti? Niçin? Hak için mi, dünya saltanatı için mi?

Savaş meydanındaki ölenlere bakan Ertuğrul Bey’in halini görünce... Selçuklu Sultanı Alâaddin’in yüreği sancıdı.

“Ertuğrul Bey kardeşim” Baştan ayağa titredi, Sultan kardeşim

demişti. Kardeşine dert yanmaya devam etti.

"Çok uğraştım, karşı karşıya gelmemek için. Harezm Sultanı Celaleddin'e çok yalvardım. (Gel, Moğol'a karşı ittifak yapalım. Devletinin ayakta durması için altın, asker, ne ihtiyacın varsa her türlü desteği vereyim) dedim. Baştan sıcak yaklaştı. Ama sonra ne olduysa oldu, Ahlat'a saldırdı. Ahlat'ı alınca da civar beldelere gönderdiği fetihnamede (Bana miras kalan toprakları genişlettim. Artık Suriye ve Anadolu'nun elime geçmesi an meselesidir)(39)diye yazdı. Sonra topraklarımıza girdi ve gördüğün gibi burada karşı karşıya geldik. Niçin böyle oldu? Dünya saltanatına hangimiz esir olduk, hangimiz hırsımıza yenildik?"

Ağlıyordu, Sultan ağlıyordu. Kazandığı zafere sevinemeden... Gözyaşlarını saklamadan ağlıyordu. Hiç konuşmadan yürüdüler.

Bakışlarını topraktan ilk kurtaran Sultan oldu. Ertuğrul Bey'e baktı, elindeki bir şey dikkatini çekti. Sultanlık tarafı ağır bastı, bilmeliydi, sual etti?

"Kardeşim! Parmakların arasındaki şey nedir? Merakımızı hoş gör, Sultanız ya, her şeyi bilmek isteriz."

Telaşla baktı, parmakları arasına, mavi boncuk oradaydı. Ne zaman, nasıl cebinden çıkarmış, eline almış farkında değildi. Anlattı, ağabeysiyle arasında geçenleri... İbn-i Arabi hazretlerinin mavi boncuk için söylediklerini, vasiyetini...

Sultan, küre şeklindeki mavi boncuğu istedi. Eline aldı. Parmakları arasında gezdirdi, güneşe doğru kaldırdı. İçinde sakladığı renklere, ışığın parlamasına baktı, uzun uzun...

"Demek dünya gökyüzünden böyle görünürmüş ha... Ne kadar da küçükmüş... Kavgamız bu dünya için mi? İbn-i Arabi hazretleri böyle dedi ha? 'Evladın, dünyaya, ermeydanı yeryüzünü, hayır meydanı yapmak için geldiklerini unutmasınlar. Saltanatın bir cam parçası kadar değeri olmadığını bilsinler ve bunun için kavga etmesinler.' dedi, ha? Ne güzel söylemiş. Kardeşler, babalarla evlatlar... Saltanat için birbirlerini kırarlar, hem kendilerine hem de

insanlara yazık ederler. İnşâallah soyundan gelenler bunun bir çaresini bulurlar."

Mavi boncuğu Ertuğrul Beye uzattı.

"Ertuğrul Beyim. Bir yüzük yaptır ve taşını bundan eyle... Sonra parmağına tak... Hiç çıkarma... Buna baktıkça İbn-i Arabi hazretlerinin sözlerini hatırla. Allahü teâlâ için olmayan dünyanın, malın, evladın, saltanatın ne büyük yük, mesuliyet olduğunu unutma... Evlatların da parmaklarından çıkarmasınlar ki... Saltanat için birbirlerine düşmesinler. Türk devletlerinin ömrünü... Kardeşler, babalarla evlatlar arasındaki saltanat kavgaları kısa eylemiş. Saltanat, nice kardeş kanının dökülmesine sebep olmuştur."

İbn-i Arabi hazretlerine, Kâbe'yi ilk ziyaret edişinde haber verilmiş... "O devlet ki... Kuruluşu ve Kıyamet'e kadar devamıyla ilgili sırlar... Kurulacağı diyarları, kuracak kavmi tanıdıkça sana bildirilecektir" denmişti. Ve o zamandan bu zamana... Tam 28 yıl geçmişti. İslâm harfleri, Kur'ân-ı kerimde isimleri geçen peygamberler aleyhimüsselam adedince... Neler bildirilmişti neler, nice sırlar... Anadolu'da, İklim-i Rum denilen, hakkın Son Kalesi olacağı müjdelenen diyarda... Nice sırlara, nice akılalmaz güzelliklere... Toprağın karış karış gönül ateşi, göz nuru, alın teri ve şehit kanıyla mayalanmasına şahit olmuş. Oğuz kavmini yakından tanıdıkça hayranlığı artmıştı.

Türklerin bu kadar çok cihan devleti kurmasını... Göçebe olmalarında, hayatlarını hayvancılıkla ve avcılıkla devam ettirmelerinde görmüştü. Hayvancılık... İdare etmeyi, öğrenmeyi gerektiriyor... Adalet, merhamet, koruma, sahiplenme duygularını geliştiriyor... İnsanları idare etmeyi kolay kılıyordu.

Gönül ehli zatlar tarafından... Konstantiniyye'yi fethedeceği, Anadolu'yu Kıyamet kadar İslâm'ın, adaletin son kalesi eyleyeceği müjdelenen devlet hakkında... "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" isimli eserini bitirmişti.

Endülüs'ten Anadolu'ya gelen ve yirmi yılı aşkın zamandır burada koşturan İbn-i Arabi hazretleri... Bir an durmuyor... Sayılı nefeslerini yüce Mevlâ'nın en fazla razı olduğu işte harcamak için gayret ediyordu. Bir taraftan eserlerini tamamlamak, bitenleri tekrar elden geçirmek için gayret ederken... Diğer taraftan da özellikle dört talebesi üzerinde çok duruyordu. Üvey evladı Sadreddin, Edebiâli, Sarı Saltuk ve Ertuğrul Bey... Onları, Anadolu'nun Son Kale oluşunda ve bunun Kıyamet'e kadar devam edişinde vazgeçilmez görüyordu.

İbn-i Arabi hazretleri, Anadolu'nun dört bir tarafında koştururken... Biri dahi son koşusunu yapmıştı. O da uzak

diyarlardan, Horasan'da bulunan Belh'ten gelmiş... Önce Lârende'ye sonra da Konya'ya yerleşmişti. İşaretle Anadolu'ya göç eden büyük âlim ve evliyâ Sultan-ül Ulema Behâeddîn Veled hazretleri... Hicri 16 Rebîülahir, 21 Şubat 1231, Cuma günü vefat etti. Defnedildi. Toprak sevincinden ağladı. Kendisini ebedi aşka kavuşturan bir gönül dostunu bağrına basmakla... İnsanlar... Onun bir parçasıydı. Kendisini Cehennem'in bir parçası eyleyenlerle üzülüyor. Cennet'in bir parçası kılanlarla ise... Seviniyor. Sevinç gözyaşları pınar olup Yeryüzüne çıkıyordu.

Ömrünün her anını... Ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı yapmak için çalışmış, bu uğurda hicret etmiş... Geride zamanın en büyük evliyâsı ve âlimi olacak denilen Muhammed isminde bir evlat bırakmıştı.

Muhammed'in çocukluk yıllarında, terbiyesiyle meşgul olan Seyyid Burhaneddin Tirmizî hazretleri... Sultân-ül-Ulemâ'nın ileri gelen talebesiydi. Tirmiz şehrinde yaşardı. Talebeleriyle sohbet ederken birden; "Eyvah! Hocam vefât etti" dedi. Talebeleriyle gıyâben hocasının cenâze namazını kıldılar. Rüyâsında hocasını gördü. "Burhâneddîn! Oğluma ilim öğretmeye devâm et!" emri üzerine yollara düştü. Konya'ya geldi, vazifeyi yapmaya başladı.

Tirmizi hazretleri, Hazret-i Hüseyin'in soyundandı, seyyiddi. Horasan'ın büyük âlim ve velisiydi.

Yassı Çemen'de kardeşin kardeşi kırmasına sebep olan Celaleddin Harezmşah durmadı... Tekrar ordusunu toplamak için uğraşırken Moğolların baskınına uğradı, canını zor kurtardı. Diyarbakır dağlarında, kim olduğunu bilmeyen bir avuç eşkiya tarafından 15 Ağustos 1231'de öldürüldü. Durdurulmuştu...

Moğollara karşı ittifak yapmak yerine İslâm devletlerini kendisine itaate zorladı. Hem kendine ve beraberindekilere hem de İslâm âlemine büyük zarar verdi. Bir gönül eri ve âlim Sultan-ül Ulema hazretleri, kırmamak için hicret ederken... Harezmşah ise almak için yürümüş, yürüdükçe de dağıtmış, kırmış, üzmüş ve üzülmüştü. Çünkü gönül ve kalem sahibiyle istişare etmemiş, kılıç sahiplerine uymuştu.

Anadolu; eren dolu, şehit dolu, ahi dolu olmaya... Gönül erleri

Anadolu'ya akmaya, ahiler en ücra köşelerde dahi teşkilatlanmaya devam ediyor. Anadolu'nun hep dolu olması, bunun Kıyamet'e kadar sürmesi için... Mescidden medreseye, dergâhtan bedestene, hastaneye... Eserler, Anadolu topraklarında yükseliyor. Sultan Alâaddin ile birlikte, vezirleri, beyleri, emirleri, erleri ve garipler bunun için gayret gösteriyordu. Anadolu Sultan Alâaddin'le altın çağını yaşıyordu.

Anadolu toprağını mayalayanların, mübarek kılanların en önde gelenlerinden Eshâb-ı kehf unutulmuyordu. Tarsus'taki mağara girişine inşa edilen mabet zamanla harabe haline gelmişti.

Bu harabenin üzerine ve çevresine... Anadolu Selçuklularının Maraş emiri; Nusretüddin Hasan Bey... 1215'de, ziyarete gelenlerin her türlü ihtiyacını karşılayacak eserleri inşa etmeye başladı. 1234 yılına gelindiğinde yapılanlar göz kamaştırıyordu. Harabe üzerine inşa edilen câmi, çevresine yapılan ribat ve han, akılalmaz güzellikteydi.

Hep toplamak, bir olmak için gayret eden Sultan Alâaddin... Celaleddin Harezmşah'tan sonra, başka bir kardeşle savaşmak zorunda kaldı. 1234'de Mısır Eyyubi İmparatoru Sultan Kâmil... Yüzbin kişilik ordusuyla Güneydoğu Anadolu'ya yürüdü. Türkiye Hakanı, bu orduyu üst üste yendi. Onları Selçuklu topraklarına sokmadı, kendi de onların topraklarında ilerlemedi. O kardeş ve dindaş kavgası istemiyordu.

Sultan Alâaddin, 1235 tarihinde... Cengiz Han'ın İslâm ülkelerini istila eden oğlu Ögedey'e elçi gönderdi... Ona tâbiiyeti, her yıl belli miktarda hediye vermeyi kabul etti. O sulh yoluyla Moğolları Anadolu'dan uzak tutmak istiyordu. Karşı koyma noktasında yeterli gücü kendisinde göremediğinden... Siyasi birtakım çözüm yollarıyla tehlikeyi uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Dağılan Harezmşah Devletinin beylerine görev verdi. Onların Moğollar karşısında tecrübelerinden yararlanmak istiyordu. Harezm Beylerinden Kayır Hana Erzincan, Berke Hana Amasya, Yılan Boğa'ya Niğde, Küşlü Sengüm'e Larende beyliğini verdi.

* * *

“Beyim! Tarih kitaplarında... Arapların Sebasiyon’a Belded-üs-Safsaf dediklerini yazar.”

Safsaf sözüyle bütün hücreleri ayaklandı. O muydu, Ârif-i Rivegeri hazretleri tarafından müjdelenen?

“Bre Saltuk! Safsaf’ın manasını bilir misin?” sualinin cevabını, merakla bekliyordu.

“Bilirim beyim. Söğüt demekmiş.”

“Hay Saltuk’um. İki cihanda aziz olasın” diye öyle bir sarılıp etrafında çevirdi ki şaştı kaldı. Ertuğrul Bey’in bugüne kadar yapmadığı bir şeydi. Şaşkınlığını görünce hafifçe güldü. Safsaf denilen diyarın... Bütün ihtişamıyla gözüktüğü kayanın bir kenarına onu oturttu.

“Sevincime şaşırdın değil mi Saltuk? Dinle o zaman” dedi ve anlattı.18 yıl önce, ustalık ve alplik ünvânları aldığı günde yaşadıklarını... Rivegeri hazretlerinin attığı okun güneşi nasıl titrettiğini...

Ve Ârif-i Rivegeri hazretlerinin “Sen ve soyundan gelenler... Konstantiniyye’nin fethi, Anadolu’nun Son Kale olması ve Kıyamet’e kadar mazlumlar ve doğru itikat için Son Kale kalması için seçildiniz... Okunu, Bizans sınırında, Battal Gazi türbesinin civarında aramalı. Bulunca, obanla buraya yerleşmeli, okun düştüğü yere mescid inşa etmelisin.

Bu beldeye Araplar, Beldet-üs-Safsaf derler. Safsaf, söğüt demektir. Söğüt ağacından yaptığın okunu, burada kök salmış bir fidan olarak bulman... Aradığın yerin burası olduğuna işarettir.

Kılıç, Kalem ve Könül bir mürşid-i kâmilin rehberliğinde bir araya gelmeli... Çünkü onlar... (Âlimler Peygamberlerin varisleridir) hadis-i şerifiyle müjdelenen kişilerdir, rehberlerdir. Bunu unutma, neslin de unutmasın. Devletin varlığı, fertlerin ebedi saadeti buna bağlıdır. Dediklerimi tutasın... neslin de... Devam buna bağlıdır” şeklindeki sözlerini nakletti.

Ertuğrul gazi ve soyundan gelenlerle ilgili... İbn-i Arabi

hazretlerinden nice müjdeler duyan Sarı Saltuk, anlatılanlarla kanatlandı.

Fethinden sonra... Sebasiyon'un Kayı Obasına yurtluk olarak verilmesiyle hicret, demişlerdi. 1237 yılının güllerinin açtığı, toprağın dirilişe yolculuk ettiği günlerde... Onlar da davranmışlar... Yeni bir toprağı vatan, mesken eylemek üzere... Engürü (Ankara) yakınlarındaki Karacadağ'dan "Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya" diyerek yola çıkmışlar... Günlerce süren yolculuktan sonra menzile ulaşmışlar... Şimdi tepeden yeni yurtlarını seyrediyorlardı.

Safsaf isminin... Rivegeri hazretleri tarafından işaret edildiğini duyan Sarı Saltuk'un aklı başından gidecek gibi olmuştu. Böyle bir tesadüf olabilir miydi? Bunu daha önce nasıl düşünememişti? Heyecanla anlatmaya çalıştı.

"Beyim. Safsaf'a yerleşmeniz... Neslinizden gelenlerin Konstantiniyye'yi fethedeceğinin en büyük işareti."

Ertuğrul Bey de heyecanlandı, "Nasıl, de hele" dedi.

"782 senesinde... Konstantiniyye'nin fethi için Anadolu'ya gelen ordunun başında... Bizzat Harun Reşit vardı. O zaman daha halife değildi, halife olan babasının emriyle gelmişti. Sebasiyon'da Bizanslılarla yapılan savaşı Müslümanlar kazandı. Rivayet edildi ki... Harun Reşit'in başı müthiş ağrıdı. Öyle ağrıyordu ki 'Şu baş ağrıma şifa bulana tahtım, malım mülküm feda olsun' diyordu.

Savaşın yapıldığı yerde söğüt ağaçları vardı. Tabip, söğüt kabuğundan ilaç yaptı ve rahatladı. Harun Reşit, (Bu belde bundan sonra bizim için Beldet-üs Safsaf'dır (Söğüt Beldesi'dir). Beldet-üs-Safa, huzur beldesidir. Burası Kıyamet'e kadar Beldet-üs-Safsaf diye bilinsin. İnsanlar, bütün canlılar için Beldet-üs Safa, huzur diyarı olsun. Buradan çıkan safa, huzur pınarı, bütün dünyaya yayılsın. Dünya ve âhiret saadetine, huzuruna vesile olsun) dedi. Huzurda bulunanlar yapılan dua ile şaşırdılar, ama can-ı gönülden de âmin dediler.

Bu savaş sonunda... İslâm ordusu, Konstantiniyye'ye kadar geldiyse de şehir kuşatılamadı, geri dönüldü.(40)

Beyim... İslâm ordusunun, Konstantiniyye'yi fethe giderken zafer kazandığı... Halifenin ismini verdiği, huzura vesile olsun dediği mekân... Bize yurtluk olarak verildi. Rivegeri hazretleri buna işaret etti.

Şimdi... Medine-i münevvereden Konstantiniyye'ye uzanan sefer yolunun üzerinde... Öncü zaferin kazanıldığı mekânı yurt tutarız. Bu müjdenin gerçekleşmesinin işareti değil de nedir?"

Ertuğrul Bey, "Haklısın Saltuk. Rivayete dayanan bir işaret de olsa... Çok güzel bir işaret. Bu rivayetleri yayması ve bunlara inanması... Oğuz Türkünün müjdelere kavuşacağının en büyük delili..."

Ertuğrul Bey'in yorumu karşısında... Sarı Saltuk'un aklı başından gidecek gibi oldu. Nice medrese bitirmişlerin yapamayacağı bir yorumdu, Oğuz Han'dan torunlarına nesilden nesile intikal eden bir hayat anlayışı olmalıydı...

Ertuğrul Bey... Çok daha uzakları başka gözlerle görmek istercesine gözlerini yumdu. Uzun müddet böyle kaldı, sonra sözlerini sürdürdü.

"Bu bir işarettir... Ama bu müjdeye kavuşmak için... Uygun sebeplere sarılmak gerek. İlk önce oku bulmalı, burada mescid inşa etmeli, fethe talip nesiller yetiştirmeli. Oğuz Han'ın vasiyetini gerçekleştirmeliyiz."

Gözleri kapalıyken ne gördüyse gördü. Önce sağ el parmağındaki yüzüğe, sonra önünde uzanan yeni yurda baktı. Kendilerini buraya getiren yolda, günlerde yaşadıklarını hatırladı.

Sultanın dediği gibi... Cam küreyi bir parçası eylemiş. Parmağından abdest ve gusül hariç hiç çıkarmadığı yüzüğün taşı haline getirmiş... Üzerine bir sözcük yazdırmıştı... "Ubeyd" diye, kulcağız manasında... Ermeydanı Yeryüzüne gelmekten maksat; kulluk imtihanı değil miydi? Herkes... Mal, makam, güç, kuvvet gibi sahip olduklarına göre... Bu meydanda imtihan ediliyor muydu? İmkânlar büyüdükçe imtihan da zorlaşmıyor muydu?

Ertuğrul Bey, bütün bunları Ubeyd sözcüğünde görmüş ve

yüzüğe Ubeyd yazdırmıştı. Bu sözcüğe her baktığında... Tepeden tırnağa titriyor, keşke bey değil de dağ başında garip bir çoban olsaydım, diyordu.

Yüzük hakkında daha şimdiden bir sürü efsaneler söylenir olmuştu. Kimisi Süleyman aleyhisselamın, kimisi de Zülkarneyn aleyhisselamın yüzüğü diyordu. Ama yüzüğün... Kayı Boyunun büyük bir cihan devleti kurmasına... Maide sûresi 54. âyet-i kerimesinin de Oğuz Türklerini, onlar içinden de Selçuklu'dan sonra şimdi Kayı'yı işaret ettiğine ittifak vardı. Bunlardan kimsenin şüphesi yoktu.

Ertuğrul Bey bu söylenenlere gülüyor, o bir cam parçası diyemiyordu.

Bu konuyu, İbn-i Arabi hazretleriyle konuşmak istiyordu. Maide sûresinin, "Ey inananlar! Aranızda dininden kim dönerse bilsin ki... Allah, kendisinin çok sevdiği ve onların da Onu sevdiği, (üstelik) inananlara karşı alçak gönüllü, inkârcılara karşı güçlü, Allah yolunda cihad eden, yerenin yermesinden korkmayan bir kavim getirir. Bu Allah'ın dilediğine verdiği bir nimettir. Allah ihsanı bol olan ve en çok bilendir" meâlindeki 54. âyeti aklına gelince titredi... Yâ Rabbi, beni ve neslimden gelenleri bu kavimden eyle, diye dua etti.

Yassı Çemen Savaşındaki yardımdan sonra... Sultan Alâaddin, Engürü yakınlarındaki Karacadağ'ı yurtluk vermiş...(41) O günden bugüne yedi sene geçmişti.

Sultan Alâaddin Keykubad... Batı, Bizans sınırındaki çatışmalara son vermek üzere 1231'de sefer düzenledi. Eskişehir civarında Sultan Öyüğü'ne geldiğinde... Kayı beyi Ertuğrul Gazi de Selçuklu Sultanının yanında yer aldı. Ertuğrul Bey'e, artık Ertuğrul Gazi deniyordu. Yassı Çemen'deki kahramanlıklarından sonra...

Selçuklu ordusu... Bozüyük ile Pazaryeri arasındaki Ermeni Derbend'inde Bizans ordusuyla karşılaştı. Bu savaşta... Ertuğrul Bey, Sarı Saltuk ve alplerin gösterdiği üstün kahramanlıklar ile zafer kazanıldı. Hele Sarı Saltuk... Bir şimşek gibiydi, gözler onu

takipte zorlanıyordu. Şimdiden tam bir efsane olmuştu. Biri, onu Kırım'da gördüm derken başka biri Buhara'da gördüm, diyor. Kimisi ise Ertuğrul Bey'in yanından ayrılmadı diye yemin ediyordu. Keramet ile alplik birbirine tam karışmış gibiydi.

Alâaddin Keykubad, Ertuğrul Gazi'ye çok iltifat etti. "İkidir, zaferimize vesile oldun" dedi, Sultan Öyüğü'nü mülk olarak verdi.

Sultan, daha sonra Karacahisar'ı muhasara etti... Ancak, doğudan Moğolların Anadolu'ya girdiği haberi geldi. Kalenin alınmasına Ertuğrul Bey'i memur ederek geri döndü.

Bu, Moğolların Selçuklu topraklarına ilk girişiydi, Sultan'ın korktuğu olmuştu. Eğer bu cezalandırılmazsa, gerisinin artarak geleceği kesindi.

1232'de... Karacahisar çevresinin uzun mücadelelerle alınmasından sonra... Ertuğrul Bey, hâkimiyetini kuvvetlendirmek üzere Sebesiyon üzerine yürüdü... Burasını Selçuklu topraklarına kattı. Bilecik tekfurunu da vergiye bağladı.

Sebasiyon... Ertuğrul Bey'in, kumandan olarak ilk fethettiği diyar, gaza toprağıydı. Sevinci sonsuzdu. Fetihten sonra ilk işi... Sarı Saltuk'la birlikte hemen Eskişehir yakınlarındaki Battal Gazi türbesini ziyaret etmek olmuştu. Ertuğrul Bey, türbeyi ve onu kuşatan külliyeyi görünce... Altın Yay ve Gümüş Ok emanetçilerinin yıllık toplantısını burada yapmaya karar vermişti.

Kutluca Babanın hikâyesini işitince... Çocuk çobanın sözleri, Rivegeri hazretlerinin çobanlık ve Sultanlıkla ilgili söylediği hadis-i şerifler... Gönlüne iyice yerleşmiş. Bunların neslinden gelenlerin gönlüne de yerleşmesi için çalışmaya yemin etmişti.

Sultan, Sebasiyon'u kışlak, Domaniç ve Ermeni Dağları'nı da yazlık olarak vermişti Kayı Boyuna... Bunun üzerine yola düşmüşler. 1237 yılının haziran ayının üçüncü, 634 Hicri Şevval ayının yedinci gününde... O Hicri yıl ki... Rakamlar toplamı (6, 3, 4) 13 yapıyordu. Arapların Safsaf (Söğüt) dedikleri, Sebasiyon önüne gelmişler... Ramazan günlerini ve Bayramı göç yollarında

geçirmişlerdi.

Durdular. Kasabanın içinden geçen bir derenin kenarında... Söğüt ağaçları vardı, düzlük bir yerde... Derenin karşı yamacında da Hristiyan evleri gözüküyordu.

Ertuğrul Bey, "Hele burada bir müddet eğleşelim. Bu akşamı burada geçirelim. Daha müsait yer var mı ben Saltuk'la bir bakayım" dedi. Saltuk'la at sürdüler, bir ok atımı mesafedeki küçük bir ağaca doğru... Saltuk'un yüreği yavru kuş gibi çırpındı.

"Beyim. Rivegeri hazretlerinin gönderdiği söğütten oku mu ararız?"

Binlerce düşman karşısında kılı kıpırdamayan Ertuğrul Bey, çok heyecanlıydı.

"Evet, Saltuk'um... O küçük ağaca doğru sanki çekildim. Söğüt ağacına benziyor, inşâallah aradığımızdır."

Ertuğrul Bey'in sesi titriyordu. Yaklaştılar. Saltuk, "Beyim, beyim! Evet, Söğüt ağacı!" diye bağırdı. Atlarını topukladılar. Evet, söğüt ağacıydı... Çorak bir yerin ortasında bir sini büyüklüğünde yeşillik... Bunun ortasında da... Bir adam boyunda, iki yumruk kalınlığında bir söğüt ağacı vardı. Belli ki ağacın olduğu yerde su kaynağı vardı. Su, hayattı, toprağın aşk gözyaşıydı. Allahü teâlâ, Enbiya sûresi 30. âyet-i kerimesinde, "Canlı olan her şeyi sudan yarattık" buyurmuştu.

Ertuğrul Bey, yıldırım hızıyla atından indi. Söğüdün başına koştu. Eliyle dokundu. Bütün vücudunu bir ateş bastığını hissetti. Dümdüz bir ağaçtı, tıpkı bir ok gibi... Çok büyük heyecan içindeydi.

"Saltuk! Oka çok benzer. Ama ok olduğundan nasıl emin olacağız?"

Saltuk da büyük bir merakla ağaca dokunuyor, anlamaya çalışıyordu. Gözleri gövdenin yukarı kısmına gidince bir şey dikkatini çekti. Dikkatle baktı, evet, yanılmamıştı, bir tüydü, gövdenin içine gömülmüştü. Diğer tarafına baktı orada da vardı.

Bağırdı.

"Beyim! Bu bir okmuş. Gövdenin iki tarafında da yelek tüyü var."

O da baktı, doğruydu... Okun uçmasını sağlayan ve iki tarafına takılan tüydü bunlar, yelek diye isimlendirilen... Daha dikkatle baktı.

"Bre Saltuk! Bu tüyler benim okumun tüyleri... Kartal kanadından, tanıdım, bildim."

Kayı'nın yerleşeceği mekânı işaret eden ok... Konacağı yeri nasıl da bilmiş. Kon ya emrine uyarak Halifenin dua ettiği yere konmuştu. Rivegeri hazretlerinin attığı ok... Gönüle düşer gibi Safsaf'a düşmüş. Geçen yirmi senede kök salıp yeşermişti.

Ertuğrul Bey, Saltuk'a sevinç gözyaşları içinde sarıldı. Huzur pınarını temsil eden o yaşları gizlemeden... Gözyaşı aktı yanaklardan... Temsili güreşleri başlatacak kırk pınarın aşktan doğacak gözyaşı gibi...

Sonra şöyle bir baktı, kıbleyi tayin etti. Allahü ekber diyerek şükür secdesine kapandı. Secdede, önce elhamdülillah, sonra üç defa Sübhâne rabbiyel a'lâ, dedi. "Sana sonsuz şükürler olsun Allah'ım" feryadıyla ağlayarak şükretti. Gözyaşıyla secde ettiği toprağı ıslattı. Bu toprağın ebedi aşka kavuşacak nice canlara beden olması için...

Üzerine secde ettiği toprak da onunla birlikte doğruluyormuş gibi kalktı. "Davran Saltuk. Kayı bayrağını getir. Herkese haber verilsin. Gelsinler, görsünler, dinlesinler ve hedefimizi bilsinler."

Bütün oba geldi. Ertuğrul Bey onlara anlattı. Oğuz Kağan'ın, Uluğ Türk'ün Oğuz Türküne vasiyetlerini... Ârif-i Rivegeri hazretlerinin kendisine ve babasına müjdesini, oku nasıl fırlattığını... Sonra "Okun düştüğü yeri bul ve oraya yerleş" dediğini, diğer söylediklerini... Harun Reşit'in Konstantiniyye'ye fethe giderken burada zafer kazandığını... Söğüt kabuğundan yapılan ilacın ona iyi geldiğini, buraya söğüt manasına gelen Safsaf dediklerini...

Duyduklarının şaşkınlığı geçince... Oba ileri gelenleri konuştular. Hayme Ana'nın hayırlı, mübarek olsun duasıyla buraya yerleşmeye karar verdiler.

Bu karar üzerine... Ertuğrul Bey gözleri yaşlı yeşeren söğütten oka, sonra da oba halkına baktı.

"Buraya geçici olarak gelmedik. Önce burayı kale eyleyip... Sonra fetihler devam edecek. İsmi gerilmiş yay manasına gelen şehir fethedilecek. Son Kaleyi, Altın Yayı, ebedi saadete kavuşmak için yapılan mücadeleyi temsil eden güreşler başlatılacak. Kırk pınar, gönüllere şifa olacak. Sonra da... Konstantiniyye fethedilecek.

Burada... Anadolu'nun Kıyamet'e kadar Son Kale olmasını sağlayacak, mazlumların sığınağı, adaletin yerine getiricisi, nizam-ı âlemi tesis edecek, devlet-i ebet müddet diye bilinecek devletin temelleri atılacak. Bunun için buraya geldik. Temel sağlam olmalı. Buna inananlar, bunun için şehitliği göze alanlar buraya yerleşsin. İşte bunun için bu beldeye Söğüt ismini verelim derim."

Kayı Obalılar "Uygundur Gazi Beyimiz", "Çok güzel bir isim" dediler. "Söğüt!", "Söğüt!" nidaları gönüllerden dile, dilden semaya, oradan da Arş'a yükseldi. Söğüt toprağının her zerresinin Söğüt, Söğüt diye sevinçten ağladığını duydular. Ertuğrul Bey ağlayarak, ağlayanlara baktı.

"Söğüt ismi, hayırlı ve mübarek olsun. Kıyamet'e kadar unutulmasın. Adaleti, cesareti, merhameti, mazlumlara kale, sığınak olmayı, şifayı hatırlatsın. Anadolu'nun Son Kale oluşunun ilk büyük adımı olsun."

Davrandı. Sancağı aldı. Altın Yay ve Gümüş Okları temsil eden Kayı damgasının bulunduğu sancağı... Söğüt ağacının mızrak gibi uzanan gövdesinin uç kısmına bağladı. Rüzgârda Söğüt Söğüt diye dalgalanışını seyretti. O dalgalanışta neler görmedi ki... Doğudan Batıya...Kızılelma'ya doğru at koşturan Oğuz yiğitlerini, onlara yardımcı nicelerini...

Sarı Saltuk'un, "Yüce Mevlamız, beylik sancağını, hemen sonra da devlet bayrağını dalgalandırmayı nasip etsin" duasına "âmin"

denildiği anda... Ortalık hareketlendi.

Bir atlı hızla kalabalık içine girdi, atından yere atladı. Ertuğrul Bey'in önüne geldi. Selam verdi. "Beyim, Sultanımızın ferman ve mektubudur" dedi, meşin torbayı uzattı.

Ertuğrul Bey, aldı, öptü, alnına götürdü. Sarı Saltuk'a verdi. Oku, dedi, önce fermanı, sonra mektubu... Saltuk fermana hızlıca bir göz attı. "Beyim, mübarek olsun, Allahü teâlâ utandırmasın. Bulunduğumuz diyara uçbeyi olarak tayin edilmişsiniz" dedi. Ertuğrul Bey, tepeden tırnağa titredi, boyun büktü. "Rabbim utandırmasın. Beyliğin hakkını vermeyi, Hakka hizmet etmeyi nasip eylesin" dedi.

Hazır bulunanlar, "Mübarek olsun", "Âmin!", "Yüce Allah devlet olmayı nasip etsin" feryatlarıyla duaya, müjdeye katıldılar.

Ertuğrul Bey, elini kaldırdı, sesler kesildi, Sarı Saltuk mektubu okudu.

"Gazi kardeşim."

Ertuğrul Bey ve beraberindekiler, her iki kelimeyle irkildiler. Gazi ve kardeşim kelimeleriyle... Ertuğrul Bey gözlerini yumdu? Gazilik ve kardeşlik şerefine kavuşabilmiş miydi? "Yâ Rabbi, kavuştur, gereğini yapabilmeyi nasip eyle" diye dua etti.

Saltuk devam etti.

"Bu mektubum sana ulaştığında ölmüş olacağım. Zehirlendim, hem de büyük ihtimal öz evladım tarafından ve dahi Ramazan Bayramı'nda... Hekimler en fazla iki gün yaşayacağımı söylediler. Bu satırları yazarken zorlanıyorum... Zehirlenmemde Papalığın parmağı var.

Papalıktan sakın gafil olma. Neslin de olmasın. Bütün gayretleri... Oğuz Türkünü Anadolu'dan sürmek içindir. Bu bir Hilâl-Haç kavgasıdır, Kıyamet'e kadar sürer.

Bu saltanat dedikleri nasıl bir imtihan imiş ki... Esrarlı bir güzel gibi insanın aklını başından alır. En yakınları birbirine düşman

yapar hem de öldüresiye... Eğer saltanat, Allah için değilse... Dünyada ve âhirette ne ağır yük...

Neslinden gelenlere saltanat yolu gözükür. Sakın ha! O cam küreyi ve onun taşıdığı manayı unutmasınlar. Saltanat kime nasip olursa... Onu bir an gözü önünden ayırmasın. Kendilerinin ve neslinden gelenlerin, ülkelerinin felaketlerine sebep olmamak için...

Neslinden gelip saltanata sahip olanlar... Saltanatın bir emanet, herkesin sahip olduklarıyla imtihan edileceğini ve hesaba çekileceğini akıllarından çıkarmasınlar. (Sultan, yeryüzünde Allahü teâlânın adaletini yerine getirici, bütün mazlumların yardımcısıdır) hadis-i şerifini unutmasınlar. Saltanatı en büyük yük bilsinler. Bunun ne demek olduğunu anlasınlar ve sultan olduklarında yükün, hesabın dehşetinden titresinler, ağlasınlar.

Bu mektubu, sana uç beyliği fermanını göndermem sebebiyle yazdım. Saltanatımın en hayırlı işi, bu olsa gerek... Moğol geldi, Selçuklu'nun çok ömrü kalmadı. Çoğa varmadan emanet Kınık'tan Kayı'ya geçer.

Uçda temeli sağlam at. Sakın ola fetihler için, devlet için acele etme. Fetih, devlet, saltanat; ganimettir, şan, şöhrettir, güçtür, aklı başından alır. Bu sebepten... Başta Kayı olmak üzere... Diğer Oğuz boylarını ve evlatlarını... Fethe, devlete, fethin, devletin getirdiği mesuliyete hazırla. Bırak kaleleri, şehirleri oğlun ve torunların fethetsin. Sen önce gönülleri, zihinleri ve toprağı, çevrendeki gayr-i müslimlerin kalbini fethet. İstimâlet(könüllerini ısındırma) üzere ol.

Sakın ola! Neslin, gücünü, zamanını, Anadolu içindeki beyliklerle harcamasın, tek hedefleri Bizans olsun. Güçlü bir devlet olunca...Beylikler kendiliklerinden bu güce dahil olacaktır. Nesline böyle vasiyet edesin.

Kalem, kılıç ve könlü bir araya getiren büyük âlimleri rehber edinin. Mürşid-i kâmil denilen bu âlimlere veya halifelerine danışmadan iş yapmayın. Onlar... Altın Yay ve Gümüş Okların temsil ettiği kılıç, kalem ve könlü bir eyleyenlerdir. Peygamber

Efendimizin aleyhisselam varisleridir. Mahmud İncirfagnevi ve İbn-i Arabi hazretleri onlardandır. Edebiâli de onların yolundadır. Ne yazık ki... Ben... Sana tavsiye ettiğimi yapamadım. Hakkını helal et gazi kardeşim. Kardeşin Alâaddin."

Duyulur duyulmaz bir sesle helal olsun sultanım diyen Ertuğrul Bey'in ayakları dayanamadı. Sevincin ve üzüntünün zirvesini peş peşe yaşamanın ağır yükünü daha fazla taşıyamadı, olduğu yere çöktü.

Bu ne sırdı? Bu ne cilveydi, bu ne imtihandı? Devlet olmayı, saltanata giden yolu müjdeleyen haberin gerçekleştiği anda... Acı hakikatle, saltanatın, gücün, korkunç, iğrenç yüzüyle karşı karşıya kalmıştı.

Ertuğrul Bey, birkaç yaşlıyı, Sarı Saltuk'u ve Edebiâli'yi, edebi yüce kişiyi, İbn-i Arabi'nin talebesini çağırdı. Biraz bekleyin çok önemli bir işimiz var, dedi. Onlara Rivegeri hazretlerinin, "Okun düştüğü yere mescid inşa edin" dediğini anlattı.

İhtiyarlar, kazma-kürek bulmaya koşunca Edebiâli, gülümsedi. "Beyim, burası hususi mülk ise sahibinin rızasını alalım. Peygamber Efendimiz aleyhisselam, devesinin ilk çöktüğü yere... Mescidi inşa ederken, bedelini sahiplerine ödemişti, Sonra o yer, yeryüzünün en mübarek yerlerinden biri oldu" dedi.

Soruşturdular, sahipli olduğunu öğrendiler. Satar mısın, fiyatı nedir, dediler. Çok memnun oldu. "Siz burayı fethetmişsiniz, bütün topraklar sizin. Rızamı arzu etmeniz, beni hem sevindirdi, hem de endişelendirdi" dedi.

Şaşırdılar, niçin endişelendirdi diye sual ettiler. "Siz yalnızca toprak almak niyetinde değilsiniz... Aynı zamanda gönüller almak derdinde, adalet peşindesiniz. Bu sebepten burada kalıcı gözükürsünüz. Eğer bu özellikleriniz dininizden ise... Biz Hristiyanların işi çok zor. Bunun için endişelenirim" dedi. Mülk sahibinin sözlerine şaştılar. Bu sözler rastgele bir kimsenin söyleyeceği sözler değildi. Acaba kimdi? Anlaştılar, arsasının bedelini ödediler.

Mescidin sınırlarını çizdiler. Oktan yeşeren söğüt, sağ başında minare gibi kalacaktı. İlk namazlarını, ikindiyi, toprak üzerinde kıldıktan sonra... Ertuğrul Gazi ayağa kalktı. "İsmiyle, her haliyle edebi bizden çok üstün olana yakışır ilk kazmayı vurmak..." diyerek kazmayı Edebiâli'ye uzattı. Boyun büktü. "Estağfirullah! Biz, kim edepli olmak kim... Yalnızca ismimiz böyle. Ama emir edepten önce gelir."

Kazmayı aldı. Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya gidercesine... "Bismillah, sünnet-i Resûlullah!" dedi. Kıble duvarının temeli için ilk kazmayı vurdu. Kazmanın toprakla buluştuğu anda... Şimşek çaktı, yer sarsıldı gibi geldi hepsine... Hayal mi gerçek mi ayıramadılar, birbirlerine de soramadılar.

Edebiâli kazmayı ikinci defa kaldıramadı, oturdu. Seslice, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Ertuğrul Bey, bir müddet bekledi, ağlama devam edince omzuna dokundu.

"Yâ Edebiâli! Vakit ağlama vakti değil, kazmayı vurma vaktidir. Gece yattığımızda çok ağlayacağız. Ağlanacak zaman gecedir... Kimse görmeden... Şimdi vur kazmayı ki mescidimiz bir an önce bitsin. Bitsin ki bundan sonra sizin için dergâh inşa edeceğiz... Sultan Alâaddin'in mektubunu dinlemedin mi? Hem kendimizi, Oğuz Türkünü hem de çevremizdekileri fethe hazırlayacağız.

Bunun için de... Mescidler kalem, dergâhlar gönül, meydanlar da kılıçla şenlenmeli... Üçü bir olarak Altın Yayı meydana getirmeli. Seni ağlatanın ne olduğunu söylersen... Gönlümüzü hoş edersin."

Sözlerle vuruldu, dergâh haberiyle kavruldu. Bu Oğuz neslindeki esrar neydi? Bu sözleri onlardan başka kim söyleyebilirdi? Elbisesinin yeniyle gözyaşlarını sildi.

"Beyim. Bu ilk kazma... Söğüt toprağına değil yüreğime vurdu. Âdem aleyhisselamın yeryüzüne inince ilk bina olarak Kâbe'nin... Peygamber Efendimiz Medine'ye hicret edince ilk inşaat olarak Mescid-i Nebevinin yapılışını hatırladım. Elhamdülillah, bize de aynı güzellik nasip oldu. Söğüt'te, Kayı'nın ilk fethettiği diyarda... İlk inşaat olarak bir mescidin temelini atmak, ilk kazmayı vurmak nasip oldu. Buna ağladım.

Mescid, secde edilen yer demektir. Secde, kulun Allahü teâlâya

en yakın olduğu andır. Aşkın zirvesidir. Mescidler, Yeryüzündeki en mübarek yerlerdir. Bu dünyada Cennet'in misalidir. Allahü teâlânın en çok sevdiği mekanlardır.

Yüce Mevlam... Size ve neslinizden gelenlere... Fethettiğiniz yerlerde... İlk önce mescid ve câmi yapmayı... En büyük kiliselerini fethin nişanesi olarak câmiye çevirmeyi... Nice yerleri hayır meydanı kılmayı nasip eylesin!"

Bu duaya âmin dedi. Hayır meydanı olmayı, ebedi aşka kavuşmayı bekleyen imtihan meydanı yeryüzünün her zerresi...

Söğüt'te ilk bina olarak... Hakiki mesken, sükûnet, huzur yeri mescid... Secde edilen, kulluğa, ebedi aşka, hakiki insanlığa ulaşılan yer için kazma vurulurken... Develerden yükler indirildi. Çadırlar kuruldu. Dünya ve âhiret saadeti için mesken, sükûnet, huzur mekânı kılındı. Kimin çadırını nereye kuracağına, kimin kiminle komşu olacağına gelince... İsmi çadır manasına gelen Hayme Ana karar veriyordu. Çünkü o Süleyman Şahın hanımıydı. Yeryüzünü evi, meskeni... Gökyüzünü evini kuşatan, koruyan çadır... Güneşi de bayrağının alemi gören Oğuz Kağan torunuydu.

Edebiâli'nin ve Ertuğrul Gazi'nin ellerini tuttu. Ertuğrul Gazi'ye sual eyledi.

"O cam küre yanında mı?"

"Yanımda efendim. Hiç yanımdan, gözümün önümden ayırmam" diyerek yüzüğü parmağından çıkardı.

Yüzüğe, üzerine takılmış cam küreye ve yazıya baktı.

"Yüzük haline getirdin ha? Çok güzel eylemişsin"

Ertuğrul Gazi anlattı, Sultan Alâaddin ile tanışmalarını... Cam küreyi sormasını..."Bunu yüzük haline getir. Sen ve neslinden gelenler, hiç gözleri önünden ayırmasınlar. Gücün insanı nasıl bozduğunu unutmasınlar" tavsiyesiyle yüzük haline getirdiğini...

Çok hoşuna gitti. Yüzüğün üzerindeki "ubeyd" yazısını seslice okudu.

"Buraya yazılabilecek en anlamlı kelimeyi yazmışsın. Ubeyd, kulcağız... İnsanın, Allahü teâlânın katında ulaşabileceği son mertebe kulluktur. Kulluk, hakiki aşka kavuşmaktır. Şu ermeydanı Yeryüzüne gönderilmekten de maksat budur.

Saltanat güç demektir. Güç de insana kulluğunu unutturur, kendini ilah zannettirir. Herkes sahip olduğu nimet, güç miktarınca mesul olacak, ahirette hesaba tutulacaktır. Bu sebepten ahirette hesabı en zor olan Sultanlardır. Bu yüzüğü... Neslinden gelenler parmaklarından eksik etmeyeler. Kime saltanat nasip olursa onun gönlündeki mühür olsun. Saltanat yükü yüklenmeyen de secdeye kapanıp şükretsin."

Yüzüğü geri verdi. Üvey oğluna işaret etti. İki tane tahta kılıç, getirdi. Üzerinde Kayı Boyu damgası olan kılıcı öptü, Ertuğrul Gaziye verdi. O da öperek teslim aldı.

"Bu tahta kılıç; hazret-i Ahmet Yesevi'nin hatırası... Allahü teâlânın rızasına kavuşmak, i'lâ-yı kelimetullah, adaleti sağlamak,

Yeryüzünü hayır meydanı, mazlumların sığınağı kılmak için olan saltanatı temsil eder. Saltanatın, kılıcın; kalem ve könülle birlikte hareket etmesini, Kalem, Kılıç ve Könül birliğini gösterir. Kuracağınız devletin Allahü teâlânın rızası üzerine devamı... Kalem, Kılıç ve Könül'ün bir mürşid-i kamilin rehberliğinde birliğindedir. Bu tahta kılıç, şu anda Halifenin hazinesinde olan hazret-i Osman'ın kılıncını temsil eder. O kılıç ki üzerinde Kayı Damgası vardır, Kayı Boyunun kuracağı cihan devletine işaret eder.

Ahmet Yesevi hazretleri, Anadolu'ya gönderdiği halifelerine tahta kılıç vermiştir. Kılıcın ancak gönülleri fethetmek, yeryüzünü hayır meydanı yapmak için kullanılacağını, gönül erlerinin kılıcının gönül olduğunu göstermek için... "

Ertuğrul Gaziye diklemesine yan yana üç çizginin bulunduğu şekli gösterdi, tahta kılıç üzerindeki...

"Buna tuğra derler Ertuğrul Beyim... Sultanların mührü demektir. Bunu ilk defa Selçuklu Sultanı Tuğrul Bey kullandı. Altın Yay ve Gümüş Okları temsil eder. Yayın iç kısmına, Ertuğrul bin Süleyman yazarsın, mektuplarını, emirlerini bununla mühürlersin."

İbn-i Arabi, diğer kılıcı da Sarı Saltuk'a verdi.

"Saltuk'um bu kılıç da senin ve neslinden gelenler için... Könlü temsil eder. Könlü temsil eden Ayhan'ın neslindensin, onun temsilcisi, emanetçisisin. Könül; Kılıç, Kalem ve Könlü bir araya getiren, Altın Yayı temsil edendir. Senin işin Kırım'ın kuzeyindedir. Burada ve İran'da hüküm süren Moğol prenslerine yakın ol, İslam toprakları, fatihlerini fethedecek gibi..."

Yorulmuş gibiydi. Bir müddet konuşmadı, nefeslendi. Sonra hitabı Ertuğrul Gaziye oldu. Şöyle söylediği rivayet edildi.

"Beyim... Edebiâli'yi aklının ışığı, gönlün bil. Onun sözlerini bizim sözümüz kabul et. Konya'daki hazret-i Bahaeddin Veled'in oğluyla ve Ahilerle sakın irtibatı kesme. Adaletten, herkese merhametten, âlim ve gönül dostlarına karşı edep üzere olmaktan sakın uzak olma. Bunlar, inşâallah neslini cihan devletine götürecek. Kurulacak devletin Kıyamet'e kadar devamını, Anadolu'nun Son Kale olmasını sağlayacaktır.

Bunun başarıldığının işareti... Şu onüç şeyin gerçekleşmesi olacak.

Bunların birincisi... Lalenin; yeryüzünün ermeydanı, Anadolu'nun Son Kale oluşuna, fethedilincce İslambol diye bilinecek Konstantiniyye'ye remz oluşu... İkincisi; hilafetin ve mukaddes emanetlerin Konstantiniyye'ye gelişi... Üçüncüsü; temsili güreşlerin Edrine'de başlaması ve devamı... Dördüncüsü; Edrine'de kâinatı temsil eden cami inşa edilmesi... Beşincisi; Doğru itikattan, ehl-i sünnetten ayrılmama... Altıncısı; her şartta mazlumlara yardıma devam edilmesi... Yedincisi; adaletten hiçbir zaman ayrılmama... Sekizincisi; Bütün mazlumlar ona sığınır hadis-i şerifinin sarayın girişine yazılması... Dokuzuncusu; Konstantiniyye'nin fethi... Onuncusu; Hagia Sophia'nın Ayasofya olması ve bunun devamı etmesi... Onbirincisi; Konstantiniyye'nin fethinde otağın kurulduğu yere Okçular Tekkesinin kurulması ve bunun devam etmesi... Onikincisi; kutsal emanetlerin bulunduğu yerde aralıksız Kur'an-ı kerim okunması... Onüçüncü şart da, Hilal ve Yıldızın al renkli bayrağın üzerinde buluşması... Bunlar gerçekleştiği gibi devam etmeli. Kesintiye uğrarsa tekrar başlamalı."

Ertuğrul Gazi ve beraberindekiler, söylenilenlerin şaşkınlığı içindeydiler. İbn-i Arabi hazretleri devam etti.

"Anadolu'nun Son Kale olması, Kıyamet'e kadar Son Kale olarak kalması için... Sen ve neslinden gelenler... Anadolu'nun her karışının sahabe-i kiram, evliya kabirleri ve makamlarıyla bilinmesi için elinizden gelen gayreti gösterin. Öyle güzel cami ve mescidler, medreseler, köprüler inşa edin ki... Kıyamet'e kadar ayakta kalsın, düşmanlar bile yıkmaya, yok etmeye cesaret edemesin. Eden bulur, arayan kavuşur gibi dinimizin, geleneğimizin temelini anlatan sözler, günlük konuşmalarımızın bir parçası olsun.

Bu üçü, şeair-i İslam, Anadolu toprağına kök salmaktır. Moğollar veya başka düşman tarafından işgal edilse bile... Bu toprakların bizim olarak kalmasıdır. Bu üçlü... Müslüman Oğuz boylarının tekrar Anadolu'ya sahip olmasını, Kıyamet'e kadar Son Kale kalmasını temin eder. Bu üçlüyü sen evlatlarına, onlar da evlatlarına

vasiyet etsin."

Konuşmaktan iyice halsiz düşen İbn-i Arabi hazretleri, "Ben hakkımı helal ettim, siz de helal edin. Son yolculuğum için beni yalnız bırakın" dediğinde... Dışardan koyun sesleri geldi. Sual etti ki "Koyun sesleri mi" diye... Evet cevabını alınca... Ertuğrul Gazi'nin elini, Endülüs'ten Anadolu'ya yolunu damar damar gösteren, bir kemik kalmış ellerle tuttu.

"Beyim... Rivegeri hazretlerinin sana söylediği Peygamber Efendimizin, (Hepiniz çobansınız ve sürünüzden mesulsünüz), (Sultan, yeryüzünde Allahü teâlânın adaletini yerine getiricidir. Bütün mazlumlar ona sığınır) hadis-i şeriflerini sakın unutma, neslinin de unutmamasını sağla. Bunun için yüzüğündeki 'ubeyd'in yanına bir de 'çoban' yaz.

Bu iki hadis-i şerif ve iki söz, sultanın vazifesini en güzel şekilde anlatır.

Moğolların Bağdat'ı yakıp yıktıkları zaman...Son oğlunun doğuşundan uzun seneler sonra bir oğlun olur. Bize bildirilen o ki müjdelenen devleti kuracak odur. Hazret-i Osman'ın... Atan Kuçi Bey tarafından kendisine Kayı damgalı kılıç hediye edildiğinde... Kayı Boyu için dua ettiği söylenir.

Gönlümüze doğan o ki... Neslinizden gelenlerden... Sultan diye nam alan birincisine Konstantiniyye'nin fethi, ikincisine halifelik, üçüncüsüne de devletin zirveye ulaşması nasip olur. Duam odur ki... Neslinden gelenlere, ikinci hadis-i şerifi saraylarının giriş kapılarına yazmak, yeryüzünü adaletle şenlendirmek nasip olur."

Ertuğrul Bey, baştan ayağa titredi. Ona anlatılmıştı ki... Kılıcı getiren Kayı Boyu elçisinin, Altın Yay ve Oğuz Kağan ile ilgili anlattıkları hazret-i Osman'ın çok hoşuna gitmiş. Oğuz Kağan ile Kur'ân-ı kerimde bahsedilen Zülkarneyn aleyhisselamın ne kadar çok birbirine benzediğini fark etmiş. O'nun Anatolia'yı neslinden gelenlere vasiyet etmesi karşısında çok şaşırmıştı. Çünkü, Anatolia'nın ne kadar önemli bir yer olduğunu, Peygamber

Efendimizin fethini müjdelediği Konstantiniyye'nin bu kara parçasının en batısında yer aldığını iyi biliyordu.

Bütün bu anlatılanlar ve bildikleri sonrası... Kur'ân-ı kerimde, Maide sûresi 54. ve Enbiya sûresi 105. âyet-i kerimelerinde bahsedilen kavmin, Oğuz Türkleri olduğu gönlüne düşmüş. Kayı Boyu devlet kurarsa, bu devletle birlikte kendi şanının Kıyamet'e kadar yaşaması için dua etmiş. Bu sebeple, hazreti Osman radıyallahü anh... Anadolu ile Oğuz Türkünün buluşmasını kolaylaştıracak fetihlere niyet etmiş. Türkistan ile Anadolu arasındaki diyarları fethetmişti. Bu ikisinin buluşmasının, Konstantiniyye'nin fethini getireceğini, Anadolu'nun İslam'ın son kalesi olacağını hissetmişti.

Endülüs'te doğup Anadolu'ya gelen... Kırk sene Anadolu'nun Son Kale olması için gayret eden, kırk pınara işaret eden... Geride yüzlerce eser bırakan İbn-i Arabi, elveda dedi. Hicri 22 Rebîülâhir 638'de... 10 Kasım 1240 tarihinde... Dımaşk'ta (Şam) Benî Zekîlerin evinde vefat etti... Kasiyûn dağı eteğindeki Sâlihiye semtinde bulunan Kadı Muhyiddin İbn-üz-Zekî ailesinin kabristanına defnedildi.

* * *

1258 yılıydı... Söğüt'te... Bir baba... Bebek ağlamasıyla meydana gelen seslerin en güzelini duymayı bekliyordu. Geldi, beklenen ses ıngaa diye... Ama kötülere meydan okuyan bir yiğit feryadı mı yoksa dünyalar güzelinin baba deyişi mi, belli değildi. Gözler, doğum odasının kapısındaydı.

Kapı açıldı, ebe kadın çıktı. Yüzünde doğum yorgunluğu vardı. Ertuğrul Beyi görünce yüzünde güller açtı.

"Müjde beyim. Bir oğlunuz oldu."

Ertuğrul Gazi, elhamdülillah deyip Şükür secdesine kapandı. Secdeden kalktı. Lohusa odası kapısına yürüdü. Ebe kadın önünü kesti.

"Dur, beyim. İçerisi hazır değil. Hazır olunca haber veririm."

Ertuğrul Gazi, boyun büktü. Gönlünden diline Mehmed ismi yükseldi. Sanki kalbi "Mehmed! Mehmed!" diye atıyordu. Mevlânâ hazretleri Mehmed isminin esrarını açıklayınca, doğacak ilk çocuğuna bu ismi koymaya karar vermişti.

Mevlânâ, "Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerimde... Bütün peygamberlere aleyhimüsselam ismiyle hitap ederken... Muhammed aleyhisselama ismiyle hitap etmemiş. Bizim evlatlarımızı, O'nun ismiyle, Muhammed diye çağırmamız edebe aykırı gözükür. Muhammed yerine Mehmed diyelim. Gönlümüze doğan o ki... Gün gelir... Mehmed ismi, imanını, memleketini savunan yiğitlerimize de isim olur. Mehmetçik diye çağrılır" demişti. O zaman, Mehmed ismine sevdalanmıştı.

İşte... Gördüğü rüya üzerine...Abdülaziz Müstevli hazretlerinin verdiği müjde gerçekleşmiş. Bir erkek çocuğu olmuştu. Diğer müjdesi de gerçekleşecek miydi? "Onun soyundan gelecekler bütün yeryüzüne hükmedecekler" demişti.

Nice evlat ve torun sahibi olan koca Ertuğrul Gazi... İlk doğum gibi yerinde duramıyordu.

Kapı açıldı. Sanki açılan kapı değil, yedi kat göğü yakın eyleyen bir merdivendi. Kulakları ebe kadından gelecek "Buyur beyim" sesindeydi. Ses geldi. İçeri girdi, üç mum yanıyor. Halime hatun yatıyordu. Sağ kolu üzerindeydi. Onun için dünyanın en mübarek varlığı... Beyinin içeri girdiğini gören Halime Hatun "Beyim" deyip kalkmak için davrandı. Ertuğrul Gazi hemen yanına diz çöktü.

"Dur, bre Hatun! Kıpırdama yerinden... Öyle bir güzellik yaşattın ki bana... Gökten yıldızları toplasam, başına taç eylesem yine az... Sen ayağa kalkmayacaksın... Bundan sonra... Ertuğrul Bey dahil... Herkes senin için ayağa kalkacak."

Halime Hatun şaşırdı. Hiçbir doğumda Ertuğrul Bey böyle konuşmamıştı, ilk doğum dahil... Bu hal neyin nesiydi?

Ertuğrul Gazi'nin elleri annesinin kolunda yatana giderken, utandı. Anneye doğru uzandı. "Allahü teâlâ razı olsun, iki cihanda aziz etsin" diyerek alnından öptü. Sonra... Hasretle yolunu

gözlediğine baktı. İnanılmazdı. Babasına bakıyordu. Kara gözler, simsiyah kaşlar ve saçlarıyla... Eğildi, Besmele ile kucağına aldı. Bütün kâinatı kucakladığını hissetti. Başını minicik göğsüne yasladı, kokladı, Cennet kokusunu duydu. "Devletli oğlum benim. Sultanım" dedi. Halime Hatun, duyduklarıyla şaşkına döndü.

Bu doğumla bu kadar çok sevinen yalnızca Ertuğrul Gazi değildi... Bağdat katliamıyla iyice kararan Yeryüzü de sevindi, tekrar ümitlendi. Bu ümitle bağrından nice çiçekler açtı.

Ertuğrul Gazi, evladını devletli oğlum benim diye severken... Emanet edildiği devlet tarihe karışınca... Mukaddes emanetler, Bağdat'ın çok, çok güneyindeki bir kabileye emanet ediliyordu.

Mahmud İncirfagnevi hazretleri ikaz etmiş. "Mukaddes emanetlere ve Halifeliğe şu anda sahip çıkabilecek en güçlü devlet, Mısır'daki Kölemenler... Ama orada taht kavgası devam eder. Çölde bize bağlı bir kabile var. Şimdilik orada muhafaza edilsin. Sonra Mısır'a gider... Oradan inşâallah Konstantiniyye'ye..." demişti. Bu deyişle de Sarı Saltuk tepeden tırnağa titremişti.

Emanetleri teslim eden Sarı Saltuk, yönünü hemen Anadolu'ya, Söğüt'e çevirdi. Anlamadığı bir şey onu Söğüt'e doğru çekiyordu. Arada aşılması çok zaman alan mesafe vardı. Yönünü Buhara'ya çevirdi. "Medet, himmet ey hocam" dedi. Yola koyuldu.

Sarı Saltuk, mesafeleri bir an önce aşmak için gayret ederken ve hocasının himmetiyle aşarken... Söğüt'te... Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin ta Ahlat'tan atıp da söğütten okunu düşürdüğü diyarda... Söğütten okun toprağa saplanıp yeşerdiği yerde... Ulu bir Söğüt olup mazlumları gölgelendirdiği mekânda... Türk-Rum çocuklar birlikte koşuyorlardı... "Koşun! Koşun! Ertuğrul Beyin şöleni var. Şölende un helvası var, kavurma da var!" diye bağırarak...

Gülümsedi, çocukların koşturmasını görüp, şölen var diye coşkuyla bağırmasını işitince... Bu işitmeyle gönlü müjdelere kanatlandı.

"Çocuklar. Şölenin, hükümdar ziyafeti manasına geldiğini biliyorlar mıydı? Bilmeden... İsim bekleyen bebeğin, hükümdar

olacağına mı işaret ediyorlardı"

Anadolu'ya Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin en güzel hediyesi... Edebi, ilmi, her haliyle gönüller fetheden Edebiâli... Dünyaları lokmalar üzerine kurulu çocukların arasından geçti. Bey konağına doğru yürüdü.

Ertuğrul Gazi, gönlünde Mehmed sesleriyle şölen yerinde koşturup duruyordu. Henüz Mehmed diyemediği çocuğu için dillere destan bir şölen vermişti. İki akika kurbanıyla birlikte daha nice boğa kesmiş... Müslüman-Hristiyan ayırmadan bütün Söğüt ahalisini davet etmişti. Kızarmış etler fetir ekmeklerine sarılarak ikram ediliyor, tabak tabak keşkek, kavurma dağıtılıyordu.

Kayının kara yağız delikanlıları, güreşiyor, at yarıştırıyor, oklarını hedefe gönderiyor. Kılıç kalkanla savaş oyunlarının en güzelini gösteriyordu.

Aşk içinde yanan baba Ertuğrul Gazi, bebeğin saçlarını tıraş ettirmiş, ağırlığınca altın sadaka vermişti. Şimdi, ismini vermek için bekliyordu.

Şeyh Edebiâli, "Bekleyelim. İbn-i Arabi hazretleri, isim koymakta acele etmeyin, diye tembih etmişti. Bu sebepten... Hiç olmazsa yedinci günün dolmasını bekleyelim" dedi.

Mevlânâ'nın ilk Mehmed ismini koymasında sonra... Muhammed ismini saygı gösterememekten korkan Anadolu Türkü... Erkek evlatlarına büyük bir coşkuyla Mehmed ismini vermişti. Anadolu'nun her yeri, Söğüt, Mehmed ismiyle inliyordu. Ertuğrul Gazi, bu Mehmedlerin arasında kendi Mehmed'inin de bulunmasını istiyordu. Şölen biter bitmez, Edebiâli'ye ismini koyduracaktı.

İkindi sonrasıydı, şenlik sona ermişti. Edebiâli ve Ertuğrul Gazi, uzakları yakın eyleme gayretindeki ayrılmaz iki dost... İsmini bekleyen bebeğin başındaydılar. Ertuğrul Gazi'ye Edebiâli işi biraz yavaştan alıyor gibi geldi.

"Hocam! Lütfen! Şu bebeği beşiğinden al da ismini koy. Ben de

şöyle Mehmed diye öyle bir naralanayım ki... Yedi kat göktekiler duysun."

Edebiâli gülümsedi. Kara gözlü, kara kaşlı yiğidi kucağına aldı. Ertuğrul Bey'e "Bunun ismini Osman koyalım" dememek için kendini zor tuttu. Ağzını ezan okumak için sağ kulağına yaklaştırdığı anda... Kapı vuruldu. Gir izniyle birlikte kapıdaki nöbetçi alp gözüktü.

"Beyim. Sarı Saltuk geldi. Huzurunuza çıkmak ister."

Ertuğrul Gazi'nin gelsin buyruğuyla birlikte... Sarı Saltuk bir dağ heybetiyle içeri girdi. Şeyh Edebiâli, Sarı Saltuk'la birlikte "Osman" isminin de girdiğini görür gibi oldu.

Ertuğrul Gazi, Saltuk'u bu kadar yakın zamanda görmenin şaşkınlığındaydı.

"Bre Saltuk! Bağdat'a gitmedin mi? Kutsal emanetleri kime bıraktın?"

Saltuk boyun büktü. "Gittim, beyim" dedi. Ertuğrul Gazi, sevgi ve hayranlıkla bakarak güldü.

"Ne zaman gittin? Ne zaman döndün? Altı ayda aşılmaz bu mesafeleri ne zaman aştın? Bir işitiriz ki Kırım'da Berke'nin yanındasın... Bir duyarız ki Buhara'da, Konya'dasın. Kahire'de Baybars ile berabersin... Demek ki hakkında söylenen efsaneler hep gerçekmiş... Sır atında mı? Yoksa seni yetiştirenlerde mi? Seni bizlere ihsan eden Ârif-i Rivegeri, Mahmud İncirfagnevi, İbn-i Arabi hazretlerinde mi?"

Rivayet edildi ki... İbn-i Arabi hazretleri, Sarı Saltuk'a öğretmişti... Kitaplarında yazan ve yazmayan nice sırları, geleceğe ait gönlüne doğanları... Ona bildirilenleri ve hazret-i Ali'den gelen cifr bilgisiyle öğrendiklerini, Cinlere hâkim olma ilmini... Onu yetiştirerek evliyalık derecelerine kavuşturmuştu.

Sarı Saltuk... O heybetli yiğit... Kıpkırmızı kesildi... Sırrı nasıl söylesindi, nasıl anlatsındı... O zaman sır olmaktan çıkar, verilen vazifeleri yapamazdı... Bu da ihanet gibi gaflet olurdu... Ne desin ne

söylesin bilemedi... İmdadına Şeyh Edebiâli yetişti.

"Saltuk'um hele anlat. Neler oldu, neler gördün?"

Bağdat'ta yaşananları... Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin mektubunu, yerine ulaştırılmasını... Seyyid Kasım hazretlerinin hicretini, kutsal emanetlerin çölde bir kabileye bırakılışını anlattı.

Bağdat'ta yaşananları işitince... Ertuğrul Gazi öyle vuruldu ki... Diz üstü çöktü... Edebiâli'nin kucağındaki çocuğuna baktı... Sarsıla, sarsıla ağlamaya başladı. Bağdat'da öldürülenler çocuklar öz çocukları, ırzına geçilenler, esir edilenler en yakınları, yıkılan, yakılan diyar öz yurdu gibi... Yıkıldı, yüreği yandı. Ellerini açtı, kollarını kaldırabildiğince kaldırdı, gözlerini yumdu.

"Ey sonsuz güç, kudret, merhamet, hikmet sahibi yüce Allah'ım. Bilirim... Bu zulümler; mazlumlar için en büyük hediyen, ihsanın... Zalimler için de en büyük cezan... Ama ya bizler... Bu zulümlere mâni olması gerekenler... Bizim halimiz ne olacak?

Sana söz veririm yâ Rabbî! Bu zulümlerin... İmtihan meydanı kıldığın yeryüzünde bir daha yaşanmaması için... Gecemi gündüzüme katacağım... Neslimden gelenlerin de aynı şeyi yapması için... Vasiyet edeceğim... Etmekle kalmayıp bunu sağlayacak nizamı yardımınla kurmaya çalışacağım... Bunun başarılması için... Kılıç, Kalem ve Könlün bir olması, Altın Yayı meydana getirmesi, Anadolu'nun Son Kale olması, Kıyamet'e kadar böyle kalması, mazlumların, sahih itikadın sığınağı olması için gayret edeceğim. Bunları temsil eden küreşlerin başlaması için çok çalışacağım. Söz yâ Rabbî, söz... "

Dedi, secdeye kapandı... Uzun müddet secdede kaldı, dua etti. Ama Saltuk ve Edebiâli ne dediğini duyamadılar, bu hâl ile titrediler ve âmin dediler.

Secdeden başını kaldırdı. Ayağa kalktı, ulu çınarın secdeden doğruluşu gibi... Uzun uzun Sarı Saltuk'a baktı.

"Kılıcı gördün mü? Ecdadım Kuçi Beyin, hazret-i Osman'a hediye ettiği söylenen kılıcı?"

Saltuk şaşırdı. Kılıçtan bahsetmeyi unutmuştu. Telaş içinde cevap verdi.

"Beyim. Gördüm. Elime aldım. Üzerindeki Kayı boyu damgasını doya doya öptüm. Gizlice alıp size getirmek gönlüme düştü. Sonra... Bunun Kayı boyuna yakışmayacağını... Kayı boyuna yakışanın, bu kılıcı, diğer emanetlerle birlikte... Bileğinin hakkıyla Konstantiniyye'ye getirmek olduğunu düşündüm."

Ertuğrul Gazi, çok heyecanlandı.

"Kılıcı gördün ha? Bu bir efsane değilmiş öyle mi? Çok sevindim. İyi düşünmüşsün. Bize yakışanı, onu diğer mukaddes emanetlerle birlikte Konstantiniyye'ye getirmektir."

Dedi, ama gönlüne bir ateş düştü. İbn-i Arabi'nin ölüm döşeğinde, kendisine söyledikleri aklına geldi.

"Moğolların Bağdat'ı yakıp yıktıkları zaman... Son oğlunun doğuşundan uzun seneler sonra... Bir oğlun olur, ismini koyarken acele etme, bekle... Bize bildirilen o ki müjdelenen devleti kuracak odur. Hazret-i Osman'ın, Kayı Boyu için dua ettiği söylenir... Kendi adının bu devletle yaşaması için... Atan Kuçi Bey tarafından kendisine Kayı damgalı kılıç hediye edildiğinde."

Evet... Bağdat, yakılıp yıkıldığı zaman bir oğlu olmuştu. Kayı damgalı kılıncın gerçekte var olduğunu haber almıştı. Öyleyse... Hazret-i Osman'ın söylediği denilenler de doğruydu. Kayı Boyu devlet kurarsa, bu devletle birlikte kendi şanının, isminin Kıyamet'e kadar yaşaması için dua ettiği söylenmişti.

Onun ismi nasıl yaşardı? İsmini koymakta acele etmemesi söylenen oğluna... "Osman" ismini koymakla. Allah, dedi. Edebiâli'ye döndü.

"Osman olacak... Oğlumun ismi Osman olacak... İnşâallah, onun ismi, hazret-i Osman'ın ismiyle Kıyamet'e kadar yaşayacak."

Gözyaşları içindeki Sarı Saltuk, Ertuğrul Gazi'nin eline sarıldı. "Müjdeler olsun Beyim" dedi. Şaşırdı.

"Ne müjdesi Saltuk"

"Beyim. İbn-i Arabi hazretlerinin bir kitabı var. Senin soyunda gelenlerin kuracağı devleti anlatan... İsmi de "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye..." İbn-i Arabi hazretleri, bir evladına Osman ismi koyuncaya kadar Ertuğrul Beyin bu kitaptan haberi olmayacak. Bu ismi koyduktan sonra açıklayabilirsiniz, demişti."

Ertuğrul Gazi, büyük bir coşkuyla Edebiâli'ye seslendi.

"Haydi bre hocam! Ne beklersin? Oğlumu, Osman ismine, beni Osman'ın babası olma güzelliğine kavuştur. İkimizi de Osman ismiyle şereflendir."

Edebiâli, Ertuğrul Gazi ve Sarı Saltuk'a, sonra da kucağında isim bekleyen bebeğe baktı. Yaklaşık elli yıl önce... Üçünün yolları bir olmuştu. Buhara'da, Ârif-i Rivegeri hazretlerinin huzurunda kesişmişti. Şimdi ise Söğüt'te yine birdiler. İsim için bekleyen bebeğin başındaydılar. Aynı gaye, aynı hedef için... Şükretti...

Önce sağ kulağına ezan, sonra sol kulağına ikamet okudu ve seslendi.

"Yâ Osman! Yâ Osman! Yâ Osman!"

Etraflarındaki her şeyin yâ Osman diye figan ettiğini, bu seslerin dalga dalga, yeryüzü ve gökyüzüne yayıldığını, her zerreye ulaştığını hissettiler.

Oku diyen Ertuğrul Gazi, okuyan Şeyh Edebiâli, işaret eden hazret-i Osman, İbn-i Arabi, Ârif-i Rivegeri ve Mahmud İncirfagnevi olursa... Arş'a, zamanı bir edip Kıyamet gününe de ulaşırdı.

Kara Osman'ım diye seviyordu. Kara; siyah, sağlam, dayanıklı, yiğit demekti. Kara; ermeydanı yeryüzünün, su dışındaki kısmına deniyordu. İnsanın doğduğu, yaşadığı, öldüğü ve bedeninin emanet edildiği mekandı... İnsanın yaratıldığı toprak, karanın hayat kaynağı idi... Aşkın timsali idi. O toprak ki... Evliyalara beden olup, ebedi aşka kavuşmak için ağlıyor. Gözyaşları pınar olup akıyordu.

Ertuğrul Bey, bütün bu güzellikleri ve temsilini, Kara Osman'da görüyordu. Bu sebepten onu Kara Osman'ım diye seviyordu.

Kara kaşlı, kara gözlü ve kara saçlı Osman... Babası Ertuğrul Gazi'nin "Kara Osman'ım, devletlü oğlum" diye sevdiği bebek... O... Günbegün büyüyordu... Ama nâmı... O, çok hızlı büyüyor, şehirler aşıyor, ülkelere, kıtalara ulaşıyordu. O'na Osman isminin verildiği Avrupa kıtasındaki Papaya anında bildirilmiş... Papa da kızgınlıktan külahını yere vurmuş... "Osman, on yaşına ulaşmamalı" demişti.

Evet... Osman'ın şanı çok hızlı yayılıyordu.

Buhara'da Mahmud İncirfagnevi, Anadolu'da Sarı Saltuk, Şeyh Edebiâli, Ahi Evran, Sadreddin Konevi, bunların talebeleri ve sözlerini dinleyenler... Tüm Ahiler, baciyan... Aynı şeyi söylüyor, aynı şeyi anlatıyorlar. Bütün Anadolu'yu, Ertuğrul oğlu Kara Osman'a hazırlıyorlardı.

Anlatıyorlardı...

Ertuğrul Gazi ve nesli hakkında... İbn-i Arabi, Ârif-i Rivegeri, Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin ve Abdülaziz Müstevfi'nin müjdelerini... Onlar eliyle Konstantiniyye'nin feth edileceğini... Temsili güreşlerin başlatılacağını, Anadolu merkezli cihan devleti kurulacağını, Anadolu'nun Son Kale kılınacağını... Bu Kalenin, Kıyamet'e kadar doğru itikadın, adaletin, hakkın, mazlumların sığınağı olarak devam edeceğini...

Hazret-i Osman'ın kılıcındaki Kayı boyu damgasını, hazret-i

Osman'ın Kayı boyu için duasını... Osman'a Osman isminin nasıl koyulduğunu...

İbn-i Arabi'nin Osmanlı Devleti'ni müjdeleyen "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" kitabındaki müjdeleri... Bu kitabın; Osman doğmazdan yirmi sene önce yazıldığını...

Mahmud İncirfagnevihazretlerinin okunun Söğüt'e düşmesini ve burada yeşermesini...

Maide sûresi 54. âyetinin Türkleri, Enbiya sûresi 105. âyet-i kerimesinin ise Ertuğrul Gazi neslini, onlar tarafından kurulacak cihan devletini işaret ettiğini...

Türkmen obaları arasında durmadan, anlatıyorlar. Destanlara destan, efsanelere efsane, rüyalara rüyalar katıyorlardı.

Ertuğrul Gazi üç alpine, nöbetleşerek, gece gündüz Osman'ın takip vazifesini vermiş. "Mutlaka ve mutlaka üçünüzden birinin gözü, Osman'ın üzerinde olacak. Papalığın evladıma zarar vermesinden korkarım " demişti.

Doğumundan hemen sonra isim koyması için onu Şeyh Edebiâli'nin eline vermiş... Osman diye seslenildikten, yedi kat gök dinledikten sonra... "Hocam... Evladım size teslim... Onun ve neslinden gelenlerin müjdelenen işleri yapması için... Ne gerekirse söyleyeceksin... Biz de yerine getireceğiz. Kara Osman'ım, Altın Yayı, İbn-i Arabi hazretlerinin Tahta Kılıncını, çoban ve kulcağız yazan yüzüğü, akması beklenen kırk pınarı ve bunların taşıdığı manayı iyi bellesin" diye arz etmişti.

Osman, büyüyor... Şöhreti, namı ise Altın Yay ile fırlatılan Gümüş Oklar gibi uçuyordu.

Kayı boyu da uçmuştu. Yıllarca süren 7 bin kilometrelik hicret... Söğüt'te, nice hicretlere başlangıç olmak üzere son bulmuş. Ulu çınarın tohumu bu bereketli toprağa atılmıştı.

Bağdat'ın Moğollar tarafından alındığı, sekizyüzbin Müslümanın katledildiği... Seyyid Hâcı Kâsım-ı Bağdâdî'nin emir ve izinle hicret yoluna düştüğü... Anadolu Selçuklu Devletinin

Moğolların elinde oyuncak olduğu... Ahmet Yesevi hazretlerinin halifesi Hâkim Atanının halifesi Zengi Ata'nın vefat ettiği... Mevlânâ hazretlerinin Mesnevi'yi yazmaya başladığı yılda... Öyle Mesnevi ki... Her beyti... Anadolu'da Moğol baskısıyla bunalan Oğuz Türküne dayanma, mücadele, daha büyük hedeflere yürüme, başa gelenlerin arkasındaki esrarı, yüce Mevlâ'nın hikmetini anlama gücü veriyordu.

Türkistan'da başlayıp Amu Derya geçilerek geri dönülmez olan hicret... Merv, Ahlat, Erzincan ve Halep yolunu takip etmiş... Osman ismi verilen çocuğun dünyaya gözlerini açması, doğum sonrası ilk ağlaması, narasıyla Yeryüzünü şenlendirmesiyle son bulmuştu. Üç kıtaya uzanacak hicretleri başlatması ümidiyle...

Rivayet edildi ki... Zamanı bilenler, zamanın sahipleri haberi verdiler. Gönlü ebedi güzelliklere açık olanlar... 7 bin kilometre sonra son bulan hicretin, Osman'ın ağlamasının, nice bin güzelliğin, yeni hicretlerin, insanlığın gülmesine sebep olacak yeni doğumların habercisi olduğunu söylediler.

Kara Osman'ın ilk narasıyla yedi kat göğü titrettiği anda... Mesnevi'yi, bişnev (dinle) diye başladı yazmaya... Kimden? Tabii ki neyden? Yâni insan-ı kâmilden... Kendinden söylemeyenden... Nakledenden... Gelen nefesi, sözü aynen iletenden...

Hocası Şemseddin'in hasretiyle kavrulan, Moğol zulmüyle inleyen Türkmenlerle kahrolan Mevlânâ... "Dinle! Farkında ol! Yenidoğan bebeğin ağlaması ne söyler? Bebek niçin ağlar? İmtihan meydanı yeryüzüne geldiği için mi? İmtihanı kazanamamak korkusundan mı? Bunu düşün ve ibret al? En kıymetli sermayen ömrünün bir nefesini dahi Hakk'ın rızası dışında geçirmemeye gayret et. Bu çetin yolda... Sonu ebedi saadet veya felaket olan imtihanı kazanmam için bu satırları yazıyorum. Dikkatle oku!" dedi.

Başlangıcı 18 beyit yazdı. Onsekiz bin âleme işaret ederek. Bu beyitlerde... Neleri anlattı? Bişnev'in be harfiyle... Besmeleye, yaratılışın, hakikat-i Muhammediyye ile başladığına işaret etti.

"Kâmil insan, mutlak anlamda birdir, o da Muhammed aleyhisselamdır. Diğer peygamberler ve veliler... Dereceleri ne

olursa olsun, ondan aldıkları ölçüde insan-ı kâmildir. Ney, insan-ı kâmildir, mutlak hakikati söyler." buyurdu.

Kara Osman'ın bebek ağlamasıyla naralandığını, var oluş sebebini bildirdiği, Mevlânâ'nın Mesnevisini yazmaya başlayıp "Dinle neyden" dediği, Hacı Seyyid Kasım ve sevenlerinin Anadolu üzerinde yürüdüğü günlerde...

1258 Bağdat seferinden sonra Hülagû, Anadolu'daki Moğol kuvvetlerinin başı Baycu'yu öldürttü... Yerine Alıncak Noyan'ı getirdi. Baycu öldü, ama oğulları ve onun izinde Moğollar Anadolu'da kalmaya devam ettiler.

Baycu döneminden itibaren... Moğol askerlerinin aileleriyle birlikte Anadolu'ya gelip burada yerleşmeleri, huzuru kaçırdı. Doğu, Güneydoğu ve Orta Anadolu'nun doğu bölgelerindeki Türkmenler tedirgin oldu. Bir kısmı kuzeyde ve güneyde dağlık bölgelere çekildi. Asıl önemli kısmı ise Bizans sınırlarına doğru göç etti.

Türkmenler, çoğunlukla Batıya doğru giderken ve bu gidiş Bizans sınırındaki Türkmen nüfusunu kuvvetlendirirken...

Hülagu katliamından kaçan Abbasiler, seyyidler, Eshab-ı kirâm torunları da Batıya göç ediyorlar, Güneydoğu Anadolu'ya yerleşiyorlardı.

Yeni vatan, Kıyamet'e kadar Türk yurdu kalacak vatan diye Anadolu'ya gelen Oğuz boyları, Türkmenler... Ümitsizdi, kendilerini çaresiz hissediyorlardı Moğol karşısında... Anadolu istila edilmiş, Selçuklu Devleti Moğol'un elinde oyuncak olmuştu.

Ne yapacaklarını, nasıl hareket edeceklerini bilemiyorlardı. Silahlı mücadele mi etsinler, yoksa Konya'da olduğu gibi bütün mal varlıklarını verip boyun mu eğsinlerdi?

Konya'da... Mevlânâ hazretleri araya girmiş, şehir talan edilmekten, insanlar öldürülmekten kurtulmuş... Ancak bütün mal varlıkları, zulme, düşmana, haksızlığa dur deyiş halleri gitmiş, boyunları tam manasıyla bükülmüştü. Utancından kimse kimsenin

yüzüne bakamıyordu. "Keşke şehit olsaydık da bu halleri görmeseydik" diyorlar. Moğol ile savaşmaya mâni oldu diyerek Mevlânâhazretlerine kızıyorlardı.

Sonra Bağdat'ın halini düşünüyorlar, biraz olsun teselli buluyorlar. "Bağdat'ta olduğu gibi yüzbinlerce kişi öldürülse, namuslar kirletilse, şehir yerle bir edilse daha mı iyi olacaktı?" diye sual ediyorlar. Mevlânâ Celaleddin Rumi hazretlerine hak veriyorlardı.

Veriyorlardı ama... Yine de Moğol karşısında boynu bükük kalmayı, onların hakaretlerini bir türlü kabullenemiyor. Kılıca sarılmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Tutamayanlar ise katlediliyordu. Bu durumu görenler, kahroluyor, çare, çare diye feryat ediyorlardı.

Mevlânâ, Sadreddin Konevi, Ahi Evran, ahiler, Sarı Saltuk, Edebiâli, diğer gönül sultanları ve âlimler... Könül ve Kalem... Türkmenlerin, kılıç ehli kimselerin arasına karışmışlar... Anlatmaya çalışıyorlardı...

Moğol belasının niçin geldiğini, nasıl gideceğini... Hazret-i Osman'ın Kayı damgalı kılıcını... Ertuğrul Bey ve nesli için verilen müjdeleri... Kara Osman'ı... Sahip olunan güzellikleri, vatanı elde tutmak, üç düşmana karşı savaşabilmek için güçlü olmanın temsil edileceği güreşleri... Bu güreşlerin yapılacağı kırk pınarı... Bunların manasını... Konstantiniyye'nin fethedileceğini, Anadolu'nun Son Kale kılınacağını... Yeryüzünün bir imtihan meydanı olduğunu... Herkesin bulunduğu zaman ve mekânda, sahip olduğu nimetlerle imtihan edileceğini... Asıl hedefin; son nefeste iman ile gitmek olduğunu...

"Ummâlüküm a'mâlüküm (Amelleriniz, işleriniz; âmilleriniz, âmirlerinizdir)" hadis-i şerifini açıklıyorlar. Yani; yapdığınız amellere göre idâre edilirsiniz. Amelleriniz neyse âmirleriniz odur. "Başımıza bu gelenlerin hepsi amellerimiz, kötü işlerimiz sebebiyledir. Allahü teâlâ kuluna zulmetmez. Bu zulmü hak etmeyenler varsa, onların ahirette dereceleri yüksek olacak, Allahü teâlânın ihsanına kavuşacaklardır. Başımızdaki idarecilerimizin

düzelmesi, Moğol'un defolup gitmesi için...Bizim kendimizi düzeltmemiz gereklidir. Başa gelen her şey Allahü teâlânın takdiri, yaratmasıyladır. Geleni gönderilen bilelim.

İslâmiyet'i öyle yaşayalım ki... Bizi öldürmeye gelen bizde dirilsin. Moğol İmparatorluğu'ndan ayrılan Altınordu ve Çağatay devletlerinde başta prensler olmak üzere çok sayıda Moğol müslüman oldu. Altınordu devleti artık İslâmiyet'i savunan Müslüman bir devlettir. Aynı şey İlhanlılarda ve Anadolu'da da niçin olmasın." diyorlardı.

Nasreddin Hoca da bu zor zamanda çok anlamlı vazife yerine getiriyor... Söz ve hareketleriyle... Türkmen milletine tebessüm ettiriyor, güldürüyor... Moğollara ve diğer zorluklara karşı dayanma gücü veriyor. Nasreddin Hoca'nın fıkraları dilden dile gönülden gönüle söyleniyordu.

"Kazanın doğurduğuna inandın, öldüğüne niçin inanmazsın" fıkrası, hayat gerçeğini, hayatın acı ve sevinçle iç içe olduğunu... Katırının uçurumdan düşmesini anlatan "Uçmayı becerdin ama konmayı beceremedin" fıkrası, hayal ile gerçeğin çok farklılık gösterdiğini... "Parayı veren düdüğü çalar" fıkrası, her şeyin bir bedeli olduğunu... Daha nice fıkra da Ermeydanı Yeryüzünün bir imtihan meydanını olduğunu gülümseterek anlatıyor. Türkmenlere zorluklara dayanma gücü, hayat gerçeğini anlama imkânı veriyordu.

Bütün bu anlatılanlar ve yaşananlar... Anadolu'da bir ümit ışığının yanmasına sebep olmuş... Gün geçtikçe bu ışık kuvvetleniyordu. Bu ışık; Batı'yı, Bizans sınırını mesken tutmuş Kayı Boyu, Ertuğrul Gazi ve onu takip edeceği söylenen Kara Osman'dı... Kara Osman büyüdükçe, ümit de büyüyordu.

* * *

Baybars'ın Son Kale için yemin ettiği günlerde... Anadolu'da... Kalem, Könül ve Kılıç'ın konması gereken, ama son zamanlarda konamadığı diyarda... Konya'da... Bir kişi daha Son Kale diyordu... Son Kale için gerekeni yapamamaktan, Moğolların Son Kale'nin temellerini sarsmasından çok rahatsızdı.

Anadolu Selçuklu Sultanı II. İzzeddin, çok şey yapmak, Anadolu'yu Son Kale eyleyip Konstantiniyye'yi fethetmek istiyordu. Ama Moğol engelini aşmak için de bir şey yapamıyordu. Zafere götürecek sebepler konusunda kararsızdı. Kalem, Könül ve Kılıcı, Altın Yayı temsil edeni bulmayı, ona başvurmayı düşünemiyordu. Kendince çareler peşindeydi.

Altınordu Hakanı Berke ve Memlük Sultanı Baybars... Bu ikisinin Hülagu karşısındaki başarısı onu ümitlendiriyordu. "Ah onlarla birlikte hareket edip Moğolları Anadolu'dan bir atabilsem" diyordu.

Baybars'ın Moğollar karşısında başarısı, onu ümitlendirmiş, onunla ittifak çabasına girmişti. Anadolu'yu Moğol hakimiyetinden kurtarması karşılığında topraklarından bir kısmını verebileceğini belirterek Baybars'la anlaştı. Fakat gelişmeler tahmin ettiği gibi olmadı

Moğol... II. İzzeddin'in Konya yerine Antalya'da oturmasını uç Türkmenlerinin bir isyan hazırlığı olarak gördü. Alıncak'ın desteğiyle IV. Kılıç Arslan'ı Konya tahtına oturttu. Bütün hayalleri yıkılan İzzeddin Keykavus, gemiye binip Konstantiniyye'ye sığınmaktan başka bir çare bulamadı. Fethetmeyi düşündüğü şehre, canını kurtarmak için gitmişti.

Latinlerin 1204 yılında Dördüncü Haçlı Seferi ile işgal ettiği Konstantiniyye... İşgalden yeni kurtulmuş. Haçlıların Romanya adını verdiği devletin işgali, 57 yıl sürmüş. 25 Temmuz 1261 tarihinde... İznik İmparatoru VIII.Mihail, Konstantiniyye'ye Latinlerden geri almayı başarmıştı. Keykavus'un sığındığı İmparator buydu ve aynı zamanda onun dayısıydı.

Mihail, yeğeni Keykavus, ailesi ve beraberindekilerle yakından ilgilendi. Bizans sınırları içerisinde istedikleri gibi yaşamalarına imkân sağladı. Sultan ve ailesi Konstantiniyye'ye yerleştiler...

Ona destek verdikleri için Moğolların hedefinde olan Balıkesir tarafında bulunan Türkmenler ise... Sarı Saltuk'un arzusuyla... Karadeniz'in batı tarafında kalan Dobruca'ya(42) yerleşmek için harekete geçtiler... İmparator, Konstantiniyye üzerinden Avrupa

topraklarına geçmelerine müsaade etmedi. Birkaç bin Türkmenin tahtını sallayacağını mı düşünmüştü? Bulundukları yere daha yakın olan Dardanel Boğazı'na(43) doğru yola çıktılar.

Başlarında Ali Bahadır isimli Türkmen Beyi ve Sarı Saltuk vardı. Binlerce Türkmen, Bizans gemileriyle, Avrupa topraklarına geçti, Anadolu kılınamamış, hâlâ Anatolia diye anılan Bizans topraklarından geçerek...

Sarı Saltuk çok tedbirli davranmış... Ertuğrul Gaziye, Keykavus ile Moğollar arasındaki mücadeleye karışmamasını... Sultan Alâeddin'in mektubunda belirttiği gibi... Bizans topraklarının fethi için, Kılıç, Kalem ve Könül erbabını çoğaltarak hazırlığa devam etmesini söylemişti.

Gemiden inen, karaya ayak basan Sarı Saltuk, şükür secdesine kapandı. Karşı kıyıya, Anadolu kıyılarına baktı. Görür gibi oldu.Ertuğrul Gazi neslinin geçtiği yerden Avrupa topraklarına çıktığını, Avrupa içlerine dalga dalga yayıldığını...

Sarı Saltuk ve beraberindekiler Dobruca'ya doğru yürüdüler, Anadolu'nun devamı olup, Boğazlar ve Marmara ile Anadolu'dan ayrılan topraklar üzerinde... Aileleri ve sürüleriyle...

Onlardan önce yürüyen bir şey vardı, Sarı Saltuk'la ilgili efsaneler... Neler söylenmiyordu ki... Battal Gazi'nin neslinden olduğu, onun atı Aşkar'a bindiği... Dört mukaddes kitabı da bildiği, oniki lisan konuştuğu, tahta kılıçla savaştığı... Yanında sihirli bir kitap taşıdığı... Her şeyi bu kitaba göre yaptığı... Her zaman Hızır ile görüştüğü... Cinlere hükmettiği... İstediği zaman Hagia Sophia'da namaz kıldığı... Papaz kılığına girerek Hristiyanlara vaaz verdiği... Kendisine kılıç ve ok işlemediği... Daha niceleri(44)...

Yolculukları esnasında... Bizanslı tekfurlar, konaklamalarında yardımcı oluyordu. Çünkü, yanlarında İmparatorluk emri vardı.

Hadrianopolis'e(45) geldiklerinde... Sarı Saltuk rüyasında Peygamber Efendimizi sallallahü aleyhi ve sellemi gördü. Efendimiz, kendisine, "Hadrianus'u fethet. Burası dâr-ün-nasırdır

(yardım diyarıdır). Küffar elinde bırakma" diye buyurdu.(46)

Sarı Saltuk, mümkün olan en kısa zamanda bu diyarı fethetmeye yemin etti. Kuzeydoğu tarafındaki tepeden şehre baktı. Orada... Dünyada eşi benzeri olmayan dört minareli bir caminin yükseleceği, Altın Yayı temsil eden alperenlerin bu şehrin çayırlarında güreşeceği gönlüne doğdu. Uluğ Türk, bu şehrin isminin kurulmuş yay manasına geldiğini söylemişti. Kıpçak bozkırlarında... Kurulmuş yaya edrine dediklerini hatırladı. Hadrianus... Edrine... Gülümsedi... Demek ki... Türkmen ağzında, Hadrianus, Edrine diye söylenecekti... Bu şehri bir an önce fethedip temsili güreşleri başlatma isteğiyle yandı.

Sarı Saltuk ve beraberindekiler... Aylarca süren yolculuktan sonra Dobruca bölgesine ulaştılar. Hemen burasını yurt, mesken, huzur diyarı eylemek için çalışmaya, çadırlarını kurmaya başladılar.

Onlar... Dobruca'yı yurt eyleme gayretindeyken... Anadolu'yu yurt eyleyen Türkmenler üzerinde dayanılmaz bir Moğol zulmü hüküm sürüyordu... II. Keykavus hadisesi onları çıldırtmıştı. Türkmenlerin, özellikle de Türkmenleri ayakta tutan Ahilerin belini kırmak, silaha sarılamaz hale getirmek için her türlü zulme başvuruyorlardı.

Kısım 12

1262'nin sonbaharının son günleri... Sararan yaprakların dallarından düştüğü, toprağa kavuştuğu, göç yoluna koyulduğu günlerdi...

Anadolu Türkmeninin daraldığı... Moğol baskısıyla çok bunaldığı, mızıktığı(47), sıkıldığı, bu sıkıntıyla göç yollarına düştüğü, bebelerin bu yollarda mızmız ettiği günlerdi.

Domaniç yaylasında... Kocaman bir yaz geçmiş. Söğüt'e dönüş günleri yaklaşmıştı. Ama hiç dönmeyeceklermiş gibi... Yaylada hayat bütün hızıyla devam ediyordu. Çocuklara Kur'an-ı kerim, ilmihal bilgileri öğretiliyor... Gaziler, gençlere kılıç çalmasını, ok atmasını talim ettiriyor. Bacılar aba dokuyor, yağ-yoğurt yapıyor, koyun-kısrak sağıyorlardı.

Yaşlı kadınlar,ağırşakvekirmanile ip eğiriyor. Yetişkinler, tuluklara peynir basıyor, derilere yağ dolduruyordu.

Hayme Ana şöyle bir baktı... Domaniç'in, sonra da bütün Anadolu toprağının petek olup, bal ile doldurulduğunu, ilahi aşk ile kaynadığını görür gibi oldu. Gönlü inceldi... "Oğullarımız uzasın, dal budak salsın. Öyle çoğalalım ki... Çarşamba Yaylası bizi almasın. Yeni yaylalar, yurtlar kuralım. Sürümüz, yılkımız çayırlar doldursun. Oğullarımız dinimizden, töremizden ayrılmasın"diye duaya durdu.

Hafif rüzgâr esiyor, sarı sarı yapraklar uçuşuyordu. Yapraklar, göç yolundaki Türkmenleri hatırlattı... Moğol zulmü onları yerlerinden etmişti.

Oğlu Ertuğrul Gazi çok ölçülü hareket etmişti. Sultan Alâeddin'in dediklerini aynen tutmuş. Komşu tekfurlarla iyi geçinmiş, Moğollarla karşı karşıya gelmemeye gayret etmişti.

Bu savaşsız geçen günlerde... Kadın-erkek Kayı obasını ve çevresini maddi-manevi fetihlere hazırlamıştı, Edebiâli ile birlikte... Kılıç, Kalem ve Könül ehli kimselerin yetişmesi için çok gayret

etmişti. Âlimlere, dervişlere, sanat sahiplerine kapıları sonuna kadar açmıştı.

Duman içinde çalışmışlardı. "Duman içi" sözü aklına gelince gülümsedi. Bundan otuz yıl kadar önce... Yaylaya ilk geldiklerinde, ilk defa gördüklerinde... Yaylayı duman, sis içinde görmüşler, Ertuğrul Gazi "Ne güzel duman içinde" demiş... Dumaniçi yaylaya isim olmuş, ama sonra yörük ağzında söylene söylene Domaniç'e dönüşmüştü. Hakikaten de duman içinde olmanın faydasını görmüşler... Bizans ve Moğolları ürkütmeden bugünlere gelmişlerdi.

Yaylaya ilk defa çadırlarını kurduklarında... Çok duygulanmış... Gözyaşları içinde oğlu Ertuğrul Beye şu sözleri söylemişti.

"Hey oğul! Anayurttan ayrılalı yıllar geçti. Deli rüzgârlar önünde oradan oraya savrulduk. Beylik otağını kurduğumuz şu yaylalar... Artık son durağımız, son konağımız olsun. Oğuz'un yurtlarına diktiğimiz ağaçların kökleri kurumasın... Kara yerin derinliklerine, dalları gökyüzünün yüceliklerine uzansın.

Ak-boz atlara binip yağrı (düşman) üstüne yel gibi vardıkda... Kadir Allah gözü pek yiğitlerimizi korusun. Göğsü kaba yerli kara dağlar gibi duran erlerimiz ile kır çiçekleri gibi saf ve temiz, ak yüzlü, ela gözlü kızlarımız evlensin. Kutlu Kayı boyumuza gürbüz evlatlar versinler. Altın başlı otağlarımız Domaniç yaylasını bürüsün. Kayı'nın ve diğer bütün boyların oğullarını seninle bir tutarım. Onların hepsi soyumuz için Hakk'ın kutsal bir emaneti bilirim.

Oğul!

Boyundan, soyundan olsun olmasın, insanlara adil davran. Adaletten ayrılma ki... Hükmün altında yaşayanlar, birlik ve dirlik kazansın. Yurdunda, obanda herkes güvenle gezsin.

Ululuk isteyen töreden ayrılmasın.

Bu dünya bir oturma yeri değildir. Gelip gidilecek bir imtihan yeridir, ermeydanıdır. Yapacağın iyi ve doğru işlerle... İnsanların hizmetinde bulunursan dünyada ve ahirette güzel neticeler senin olur. Yüreğinden imanı, ağzından duayı, davranışlarında ihsanı

eksik etme. Bir de sabırlı ol ki... Ekşi koruk sabırla üzüm olur.

Oğul! Beylik; dermekle, ağalık vermek iledir. Sofranı ve keseni yoksullara açık tut."

Ertuğrul Gazi hakikatli bir yiğit çıkmıştı. Hem anasının hem de Sultan Alâeddin'in öğütlerini tutmuş. Kayı Boyunu fetihlere, devlete hazırlamış. "Bütün bu hazırlıklar Osman için... Fetih bayrağını o dalgalandıracak. Konstantiniyye'yi fethedecek devleti o kuracak" demişti.

"Devlet" sözünü hatırlamakla yüreği sancıdı. Devletsizliği görmüş, devletsiz olmanın acısını çok yaşamıştı. Bunun için... Sevdiklerine dua ederken... "Devletli olasın. Devletsiz kalmayasın. Sen de devlet gibi olasın. Mazlumları, garipleri koruyasın, sevindiresin" diye dua etmişti, seneler boyu... Bu sebeple "Devlet Ana" demişlerdi ona... "Keşke olabilseydim." içlenmesindeyken gözü, torunu Kara Osman'a gitti. Henüz dört yaşında olmasına rağmen, sekiz gibi gösteren, akılalmaz kuvvet, cesaret, zekâ ve maharetteki torununa... Babasının devlet kuracak dediği Kara Osman'a...

Ona sarılma ihtiyacıyla yandı. Onu sararsa hakikaten de Devlet Ana olacakmış ve bir daha saramayacakmış gibisine geldi. "Buraya gel, Kara Osman'ım" diye seslendi hem de kaç defa... Ama Osman'a duyuramadı. "Ok talimi yapanları seyreden Osman... Kulağının dibinde bağrılsa duymaz" dedi. Osman'ı koruyan alplerden biri Osman'ı getirdi. Kara Osman, çağrılmaktan hiç memnun değildi.

"Ama ebem(48)... Beni niçin çağırdın? Turgut Alp, bana ok talimi yaptıracaktı."

Hayme Ana, biraz uzağında duran torununu, kolundan tutup yanına çekti, kucakladı.

"Kara Osman'ım... Eben kokunu özledi. Şöyle doyasıya koklamak istedim"

Açıklama Kara Osman'ı tedirgin etmişti.

"Ebem. Ben bebe miyim? Artık alp oldum. Turgut alp böyle söyler"

Dört yaşındaki torununun sözleri karşısında titredi.

"Tabii ki bebe değilsin. Alpsin. Ama ben ihtiyarım. Yüz yaşına yaklaştım. Seni kucaklamak istedim. Bir daha kucaklamak kısmet olur mu bilemem. Bunun için çağırdım. Mızmız Çam gibi mızmızlanmak sana yakışmaz. Ebene sarıl"

Ebesinin sözleri hem sevindirdi, bebe değilsin, alpsin, demişti. Hem de üzdü, bir daha kucaklamak kısmet olur mu bilmem, demişti. Ebesine sarıldı.

"Ebem. Alp mızmızlanmaz, nara atar. Mızmız Çam da ne ola?"

İyice göğsüne bastırdı. Bir anda kalbi sancıdı, feryat etmemek için kendini zor tuttu.

"Hele Kara Osmanım, iyi dinle... Bu çamdan gelen bir sesi duyabilecek misin?"

"Çamdan mı?" diyerek dinledi. Bir müddet dikkat kesildi. "Mızzz, mızzz der ebem."

Saçlarını okşadı.

"Evet mızzzmızzz der. Mızmız şikayet ve sıkıntı sesidir. Bilmem ki bu ağaç neyi şikâyet eder? Sen de bebe iken mızzzmızzz der idin."

Hayret etti. "Ben de mi?" diye tepki gösterdi.

Güldü. "Sen de tabii... Bebeler, konuşamaz... Konuşamayınca da isteğini... Mızzzmızz diyerek ifade eder. Analar, ebeler... Hemen ne ister diye bakarlar, emzirirler, altını temizlerler... Osmanım... Bugünlerde... Herkes mızmız etmekte... Dağ-taş, yollara düşen Türkmenler... Bu çam ağacın ismini bilir misin?"

Boyun büktü, "Bilmem" dedi. Hayme Ana tebessüm etti.

"Mızmız Çamı veya Beşik Çamı deriz.(49) Bebelerin beşiğini, bu çam ağacının dalına bağlarız ki... Mızmız sesiyle uyusunlar, bu sesi ninni diye dinlesinler. Büyüyünce mızmızlık yapmasınlar duasıyla... Seni de... Bu ağaca bağladığımız beşikte çok salladık. Bu ağacın

mızmızını çok dinledin. Bak şimdi, hiç mızmızlık yapmazsın. Sakın büyüyünce de... Bey olunca, zorluklarla karşılaşınca mızmızlık yapma... Tek başına kalsan bile gayret et"

Son sözler Osman'ın çok hoşuna gitti. "Peki ebem" diyerek Hayme Ana'ya iyice sarıldı.

Kalbi yine sancıdı. Belli etmek istemedi. "Osmanım... Ben de mızmız eder oldum galiba... " dedi. Osman'ı saran kolları gevşedi. Mızmız olmayan, en hakiki söz olan Kelime-i şehadeti söylemeye başladı. Sesi duyulmaz oldu. Başı Osman'ın başı üzerine düştü.

Kara Osman, şaşırdı. Her zaman yaptığı gibi şaka yaptığını zannetti. Daha doğrusu şaka yaptığına inanmak istedi. Çünkü ebesinin başına geleni hissetmişti. "Hey ebem! Şimdi şaka zamanı değil. Beni salladığın beşikten bahset" dedi. Üzerine kapanan ebesini kaldırmak istedi. Ama başaramadı. Ebesi sırtüstü çimlerin üzerine yuvarlandı. Gözleri açıktı, gökyüzüne bakıyordu.

Korktu. "Turgut Alp! Koş. Ebeme bir şey oldu" diye bağırarak fırladı. "Koş" sesine yalnızca Turgut Alp değil, sesi duyan her şey koştu... Bütün Kayı Obası, diğer Türkmen obaları... Hristiyan komşular... Atlar, kuzular, çiçekler ve aşka susayan toprak... Çünkü onlara elveda diyen Hayme Ana idi... Tıpkı çadır gibi merhameti herkesi, her şeyi kuşatmıştı. Onun ölümü, âlemin ölümüydü... O anaydı, o bilgeydi...

Mezarını, çadırının kurulu olduğu yere... Bedeninin ve ruhunun alıştığı, sevdiği toprağa kazdılar. Toprağın bağrına emanet ettiler. Toprak bayram eyledi. Kendisini ebedi aşka kavuşturacak bir bedene kavuşmuştu. Gözyaşları pınar oldu, aktı.

Herkes ayrıldıktan sonra... Üç kişi taze toprak kokan kabrin başına geldiler. Ertuğrul Gazi, Edebiâli ve Kara Osman...

Ertuğrul Gazi, mezar toprağına kapandı... Gözyaşları, toprağı suladı, mayaladı. Kokladı, kokladı... Bütün derdini, korkusunu alan çocukluğundaki ana kokusunu duyabilmek için... Kanatlandığını hissetti. Ana kokusu, toprak kokusuyla birleşmiş, Cennet kokusuna

dönmüştü.

Kara Osman'ı yanına oturttu. "Kara Osmanım... Avuçla bakayım ebeni emanet ettiğimiz kara toprağı... Kokla! Sonra da sık sıkabildiğince... " Osman, böyle bir emre hiç hayret etmeden söyleneni yaptı, sonra babasına baktı. Ertuğrul Gazi hafifçe omzunu sıktı.

"İyi dinle evladım. Sana Kara Osman dediğimiz gibi... Bu toprağa da kara toprak deriz. Niçin? Göklerde ve yerlerde ne varsa, toprak, hava, ateş ve sudan yaratılmıştır. Biz de topraktan yaratıldık. Kara renkte, bütün renkler bulunur. Toprakta ve insanda, yaratılmış her şeyden bir numune bulunduğu gibi... Toprak, ilahi aşkı temsil eder.

Kara toprak demek... Hakkı, hayatı bağrında saklayan demektir. Kış gelince... Toprak çıplak kalır, ölür. Bahar gelince, yağmur yağınca binbir renkle, canla canlanır"

Ertuğrul Gazi durdu, Kara Osman'a baktı. Onda hiçbir değişiklik yoktu. Çok mu ağır konuşmuştu. Ama söylemeliydi... Sizin yanınızda bunları söylemek bize düşmez der gibi Edebiali'ye baktı. O gülümsedi. "Devam edin beyim... Biz yeri geldikçe... Sözlerinizi ona hatırlatır, manasını açıklarız. Siz söylemeniz gerekeni söyleyin" dedi. Ertuğrul Gazi, rahatladı, devam etti.

"Meleklere, Âdem aleyhisselâma karşı secde etmeleri emr olununca... İblis, 'Toprağa karşı niçin secde edeyim? Ben ondan daha üstünüm. Beni ateşten, onu çamurdan yarattın' dedi, Rabbine karşı geldi. Ateşin alevini, ışık yaydığını görünce... Onu sudan ve topraktan üstün sandı. Topraktaki aşkı göremedi. Halbuki üstünlük, kendini üstün görmekde değil. Tevâzu göstermektedir. Ateş, benim, dedi, başını göklere doğru kaldırdı, ondan Şeytan yaratıldı. Toprak ise, garibim, aciz bir yaratılanım, dedi, ayaklar altında ezilmeyi kabul etti. Ondan Âdem aleyhisselam yaratıldı. Hayatın, canlılığın, ilahi aşkın kaynağı oldu.

Cennet'de toprak vardır ve misk gibi kokacakdır. Cennet'de ateş yoktur. Ateş, Cehennem'de azap vasıtasıdır. Mahluklar toprak

üstünde yaşamaktadır. Kâ'be toprakdan yapılmıştır. Toprakdan çiçekler, meyveler, yiyeceklerimiz hasıl olmakda... Hayatımız için en lüzumlu olan hava, toprak ile temizlenmekte... Hayatımız için en lüzumlu ikinci şey olan, aşkın gözyaşı olan su... Toprak vasıtasıyla elde edilmektedir. Kısacası toprak, hem canlı kalabilmemiz, hem de ölümümüz için varlık sebebidir. Bizi ilahi aşka kavuşturmaktadır.

Kâinâtın, varlıkların en üstünü olan Muhammed aleyhisselâmın yeri topraktır. Onun mübarek vücudu da topraktan yaratılmıştır.

Üzerinde yaşadığımız şu dünya, Yeryüzü... Bizim imtihan yerimizdir. Bir müddet yaşadıktan sonra... Eben gibi biz de öleceğiz. Toprağa gömüleceğiz ve toprak olacağız. Toprak, hayatta iken de öldükten sonra da vatanımızdır. Yaşamamız için gerekli her şeyi topraktan alırız. Bunun için ona kara toprak deriz.

Sana da Kara Osman dedik ki... Şu üzerinde yaşadığımız toprak parçasını... Herkes için... Yaşanır, ebedi saadete kavuşulur vatan eyleyesin, kale kılasın."

Ertuğrul Gazi, dört yaşındaki oğluna baktı. Söylediklerini anladı mı diye... Anlamadıysa, Edebiâli anlatacak diye düşündü. O bu düşünceler içindeyken... Kara Osman, babasının elini yakaladı, öptü ve "Peki baba" dedi.

Ertuğrul Gazi, oğlu Kara Osman'a toprağı, yaratılışta toprağın yerini anlatırken... Mevlânâ Celaleddin Rumi, sevenlerine, sözünü dinleyenlere sesleniyor. Yalnızca his organlarına tabi olanlarca anlaşılması çok zor gerçeği dile getiriyor. "Toprak, Hava, Ateş ve Su; Hakk'ın emrinde dört köle! Bizimle ölüdürler, diridirler Hak ile" diyordu.

Evet... Yaratılanlar, insan ve cin hariç... Her şey, Allahü teâlâya mutlak itaat içinde... İnsan ve Cin'e ise... İrade verilmiş... İyi-kötü arasında tercih yapmayla imtihana alınmış... İmtihan meydanı olarak Yeryüzü seçilmişti.

İmtihan meydanı olan yeryüzünde... İşte şimdi... Anadolu; Son Kale yapılmaya gayret ediliyordu. Mahmud İncirfagnevi, Ertuğrul Gazi, Edebiâli, Sarı Saltuk, Sadreddin Konevi ve onları takip

edenler... Yeryüzünü Hayır Meydanı kılmak için çalışan Kalem, Könül ve Kılıç ehli kişiler... Bu üçünün birarada gayret etmesini sağlayan mürşid-i kamiller, Altın Yayı temsil edenler tarafından... İnsanların, imtihanlarını kazanabilmeleri, ebedi güzellikler diyarı Cennet'e gidebilmeleri için...

Hayme Ana'nın toprağa emanet edildiği, Osman'ın peki, Mevlânâhazretlerinin "Bizimle ölüdürler" dediği saatlerde...

"Kara toprak bizim için karardı. Kuraklıkla kurudu. Topraktan beklediğimizi alamadık. Bütün köylü açlıkta kırılır. Garibim. Hediyem ancak Dağ Yemişidir. Siz gönül sultanımızsınız. Buğdaya ihtiyacımız var. Size yakışan hediyeyi beklerim." diyen, kendisini garip Yunus diye tanıtan bir kişi... Hacı Bektaşi Veli hazretlerinin huzurundaydı.

O... Son Kale eylemek için Horasan'dan Anadolu'ya gelen ve merkezine, Sulucakarahöyük'e yerleşen... Ahmed Yesevi hazretlerinin Halifesi Lokman Parende 'nin "Bektaşım. Seni İklim-i Rum'a (Anadolu'ya) saldım. O diyarın; İslam'ın, Hakkın, adaletin Son Kalesi olmasına hizmet edesin, gönüllere Hak aşkını yerleştiresin." dediği Hacı Bektaşi Veli hazretleriydi.

Karşısında diz çökmüş, boyun bükmüş vaziyette oturana, "Size yakışan hediyeyi beklerim" diyene baktı... Gülümsedi... "Bize yakışan hediyeyi kabule hazır mısın?" düşüncesiyle sual eyledi.

"İstersen götürebildiğince buğday vereyim. İstersen himmet edip, getirdiğin Dağ Yemişi sayısınca sana nefes edeyim. Size yakışan hediyeyi beklerim dedin ya... Ha ne istersin, garip Yunus'um? Hangisi?"

Şaşırdı. Himmet nedir bilemedi. Nefes... Hava idi... Bol, bol vardı. Bedava idi... Karın doyurmaz idi... "Şeyhim. Himmet nedir bilmem. Ama nefesin karın doyurmadığını bilirim. Buğday, illa ki buğday derim"

Gülümsedi. "Öyle olsun, Yunus... Yolun açık olsun. Selametle köyüne varasın. Buğdaydan nefese kavuşma zordur, çile ister... Bilemeyiz ki... Belki de... Bu zorluk... Zorları kolay kılmana, hakkı,

herkesin anlayacağı şekilde söyleme vesile olur" dedi. Kalfasına döndü.

"Yunus'a götürebildiğince buğday verin."

Yunus, buğdayı arabasına yükledi. Ama gönlü rahat değildi. Aklı, himmet ve nefeste kalmıştı. Buğdayı yüklemesine yardım eden kalfaya sual eyledi.

"Derviş kardeş. Buğday demekle yanlış mı hareket ettim."

Derviş, elini Yunus'un omzuna koydu.

"Ah be Yunus'um... Sen neyledin? Öyle bir fırsat kaçırdın ki... "

Yunus'un yüreğine kor düştü. "Nasıl yani?" diye sözcükler ağzında çırpındı.

"Nefes deseydin... Hem nefese, seni nefsin esaretinden kurtaracak yola hem de buğdaya kavuşacaktın. Evliya zatlar... Nefes diyenleri buğdaysız bırakmazlar. Himmet, evliyanın, başka bir şey düşünmeden bir şeyi Allahü teâlâdan istemesidir. Allahü teâlâ da himmet sahibinin isteğini verir. Nefese gelince... Evliyanın nefesi şifadır hem beden hem de kalp hastalıklarına... Nefsi ise imana getirir. Dağ yemişi adedince nefesle... Nefsin perişan, sen evliya olurdun."

Yunus, yandım, ben ne yaptım, niçin mızmız ettim diyerek koştu. Hacı Bektaşi Veli hazretlerinin huzuruna vardı. Boyun büktü. "Şeyhim. Al buğdayı, ver nefesi... " dedi. Şeyh tebessüm etti.

"Senin kilidinin anahtarını Tapduk Emre'ye verdik. Ona kavuş. Hakkını verebilir, mızmız etmeden söyleneni yapabilirsen... Nasibini ondan alırsın. Buğdayları da köylüne dağıt. Biz verdiğimizi geri almalıyız."

Yunus, "Ben ne yaptım" diye diye yollara düştü. Köylüsüne buğdayı teslim ettikten sonra yola koyuldu. "Yâ Rabbi! Beni aynı hatayı işlemekten muhafaza eyle. Tapduk Emre şeyhimden istifademi nasip et" diye dua ede ede...

Tapduk Emre, gel Yunus'um, seni bekler idik, dedi. Ona dergâhın helalarını temizleme ve dağdan odun getirme işini verdi.

Yunus, "hakkını verebilir, söyleneni yapabilirsen nasibini ondan alırsın" sözlerini unutmamaya yemin etti. Verilen işleri mızmız etmeden yapmaya başladı.

Altı yıllık aradan sonra, 1264'te... Mevlânâ, Mesnevinin ikinci cildini yazmaya başladı. "Yazmalıyım... Ermeydanı Yeryüzünün en zorlu diyarı Anadolu'da... Çare diyen Türkmenin, Oğuz boylarının çare arayışına yardımcı olmalıyım. Âşıklar çoğalmalı. Toprak aşkı hissetmeli. Topraktan... Aşkın gözyaşın gözyaşı pınarlar akmalı" diyerek yazmaya başladı.

Anlattı... Yeryüzünün bir imtihan, aşk meydanı olduğunu... Herkesin bulunduğu zaman ve mekanla imtihan edildiğini... Bu imtihanda... Kılıç, Kalem ve Könlün yerini... Onları bir eyleyen, Altın Yayı temsil eden mürşid-i kamilleri, toprağı, suyu, ateşi ve havayı...

Tahtından uzaklaştırılan bir Sultan'ın imtihanı çok çetin idi. Konstantiniyye'de misafir edilen, Anadolu ve tahtından uzak kalan II. İzzeddin Keykavus, yandı ki ne yandı... Bu esrarlı şehri yakından tanıyınca kara sevdaya düştü. Tekrar Selçuklu tahtına çıkarak Konstantiniyye'yi fethetme, müjdeye kavuşma sevdasına...

Bu sevdasına ulaşmada en büyük destek olarak... Sarı Saltuk'la Dobruca ve çevresine yerleşen, kendisine son derece sadık Türkmenleri görüyordu.(50) Keykavus, Altınordu hükümdarı Berke, Memluk hükümdarı Baybars'tan destek için Sarı Saltuk'u harekete geçirdi. Bulgar kralını da yanına çekmek için çalıştı.

Bizans İmparatoru VIII. Mihail, bunu haber aldı. Sultanı, 1264 tarihinde Meriç'in denize döküldüğü yerdeki Ainos kalesinde hapsettirdi.(51)

Sultanın yanında oğulları vardı. Konstantiniyye'de alıkonulan küçük oğlu hristiyan yapıldı ve kendisine Melik Konstantin adı verildi. Keykâvus'un emirleri ve adamları Ayasofya'ya götürüldü. Hristiyan olmaya mecbur tutuldular. Hristiyan olmayı kabul etmeyenler öldürüldü.(52)

Keykavus yeryüzü zindanına kapatılıp burada çile çekerken...

İnsanoğlu'nun şahit olduğu en büyük zalimlerden Hülagu... 8 Şubat 1265'te vefat etti. İmtihan meydanı Yeryüzünün üzerindeki işi bitti. Ebedi hakikatler diyarının ilk menziline gitti. Hakikati gördü, pişmanlıkla öyle yandı öyle yandı ki ama artık çok geçti.

Çok sevdikleri tarafında yer altı zindanına, Cehennem çukuru olan kabrine indirildi. Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellemin "Kafirin kabri, Cehennem çukurlarından bir çukurdur" buyurduğu çukuruna...

Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem bir hadis-i şerifte, şöyle buyurdu. "Ölü, kabre konulunca, ardından gelenlerin ayak seslerini duyar. Mezardan başka onunla konuşan olmaz. Mezar ona, 'Benim nasıl olduğumdan ve bendeki korku ve sıkıntılardan sana söylenilenler azdır. Benim için ne hazırladın? Yazıklar olsun sana ey insanoğlu! Ben varken neye gururlandın? Benim, sıkıntılı, karanlık, yalnız ve böceklerle, kurtlarla dolu bir yer olduğumu bilmiyor muydun?' der."

Hülagu'nun cesedini kuşatan Yeryüzü, toprak, üzülsün mü, sevinsin mi bilemedi. İnsanlar böyle bir zalimden kurtulmuştu. Ama her zerresiyle zulmet olan vücudu, toprağında açılan çukura konmuştu. Yeryüzü, mezar oldu konuştu.

"Kendini her şeyin sahibi, sonsuz güç, kudret sahibi zanneden, imtihan için verilen emanetleri kendinin bilen ey zalim! Şimdi, seni yemeye başlayan bir böceğe bile dur diyecek halde değilsin. İmtihan için verilen gücünle, zekanla zulmettin. Sayısız masumun kanını döktün, sonsuz Cehennem'i hak ettin... Şimdi sonsuz kalacağın Cehennem'e giden dönülmez yolun başındasın."

Mezar konuştu, Hülagu dinledi, bütün söyledikleri doğruydu. Geri dönüp, o savaşçılığıyla Yeryüzünü hayır meydanı yapma, her şeyin sahibi, yaratanı Allahü teâlânın rızasına kavuşma isteğiyle yandı. Ama çok geçti...

Hülagu, kabirde, soğuk toprak tarafından kuşatılmanın şaşkınlığını yaşar, eski bir Sultan Ainos kalesinin zindanında toprak üzerinde otururken... Günahsız bir alın toprak üzerine secde

ediyordu, hocasının emriyle... Yaratılış gayesini, imtihan meydanı, ermeydanı Yeryüzüne geliş sebebini anlayabilmesi için...

"Otur, Kara Osman'ım" dedi. Yüzü kıbleye karşı gelecek şekilde, diz üstü oturttu. Kendisi de tam karşısına, diz üstü oturdu. Üç yıl önce vefat eden Hayme ananın kabrinin yanındaydılar. Güneş batmak üzereydi. Edebiâli konuştu:

"İyi dinle Kara Osmanım. Söyleyeceklerimin tek kelimesini bile kaçırma. Hayatının sonuna kadar unutma!"

Hakkında nice müjdeler verilene, kurulacak devletin ismiyle anılacağı söylenene, peki deyip başını göğsü üzerine eğene, yedi yaşında olmasına rağmen, bedenen onbir, akıl olarak onbeşleri gösterene baktı. Bu nasıl evlattı? Bu ne zekâ, bu ne ciddiyet, bu ne kuvvet, bu ne gayretti? Bu ne hızlı gelişmeydi.

"Evladım. Allahü teâlâ bizi niçin yarattı?"

"Efendim. O'na kul olup, O'nun dinini yaymak ve ebedi Cennet'te kalmak için... "

"Evet, oğlum. İşte az önce toprağın üzerine yaptığın secde... Allahü teâlâya kul olmanın en mükemmel şekli olan namazın bir parçasıdır. Namaz, insanın Allahü teâlânın huzuruna çıkmasıdır. Namaz, kula Allahü teâlânın en büyük hediyesidir, yardımıdır. Namaz ile O'nun yardımına kavuşulur, Cennet'e gidilir. O'na kul olunur.

Bey olduğunda... Sen ve askerlerin... Namazınızı tam kılar, onun emirlerini yaparsanız, daima zafer kazanırsınız. Bu sebeple... Şimdi... Seninle namazı anlamaya, namazı doğru olarak öğrenmeye çalışacağız.

Büluğ çağına erdiğinde, yaşın onüç-ondörde geldiğinde... Namaz kılmak üzerine farz olacak. O zaman... Daha geniş olarak namazın esrarını, güzelliğini anlatmaya çalışırım. Şimdiden beş vakit namaz kılmaya başlamazsan farz olduğunda kılmakta zorlanırsın."

Hayme ananın mezarını işaret etti. "Tıpkı mezarı yanında bulunduğumuz Hayme ninen gibi... Biz de ermeydanı, imtihan

meydanı denilen bu Yeryüzünde... Bir müddet kalacağız. Sonra da vefat edeceğiz, imanı kurtarmış veya Allahü teâlâ muhafaza etsin imansız olarak... İşte imanla gitmemizde, Allahü teâlânın rızasını kazanmamızda en büyük yardımcımız namaz olacak" dedi.

Anlattı... Yedi yaşındaki Kara Osman'ın anlayacağı şekilde Namaz'ın ne olduğunu, dinimizdeki, Allahü teâlâya kulluktaki yerini... Tıpkı Mevlânâ'nın Mesnevisinde anlattığı gibi...

Namaza hazırlığın... Günahlardan kurtulmak olan manevi temizlik hadesten taharet... Maddi pisliklerden temizlik olan Necasetten taharet... Güzel, temiz elbiselerle örtünmek olan setr-i avret... Kâbe'ye dönme... Vaktin girmesini beklemek ve niyet olduğunu... Bu yapılanların Allahü teâlânın huzura çıkmak için tam bir hazırlık olduğunu...

Namaza, Allahü ekber diyerek girildiğini, ruhun Kâbe vasıtasıyla Allahü teâlânın tecelli ettiği Arş'a ulaştığını, bu şekilde huzura çıkılmış olduğunu... Kıyam, kıraat, rükû, secde ve oturuş ile bütün varlıkların ibadet şekillerinin namazda yapıldığını... Namazın Miraç olduğunu, bu sebeple Peygamber Efendimizle Allahü teâlânın Miraç'ta konuşmasını anlatan Tehiyyat'ın namazda otururken okunduğunu söyledi.

Kara Osman, bu anlatılanlarla yedi kat göğü aşıp Cennet'e ulaştığını zannetti. Göklerin aşmanın anlatılmaz güzelliğiyle kendinden geçmişken sual geldi.

"Kara Osmanım. Namaz kılmazdan önce yere bir şey seriyoruz. Sonra... Namazı onun üzerinde kılıyoruz.Ona ne diyoruz?"

Osman'ın yüzü aydınlandı.

"Seccade deriz hocam... Hayme ninem... Kendi elleriyle bana bir seccade dokumuştu. Mavi renkteydi. Onun üzerinde namaz kılarken... Kendimi göklere yükselmiş gibi hissediyordum"

Duyduklarıyla, bir anda yedi kat göğü aşmış gibi olan Edebiâli, Osman'ı omuzlarından sıkıca tuttu, gözlerine baktı.

"Kara Osmanım! Benim söyleyeceğimi sen söyledi. İşte seccade...

Yedi kat gökleri aşmamıza vesile olan atımızdır. Masallarda uçan halıdan bahsedilir... Bizim uçan halımız seccademizdir"

Kara Osman'ın seccadeyle yedi kat gökleri aştığı zaman dilimi içinde... Uzaklarda, çok uzaklarda bir yerde... Biri daha mavi bir seccade üzerinde secdeye gidiyor... Günahtan kararmış alnı, o secdeyle tertemiz oluyordu.

Altınordu Hakanı Berke Han'dan sonra... Bir Moğol Hükümdarı daha Müslüman oldu. Çağatay Hakanı Barak Han, müslüman oldu ve Gıyaseddin ismini aldı.

Nübüvvet Yolunun büyüğü Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin söylediği gerçekleşiyordu. İlhanlı Moğolları arasında da İslâmiyet hızla yayılıyor. İslamla yoğrulan topraklar fatihlerini fethediyor... Anadolu'yu bir Hilal gibi çevreleyen topraklarda yaşayan Moğollar... İslâmiyet'le şerefleniyordu. Kuzey'de Altınordu, Doğu'da Çağatay, Güneydoğu'da İlhanlılar... Mısır'da ise Kıpçak Türkü Baybars hükümdar idi... Anadolu Son Kale olmaya hazırlanıyordu. Etrafındaki aşılmaz surlarla birlikte...

İsimleri Besmelenin B harfi ile başlayan üç hükümdar... Berke, Baybars ve Barak... Aynı zaman dilimi içinde, 13. yüzyıl ikinci yarısında Müslüman olmuşlardı. Bu; neyin başlangıcı, neyin işaretiydi? Arabi hazretlerinin müjdelediği cihan devletinin mi? Bütün bunlar, onun gelişine hazırlık mıydı?

Besmelenin "B"si mi idiler? Gönül ehli zatlar, hakikat, Besmelenin B harfinde gizlidir dememişler miydi?

Berke Han, Keykavus'un Ainos kalesinde zindanda tutulmasından çok rahatsızdı. Moğolların Anadolu'dan atılmasında ve Konstantiniyye'nin fethinde onu vazgeçilmez olarak görüyordu. Bir an önce kurtarılması için Sarı Saltuk'u görevlendirdi. Yanına çok sayıda asker verdi.

İmparatorun bizzat kumanda ettiği kuvvetler... Bulgar Çarı Teş'in de yardımıyla Sarı Saltuk'un kumanda ettiği askerler tarafından bozguna uğratıldı. Sarı Saltuk, 1266 tarihinde... İzzeddin

Keykavus ve ailesini kurtarıp Berke'ye gönderdi. Berke Han, Keykavus'a çok büyük izzet ve ikram gösterdi, İzzeddin Orbay Hatun'la evlendirdi. Onu Kırım'a, Karadeniz'in Kuzey sahiline yerleştirdi. Solhad ile Suğdak'ın gelirleri kendisine tahsis edildi. Kefe'de bir saray verdi. Keykavus, sarayından Karadeniz'e bakıyor, Anadolu'ya, Akdeniz'e kavuşacağı günlerin hasretiyle yanıyordu.

Sarı Saltuk, Keykavus ile birlikte Kırım'a gitmedi. Askerini Hadrianus önüne sevk etti. Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellemin rüyada söylediklerini bir türlü unutamıyordu.

Rivayete göre... Peygamber Efendimiz kendisine "Hadrianus'u fethet. Burası dâr-ün-nasırdır (yardım diyarıdır). Küffar elinde bırakma." buyurmuştu.

Konstantiniyye'deki İmparator'un başı dertteydi, ordusu dağılmıştı. Bunu fırsat bilen Sarı Saltuk, kısa bir kuşatmadan sonra Hadrianus'u fethetti.(53)Fetihten bir müddet sonra... Türkmenlerin Hadrianus'a Edrine dediklerini işitince aklı başından gidecek gibi oldu. Çünkü Edrine ile ilgili söylenen nice efsaneler vardı. Bu efsanelerde Edrine için şöyle deniyordu.

"Rum'u her kim zapt itmek isterse Edrine'de karar duta... Her kim bütün dünyadaki küffarı zebun itmek isterse kal'ayı Edrine'de kursun. Zira gaziler ocağıdır, gaziye andan özge yir olmaz... Bu dünya bir yüzük gibidür. Onun ortası Edrine'dir. Gaziler kuvveti ve nusreti ol yirden dutarlar.(54)"

Saltuk, Kıpçak Bozkırlarında dolaşırken işitmişti. Eski Kazak, Kırgız, Kalmuk destanlarına göre... Edrine denilen yöreye ancak devleti yöneten hanlar sahip olabilmektedir. Edrine sözü Kalmuk sözlüğünde gerilmiş kirişli yay demektir. Kazak, Kırgız, Moğol destanlarında, kahramanlarının yayı "Edrine" kelimesiyle ifade edilmektedir. Yine bu destanlara göre bu yayı çekebilmek ve dünyaya hükmedebilmek gücü de ancak Hanlara mahsustu. Oğuzlara göre ise bu yayı kuracak olan Oğuz Han nesliydi.

Sarı Saltuk, Edrine ismini işitmekle... Babası Yolbuldu'nun sözlerini hatırladı... Yolbuldu, Oğuz Kağan'ın Hocası Uluğ Türk'ün Ergöze(55) dağında, elindeki bir aletten gösterdiği şehir için

konuşmuş... Onun, “Burası... Adı, Kurulmuş Yay manasına gelecek şehrin kurulacağı yer... Buraya hakim olanın dünyaya hakim olacağı kabul edilmektedir. Burada Altın Yay’ın çalıştırılacağı mabet inşa edilecek. Yine burada yeryüzünün ermeydanı olmasını, Altın Yayı temsil eden yiğitlerin yarışmasına vesile olacak küreş oyunları tertip edilecek ve kırkların ismiyle anılacak." dediğini söylemiş. Tarif ettiği şehrin Edrine şehri olduğunu, bunun; Oğuz Kağan oğlu ceddi Ayhan'ın sözü olarak nakledildiğini ifade etmişti.

Sultan Melikşah, İmam-ı Gazali, Ali Farmedi hazretleri ve Nizamülmük ve Kara Batur... 1084 yılında, Altın Yayı temsil eden güreşlerin yapılmasına karar vermişlerdi. Ali Farmedi hazretleri, bunun; kendiliğinden, tarihin akışı içinde gerçekleşmesi gerektiğini söylemişti.

Sarı Saltuk, Hadrianus'ta (Edrine) güreşleri başlattı. Uluğ Türk'ün dediklerinin ve 1084'te alınan kararın gerçekleşmesine öncü olması ümidiyle...

Sarı Saltuk, Hadrianus'un fethi sırasında yalnız değildi. Çok sevdiği, ama kimsenin kim olduğunu bilmediği hanımının tek hatırası oğlu Ece Halil de beraberindeydi.

Sarı Saltuk, Hadrianus'u dünya hakimiyetinin simgesi Edrine haline getirirken... Yeryüzünün ermeydanı olmasını simgesi güreşleri başlatırken...

Bu konuda ona en büyük destek olan, arkasında Müslüman bir Moğol Devleti bırakan Berke Han, 1266'da vefat etti. Hem de İslâmiyet’in en büyük düşmanı İlhanlılarla savaşa giderken... Cenazesi töre gereğince başşehir Saray’a götürüldü. Burada toprağa verildi. Oğlu olmadığı için yerine Batu’nun torunu Mengü Timur, han ilân edildi.

Berke Han, Müslüman olan ilk Moğol prensi idi. İslâmiyet’i daha yeğenleri zamanında kabul etmiş. Sertak Han ile de bu yüzden anlaşmazlığa düşmüş. İslâmiyet’i kabulünde Şeyh Necmeddin-i Kübrâ’nın halifelerinden Seyfeddin Bâharzî’nin büyük rolü olmuştu. Saray şehrinin kurulmasından sonra... Türkistan’la ticarî münasebetler artmış ve bunun sonucu İslâmiyet süratle yayılmıştı.

Kısım 14

Rivayet edildi ki... Anadolu'yu Son Kale yapmak için "Kon ya" çağrısına uyulup... Nice Kalem, Könül ve Kılıç ehlinin "Konalım inşaallah" diye Ahmed Yesevi bağrından, Horasandan, Endülüs'ten yola çıktığı... "Konduk, kavuştuk elhamdülillah" diyerek geldiği diyarda...

Konya'da... Çağrıya uyup konanların torunlarının, saray denilen konaklarının kapısı önüne... Bir yiğit konmuştu, "Kon ya" çağrısına uyan alperenin oğlu... Atıyla sanki gökten inmişti. Ne zaman, nasıl geldiğini gören olmamıştı. "Açın bre kapıyı. Sultana bir name getirdim, Uç beyi Ertuğrul Gazi'den. Beni ona ulaştırın" diyordu. Bıyıkları yeni terlemeye başlamış, boyu posu yirmiyi, siması onbeşi gösteren bir yiğit... 1273 yılının güz mevsiminin bir akşamüstünde...

Açılması gerekene kapanan kapıda nöbet bekleyenler, aşılmaz dağ olmuşlardı.

"Açamayız dedik ya bre! Sultanımız, babam dediği, babası yerine koyduğu şeyh hazretleriyle görüşmektedir. Mevlânâ Celaleddin bile gelse, almayın içeri buyurdu"

"Öyle mi buyurdu?"

Muhafızlar, sese döndüler. Atı üzerinde ak sakalı, heybetli kavuğuyla Mevlânâ hazretlerini gördüler. "Yâ Mevlânâ" diye feryat ettiler.

Buruk tebessümle bakışlarını muhafızlardan kaçıran Mevlânâ devam etti. Tebessümlerin en tatlısı gül yüzünde gül gibi açtı. Ertuğrul Gazi'den name getiren gençliğin eşiğindekine baktı.

"Evladım. Kimsin sen? Niçin buradasın?"

"Efendim. Ertuğrul Bey oğlu Osman'ım. Babamın bir namesini Sultan'a getirmiştim"

"Osman ha? Kara Osman diye anılan, hakkında nice müjdeler verilen yiğit sensin ha?"

Osman kıpkırmızı kesildi, şeyy diye kekeledi, cevap veremedi. Mevlânâ bu haline hafifçe güldü. Gülüşüyle sanki Konya aydınlandı.

"Gel yiğidim! Bizim fakirhanemize gidelim. Her ne kadar Sultanın sarayına benzemez ise de... Gönlümüz geniştir. Mademki Sultan kendine yeni bir baba buldu... Biz de evlatların en yiğidini, en gözü karasını, nice gönül erinin müjdelediğini bulduk. Onu evlat, evlattan öte canımız bildik."

Kara Osman, sözü edilen evlat olma arzusuyla yandı. Mevlânâ hazretleri, Osman'ın omzuna hafifçe vurdu, "Bizim için senden has evlat mı olur? Sür atını! Kur Altın Yayı! Akıt! Anadolu'yu Son Kale kılmanın, Kızılelma'nın, Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyüşün işareti kırk pınarı!" dedi. Kara yiğit için zaman durdu.

Atları sürdüler hem dergâh hem medrese olan gönül ocağına doğru... Gönülleri Selçuklu hükümdârı 14 yaşındaki III. Gıyaseddin Keyhüsrev'e kırgın olarak... Babası IV. Kılıcarslan'ın, 1266'da, Muînüddin Pervane tarafından öldürülmesinden sonra... Çocuk yaşta tahta çıkarılmış. Oda babası gibi, Moğollar ve Vezir Muînüddin Pervane elinde oyuncak olmuştu.

"Oku, evladım" dedi Mevlânâhazretleri. "Dergâha varıncaya kadar, okuyabildiğince Fâtiha oku... Oku ki nice açılışlara, fetihlere vesile olsun."

Osman, "evladım" sözüyle, Arş'a doğru kanatlandı.

Akşam namazını birlikte kıldılar. İmamlığa Mevlânâhazretleri geçti. İftitah tekbiriyle birlikte... Kara Osman... Tıpkı Edebiâli hazretlerinin anlattığı gibi... Kâbe'den Cennet'e geçtiğini, Allahü teâlânın tecelli ettiği Arşa ulaştığını hissetti.

Yemekte anlattı Mevlânâhazretleri... Babasıyla birlikte önce Medine'ye, sonra Karaman'a ve oradan da Konya'ya nasıl ve niçin göç ettiklerini... Ârif-i Rivegeri ve Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin yaptıklarını... Babasını, Ertuğrul Gazi'yi göç için, Anadolu'nun Son Kale olması için nasıl yönlendirdiklerini...

Ahmed Yesevi, İbn-i Arabi, Kirmani, Ahi Evran, Hacı Bektaşi

Veli hazretlerinin ve daha nice Horasanlı gönül Sultanının... Bizzat Anadolu'ya gelerek veya Anadolu'ya göçleri yönlendirerek... Bu mübarek diyarın Son Kale olmasına ve Kıyamet'e kadar Son Kale olarak kalmasına nasıl çalıştıklarını... Ve daha nice sırları...

Birden sual eyledi.

"Babandan emaneti teslim almış, Papa'yı çok üzmüşsün öyle mi?"

Osman şaşırdı.

"Efendim, siz... "

"Benim nereden bildiğime mi şaşırdın? Şaşırma evladım, Osman Beyim. Altın Yay ve Gümüş Okları, bunların neyi temsil ettiğini, ne işe yaradıklarını... Oğuz Han'dan bugüne Kayı Boyunun ne için mücadele ettiğini çok iyi biliriz. Baban Ertuğrul Gazi ile yaşıt sayılırız. Çok iyi tanışırız. Beni baban bil"

Kara Osman, "Evladım", "Osman Beyim" ve "Beni baban bil" sözleriyle vuruldu, mahcubiyetle gözlerini kapadı. "Allahü teâlâ razı olsun, dualarınıza muhtacız efendim" dedi. Mevlânâ gülümsedi.

"Yalnız benim değil... Duaları Hak katında makbul olan bütün gönül dostlarının, gariplerin duaları seninle, Kayı boyuyla...

Osman Beyim. Konya'da, Sultan yok, devlet yok. Moğol'un ve kendi menfaatleri için her şeylerini vermeye hazır idareciler var. Nameyi, Sultan'a ulaştırmaya çalışman, Moğolların eline geçmesine sebep olur. Bu da... Bizans sınırında Ertuğrul Beyin otuz yıldır yaptıklarını yıkar gider. Bu sebepten... Sen nameyi kimseye verme geri götür.

Ancak... Ertuğrul Gazinin namesini ben görebilir miyim? Buna göre... Sana söyleyeceğim, babana yazacağım bir şeyler olabilir. Gönlüme öyle gelir ki... Elveda diyeceğim günler yaklaştı. Bu seni son görüşüm, babana son haberim olabilir."

Kara Osman, kuşağına davrandı. "Buyrun efendim" diyerek nameyi gönü rahatlığıyla tereddütsüz teslim etti. Çünkü isteyen Mevlânâ idi... Mevlânâhazretleri aldı, göğsüne bastırdı. Besmele ile açtı. Kara Osman'a uzattı.

"Oku, Osman Beyim. Dinleyelim"

Kara Osman, "Oku" emriyle her azasının dil, “dinleyelim” sözüyle de... Mevlânâ hazretleri dahil zerreden kürreye her şeyin kulak kesildiğini, okunanı yapmaya hazır hale geldiğini hissetti. Okudu.

"Sultanım,

Ceddiniz Alâeddin Keykubad'ın emriyle Söğüt'ü yurt bilişimizin üzerinden otuzaltı sene geçti. Ulu Sultanın (Uçta temeli sağlam at, sakın ola fetihler için, devlet için acele etme. Fetih, devlet, saltanat; ganimettir, şan, şöhrettir, güçtür, aklı başından alır. Bu sebepten başta Kayı olmak üzere... Diğer Oğuz boylarını ve evlatlarını fethe, devlete, fethin, devletin getirdiği mesuliyete hazırla. Bırak kaleleri, şehirleri oğlun ve torunların fethetsin, sen önce gönülleri, zihinleri ve toprağı, çevrendeki gayr-i müslimlerin kalbini fethet. İstimâlet üzereol.) şeklindeki tavsiyesini tutma gayreti içinde olduk. Savaşa girmedik, könül, kalem ve kılıç ehli kimseleri çoğaltma, gayr-i müslimlere kendimizi sevdirmek için çalıştık.

Zaman içinde çevremizdeki Türkmen obaları çoğalır oldu. Daha fazla kalem, könül ehline ve yurt tutacağımız toprağa ihtiyacımız var. Düşman üzerine gaza için izin isteriz. Emirlerinizi beklerim.

Süleyman Şah oğlu Ertuğrul"

Osman, nameyi Mevlânâhazretlerine uzattı. Nameyi uzatan elini sıktı.

"Emanet, sendedir. En iyi şekilde sahip çıkacağından şüphem yok. Yemeğimizi yedik, yatsı namazını kıldık elhamdülillah. Sen yorgunsun, uzun yoldan geldin. İstirahate çekilelim. Yarın görüşürüz inşâallah"

“Osman, hayırlı geceler” diyerek kendisine ayrılan küçük odaya geçti. Yatağının üzerinde bekleyen gece kıyafetini giydi. Çok yorgundu... Üç gündür yoldaydı. Uzandı... Uzanmasıyla doğrulması bir oldu. Ayaklarının ona doğru uzandığı duvarda bir Kur'ân-ı kerim vardı. Gerçi mukaddes kitap yüksekte idi. Hocaları, yüksekte ise Kur'an-ı kerime karşı ayak uzatmak caizdir, demişlerdi. Ama

yapamadı.

O duvardan alıp başka yere asmak için kalktı. Bunu da yapamadı. Benim, onun yerini değiştirmeye hakkım yok diye düşündü. Yatağının yerini değiştirmek istedi, ancak oda küçüktü bu da mümkün olmadı. Yerinden aldı, yüzüne bakarak Yasin-i şerif okudu. Sevabını bağışladı, tekrar yerine koydu. Anlatılmaz derecede uykusu vardı, ne yapacağını bilemedi. Bağdaş kurarak oturmak istedi, içi rahat etmedi. "Kur'an-ı kerimin asılı olduğu yerde nasıl bağdaş kurarım" dedi. Diz üstü oturdu, sağ tarafından duvara dayandı. Dayanmasıyla birlikte kendinden geçti. Bir ses duydu.

"Ey Osman! Sen Allahü teâlânın kelamına saygı gösterdin. Ona hürmeten yatağına yatmadın. Allahü teâlâ seni, evladını, sana tabi olanları, aziz, mükerrem ve muhterem kıldı" diyordu. Sesin sahibini merak etti. Hızla başını çevirdi. Sert bir şeye çarptı. Gözlerini açtı. Rüyada, bu sözlerin söylendiğini fark etti. Başını duvara vurmuştu. Duvara yaslanıp yanlamasına uyuduğunu anladı, hemen diz üstü oturdu. Böyle bir hitaba kavuşmanın sevinciyle "Yâ Rabbi! Beni ve neslimdem gelenleri, kulluğundan, rızandan ayırma!" diye dua etti. (56)

Medresenin avlusunda sabah ezanı okunuyordu. Hemen giyindi. Abdest almak için şadırvana yürüdü. Rüyada söylenenler, zihninde dönüp duruyordu. Namaz sonrası... Yola çıkmak için Mevlânâ hazretleriyle görüşmek istedi. Kalfası, "Kuşluk vakti, Mevlânâhazretleri sizinle görüşmek diler. Kılıcınızı da kuşanmadan yanınızda getirmenizi arzu eder" dedi.

Kuşluk vaktine kadar Kur'ân-ı kerim okumak için mescidin bir köşesine çekildi. Eline aldı, kor gibi elini yaktığını hissetti. Bismillah, dedi, açtı. Açılan iki sayfada gözüne ilk çarpan Enbiyâ sûresinin 105. âyet-i kerimesi oldu. Beyni zonklamaya, elleri titremeye başladı. Âyet-i kerime "Yeryüzünü salih kullarıma miras bırakırım" manasındaydı. Hocası Edebiâli, "İbn-i Arabi hazretleri, bu âyet-i kerimedeki salih kulların, senin ve soyundan gelecek

Sultanları işaret etmekte olduğunu söylemişti" demişti.

İşaret edilmek, müjdelenmek... Osman, anlatılmaz bir yükü omuzlarında hissediyordu, ta küçüklüğünden beri... Hocası Edebiâli, her yaşın anlayışına göre hep anlatmıştı... Oğuz Han, Altın Yay ve Gümüş Okları, o günden bugüne Kayı Boyu, Ertuğrul nesli ve kendisi hakkında söylenenleri...

Kur'an-ı kerim okudukça, rahatladı, sükûnete kavuştu. Kılıcını yanına aldı. Mevlânâ hazretlerinin beklediği medrese meydanına yürüdü.

Talebeler hilal şeklinde oturuyor, hilalin uçlarının yakınlaştığı yerde Mevlânâ hazretleri bulunuyordu. Yanını işaret etti.

"Otur, Osmanım. Mübarek olsun. Kur'ân-ı kerime saygı gösteren ve nesli muhterem olur."

Osman'ın eli ayağına dolaştı. Rüyasından bahsediyordu, başkalarının anlayamayacağı şekilde. Hemen karşısına oturdu. Boynunu büktü. Mevlânâ, gün ışımasında gülümsedi.

"Osman Beyim. Medreseye gelinceye kadar kaç Fâtiha okudun?"

"Onsekiz efendim."

"Öyle mi? Onsekiz bin âleme, devletimizin nizam-ı âlem için olacağına işaret... Onsekizde biz okumuştuk. Eder otuzaltı. Müjde Osman! Gönül sultanlarının kalbine doğan bilgiye göre... Saltanat, yakında Selçuklu'dan Kayı'ya geçer. Sen dahil... Senin soyundan, otuzaltı gözü pek, âdil ve kudretli sultân gelir. Sonrası... Bir yüzyıllık geçiş dönemi olur. Ve Anadolu yine Son Kale, Oğuz nesli sözü dinlenir olur. Kuracağınız devlet uzun yaşar. İslâm'a çok büyük hizmet yapar. Onun devamı olan devletler ve Anadolu'nun Son Kale olması Kıyamet'e kadar devam eder.

Müfessirler... Maide sûresinin "Ey inananlar! Aranızda dininden kim dönerse bilsin ki, Allah, kendisinin çok sevdiği ve onların da Onu sevdiği, (üstelik) inananlara karşı alçak gönüllü, inkarcılara karşı güçlü, Allah yolunda cihad eden, yerenin yermesinden

korkmayan bir kavim getirir. Bu Allah'ın dilediğine verdiği bir nimettir. Allah ihsanı bol olan ve en çok bilendir" mealindeki 54. âyet-i kerimesinin Türklere, özellikle de Oğuz boylarına işaret ettiğini söylemektedirler.

İbn-i Arabi hazretleri de... Enbiya sûresinin; "Yeryüzünü salih kullarıma miras bırakırım" mealindeki 105. âyet-i kerimesinin... Senin ve neslinden gelecek sultanları işaret ettiğini bildirmektedir, "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" isimli eserinde..."

Osman, bu âyet-i kerimeyi işitince dehşetle irkildi. Bu âyetiHocası Edebiâli hazretleri de daha önce çok defa okumuştu, ama hiç böyle etkilenmemişti.

Yeryüzünü salih kullarına miras bırakmak ne demekti? Miras olarak ne bırakılır? Mal... Varis ne yapar? Bırakılan mirası, dinin emirlerine uygun olarak kullanır, kullanmazsa mesul olur. Peki... Bırakılan miras yeryüzü olursa... Yeryüzünde ne var? İnsan, cin, sayısız canlı... Su, toprak, her türlü mülk... Yani bütün bunların hakkına, hukukuna riayet edilecek, bunlar emanet bilinecek... Bunlar, Allahü teâlânın emrettiği şekilde kullanılacak... Bütün canlılara yapılan zulme mani olunacak. Kısacası yeryüzünde Allahü teâlânın halifesi, temsilcisi olunacaktı... Ne ağır yük ne büyük şerefti.

Mevlânâhazretleri konuşmasını sürdürdü.

"Korkut Atanın da... 'Âhir zamanda hanlık gerü Kayı'ya dege, kimesne ellerinden almaya, âhir zaman olup kıyâmat kopınça. Bu didügi Osman neslidür.' dediği rivayet edilmektedir."

Duyduklarıyla hem Osman hem de talebeler büyük bir şaşkınlık içindeydi. Osman'a seslendi.

"Osman Beyim! Hele ayağa kalk. Kılıcını da bana uzat...

Kılıcı aldı, kendisi de ayağa kalktı. Hocalarının onbeş yaşındaki bir delikanlıya "Beyim" demesi talebeleri şaşırtmıştı.

Eûzü Besmele çekti. Kılıcı Kara Osman'ın beline bağladı.

"Kılıcı ve temsil ettiklerini... Selçuklulardan aldık, sana ve senin

soyuna verdik! Bunu... İbn-i Arabi hazretlerinin babana teslim ettiği Ahmed Yesevi hazretlerinin tahta kılıcı kabul et. Sen ve neslinden gelenler... Hazret-i Osman'ın Kayı damgalı kılıcı elinize geçinceye kadar... Tahta kılıçla, kılıç kuşanma merasimi yapın. Tahta kılıncın manasını unutmayın.

İbn-i Arabi hazretleri, tahta kılıcı babana verdiğinde... 'Bu tahta kılıç; Allahü teâlânın rızası, i'lâ-yı kelimetullah, ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı, mazlumların sığınağı kılmak, adaleti sağlamak için olan Saltanatı temsil eder. Saltanatın kalem ve könülle birlikte hareket etmesini, Kalem, Kılıç ve Könül birliğini gösterir. Kuracağınız devletin Allahü teâlânın rızası üzerine devamı... Kalem, Kılıç ve Könül'ün bir mürşid-i kamilin rehberliğinde birliğindedir' demişti."

Mevlânâ, mahfaza içindeki nameyi Osman'a uzattı.

"Osman Beyim. Bu... Babanız Ertuğrul Gazi ve onun şahsında sana ve neslinizden gelecek bütün tahtla tanışacaklar içindir. Vasiyetim olarak kabul edebilirsiniz. Yolun açık olsun. Seni tanımak, hayatımın en büyük saadetlerinden biri oldu. Yüce Mevlam... Sana, sevdiklerine ve seni sevenlere iki cihan saadeti ihsan eylesin."

Osman Gazi, boyun büktü. Yüzü ve gönlü Mevlânâ'ya dönük geri geri yürümeye başladı. Huzura sırtını dönmemek, huzurdan huzura gidebilmek için...

Huzura karşı bu edep; Mevla'nın gönlünü derya gibi dalgalandırdı.

"Dur, Osman'ım! Hele bekle!

Kara Osman, hayret içinde durdu, merakla bekledi. Mevlânâ, beden ve gönül yükünü sıfır eyleyen, kanatlandıran bakışlarla uzun, uzun baktı, teveccüh etti, himmet eyledi.

"Senin bu halin, bu şekilde huzurdan ayrılışın... Gönlümdeki bir koru alevlendirdi... Sebepler sebebi meydana getirir demişler ya... Sebepler âlemindeyiz... Ol emriyle bütün kâinatı var eyleyen sonsuz güç sahibi yüce Mevlamız... Her şeyi, ama her şeyi bir sebeple

yaratmayı dilemiş. Yaratan O... Ama sebeple yaratmayı murat etmiş. Yaratmaya, muhabbeti, aşkı sebep kılmış. Ol, demiş, Peygamber Efendimizin nurunu, O nurdan da bütün Kâinatı yaratmış. O andan bu ana... Bütün hadiseler birbirinin sebebi olarak devam eder. Her şey ve her şey, maddi-manevi her şey... Taş, su, hava, söz, düşünce, ibadet... Mutlaka ve mutlaka birbirinden etkilenir. Biri diğerinin sebebi olur. Kâinatta; her şey, her olay birbirini etkiler. Bu; zincirleme olarak Kıyamet'e kadar devam eder.

Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem, 'Yetim ağladığında Arş titrer' buyurdu."

Bu sözün dehşetiyle Kara Osman elinde olmadan "Allah!" diyerek tepede tırnağa titredi. Bir an kendini yetimlere bey olarak düşünmüştü. Mevlânâhazretleri, Osman'a bakarak gülümsedi.

"Ya Osman'ım. Bey olmak, yetimin, yerdeki karıncanın dahi yükünü çekmektir. Çekeceksin ki Hakk'ın rızasına kavuşacaksın... Sebepler âlemi dedik ya... "

Kara Osman, bütün vücudunda karıncaların gezdiğini hisseder gibi oldu. Mevlânâhazretleri, bütün yükünü almak ister gibi merhametle Osman'a baktıktan sonra sözüne devam etti.

"Arş nasıl titrer? Arş yedi kat göklerden sonradır... Yetimin feryadı o kadar tesirlidir ki... Maddi-manevi etkisi yedi kat gökleri aşıp Arş'a ulaşır.

Yetimin kanadı böyle? Ya kelebeğin kanat çırpışı? Bir kelebeğin kanat çırpışı, Arş-ı alayı titretir. Deryada dalga meydana getirir.

Ecdadınız Oğuz Kağan, bunu dile getirmiş. "Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya" demiş. Bu sözle... Hem sebeplerin birbirine tesirini hem de Hakk'ın rızasına götüren yolun, son derece hassas olduğunu dile getirmiş.

Sebeplerin ne gibi bir sonuç doğuracağını, sebepler zincirini bilen... Bugün yaşananlara, bugünün sebeplerine bakıp, yarın ne olacağını tahmin edebilir.

Osman, evladım... Hakk'ınrazı olduğuna kavuşmak için, Hakk'ınrazı olduğu sebebe sarılacaksın. Yanlış sebep doğru netice

vermez. Doğru sebebi bulacaksın. Bunu kim bilecek? Tabii ki Peygamber Efendimizin varisi olan mürşid-i Kamiller... Onlar içinde de Nübüvvet Yolunun temsilcileri ve onların halifeleri...

Evladım. Sen ve neslinden gelenler... Hiçbir zaman, sebepler âleminde yaşadığımızı, her şeyin bir sebeple olduğunu unutmayacak. Doğru sebepleri bilenlerin rehberliğinden ayrılmayacaksınız."

Mevlânâ hazretleri, ilerledi, Osman'ı bağrına bastı. Omuzlarından tutup uzun uzun baktı.

"Osman'ım... Bu görüşmemiz, bu yolculuğun... Senin ve soyundan gelenlerin... İki cihan seadetine... Anadolu'nun Kıyamet'e kadar, hakkın, sahih itikadın Son Kalesi, kuracağın devletin cihan devleti olmasına sebep, vesile olsun. Selametle gidesin."

Osman, geri geri çıkarak huzurdan huzura ulaştı. Kara Osman, huzurdan ayrıldıktan sonra... Talebelerine döndü.

"Osman Bey ile benim aramda geçenleri, onunla ilgili benden duyduklarınızı her yerde anlatın. Gün; Kayı'nın, Türkmenlerin, Oğuz boylarının Osman'ın etrafında birleşme, yekvücut olma günüdür. Anadolu'nun Son Kale olması ve Kıyamet'e kadar Son Kale kalması için... "

Kara Osman, sürdü atını, Söğüt'e doğru, rüyada gibi... Beyninde "Sebepler âlemi" sözleri dönüp duruyordu. Mevlânâ hazretleriyle yaşadıklarından, ondan duyduklarından ve rüyada kendisine söylenenlerden sonra... Sanki bulutların üzerindeydi... Söğüt'e ne zaman, nasıl geldi, farkında olmadı.

Ertuğrul Gazinin huzuruna çıktı. Nameyi verdi, yaşadıklarını anlattı, rüyada söylenenler dahil... Gözyaşları içinde oğlunu kucakladı.

"Evladım. Hayırlı, mübarek olsun. Allahü teâlâ, bu garibi, seni ve neslinden gelenleri... Söylenenlere, verilen müjdelere, görülen rüyalara layık eylesin. Bu ağır vazifeyle, bu vazifeyi hakkıyla yerine getirmekle şereflendirsin"

Nameyi uzattı.

"Oku, yiğidim. Her kelimesi, benim, senin ve neslinden geleceklerin gönlüne yerleşsin, gereği yerine getirilmek üzere... "

Okudu hem yüreği hem de elleri titreye titreye...

"Ertuğrul Gazi Beyime, evladım Osman'a ve neslinden gelenlere, taht denilen akkor demir üzerine oturacaklara...

Sizler, seçildiniz. Bu sebeple mesuliyetiniz çok büyük...

İbn-i Arabi hazretleri... Enbiya sûresinin; (Yeryüzünü salih kullarıma miras bırakırım) mealindeki 105. âyet-i kerimesinin... Osman ve neslinden gelecek sultanları işaret ettiğini bildirmektedir.

Sizler, Allahü teâlânın varisisiniz. O'nun size miras olarak bıraktığı yeryüzündeki her şeyi... O'nun adına korumak, adaleti dağıtmak, mazlumların yanında olmak, hakkı söylemek, hakkı savunmak... Hakikate ulaşılmasına mâni olanlarla gaza yapmak zorundasınız. Çünkü siz... Allahü teâlânın yeryüzündeki vekilleriniz. İşiniz çok şerefli, ama çok da zor...

Bunun için... Siz Kılıç ehli olarak... Kalem ve Könülü mutlaka yanınıza almak... Kılıç, Kalem ve Könlün bir arada hareket etmesini sağlayacak bir mürşid-i kamilin rehberliğiyle hareket etmek zorundasınız.

Allahü teâlâ, namaz ve sabırla yardım isteyiniz, buyurmaktadır. Âyet-i kerimede, (Allahü teâlâ size yardım ederse, size hiçbir şey galip gelemez) buyurulmaktadır. Sır ve muvaffakiyet... Allahü teâlânın yardımına kavuşmaktadır. Bu yardıma kavuşmanın vesileleri; Allahü teâlânın emir ve yasaklarına uymak, doğru sebeplere sarılmak, namaz, sabır ve emire itaattir.

Namaza çok ehemmiyet veriniz. İlk vaktinde, her türlü erkanına uyarak kılınız, kılınmasını sağlayınız. Namazsız İslâmiyet olmaz. Eshab-ı kiramın ve ehl-i beytin hepsini çok seviniz.

Sizler, Oğuz Kağan'ın hedefiyle... Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürümek mecburiyetindesiniz.

Hazret-i Ömer'in 'Fırat nehrinde bir oğlak boğulsa hesabını Ömer'den sorarlar' sözünü... Cam küreli yüzüğü, tahta kılıcı unutmayınız

Her iş için... Seçilen bir kişi, seçilen zaman, mübarek bir mekân vardır. Bu üçü bir araya geldiği zaman, eşref saattir.

Son sözüm; Ertuğrul Beyedir. Gaza kılıncını çekmek için acele etme. Sultan Alâaddin'in sözüne göre hareket et. Gönlümüze doğan o ki... Fetih harekâtı Osman ile başlayacak. İnşâallah... Kalem ve gönül ehli kişilerin oralara gelmesine vesile olmaya çalışacağız. Kılıç ehlini yetiştirmek senin işin...

Gazi Ertuğrul Beyim ve yiğit Osman evladım. Allahü teâlâ sizin ve Kıyamet'e kadar soyunuzdan geleceklerin yardımcısı olsun. Size, sevdiklerinize, sevenlerinize iki cihan saadeti ihsan eylesin."

Namenin okunması bittikten sonra... Ertuğrul Gazi, gözleri yaşlandı Konya'da, gönlüne nice yükler binmiş oğlunu kucakladı.

"Allahü teâlâ bana, sana ve neslinden gelenlere... Bu namede yazdığı gibi amel etmeyi, bunun için çalışmayı, çok çalışmayı nasip eylesin. Bu nameyi sen muhafaza et. İçindekileri ezberle, neslinden gelenlere de uygulanmak üzere ezberlet."

Papa Onuncu Gregorius, tam manasıyla çıldırdı... Rakamları toplamı 13 eden 1273 yılında... Mevlânâ hazretlerinin, Kara Osman'a kılıç kuşattığını, onunla ve neslinden gelenlerle ilgili nice müjde verdiğini işitince. "Bu 13. yüzyıl...Papalık için felaketlerle dolu bir yüzyıl oluyor" diye feryat etti. Hicri 13. yüzyılda Osmanlı'yı çökertmek için yemin etti.

Sadreddin hazretleri; İbn-i Arabi hazretlerinin üvey oğlu, halifesi ve sırlarının emanetçisiydi. Çok sevdiği talebesi Mevlânâ hazretlerinin cenazesini kıldırırken rahatsızlanmıştı. Yatağa düştü. Aylarca yatağından kalkamadı. Mevlânâ'dan ayrılığının fazla sürmeyeceğini hissetti.

Sarı Saltuk'u görme arzusuyla yandı. Ona söyleyecek çok şeyleri, verilecek nice emanetleri vardı. Nasıl haber verecekti? Sarı Saltuk'tu bu... Üç kıtada gezer dururdu. Bir bakmışsın Anadolu'da Ertuğrul Gazi yanında... Bir bakmışsın Kırım'da, bir bakmışsın ki Mısır'da Baybars'la omuz omuza... Nasıl yapardı? Keramet miydi? Yoksa bilemediği başka sırları mı vardı? Cinlere söz geçirdiği söylenirdi...

Sarı Saltuk diye gönlü yanarken... Kapı çalındı. "Gelen Saltuk mu?" diye sual etti. "Evet" cevabını alınca, hasta haliyle şükür secdesine kapandı. Secdeden, Sarı Saltuk kaldırdı, gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar. İkisi de İbn-i Arabi hazretlerinin yadigârlarıydılar, kardeş gibiydiler. Sarı Saltuk'u görünce Konevi hazretleri canlanmıştı. Hal-hatır sordular. Kayı Boyu'ndan, Ertuğrul Gazi ve Osman'dan, Osman ile Mevlânâ hazretlerinin görüşmesinden bahsettiler. Konevi hazretleri sual eyledi.

"Hocamın sana verdiği kitap... Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye... Yanında mı?"

"Yanımda kardeşim" dedi, heybesinden çıkardı. İbn-i Arabi hazretleri, otuzüç yıl önce, ölüm hastalığında bu kitabı Sarı Saltuk'a vermiş.

"Bu risale iki nüshadır. Biri sende, diğeri oğlum Sadreddin'de... Sendeki, neslinden olan Altın Yay emanetçisinde kalacak. Başka kimsenin haberi olmayacak. Onda... Diğerinden farklı olarak özel işaretler, müjdeler var. Onların ne olduğunu... Bütün risalenin neye işaret ettiğini... Sana oğlum anlatacak.

Sen ve neslinden gelenler... Bu risaledeki müjdelerin gerçekleşmesi için... Altın Yay emanetçileri ve Nübüvvet Yolu temsilcisiyle birlikte çalışacaksınız. Oğuz Türkünün devletsiz kalmaması için... Bir devleti... Emanete sahip çıkacak, Anadolu'yu Son Kale kılmaya devam ettirecek diğer devletin takip etmesi için, DERİN DEVLET olacaksınız. Senin ve soyundan gelen emanetçinin işi... Diğer beş emanetçiye ve onları bir eyleyecek gönül ehli zata bilgiyi ulaştırmak" demişti.

Konevi hazretleri gülümsedi. Saltuk'a elli sayfalık bir risaleyi uzattı.

"Bunun ismi; el-Lem'at-ün-Nûraniyye fi hall-i müşkilet-in-Nu'maniyye(57)'dir. Şecere kitabının açıklamasıdır. Hocamızın emriyle daha önce sana açıkladıklarım ve yeni şeyler var.

Bunu sana veririm. Hocamın size verdiği kitabıyla birlikte... Neslinizden neslinize intikal edecek. Onlar da o günün şartlarında... Anadolu'nun Kıyamet'e kadar hakkın, sahih itikadın, ehl-i sünnet yolunun, mazlumların Son Kalesi olması... Oğuz Türkünün Kızılelmasının neticesi kırk pınarın suyunun kesilmemesi için gerekeni yapacaklar, inşâallah... "

Konevi hazretlerinin sesi zayıflıyor, gözleri kapanıyordu. Sarı Saltuk'un gelmesiyle yapmasını gerekeni yapmış, söylemesi gerekeni söylemiş... "Ermeydanı Yeryüzü'nde işim bitti" der gibiydi...

Saltuk'un ellerinden tutmaya, kalmayan gücüyle sıkmaya çalıştı.

"Kardeşim... Mevlânâ beni çağırır... Ayrılık vakti geldi... Sen ve soyundan gelenler... Osman ve neslini terk etmeyin... Her zaman yardımcı olun"

Duyulur duyulmaz bir sesle kelime-i şehadet getirdi ve başı yana düştü. Miladi 22 Temmuz 1274, Hicri 6 Muharrem 673 idi.(58)

* * *

Hocasının eşikten kaldırdığı, söyle dediği Yunus... O günden sonra söyledi... Hiç durmadı... Söyledikleri... Âşıklara kavuşma, susuzlara su, açlara ekmek, ümitsizlere ümit, karanlıkta kalanlara ışık, zalimlere korku, mazlumlara sığınak oldu...

Sözleri Türkmenler arasında İLÂHİ diye isim aldı. İlâhi hakikatlerden haber veren, bunları gönüllere nakşeden manasında... Bunlar; ilâhi denilerek makamla söylenir oldu. Moğol zulmü altında inleyen Türkmenler... Dağda, bayırda yalnız iken de bunları söylediler, bu söyleyişle manevi güç-kuvvet, zulme dayanma gücü buldular.

Yunus'un sözlerini ilâhi diye makamla ilk kim söyledi, değişik makamlarla nasıl söylendi, kimse bilemedi. Ama bu ilâhiler, gecenin ve gündüzün en korkulu anlarında Türkmenlere teselli oldu. "Ol" emriyle bütün âlemi var edenin, her an haklının, doğrunun yanında olduğunu... Sabredenlerin, namazını kılanların, O'nun yardımına mutlaka kavuşacağını hissettirdi.

Özellikle de âşıklar... Onların içinde de kavuşma ümidi olmayanlar... Yunus'un ilahileriyle teselli buluyordu. İşte onlardan biri... Eskişehir yakınlarındaki İtburnu'nda... Orman içinde yürüyor, Yunus Emre'nin ilahisiyle teselli arıyordu.

Ben yürürüm yana yana
Aşk boyadı beni kana
Ne akilim ne divane
Gel gör beni aşk neyledi.
Akan sulayın çağlarım
Dertli yüreğim dağlarım
Yârim için ben ağlarım
Gel gör beni aşk neyledi
Miskin Dursun biçâreyim

Baştan ayağa yâreyim

Dost elinden avâreyim

Gel gör beni aşk neyledi

Yunus'un ilâhisinin sözleri dilinden düşmüyor... Yanık sesle makamlı bir şekilde söylüyor... Ancak gönül yangını dinmiyor, daha çok alevleniyor. "Dilhûn oldum, malhûn oldum" diyordu.

Dursun Fakih'in Farsçası çok kuvvetliydi. Sıkça Farsça deyimler kullanırdı. Son zamanlarda ise aşkı anlatan deyimler kullanmaya başlamıştı. En çok da ey aşk beni dilhûn ettin, malhûn ettin deyimlerini kullanır olmuştur.

Osman merak edince anlatmıştı en sevgili arkadaşına... Dil'in gönül, hûnun kan, dilhûnun, gönlü kan eylemek, kara sevdalara koymak, malhûnun da varlığı kan eylemek, sahip olduğu her şeyi feda edecek hale getirmek demek olduğunu...

Dursun Fakih, malhûn oldum, dilhûn oldum dedikçe... Kara Osman da "Ahretlik ne oldun ne oldun? Malhûn mu? Dilhûn mu? Aşk seni neyledi?" diyerek onu kızdırmaya çalışıyordu. Sonunda hakikaten de kızdırdı.

Dursun Fakih, Kara Osman'ın omuzlarından yakaladı, sarstı.

"Kayı Beyinin oğlu olmakla... Âşık olmam mı sanırsın? Hele gözleri ceylana bir tutul da... O zaman anlarsın, malhûn olmanın; varlığının yok olmasının demek olduğunu... Aşkın insanı neylediğini... "

Çok sevdiği arkadaşını kızdırmanın neşesindeki Osman, birden heyecanlandı. Dikkatlice baktı, evet, bir ceylandı. Elli adım kadar önünde, çalıların arasında... Bir ceylan kendisine doğru bakıyor. Bakışıyla "Görelim bakalım, ne kadar avcıymışsın" diyordu. Omuzlarını ardaşının elinden kurtardı. Ok ve yayını eline aldı, ceylana doğru koştu. Ceylan da hareketlendi, çalıların arasında kayboldu. Osman da... Dursun Fakih arkasından bakakaldı.

Dursun Fakih ile Osman, aynı yaşta idiler. Beş altı yaşlarından

beri arkadaştılar. İkisi de Edebiâli'nin talebesiydi. Dursun'un anne-babası, yakın akrabası yoktu, tekkede kalırdı. Yakınları Moğollar tarafından katledilmişti. Akılalmaz bir zekâ ve hafızaya sahipti. Ezberlemesi için bir defa duyması yeterdi. Farsça beyitler, deyimler dilinden düşmezdi. Bunun için Dursun ismine bilgin manasında Fakîh de eklenmişti.

Yakın zamana kadar... Edebiâli, haftada birkaç gün Kayı obasına gider, orada ders verirdi. Son birkaç yıldır gitmez olmuştu. Buradaki dersleri yardımcıları veriyordu. Osman'a her Cumaakşamı İtburnun'daki dergaha gelmesini söylemişti. Osman bir gece dergâhta kalıyor. Edebiâli onunla hususi ilgileniyordu. Osman bugün epey erken gelmiş. Avcılığı hiç sevmeyen Dursun Fakih'i kendisiyle birlikte ava gelmeye ikna etmişti.

Dursun Fakih, üç aydır, şeyhin en büyük kızı Esfehan Şah ile sözlüydü. Nikahları kıyılmıştı. Düğün gününü bekliyordu. Aklı-fikri, her hücresi onunla doluydu. Esfehan diyor, başka bir şey demiyor. Bu haliyle de Kara Osman'ın şakalarına maruz kalıyordu. O an olduğu gibi...

Yunus Emre'nin sözüyle "Gör beni aşk neyledi" diye feryat eden Dursun, beklemedi. Ceylanın peşinden koşan Kara Osman'ın ardından hızlıca yürüdü.

Dursun Fakih hızlıca yürürken, Kara Osman ve ceylan durmadan koşuyorlardı. Ara açılır gibi olunca ceylan, duruyor, Osman yaklaşınca yine koşuyordu. Ama Osman bu durumun farkında değildi.

Sonunda... Ceylan iki tarafı dik kayalarla çevrilmiş bir vadiye girdi. Önlerine çağlayarak dereye akan bir pınar çıktı. Tek çıkış-geliş yeri, Osman'ın bulunduğu yerdi. Osman neşe içinde, "Eee, ceylan, şimdi nereye gideceksin?" dedi. Hemen önünde ulu bir kaya vardı... Etrafını dolandığında, ceylanla karşı karşıya gelecekti. Oku, kirişe yerleştirdi, yayını gerdi. Gümüş Oku, Altın Yaya yerleştirir gibi... Kayayı dolandı. "Ya Allah! Bismillah!" diyerek okunu göndermek için ceylanı aradı. Buldu, ama atamadı.

Çünkü karşısında iki ceylan vardı. Biri vurmak için kovaladığı

ceylan... Diğeriyse bu ceylana sarılmış, dehşetle büyümüş gözlerle kendine bakan bir güzeller güzeli... Şaşırdı, dili tutuldu. Uzun müddet hareket edemedi. İki ceylandan da bir ses ve hareket yoktu. Gözlerini gözlerine dikmişler, kaleme gelmez nice şeyler anlatan bakışlarla bakmaya devam ediyorlardı.

Kekeleyerek "Af edin bacım... Bilemedim" dedi. Ama hâlâ onların, ok yayın hedefinde olduğunun farkında değildi.

Önce çakıl taşlarında ses çıkaran telaşlı ayak sesi, sonra da "Allah! Allah! Bu ne haldir ya Rabbî!" diye bir feryat duyuldu.

Hem ceylanlar hem de avcı sese döndüler. Gelen Dursun Fakih'di. Şaşkın vaziyette... Bir ceylanlara bir Kara Osman'a bakıyordu. Osman'ın okunun ceylanlara karşı olduğunu görünce telaşlandı.

"Osman! İndir bre yayını! Bir ceylana sığınan ceylanı mı vuracaksın?"

Osman telaşla, yay ve okuna baktı. Gerili vaziyette hedefe doğru olduğunu gördü. Donmuş gibi kendine bakan ceylan gözlüye döndü. Çok mahcup bir halde konuştu.

"Bacım. Çok özür dilerim. Şaşkınlıktan ok ve yayımı indirmeyi unutmuşum."

Ceylan gözlünün buzları çözülür gibi oldu, bakışları yumuşadı. Mahcup bir şekilde başını indirdi, konuşamadı, yalnızca derin bir iç geçirdi.

Dursun Fakih, Osman'dan sonra dikkatini ceylana çevirdi.

"Rabia Bacı! Senin burada ne işin var?"

Ceylan cevapta zorlandı.

"Şeyyy... Merhem yapmak için ot toplamaya gelmiştim. Bu ceylan ile önceden tanışırız. Yarasını tımar etmiştim. Kokumu almış herhalde geldi bana sığındı."

Kara Osman'ın aklı başından gider gibi oldu, Dursun Fakih'in ceylanı tanıması karşısında.

"Sen nereden tanırsın bu hatun kişiyi?"

Dursun Fakih, hafifçe güldü?

"Nasıl tanımam bre Ertuğrul oğlu Osman. Senin nasıl efsanelere, destanlara konu olduğunu bilirsem... Onu da öyle bilirim. Elimde büyüdü sayılır? Şeyhimiz Edebiâli'nin küçük kızıdır."

"Ne? Şeyhimin kızı mı?"

Osman, "Ben ne yaptım? Şeyhimin kızına ok doğrulttum? Ben şimdi ne yapacağım" diyerek olduğu yerde büyük bir telaş içinde dönmeye başladı.

Onun bu haline "Dön bakalım. Dönmekle kurtulabilecek misin?" diyen Dursun Fakih güldü. Onun gülmesiyle ceylan gözlü de hafifçe güldü. Ama bu gülüş... Kara Osman'ın gönlünde kan rengi güllerin açmasına, ceylan gözlerin, gönlünün en bilinmez köşesine saklanmasına sebep oldu. Bu halini fark edince eli ayağı tutmaz oldu. Dursun Fakih, durumu fark etmesin diyerek davrandı.

"Rabia bacıdan tekrar özür dilerim. Kendimi affettirmek için her cezaya razıyım. Ne olur, bunu şeyhime söylemeyin. Ben dergaha giderim. Siz arkadan gelin."

Dursun Fakih hemen müdahale etti.

"Olmaz. Biz yine birlikte döneceğiz. Rabia Hatun, geldiği yoldan önden gitsin. Zaten dergah yakın. Akşam vakti girmek üzere... Biz de buradaki işimizi bitirip hemen döneriz."

Osman, Dursun Fakih'in sözlerine hayret etti. Niçin beraber dönmemişlerdi. Rabia Hatun, peki, deyip yerinden kalktı. Bakışları yerde yola koyuldu, ama Kara Osman'ın yüzüne bir defa daha bakmak için anlatılmaz bir istek duyuyordu. "Hakkında nice destanlar, efsaneler, müjdeler söylenen Ertuğrul oğlu Osman bu ha" diyen gönlü çırpınıp duruyordu. Bu çırpınışlar içinde Rabia Hatun yürüdü. Onun arkasından da ceylan... Ceylan'ın Rabia hatunun peşinden gidişine bakakaldılar.

Osman bakışlarını gidenlerden koparamadı. Onlarla birlikte gönlü de aklı da gidiyordu. Ceylan ve Rabia hatun... Mevlânâ'nın

sebepler âlemindeyiz sözünü hatırladı. Ceylan, uğruna her şeyini verebileceği başka bir ceylanı tanımasına sebep olmuştu.

Az önce, Yunus'un "gör beni aşk neyledi" sözlerini söyleyerek Dursun Fakih'e takılıyordu. Şimdi... Kendisi "gör beni ceylan gözler neyledi" diyordu.

Dursun Fakih, gülerek konuştu.

"Ne o Kara Osman'ım... Bakışlarını gidenlerden ayıramadın? Gönlün hangi ceylanla gider?"

Kara Osman, "Bre bilirsin... Hangi ceylanla gittiğini..." diye sertçe söylendi.

Can kardeşi hafifçe güldü.

"Ya... Bana takılırdın ha... Anladın mı ceylanlar insana ne yaptırırmış."

Osman, "Anladım Dursun kardeşim, anladım. Medet..." diyerek başını mahcup bir şekilde indirdi. Arkadaşını omzundan yakaladı.

"Can kardeşim... Hani sen derdin ya... Ben senin 'malhûn oldum' sözüne dokundurma yaptığımda... 'Malhûn, varlığı kan eylemek, sahip olduğu her şeyi feda edecek hale getirmektir...' diye... Aynen öyle oldum... Rabia hatun beni malhûn eyledi. Varlığımı kan eyledi, sahip olduğum her şeyi feda edecek hale getirdi. Ondan başka gözüm hiçbir şey görmez, gönlüm hiçbir şeyi bilmez."

Dursun Fakih, Osman'ı kucakladı. Her türlü derdini almak istercesine...

"Yiğidim... Çok sevindim, Rabia hatuna sevdalanmana... Onun seni malhûn eylemesine... İnşâallah, Rabia hatun sana eş olur. Eğer bu mümkün olursa gücüne güç kadar... O Baciyan-ı Rum'dandır. Bu yaşta bacılığın en yüksek derecesi olan Gülseren derecesine ulaşmıştır. Bir alp gibi silah kullanır. Bir hekim gibi tedavi eder, otların dilinden anlar... Halı ve kilimler için... Renklerin en güzelini, alı en koyu olanını, nakışların en can alıcısını bulur. En önemlisi de..."

Durdu, bir müddet konuşmadı. Osman merak etti.

“Söyle bre! En önemlisi de nedir?”

“En önemlisi... Şeyhimiz Edebiâli’nin seyyid olduğu söylenir. Kendisi de bu konuda sessiz kalmıştır. Eğer izdivaç kısmet olursa... Peygamber Efendimizin nesliyle, Oğuz neslinin bir araya gelmesi, ne büyük devlet olur.”

Yangınlara düşen Osman, öyle bir inşâallah dedi ki dağ-taş onunla dile geldi.

“Can kardeşim. Beni malhûn eden o güzel... İki fetih sahibi... Hem benim hem de ceylanın gönlünü fethetti. Görmedin mi ceylan arkasından nasıl gitti, tıpkı benim gönlüm gibi... Ben de isterim ki... Fetihlerime, beni malhûn eyleyen güzelin gönlünü fethetmekle başlayayım ki... Fetihlerim mübarek, ebedi aşka vesile olsun. Benim için artık o Malhûn hatundur, varlığımı kan eyleyen, Hak yoluna, aşk yoluna revan eyleyendir. Bundan sonra ondan bahsederken yalnızca Malhûn diyeceğim.”

Dursun Fakih, Osman’dan duyduklarına inanamıyordu. Bu kadar kısa zamanda bu kadar büyük değişiklik... Çok sevinçliydi. Osman yürekte ve bilekte, alplikte eşsizdi. Şimdi de gönül yoluna girmişti, alperenliğe doğru hızla yol alıyordu. Osman'ın omzundan tuttu.

"Yiğidim... Sana bir güzel haberim daha var."

"Bir güzel haber daha kaldıracak halim kalmadı. Söyleyesin. Kaldırmaya çalışacağız."

"Rabia Hatun ile nerede karşılaştın? Bir pınar başında... Pınar nedir? Aşkın gözyaşıdır, aslımız olan topraktan gelen... "

Osman coştu.

"Doğru söylersin bre! Peygamber Efendimizin aşkıyla önce su... Sudan da bütün kâinat yaratılmadı mı?

Âlem de her ne var ise aşk imiş

Gerisi kıl u kâl(59) imiş

demezler mi? Temsili küreşlerin yapılacağı yerde kırk pınarın akacağı söylenir."

İki arkadaş yürüdüler dergâha doğru, Rabia Bala hatunun yolunu takip ederek. Anlattı Osman'a... Edebiâli'nin Ahiler, hanımı ve kızlarının da Ahilerin hanımlar kolu olan Baciyan-ı Rum içindeki yerlerini...

"Şeyhimiz Edebiâli, Ahi Evran hazretlerinin kızıyla evlidir. Ahiliğin bu bölgedeki temsilcisidir. Hanımı da bacıların başıdır. Erler arasında büyük bir esnaf örgütlenmesi meydana getiren, Anadolu'yu ilmek ilmek ören Ahi Evran, aynı örgütlenmeyi eşi vasıtasıyla bacılar arasında gerçekleştirdi. Onlara Baciyân-ı Rum, Anadolu bacıları denir.

Moğolların saldırdığı, Kayı boyunun yeni bir devlet için gazaya niyetlendiği bir zamanda... Bacılara her zamandan fazla ihtiyaç var... Anneliği en büyük vazife bilen... Hem de eli silah tutan, üreten, yöneten, gözeten, Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyen bacılara...

Bacılarımız, Baciyan-ı Rum Ocaklarında pişerler. Bu ocaklarda, yamak, çırak, kalfa ve usta sıralamasıyla sıkı bir mesleki eğitim... Zaviyelerde, gönül ocaklarında ise dini, ahlaki ve güncel hayatla ilgili bilgiler verilir. Her biri bir gül olan bacılar... Aldıkları eğitimle önce Gülderen, sonra Güleren ve Gülseren olur. Her biri Gülderen, Güleren, Gülseren diye açarlar. Hak için, vatanları, evlatları, erleri için, ebedi güzellikler için...

Erler ve bacılar... Anadolu'yu alın teri, göz nuruyla Son Kale, Konstantiniyye'yi fethederek İslambol kılmak için gayret ederler."

Kara Osman ve Dursun Fakih, yürüdüler. Büyük bir coşku içinde dergâha geldiler. Şeyh Edebiâli'nin önünde diz çöktüler, derslerini verdiler. Ancak, bir endişe Osman'ın içini kemiriyordu. Acaba Rabia hatunun ona karşı duyguları nasıldı? Kendisine Malhûn hatun demesine müsaade edecek miydi?

Dursun Fakih'in nişanlısı vasıtasıyla durumu öğrendiler. Rabia hatundan "Osman beyden başkasına gönlümde yer yoktur. Bana

Malhûn demesi, benim için en büyük şereftir" haberi gelince...

Kara Osman şükür secdesine kapandı. "Yâ Rabbi! Sana sonsuz şükürler olsun. İlk fethimi bir gönle girmek, bir gönül kalesini fethetmek eylediğin için... Bu fethi... Nice beldeleri ve gönülleri hayır meydanı eylemeye, fethetmeye... Konstantiniyye'yi fethedecek, Anadolu'yu Son Kale kılacak cihan devletini kurmaya vesile eyle" diye duaya durdu.

Sonra da... İki arkadaş, sevinçten deliler gibi birbiriyle güreş tuttular. Tozu-dumana kattılar, sevda tozunu şifa niyetine yuttular. Atlarına bindiler, "Hey dağlar, hey kaleler! Fetih için bizi bekleyin! Haydi Kızılelma'ya!" diye naralanarak dağlara doğru at sürdüler.

Osman ve Sarı Saltuk, Kayseri'ye kadar gelen Baybars, buluştular. Dönüşte... Eskişehir Beyinin saldırısından kurtuldular. Harmankaya Tekfuru Mihal ile tanıştılar. Nice zorlu mücadeleden sonra... Söğüt'e doğru atlarını sürdüler. Söğüt'e yaklaştıkça, Osman'ın gönlü, Malhûn oldum, varlığım kan oldu diye feryat ediyordu. Geç vakitte Söğüt'e, dergâha vardılar. Hemen Dursun Fakih'i buldular. Öyle sevindi ki anlatılır gibi değil... Şeyh Edebiâli ile görüşemeden Yatsı namazlarını kılıp yattılar.

Edebiâli'nin göğsünden çıkan bir hilal, tez zamanda dolunay haline dönüştü ve Osman'ın göğsüne girdi. Göğsünden bir fidan çıktı. Büyüdü kocaman bir çınar oldu. Bütün yeryüzünü kapladı. Ağacın kökünden Dicle, Fırat, Nil ve Tuna akıyordu. Her ırk ve dinden insanlar ağacın altında rahatça yaşıyorlar, işleriyle meşgul oluyorlardı. Hilalli bayraklı yiğitler, dünyanın dört bir yanına kanat açtılar. Garipler, mazlumlar, o çınarın altına koştular. Nice şehirlerde... Hilalli minareler, bunlardan ezan sesleri yükseliyordu. İki deniz ve boğazın iki yakasında anlatılmaz güzellikteki bir şehir... Yüzük haline gelip sağ şahadet parmağına geçerken çok heyecanlandı.

"Allahü ekber! Allahü ekber!"

Ezan sesiyle uyandı, o yüzüğün anlatılmaz hasretiyle... Göğsünü yokladı, yara var mı diye... Sancıyordu, hakikaten de bir çınar çıkmış gibi... Sabah ezanıyla uyanmıştı. Rüyanın tesiriyle elleri hemen göğsüne gitmişti. Rüyanın anlatılmaz doyumundaydı. Çınar'ın gölgesi, yalnızca yeryüzünü değil, bütün kâinatı kuşatmış, göğsüne de bütün kâinat sığmış gibiydi. Bir kişinin nizamıyla âlemin nasıl nizam bulduğunu anlar gibi oldu. Ağzından, "Varlığımız, devletimiz, nizam-ı âlem içindir" sözleri döküldü. Bu sözlerle bütün vücudunun kavrulduğunu hissetti. Hemen abdest almaya koştu. Namazın, Allahü teâlânın huzuruna çıkmak, abdestin bu yolculuğa en büyük hazırlık olduğunu hatırlayarak...

Edebiâli'nin arkasında sabah namazını kıldı. Seccadesi ona yedi kat gökleri yakın eylemişti.

Edebiâli, cemaate sual eyledi.

"Rüya gören var mı? Tabir edelim. Derdi olan var mı çare olmaya gayret edelim."

Kimseden bir ses çıkmadı. Osman, içinde Şeyh Edebiâli'nin bulunduğu bir rüyayı anlatmaya cesaret edemedi. Şeyh, ona baktı ve gülümsedi.

"Osman'ım... Sen bir rüya görmüş, ama anlatmaya cesaret edemezsin gibime gelir. Hele anlat. Anlat ki hayırlara yoralım, Kıyamet'e kadar hayra vesile olması için dua edelim."

Osman, tepeden tırnağa titredi. Şimdi, herkesin huzurunda nasıl diyecekti, şeyhim, sizi rüyada gördüm diye... Ama anlatmak mecburiyetindeydi... Sonra, kendi de çok merak ediyordu rüyanın yorumunu... Gözlerini kapattı, başını kalbi üstüne eğdi ve anlattı, o anı tekrar yaşıyormuşçasına...

O anlattıkça, Edebiâli'nin yüzündeki tebessüm genişledi, genişledi. Osman anlatmasını bitirince bütün kâinatı kuşatır hale geldi. Şefkatle ona baktı.

"Gaybı yalnızca Allahü teâlâ ve O'nun bildirdikleri bilir. Bizimkisi... Rüyanın tabir edilmesidir, sünnete uymaktır. Peygamber Efendimiz de sallallahü aleyhi ve sellem sabah namazından sonra anlatılan rüyaları tabir ederdi.

Evladım, Osman'ım... Rüyan ile ilgili gönlümüze doğan odur ki... Ertuğrul Beyden sonra bey olacaksın. Kızım... "

Edebiâli "Kızım" demiş durmuştu. Osman, bey olacaksın yorumuyla fazla heyecanlanmamıştı. Zaten kendini bildi bileli söylenendi... Onun asıl merak ettiği Şeyh Edebiâli'nin kızıydı... Onunla durumu ne olacaktı? Edebiâli sözlerine devam etti.

"Kızım Rabia Hatunla evleneceksin. Benden çıkıp sana gelen hilalin manası budur. Göğsünden çıkan çınar, kuracağın devlettir.

Senin neslinden nice pâdişâhlar gelecek, nice devletleri bir çatı altında toplayacaklar. Allahü teâla, nice insanın huzur ve saâdete kavuşmasına, din-i İslâmla şereflenmesine senin neslini vesîle edecek.

Yüzük... Konstantiniyye'nin fethine işarettir. Ancak senin tarafından değil, neslinden gelenler tarafından...

Çınarın altına koşanlar... Anadolu'nun Son Kale oluşunu, Allahü teâlânın 'Lâ ilâhe illallah kal'amdır, bunu söyleyen kal'ama girmiş olur. Kal'ama giren azabımdan emin olur' buyurduğu hadis-i kudsisinin tecellisini göstermekte... Anadolu'nun, Kıyamet'e kadar Lâ ilâhe illallah kal'asının tecelli edeceği mekan, Son Kale olacağına işaret etmektedir.(60)"

Bu rüya tabirinden sonra... Osman, yerde mi yürüdü gökte mi farkında olmadı. Şeyh Edebiâli'nin elini öptü, hocası ve müstakbel babası olarak... Kendisini ilk önce can kardeşi Dursun Fakih tebrik etti. Sonra da Sarı Saltuk ve can yoldaşları kırk alpi... Turgut Alp, Abdurrahman Alp, Bamsı Alp, Konur Alp...

Osman'a Söğüt dar geldi, müsaade istedi, vurdu kendini dağlara... Gördüğü rüyalar verilen müjdeler... Şeyh Edebiâli'nin söyledikleriyle... Öyle dolmuş, öyle dolmuştu ki... Bir kişi daha tebrik etse hücre hücre çatlayacağını, toprak ve havaya karışıp aslında kaybolacağını hissetti.

Atını kendi bildiğince saldı. Kuşlar, çağıldayan su, esen rüzgâr aynı şeyi söylüyordu. "Önce sefer, sonra zafer" diyor. Osman'a yükünün ne kadar ağırlaştığını hatırlatıyordu. "Sebeplere sarılmadan, emir ve yasaklara uymadan Allahü teâlânın yardımına kavuşabilir miydi? Onun yardımına kavuşmadan gerçek zafere ulaşılabilir miydi? Onun yardımına kavuşunca hangi düşman karşı koyabilirdi?"

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki... Tıpkı bir rüya gibiydi... Ertuğrul Bey istemiş. Şeyh Edebiâli ve Malhûn he demiş, nikahları kıyılmıştı... Edebiâli dahil herkes Rabia Hatuna, Malhûn Hatun diyordu. Bu da, ceylan vesilesiyle tanışmaları da destanın, efsanenin bir parçası olmuştu. Kayı Obası ve diğer Türkmen obaları, mülkü

kan eyleyen manasındaki Malhûn ismini çok sevmişler. Bu isimde sanki kendilerini, geleceklerini, sevdalarını görmüşlerdi.

Şaşkındı... Bu hale düşeceğine rüyada görse inanmazdı. Ayakları geri geri gidiyor, korkuyordu. Bununla da kalmayıp titriyordu.

Hangisine kızsın bilemedi. Oğuz Türkü görmüş Moğollar gibi kaçışına mı? Bir çadırın önünde ayaklarının titreyişine mi? Bütün gayretine rağmen mâni olamıyordu... Bastıkça yeri sarsan ayaklarının söğüt yaprağı gibi çırpınmasına...

Kaçmıştı ve kaçmaya devam ediyordu, bey oğlu oluşuna bakmadan... Oğuz ilinde âdet böyleydi. Damat, ihtiyarlar, aksakallılar meclisinde verilen yemekten, yapılan duadan sonra... Gelin odasına kadar kovalanırdı. Evini, ocağını, eşinin yanını; tek sığınak, sükûnet, huzura kavuşma yeri bilsin diye... Dünyanın işlerinden, vefasızlığından bunaldığında... Sığınacak yer aradığında hemen evine, ocağına koşsun diye...

On-onbeş adım gerisinde kırk yiğidi, can yoldaşı vardı. Canından öte sevdiği, beyleri için seve seve canlarını veren. Ama şimdi sırtına bir yumruk vurabilmek için... Dünyalık her şeylerini, kılıçlarını hatta atlarını bile vermeye razıydılar.

Yiğit kişi nasıl zevk alırdı? Gelin odasına girmekten dolayı ayakları titreyenin, can dostunun sırtına vurmaktan... Bunu bir türlü anlamış değildi. Böyle bir âdet niçin konulmuştu bunu ise hiç anlamış değildi. Ama bunları düşünecek zaman değildi. Ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. Toprağa kavuştukça, yıllardır hasretmiş gibi inleten ayak sesleri...

Daha fazla düşünecek zaman değildi. Zaman, harekete geçecek zamandı; yoksa sonra çok geç olacaktı. "Gören ne der?", "Her âlem, özellikle de kırk yoldaşı ne düşünür?" demeden attı kendini çadırın kapısından içeri.

Atmasıyla berabere bir gürültü koptu ki anlatılır gibi değil. Sanki cinlerin düğün alayı geliyordu. Eli kılıcına gitti, yerinde yoktu; tedirgin oldu. Aklı başına gelince de gülümsedi. Gelin odasına

kılıçla girilecek değildi ya...

Gök yere düşmüş gibi gürültüye sebep olanlara baktı. Ağaçtan, topraktan ve demirden yapılmış bir sürü tas, çanak sağa sola saçılmıştı. Kırk can yoldaşı ve Dursun Fakih, yapmışlardı yapacaklarını... Gelin odasına giriş yolunu geçilmez eylemişlerdi tas, çanak ile... Evlilikle geçim yükünün sırtına bindiğini, tuz kabının başına geçtiğini anlatmak için... Oğuz Han'a da kırk yiğidinin aynı şeyi yaptığı anlatılır, bu âdetin oradan kaldığı söylenirdi.

Gerçi tuz kabı başına geçmemişti, ama geçmekten fena olmuş... Bir bakışına dünyaları fedaya hazır olduğu Malhûn Hatun karşısında rezil olmuştu. Bakışlarını, sağa sola dağılmış çanak çömlekten kurtardı; kurtarmasıyla da gönlü de pırpırlandı. Nasıl yapmıştı, gelin odasına girince gözleri başka yere nasıl kaymıştı? Çanak-çömlek gürültüsü bir an da olsa Malhûn hatunu nasıl unutturmuştu? Sevdiceğinin yanına girince gözler başka yere bakar mıydı?

Olmuştu işte... Dünya gürültüsü, dünya telaşı, gönül ateşini bir an olsun bastırmıştı. Yaşadıklarıyla, gelin odasına koşturulmasının, yolunun çanak çömlek ile kesilmesinin hikmetini daha iyi anladı.

Karar verdi. Dünyalığın, Hak için olmayan şeylerin girmesine müsaade etmeyecekti sevdiceğiyle arasına. Huzuru, gönül, akıl ve beden sükûnetini onun yanında arayacaktı, başka yerde değil. Gül gibi geçinilen evin Cennet'ten bir köşe, ülkenin ise Cennet'ten bir diyar olduğunu asla unutmayacaktı

Dünya telaşından bir an olsun kurtulan gözleri, asıl görmesi gerekeni aradı; ama ulaşamadı. Arada al duvak, onun altında da yeşil duvak vardı.

Allah'ın emri, peygamberin kavliyle babasından istediği Malhûn Hatun, karşısında ayakta duruyordu. Gökten inmiş gibi maviler içinde, gözleri, yüzü al ve yeşil duvaklar gerisindeydi.

Kara Osman'ı bekliyordu... Ormanın bittiği, ovanın başladığı yerde... Bir ırmak kenarındaki çadırda... Üç odalı düğün çadırı böyle

yere kurulurdu. Gelin ile damat birbirlerini, tabii olanı, yaratılandaki nizamı, tabiatın tabiatı ve insanın insanı tamam eylemesini çok iyi anlasınlar diye...

Üç gün boyunca... Çadırın bin adımlık etrafına kimseler sokulmazdı. Üç gün sonra kırk yiğidi gelirdi. Ellerinde en güzel hediyeler, yiyecekler, damadın atı, atın üzerinde kılıcı, yayı ve sadağıyla... Yemek sonrası damadı, atına bindirirler. Gözlerini gelinin eşarbıyla önden arkaya kapatırlar. Ellerini de yine gelinin ördüğü sicimle bağlarlardı. Atı dörtnala koştururlardı, kendileri de neşe içinde bağrışarak etrafında olarak. Gözlerlerdi, damadın önce ellerini kurtarışını, sonra gözünü ışığa kavuşturmasını.

Bu... Damadın, evlilikle dünyayı, vazifelerini unutmaması... Bir iken iki oluşun gözlerini hakikate kapatmaması, ellerini tutmaz, gönlünü ve aklını kilitli kılmaması içindi.

Çanak-çömleği devirmiş bir çocuk mahcubiyetinde... Malhûn Hatuna döndü. Kandil ışığı altında karşısında duruyor, ama al duvak altında yüzü gözükmüyordu. O yüz şimdi nasıl bakıyordu acaba? Çanak-çömleği dağıtması karşısında gülmüş müydü?

Al duvağı kaldırıp, ceylan gözlüyü görmek için dayanılmaz bir istek duydu. Bu isteğine gem vurdu. Kaldıramazdı, yüz görümlüğünü vermedikçe, bu hediyesi kabul edilmedikçe...

Damat, duvağı kaldırmazdan önce yüz görümlüğü hediyesi verirdi geline. Hediyesi kabul edilmedikçe de kaldıramazdı gelinin yüzünü saklayan, perdeleyen duvağı...

Yüz görümlüğü, çok şey anlatırdı verilene... Vereni de tanıtırdı. Verilen hediye... “Ben şuyum, ben buyum” manası taşımamalı, tam tersi “yoluna kurban olduğunu” söylemeliydi. Güzele erişmenin, güzeli görmenin bir bedeli olduğunu ifade ederdi.

Elinde taşıdığı seccadeyi açtı. İçinden bir ok ve yay çıkardı...

"Sultanım. Bu ok ve yay... Ceylana diye sana doğrulttuğum ok ve yaydır. O hadiseden sonra bir daha kullanmadım. Şimdi sana hediyemdir ki... Malhûn olmamın, varlığımı, canımı yoluna kan eylemenin ifadesidir. Yüzünüzü görmenin bedelini ancak bu ok ve

yay ile alınacak canım öder."

Ay ışığının duru gölde titreşmesinde bir ses yükseldi, al duvak altından.

"Beyim. Ok ve yayınız, en güzel yüz görümlüğümdür, kabulümdür. Ok ve yayı; size, yolunuza, sevdiklerinize, değer verdiklerinize kurban olmak için kabul ettim, en kutsal emanet bildim."

Ok ve yayı aldı, yere serilmiş yatağın yanına boylu boyunca uzattı. "Beyim, al duvak kaldırılmayı bekler" dedi.

Yüz görümlüğü hediyesinin değerli görülerek kabul edilmesinin sevincindeki Kara Osman, ayağa kalktı. Al duvak karşısındaydı. Al duvağın alı, gözlerini kamaştırıyor, içini, gönlünü yakıyor. Elini-kolunu kıpırdayamaz hale getiriyordu. Çünkü al duvak çok şey söylüyordu. Söylemekle kalmayıp bunları omuzlarına, gönlüne yüklüyordu.

Al duvak, rengini al kandan almıştı. Can almanın değil, can vermenin, öldürmenin değil yaşatmanın işaretiydi. Can vererek korunması gerekenleri... İmanı, canı, ili, töreyi, namusu korumayı... Gönüllere... Evlenen, bir güzele bey olan, evin reisi diye bilinecek er kişilerin gönüllerine nakşediyordu. İmanı, canı, ili, töreyi, namusu korumak için... Yürek, bilek ve gönül olarak güçlü olmayı hatırlatıyordu, evlenerek erlik, yiğitlik iddiasına soyunanlara...

Elini uzattı, nice düşman karşısında titremeyen eli titriyordu. Saklamak istedi, ama saklayacak yer bulamadı... Duvağın arkasındaki ne düşünmüştü acaba? Titreyen eline sığınak al duvağı gördü. El titremesini gizlemek için al duvağa koştu. Dokunmasıyla beraber ateşe değmiş gibi oldu, çekmek istedi, ama çekemedi. Kavrulmalarına rağmen parmakları, al duvağı sığınacak en güzel yer bilmişti.

Gözlerini kapattı, al duvak gözler açık iken çözülmezdi. El yordamıyla al duvağı çözdü. Gözleri kapalı, "Al duvak, bağlanmayı bekler" diyerek boynunu uzattı, cellada uzatırcasına... Kuğu eller

kanatlandı. Cihan devletinin temelini atacağı müjdelenen, boynunu uzatmış, gözleri kapalı bekliyordu. Al duvağın boynuna bağlanmasını, bıçağın inmesini bekleyen kurbanlık koç gibi...

Al duvak boyna dolandı. Nice canların can bedeli olarak düğümlendi kınalı ellerce... Düğüne; ayrılmamak üzere bir araya gelmeye, geleceği beraber kılmaya, ebedi güzelliklere birlikte gidişe işaret olarak...

Düğüme; bir olmaya, diri olmaya, haktan, adaletten ayrılmamaya nişan olarak...

Düğmeye, hakka açılmaya, çirkinliğe kapanmaya remiz olarak...

Düğümün atılmasıyla, al duvağın boynunu sıktığını hissetti, nefes almakta zorlanmaya başladı. Sarı Saltuk'un "Al duvak boynuna düğüm edildikde, niyet etmeyi unutma." sözü gönlüne düştü. "Ey yüce Allah'ım, al duvak neyi işaret ederse, bunları canım bahasına da olsa yerine getirmeye çalışacağım" diye aklından geçirdi. Al duvak gevşedi, rahatça nefes almaya başladı.

Bu ne akılalmaz haldi. Al duvağın boğazını sıktığından sonra da gevşediğinden emindi. Gözleri kapalı bekledi ve beklediğine kavuştu, "Yeşil duvak bağlanmayı bekler." sözlerini duydu, sabah rüzgârının esişinde. Yeşil duvak eline bırakıldı, bütün insanların, bütün kâinatın yükü bırakılmışçasına...

Yeşil duvak törelerine Oğuz Han'ın hocası Uluğ Türk ile girmişti. Daha önce gelinin yüzünü yalnızca al duvak örtüyordu. Uluğ Türk, Oğuz Han'ın ilk evliliğinde... "Yeşil duvak ve işaret ettiği mananın bilinme vakti geldi" demiş.

"Yeşil duvak neye işaret eder?" sualine de... "Yeşil, yaş olmaktan, suya kavuşmuş, hayat bulmuş olmaktan gelir. Hayatı, diri olmayı, suyla canlanmayı, üremeyi, yüce Mevla'nın yarattığı nizam içinde çoğalmayı temsil eder. Evlilik de üremek, insan eliyle tabii dengeye müdahale demektir. Böyle bir müdahale de ancak Yaratan'ımızın izin verdiği ölçüde olur.

Yeşil duvak... Evli olarak hayatını devam ettirirken; Yüce

Yaratanımızın koyduğu ölçülere uymayı... Harama, helale dikkat etmeyi... Maddi manada israftan, manevi manada itikatta ifsattan kaçınmayı... İffet sahibi olmayı, namusa sahip çıkmayı ifade eder. Bütün bunlar... Erkeğin de vazifesi olmakla beraber... Hatun kişileri daha çok ilgilendirir. Bu sebepten yeşil duvak, gelinin boynuna damat tarafından bağlanır." cevabını vermişti.

İşte... Bütün bu manaları temsil eden yeşil duvak, kılıç tutan eldeydi. Kara Osman'ın eline teslim edilmişti Malhûn Hatun tarafından.

Gözleri kapalı, elleri titreyerek yeşil duvağı bağladı Malhûn Hatunun boynuna... Düğüm, düğün ve düğme eyledi. Sonra da Bismillah dedi, gözlerini açtı. Çehrelerin en güzelini, gözlerin en gökçesini, mavisini görmek ümidiyle...

Ve gördü, dolunayı kıskandıracak çehreyi... Bakanı alıp göklerin sonsuz maviliği içine götüren mavi gözleri. Yay gibi kıvrılmış kaşları, kaşların altında ok olmuş kirpikleri...

Kara Osman, annesini görmemek için köşe bucak kaçar hale gelmişti. Halime Hatun, ne zaman kendisini yakalasa hemen söylüyor. "Evlen evladım... İkinci defa evlen. Sen, Oğuz boyunun geleceği... Sen, bütün Müslümanların, mazlumların ümidisin. Neslin devam etmeli... Üç sene oldu... Malhûn gelin hâlâ hamile kalmadı" diyordu.

Osman da hep boyun büküyor. "Gül yüzlü anam... Hele sabır... Fakirlere yardım eder dua alırız. Obamız çocuklarının ilmihal bilgilerini öğrenmesi için her türlü desteği veririz. Çocukları giydiririz. Onlara dua ettiririz. Ya Rabbi hayırlı olanı nasip et diye gece-gündüz karı-koca dua ederiz. Hele biraz daha sabır. Değişiklik olmazsa... Hocam ve kayınpederim Edebiâli hazretlerine danışırız. Ona göre hareket ederiz" diye cevap veriyordu.

"Anam. Malhûn'um üstüne ikinci bir hanımı nasıl alırım?" diyemiyordu. Yine aynı şey oldu. Önce alplerle silah talimi yaptıktan, din dersi çalışan çocukların yanına uğradıktan, tüccarlarla görüştükten sonra... Obasına, bölmeli çadırına dönerken... Anasını görünce hemen yolunu değiştirdi. Acele, kendisini, obasına, Malhûn'unun yanına attı. Kapıyı açtı. Malhûn Hatun ile yüz yüze geldi. İkisi de şaşırdılar. Sevdiceği endişelendi.

"Beyim. Hayır olsun, nedir bu telaş? Bir şeyden mi kaçarsın?"

Can sıkıntısıyla karışık gülümsedi.

"Anamdan"

Yüzü bulutlandı, gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Sonra... Bir anda yine dolunay gibi aydınlandı.

"Hamilelik meselesi mi?"

"Evet, ya... "

Hafifçe güldü.

"Artık kaçmana lüzum yok."

Kara Osman çok şaşırdı. Sevdiceği ne demek istemişti? İsyan mı ediyordu?

"Nasıl? Anlayamadım... "

Obaya bey, Oğuzlara Sultan olmadan... Gönlünün sultanı olan Kara Osman'ın ellerinden tuttu.

"Hamileyim beyim... "

Osman duyduklarına inanamadı.

"Ne dersin Sultanım? Hamileyim mi dedin"

"Evet, beyim... Ebe hanımla yeni konuştum. Emin olduğunu söyledi."

Kara Osman'ın aklı başından gidecek gibi oldu. O güne kadar yapmadığı bir şeyi yaptı. Müjdeyi vereni koltuk altından tuttu. "Hey bre" diyerek obanın sofasında döndürdü. Sonra göğsüne aldı, alnından öptü. Sedire oturttu. "Sen burada beni bekle. Hemen geliyorum" diyerek dışarı fırladı. Bey obasının kapısından içeri kasırga gibi girdi. "Anne, müjde. Baba olurum" diye bağırarak sedirde oturan Halime Hatunun eline sarıldı, öpmek için...

Kara Osman'ın anne müjde diye bağırmasının sonrası... Olaylar çok hızlı gelişti. Seksen yaşını aşan Ertuğrul Bey, yatağa düştü. Sanki bu haberi bekliyormuşçasına... Sonra... Tek duası, "Yâ Rabbî! Osman'ımın oğlunu görmeden canımı alma" oldu.

Kayı Obasının bütün işlerini Osman yürütmeye başladı. Babasının sağlığında, henüz yirmiüç yaşındayken... Beylik yükü omuzlarına bindi. Ama o hiç yadırgamadı. Bu yirmiüçteki esrar neydi? O... Yalnızca Kayı'yı değil, bütün Oğuz boylarını idare etmek, tek bayrak altında toplamak... Beylikten devlete yürümek... Kıyamet'e kadar devam edecek bir cihan devletinin temelini atmak üzere yetiştirilmiş... Bunlarla müjdelenmişti.

Osman Bey, bir an durmuyor. Bir taraftan Kayı obasının işlerine koştururken diğer taraftan da müjdelenen devleti sağlam temeller üzerine kurmak için gayret ediyor... Kılıç, Kalem ve Könül'ün birlikte yürümesi, Altın Yayı tamamlaması için durmadan

çalışıyordu. Ertuğrul Gazi ise günden güne eriyor. "Daha gelmedi mi Osman'ımın oğlu" diyor, başka bir şey demiyordu.

Kimse, hasretle beklenen misafirin, kız olma ihtimalinin yüzde elli olduğunu düşünmek dahi istemiyordu.

Beklenen misafir geldi. Narasıyla Söğüt yaylalarını titreterek... "Oğlum, yiğidim" sözleriyle bebeği kucağı alan Osman, hemen babasının otağına koştu. "Beyim. İşte beklediğin yiğit geldi." diyerek bebeği kucağına verdi.

Gözyaşları içinde... "Sana sonsuz şükürler olsun" diyen Ertuğrul Bey, davranmaya çalıştı. Osman'ın yardımıyla sırtını yastığa verdi. Titreyen elleriyle bebeği yüzüne doğru kaldırdı.

"Sana sonsuz şükürler olsun Rabbim... Osman'ımın oğlunu görmeyi nasip ettin. İhsan eyledin."

Gözlerini kapadı. Gözyaşları içinde sessizce dua etti. Bebeği alnından öptü, babasının kucağına verdi.

"Hele Osman'ım... Yanıma otur. Söyleyeceklerim var. Fazla vaktim yok... Yüce Mevlam... Torunumu görme isteğimi kabul eyledi. Gördüm, elhamdülillah. Gönlüme doğan o ki... Bu dünyada işim tamam."

Bir köşede duran sandığı işaret etti. Osman bebeği, halasına teslim etti, annesine götürmesini söyledi. Kendisi de taşımakta zorlandığı bir sandığı babasının yanına getirdi. Dokuz-on karış boyunda gösteren sandık çok değişikti. Daha önce böyle bir sandık görmemişti. Ağaç da değildi, metal de... Ertuğrul Bey, sağ eliyle evladının elini tuttu, diğerini de sandığın üzerine koydu, güç almak istercesine...

"Evladım... Bu sandık hangi malzemeyle, kimler tarafından, niçin yapılmış ben de bilmem... İçindekilerden bahsedeceğim... Burada... İlk atamız Oğuz Han torunu Kayı Beyinden ve Altın Yay emanetçisi neslinden bana kadar gelenler... Benim ilave ettiğim nice emanetler var.

Bir emanet var ki... Ancak görevi devir edeceğin, Altın Yay

temsilcisi yapacağın kişi onun ne olduğunu bilecek... Senden sonra da aynı şekilde devam etmesini vasiyet edeceksin.

Altın Yay emanetçisi neslimiz... Kuçi Bey'den Kara Batur'a kadar çalınan Altın Yay ve Gümüş Okları aradılar. Tuğrul Bey zamanında, bunların Papalığın elinde olduğu anlaşılınca aramayı bıraktılar. Çünkü... Bunların... Altı temsilci olmadan kullanılmaları mümkün değildi.

Ecdadımız... Arama esnasında Dünyanın dört bir tarafına gittiler. Nice şeylerle karşılaştılar, akılalmaz şeyler gördüler. Bunlar nesilden nesile nakledilerek yazıldı. Ben de yazdım... Ebül Hasan Harkanî, Yusuf-i Hemedani, Ahmed Yesevi, Ârif-i Rivegeri, Mahmud İncirfagnevi, İbn-i Arabi ve Mevlânâhazretlerinin dediklerini... Neslimiz ve neslimizin kuracağı cihan devleti, Anadolu'nun Son Kale olması, Kıyamet'e kadar devam etmesiyle ilgili söylediklerini yazdım... Oku! Senden sonra gelecek Altın Yay temsilcilerinin okumasını sağla.

Sultan Alâeddin'in gönderdiği mektuptaki tavsiyeler... Beylikten devlete geçişte çok mühim... Aman onlara çok dikkat et. Beyliğim zamanında, onun tavsiyesiyle fazla savaşa girmedim... Mal, makama kavuşunca bozulmayacak alperenler, âlimler ve gönül ehli zatların, bunlara itaat edecek Türkmenlerin yetişmesi... Kendimizi, adaletimizle, insanlığımızla Rum halka sevdirmek için çok çalıştım. Çünkü devlet bu temeller üzerine kurulacak. Temel sağlam olursa bina sağlam olur.

Sarı Saltuk'a verilen "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" kitabının ve Konevi hazretleri tarafından yapılan açıklamalarının kopyalarını yazdırdım. Onlar da bu sandıkta... Sen ve neslinden gelenler... Sarı Saltuk nesliyle iş birliği yaparak... Gelecekle ilgili çalışmalarınızda bu kitapta ve açıklamasında yazanları dikkate alın.

Kurulacak devletimizin başarısı ve Kıyamet'e kadar devamı için... Yukarıda saydığımız zatların tavsiyelerine mutlaka uyun. Adalet, namaza ehemmiyet, takva, ihsan ve sabır, sebat, üzerine

bulunun. Bunlarla Allahü teâlâdan yardım isteyin. Allahü teâlânın yardım ettiğine kimsenin galip gelemiyeceğini unutmayın... İncirfagnevi hazretlerinin attığı okun... Söğüt'te nasıl yeşerdiğini aklınızdan çıkarmayın."

Ertuğrul Gazi iyice yorulmuştu. Konuşmasını kesti. Kara Osman, şaşkınlık içindeydi. Bir sandığa, bir babasına bakıyordu. Babasının işaretiyle sandığı açtı. İçinden bir tahta kılıç, bir de taşı cam küre şeklinde yüzük çıkardı. Üzerine ubeyd (kulcağız) yazıyordu. Ertuğrul Gazi kılıcı öptü. Üzerindeki yazı ve şekle baktı.

"Pirimiz, Anatolia'yı Anadolu eyleyenlerin öncüsü Ahmed Yesevi'nin emanetidir... Vefatından önce İbn-i Arabi hazretlerinin huzurundaydım.

Kurulacak ve adınla anılacak devletin... Kıyamet'e kadar devam etmesi için yapılması gerekenleri ve onüç şartı bildirmiş. Bu kılıcı vermiş.

'Bu kılıç... Allahü teâlânın rızası, i'lâ-yı kelimetullah, ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı kılmak, Son Kale Anadolu'yu mazlumların sığınağı kılmak, adalet için olan Saltanatı temsil eder. Saltanatın kalem ve könülle birlikte hareket etmesini, Kalem, Kılıç ve Könül birliğini gösterir.

Kuracağınız devletin Allahü teâlânın rızası üzerine devamı, Kalem, Kılıç ve Könül'ün bir mürşid-i kamilin rehberliğinde birliğindedir. Bu birlikteliği Altın Yay, temsil eder.' demişti.

Kayı Boyundan Altın Yay'ın temsilcisi olan kişi... Bu kılıcı yanından ayırmamalı. Temsil ettiği manayı, deftere yazdığımız İbn-i Arabi hazretlerinin sözlerini unutmamalı, unutturmamalı.

Bu sandık... Altın Yay temsilcisinin eliyle nesilden nesile intikal etsin. Anadolu'nun Kıyamet'e kadar Son Kale kalması için vazgeçilmezdir. Sandığın varlığı, varlık sebebimizdir. Gönlü temsil eden Sarı Saltuk nesliyle irtibat kesilmesin."

Ertuğrul Bey, yüzüğü aldı. Yüzüğün üzerindeki cam küreyi nasıl bulduğunu, ağabeyi ile yaşadıklarını anlattı.

"İbn-i Arabi hazretleri bu küre ile ilgili... 'Gökyüzünden,

yukarlardan, çok yukarlardan bakıldığında... Dünya tıpkı bu cam küre, mavi boncuk gibi gözükür. Bu cam küre... Kayı Boyundan Altın Yayı temsil edenlerde nesilde nesile intikal etsin. Dünyaya, ermeydanı yeryüzünü, hayır meydanı yapmak için geldiklerini unutmasınlar. Saltanatın bir cam parçası kadar değeri olmadığını bilsinler ve bunun için kavga etmesinler' dedi.

Sultan Alâeddin'in tavsiyesi üzerine... Cam küreyi bir yüzüğün taşı haline getirdim. Üzerine ubeyd, kul diye yazdırdım... Ermeydanına yeryüzüne gönderiliş sebebimiz, kulluk imtihanı olması sebebiyle... Herkes... Mal, makam, güç, kuvvet gibi sahip olduklarına göre bu meydanda imtihan edilir. İmkânlar büyüdükçe imtihan da zorlaşır. Bu yüzüğü, sen ve neslinden gelecek Altın Yay temsilcileri parmağınızdan çıkarmayın... Kul olduğunuzu ve yaratılış gayenizi... Konstantiniyye'nin fethinin, Son Kale'nin Kıyamet'e kadar devam etmesinin Kayı Boyu eli ile olacağını unutmamak için... "

Ertuğrul Bey, yüzüğü, Osman'ın sağ el yüzük parmağına taktı. Parmağını anne kucağı gibi kuşattı. Osman, dikkatle akılalmaz şekilde parlayan cam küreye bakıyordu. Ertuğrul Bey, gülümsedi.

"Evladım... Bu kürenin, cam mı başka bir şey mi olduğunu çok merak ettim. Ancak kimse bilemedi."

Tâkatı kalmayan iki eliyle evladının yüzük takılan sağ elini sıktı.

"Osman'ım... Gönlüm, bebeğe Orhan ismini koymanı arzu eder. Sana Mehmed veya Orhan ismini koymayı düşünürdüm... Elhamdülillah, müjdelenmiş olan Osman ismi nasip oldu.

Orhan, şehir sultanı demektir. İslâmiyet, her yönüyle ancak şehirlerde yaşanır. Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem Yesrip şehrini Medine-i münevvere, nurlu şehir eylediği gibi... Sen ve neslinden gelenler de nice nurlu şehirler kursunlar. İnsanlar, iki cihan saadetine şehirlerde kavuşur... Kayınpederin Edebiâli'nin... Seyyid, Peygamber Efendimizin soyundan olduğu söylenir. Buna bütün gönlümle inanırım. İnşâallah Oğuz soyuna o mübarek soydan bir zerre karışmıştır torunum vasıtasıyla... Bu şeref, bu bereket bize yeter.(61)"

Bir şey söylemek istedi. Konuşamadı, bir müddet durdu. Kapıya baktı, kelimeler uçan bir tüy gibi döküldü.

"Edebiâli... Sarı Saltuk... Neredesiniz? Niçin gelmezsiniz?"

Kapı açıldı, Sarı Saltuk ve Edebiâli, "Ertuğrul Beyim" diyerek ellerine sarıldılar... Edebiâli'nin elinden yakaladı. "Bebeğe ad... Orhan... " dedi. Devamını getiremedi. Hemen bebek getirildi.

Şeyh Edebiâli, bebeği kucağına aldı. Sağ kulağına ezan okumaya başladı. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah" derken... Gazi Ertuğrul Bey de kelime-i şehâdeti söyledi ve son nefesini verdi. Öyle bir yolculuğa çıktı ki... Dünyadan bir nefes bile götürmeye izin yoktu. Ancak yaptıkları ve yapması gerekip de yapmadıkları onunla geliyordu.

Gözlerini kapatan, çenesini bağlayan Şeyh Edebiâli gördü, gülümsediğini, sevdiklerini görmekle yüzünde açan gülleri... Allahü ekber, dedi.

O, Ertuğrul Gazi'ydi... Kayı Boyunu, Anadolu'yu bir uçtan bir uca geçirerek ve nice engelleri aşarak, söğütten okun yeşerdiği, Halife Harun Reşid'in Söğüt dediği diyara kavuşturan... Doğu Roma (Bizans) hududuna, gaza diyarına getirendi... Kayı Boyunu yoğuran... Senelerce, sabırla, aşkla gazaya, devlet olmaya... Güçlü iken âdil olmaya, mala, mülke, şehvete esir olmamaya... Konstantiniyye'nin fethine, Anadolu'nun Son Kale olmasına, kırk pınarın akmasını sağlayacak aşka hazırlayandı...

O... Söğüt'te yeşeren Ok'un köklerinin sağlamlaşmasını bekledi. Altın Yay'ın kirişini gerdi. Gümüş Okların hedefe gönderilmesini oğlu Osman'a bıraktı...

Köklerin daha da sağlamlaşması, varlığıyla toprağın bereketlenmesi için, Söğüt toprağına defnedildi. Sevenleri ayrılığıyla ağladı. Söğüt toprağı sevindi, aşka kavuşmuş bedene kavuşmakla, gözyaşları pınar oldu, aktı. Sonsuz deryaya kavuşmak üzere...

Söğüt'teki en anlamlı toprak yığını olan kabri yükselir yükselmez, toy toplandı. Çünkü beysiz oba olmaz, yol yürünmezdi. Önünde amcası Dündar, ağabeyleri Gündüz ve Savcı beyler olmasına rağmen... Kara Osman, ittifakla bey seçildi. Osman Bey oldu, Osman Gazi olması duasıyla, yirmiüç yaşında...

Yer küremiz yirmiüç derece eğikti, Kur'ân-ı kerim yirmiüç senede inmişti. Teşrik tekbirleri yirmiüç vakit söylenirdi. Yirmiüç sevindirdi.Osman Beyin, hak karşısında eğilmesine, nimet arttıkça buğday başağı gibi boyun bükmesine, Kur'ân-ı kerimin rehberliğini terk etmeyeceğine işaret sayıldı.

Şeyh Edebiâli, "Beyim... Senin, neslinden gelenler için ebced hesabıyla niyet tuttum. Gözyaşı manasında Bükâ çıktı. Bu kelimeyi meydana getiren Kef, Be ve Elif ebced değerleri yirmiüç... Temsil edeceğimiz İslâmiyet, bir gözyaşı medeniyetidir. Gönül ehli kişilerin, toprağın gözyaşı hiç durmaz. Aşkın yakıcılığıyla,

kavuşmanın hasretiyle, zalimin zulmüne mani olamama, mazlumun gözyaşını dindirememe ve Allahü teâlâya hakkıyla kulluk yapamama, ahiret endişesiyle gözyaşları hiç durmaz. Hazret-i Ebû Bekir radıyallahü anh 'Gücü yeten ağlasın' buyurmuş. Öyle görünür ki Osmanoğlu yiğitlerinin gözyaşı hiç durmayacak... Ta Kıyamet'e kadar.

Niçin toprağın gözyaşı durmaz dedim. Toprak aşka, âşıkların bedenleri kendisine emanet edildiğinde kavuşur. Bu kavuşmayla pınarlar doğar. Pınarlar, aşkın gözyaşıdır. Temsili güreşi başlatacak olanlardan birinin şehit olacağı... Defnedildiği yerden kırk pınarın doğacağı söylenir. Niçin kırk pınar? Sır, işte bundadır. Kırklar, aşkın temsilcisidir" dedi.

Beyliğin yüküyle sarsılan Osman, gözyaşının söyledikleriyle gözyaşına mani olamadı. Hocası omzundan tuttu.

"Beyim. Allahü teâlâ mahcup etmesin. Müjdeleri gerçekleştirmeyi nasip etsin. Gözyaşı pınarımız kurumasın. Kırk pınarımız aksın. Yüce Mevlam, beyliğini, Oğuz Türkü, İslam âlemi ve bütün insanlık, kendin için hayırlara, iki cihan saadetine vesile kılsın." Edebiâli, "Senin ve neslinden gelenlerin rehberi olsun" diyerek bir ceylan derisi verdi. Üzerinde şunlar yazılıydı.

"Ey oğul sen artık beysin! Bundan sonra öfke bize, uysallık sana. Gücenmek bize, gönül almak sana. Suçlamak bize, katlanmak sana. Acizlik bize, hoş görmek sana. Geçimsizlik, anlaşmazlık bize, adalet sana. Kötü söz, haksız yorum bize, bağışlamak sana...

Ey oğul, sabretmesini bil, vaktinden önce çiçek açmaz.

Şunu da unutma; insanı yaşat ki devlet yaşasın.

Ey oğul, işin ağır, işin çetin, gücün kıla bağlı. Allah yardımcın olsun... Güçlüsün, kuvvetlisin, akıllısın, kelamlısın! Ama; bunları nerede, nasıl kullanacağını bilmez isen... Sabah rüzgârında savrulur gidersin.

Öfken ve nefsin bir olup aklını yener. Daima sabırlı, sebatlı ve iradene sahip olasın!

Ey Oğul!... Unutma ki, dünya sandığın kadar büyük değildir.

Dünyayı bize büyük gösteren bizim küçüklüğümüzdür. Bu yolda nazarımızı sonsuzluğa dikip; büyük yürümek ve büyük ölmek gerek. Bu yolda hırs, diken; benlik ve kibir, engeldir oğul. Sakın ha, kendine takılmayasın ve kendinde boğulmayasın.

Teklik sadece Allah'a mahsustur, tek başına karara durup hoyrat dünyanın dayanılmaz ağırlığını kaldırmayasın. İşlerini ehil kişilere danışarak tutasın. Danışırsan yol alırsın, danışmazsan yolda takılıp kalırsın oğul.

Ey oğul! Ananı, atanı say! Bereket büyüklerle beraberdir. İnancını kaybedersen, yeşilken çöllere dönersin.

Ey oğul! Unutma ki, yüksekte yer tutanlar, aşağıdakiler kadar emniyette değildir.

Haklıysan mücadeleden korkma...

Her şeyin ortası makbuldür, sevginin de. Sevdiğini gereğinden fazla sevmeyesin. Sevgini de, sadece yüreğinin eline vermeyesin. En çetin imtihan "sevgi" ile olanıdır. 'Kişi ne kadar bahâdır olsa da, muhabbete tuş olur' diyen atanın sözünü aklından çıkarmayasın. Böyle imtihan olmamak, istikbalde neslinden utanmamak için gecelerin bağrında, seherlerin aydınlığında duaya durasın.

Senin ideallerin ve geleceğe dâir hedeflerin var oğul!..

Gönül adamı ömrünü boşa harcamaz, yüreğini ucuza satmaz, edep tâcını başından almaz. Gönül erinin her zaman yüzü yerde, gönlü göktedir. Haklı olduğunda kavga vermesini bilir. Kavgayı sadece bileğiyle değil, ilmiyle ve yüreğiyle yapmasını bilir.

"İyiliğe kötülük, şer kişinin kârı... İyiliğe iyilik her kişinin kârı, Kötülüğe iyilik, er kişinin kârı' imiş oğul!"

"Sen artık beysin" denilen, bey seçilen ve Osman Bey denilen Kara Osman... Bütün dünyanın değil, bütün kâinatın yükünün omzuna bindiğini hissetti.

Öyle ya... Nizam-ı âlem denilmişti... Kâinatın nizamı, dünyanın nizamıyla... Dünyanın nizamı da Allah için adaletle hükmetmeye talip olanla değil miydi? Kara Osman da bey olmakla nizam-ı âleme

talip olmuştu.

Beylik, Allahü teâlâ adına adaleti yerine getirmeye talip olmak... Ne ağır yüktü... Böyle bir yüke ancak insanların ebedi felakete koşarak gittiklerini gören, onları kurtarmak için katlanır, sahip olduğu sonsuz merhamet sebebiyle...

Edebiâli sözlerini; "Âlemin nizamı ve insanın kemali edep iledir. Edep de hududa riayetttir. Oğuz atamızın sözüyle... Yolculuğun; Kelebeğin Kanadında Kızılelma'yadır" sözleriyle bitirdi. Kara Osman'ı kul olmanın, kulluğa beylikle ulaşmanın kıldan ince, kılıçtan keskin çizgisine getirdi. "Âlemin nizamı edep iledir" sözüyle tepeden tırnağa titretti.

Kâinatın bütün yükünün omuzlarına bindiğini hisseden Osman Bey, sevdiceğine koştu. Gönlünün sultanının babası Edebiâli hazretlerinin, yükünü dayanılmaz kılan nasihatini anlattı. Onda teselli aradı, ondan destek istedi.

"Malhûn'um. Her zamankinden daha fazla desteğine, sevgine muhtacım... Yüküm çok ağır."

Malhûn Hatun, uğruna canım feda diyerek Osman Beyin ellerini tuttu.

"Hazret-i Hatice annemiz, nasıl Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellemin en zor anında en büyük desteği olduysa... İnşâallah, aynısını yapmaya gayret edeceğim" dedi. Beyliğin, kendinden beklenenin yüküyle gündüzü gece olan Osman Beyi çok sevindirdi.

Kara Osman'ın bey olmasıyla, âşıklara mesken olma ümidi çoğalan Yeryüzü ağladı. Türkmen obalarının ak saçlı ihtiyarları, burma bıyıklı delikanlıları da ağladı.

Bey seçildiği gün... Ol ilin Türkmen beyleri ve kethüdaları gözyaşları içinde huzuruna çıktılar. İçlerinden en yaşlı olanı konuştu.

"Bey seçilmene çok sevindik. Senin hakkında... Mevlânâ, İbn-i

Arabi ve Şeyh Edebiâli hazretlerinin söylediklerini, babanın ve senin gördüğün rüyaları biliriz. Bugüne kadarki mücadelen ve çalışmanla... Beyliğe, beyliği devlete götürmeye layık olduğunu gösterdin. Kuracağın devletin tez zamanda cihan devleti olarak Konstantiniyye'yi fethedeceğinden şüphemiz yok..

Sen Kayı Han neslindensin. Kayı Han, bütün Oğuz beylerinin Oğuzdan sonra ağası ve hanları idi.

Oğuz töresi mucibince... Hanlık ve padişahlık Kayı soyu var iken başka bir boy soyuna düşmez. Bundan böyle Selçukilerden bize medet ve çare yoktur. Memleketin çoğu ellerinden gitti. Tatar onlara galip geldi. Merhum Sultan Alâaddin'in Kayı Boyuna teveccühü olmuştur. Bu uçları size o vermiştir. Bu sebeple sizin han olmanız gerekir. Sizde sultan ve hanlığa liyakat var. İttifak dahi bulunsun. Zira saltanat ya ittifakla ya liyakatla olur. Biz de sizlere gereği gibi muti ve tabi oluruz. Ta kim bu taraflarda gönül hoşluğu ile gaza edelim.(62)"

Kara Osman, babasının ölümünden sonra... Emanet bıraktığı sandığı açtı... İçinde ne olduğunu anlayamadığı aletler, kitaplar, tomar tomar sahifeler, haritalar, kılıflar içinde nice şeyler vardı. Bunlara ellemeye cesaret edemedi. Sandık içinde tanıdık olan tek şey tahta kılıçtı, o da kılıfında dururdu. Yüzüğü ise parmağına takmıştı, ifade ettiği manayı hiç unutmamak için... Sandığın en üstündeki bir kitap dikkatini çekti. Elini uzattı, heyecanlandı. Bu, tahta kılıç ve yüzükten sonra sandıktan çıkardığı ilk şeydi.

Kitabın ismi, Fezâi-ül-Etrâk'tı, Arapça idi. Şeyh Edebiâli hazretleriyle Arapça çalışmıştı. İsmi, Türklerin Faziletleri demekti. Merakla, başlardan bir yeri açtı. “Türkler için yürümedik yol, yurt tutmadık yer var mı? Türk'ün ömrünün günlerini toplasan... Atı üzerinde geçen günlerinin yer üzerinde oturarak geçirdiği günlerden daha çok olduğunu görürsün. Türkün hayatı daha ziyade at sırtında geçer. Adı ile çağırdığı atı kendisini takip eder.

Türkler, askerlikte, savaş sanatında üstün kabiliyete sahiptirler. Nehirleri geçmekte ve kaleleri aşmakta çok ustadırlar. Savaş sanatı Türk’e bilgi, siyaset gibi yüksek vasıflar kazandırmıştır" diyordu.(63)

Osman Bey, dörtyüz yıl önce yazılanları okumakla kanatlandı. Oğuz boylarının şimdi de aynı hasletleri taşıdığını görmekle... Bir Oğuz boyuna bey olmakla sevindi.

Peygamber Efendimizin "Kuvvet atmaktır" hadis-i şerifini hatırladı. Karar verdi... Önce Kayı boyunu, sonra da diğer Oğuz boylarını atar haline getirmeye... Maddi ve manevi dünyalarında devamlı hareket halinde tutmaya... "Beylikten cihan devletine gidiş, ancak maddi-manevi hareketle, çalışmakla olur" diyordu.

Osman Bey, Söğüt çevresindeki Oğuz boylarına sözünü ulaştırdı. Onları "Kuvvet atmaktır" hadis-i şerifinin gereğini yapmaya çağırdı. "Olmasun ki oturak olasız. Beylik... Türkmenlik ve yörüklük edenlere kalur" dedi.

Osman Bey çok iyi biliyordu. Atalarının kurduğu Hun'dan Göktürk'e, Karahanlı'dan Selçuklu'ya bütün cihan devletlerinin temelinde yatanları... Yaratan'ın, Türkleri insanlığı idare etmesi için yarattığına sarsılmaz inanç... Göçebelik, geçimini hayvancılıktan sağlama, yörüklük, hareket, göçebelik sebebiyle tabii şartlarla mücadele, başta ok olmak üzere silahları iyi kullanma... Tabii ki atı kendisinin bir parçası bilme, öz kardeşten daha yakın, mübarek, Yüce Mevlâ'nın Türk oğluna bir ihsanı kabul etme, ona sevdalanma...(64)

Kara Osman, bey seçilmesiyle birlikte harekete geçti. Kuvvetin, atmanın, muvaffakiyeti getirecek oku hedefe fırlatmanın vasıtası olan yayın, Altın Yay'ın temsil ettiklerinin gerçekleşmesi için...

Altın Yay ile temsil edilen 3 K'nın... Kalem, Könül ve Kılıcın bir olması, bunları temsil eden âlim, evliya, asker ve idarecilerin yetişmesi için... Bunları bir eyleyecek bir mürşid-i kamile tabi olunması şarttı. Ecdadı, Nübüvvet Yolu büyüklerini, mürşid-i kamil olarak rehber kabul etmişti. Şimdi Nübüvvet Yolu büyüğü Mahmud-ı İncirfagnevi hayattaydı. Onunla defalarca görüşmüş Şeyh Edebiâli Osman Beyin çok yakınındaydı.

Peygamber Efendimizin hadis-i şerifiyle... Göçebelik, yörüklük ve atı öz kardeşten daha yakın bilmekle ilgili şeyleri hatırlayan

Osman Bey tedirgin oldu. Yörük olmak, mücadele etmek diyordu, ama Ertuğrul Gazi, torununa şehrin hanı manasında Orhan ismini koydurmuştu.

Peygamber Efendimizin, Yesrip şehrini, Medine-i münevvere eylemesi aklına gelince gülümsedi. "Yörük, göçebe özelliklerimiz kaybolmayacak. Bununla devamlı hareket halinde olacağız, kılıcı temsil edeceğiz. Şehirler kurarak, könül ve kalem ve kılıcı bir eyleyeceğiz, adaleti gerçekleştireceğiz" dedi.

Kara Osman'ın Bey seçilmesiyle... Kayı Obasında zaman hızlandı. Burada hızlanan zaman dalga dalga yakın yerleri de hareketlendirdi. Türkmen obaları göç yollarına düştüler. Osman Beyin hakim olduğu Söğüt, Bilecik ve Eskişehir arasında bölgeye hücum başladı, sıkışıklık baş gösterdi. Yurtluk toprak az geliyor, göçler, yeni toprakların fethine zorluyordu.

Bekleme, kök salma zamanı sona ermiş miydi? Fethin getirdiği yükü omuzlayacak kılıç, kalem ve könül ehli kimseler yetişmiş miydi?

23 yaşındaki bey Kara Osman, nasıl yapsın bilemedi. Ama kesin olan bir şey vardı. Gözyaşları durmayacaktı.

Sandıkta, babasının bahsettiği kitabın kopyası vardı. "Kıyamet'e kadar Anadolu'da ve çevresinde olacaklarla ilgili bu kitapta işaret var. Ama onları ancak Sarı Saltuk bilebilir. Ondan sonra da onun neslinden gelenler..."denilen kitap... İsminin verildiği kitap, “Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye” idi... Kitabı eline aldı, ateş tutmuş gibi oldu. Kitap, Arapça idi, bildiği Arapça ile bunlardan bir mana çıkaramadı. Harflerden, bunların tesirlerinden bahsediyordu.

"Ah... Hocam Sarı Saltuk burada olsaydı... Sefer zamanının gelip gelmediğini bana söylerdi" dediği günlerde... Ayhan neslinden Altın Yay temsilcisi Sarı Saltuk beklenmeyen bir anda Söğüt'e geldi ta Hadrianus'tan... "Vah Gazi Ertuğrul Beyim vah... Sensiz dünyada ben ne yaparım?" diyerek kabri başında gözyaşları içinde ağladı. Kara Osman'ı da ağlattı.

Yaşı sekseni bulmuştu, Ertuğrul Beyle yaşıt sayılırdı. Birlikte Şeyh Edebiâli hazretlerinin dergâhına gittiler. Ertuğrul oğlu Osman, bey seçilmesi sonrası gelişmeleri anlattı.

"Emrimiz altındaki bölgeye büyük bir Türkmen göçü var. Taleplere cevap veremiyoruz. Bizans üzerine yürüme, fetih zamanı gelmedi mi? İbn-i Arabi hazretlerinin Şecere-i Numaniyye kitabında bu konuda bir işaret var mı?" diye Sarı Saltuk'a sual etti. Çünkü o bu kitabın kendisindeki nüshasının açıklamasını Konevi hazretlerinden okumuştu, ona İbn-i Arabi hazretleri tarafından verilen nüsha daha genişti, açıklama bölümleri vardı. Sarı Saltuk, tebessüm etti. Sultan Baybars'la olan görüşmelerini, onun söylediklerini hatırlattı.

"Beyim... Kitabın bizdeki nüshasına göre... Birkaç sene daha geçmesi gerekir. Hele sabır... Tohumunu çatlatıp zamansız toprak yüzüne çıkan, filizlenen kurur. Altın Yay'la temsil edilen Kılıç, Kalem ve Könül ehli kimseleri yetiştirmeye... Türkmeni ganimetin, gücün aklı baştan alan cazibesine karşı hazırlamaya devam. Saltanat ve saltanatın getirdikleri... Ganimet, güç, itibar insanları çok çabuk bozar."

Sarı Saltuk ve beraberindekilerin bunları konuştukları... Osman Bey'in bir oğlu olduğu, Orhan diye isim verildiği günlerde... Mesafe olarak çok uzaklarda gönül olarak çok yakınlarda... Yüzlerce yıldır gönül erleriyle Anadolu'yu destekleyen Horasan'da, Hive'de... Buhara'nın hemen kuzeyindeki bir şehirde... İngaa diye bir nara duyuldu. Bu nara ile yer ve gök sarsıldı. Hiveli Mahmud Pehlivan'ın bir oğlu olmuştu.(65)

Peygamber Efendimizin aleyhisselam torunu hazret-i Hüseyin'in radıyallahü anh ismi verildi, hocası tarafından... Hüseyin, dedi. Maddi-manevi güçlü bir pehlivan, alperen olsun da Hüseyinlerin kahpece öldürülmelerine mani olsun, laleyi en güzel şekilde temsil etsin diye...

Mahmud Pehlivan hem gönül ehli bir zattı, Buhara'da yaşayan Nübüvvet Yolu Temsilcisi Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin

talebesiydi. Hem de güreşte, kuvvette, ok ve kılıçta emsalsizdi, o güne kadar sırtını yere getiren olmamıştı. O, bir alperendi.

Hiveli Mahmud Pehlivan, Buhara'da yaşayan Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin talebesiydi... Bir gün hocası karşısına almış." Evladım. Seninle aynı ismi taşımak benim için iftihardır" demişti.

Mahmud Pehlivan, şaşırıp kalmış, ne desin bilememiş, ancak al bir lale gibi kızarmış.

Hocası tebessüm etmiş.

"Evet, iftihardır. Mahmud Pehlivan deyince akla, pehlivanlık, yiğitlik, mertlik, sahip olduğu gücü hak yolunda kullanmak gelir. Küreş... Kuru bir güç gösterisi, benlik kavgası değildir. Kişinin; şeytan, nefis ve kötü çevresine karşı yaptığı mücadeleyi... Ermeydanı Yeryüzünün alperenler tarafından hayır meydanı haline getirilmesini temsil eder. Bunu söyleyen Nübüvvet Yolunun büyüklerinden Ebû Ali Farmedi hazretleridir.

1084 yılında... Sultan Melikşah, İmam-ı Gazali hazretleri, Nizam-ül Mülk, Ebû Ali Farmedi hazretleri ve Altın Yay'ı arayan Kayı Boyu Temsilcisi Kara Batur, bir araya geldiler. Altın Yayın temsil ettiği Kılıç, Kalem ve Könül'ün bir araya gelmesi... Anadolu'nun Son Kale olması için neler yapmak, hangi müesseseleri kurmak gerektiğini kararlaştırmak içindi... Bunun için fethedilen her karış yerde medrese ve dergâhların kurulmasına karar verdiler. Dergâhların da iki çeşit olmasının, birinde gönül ehli kişiler, ikincisinde de kılıç ehli kişiler yetişmeli, küreş tekkeleri, okçuluk tekkeleri kurulmalı, dediler.

'Kılıç, Kalem ve Könlün üçünü birden kendilerinde toplayan yiğitler olan alperenler, kırk pınarın aktığı çayırda, senede bir defa karşı karşıya gelmeli. Kişinin şeytana, nefsine, kötü çevresine karşı mücadelesini, alperenlerin, ermeydanı yeryüzünü hayır meydanı haline getirmesini, Oğuz Türkünün Türkistan'dan Anadolu'ya akışını, Anadolu'yu vatan edinişini canlandırmalı... Bu temsilin

başlaması, Konstantiniyye'nin fethinin yakınlaşmasının işaretidir. Bu temsilin devam etmesi; Anadolu'nun, Son Kale olarak kalmasının gereğidir' dediler" diye konuşmuştu.

Sonra, Fagnevi hazretleri, Mahmud Pehlivanı elinden tutmuş.

"Görünen o ki... Alperenlerin çayırda Altın Yayı temsil etme günleri yaklaşıyor. Bu konuda sen ve neslinden gelenler öncü olacak" diyerek, onun ve neslinden gelenlerin vazifesini anlatmıştı.

Bebeğe Hüseyin ismini veren Fagnevi hazretleri, "Oğlumuz ondokuz yaşına geldiğinde... Ona Anadolu yolları gözükür. İnşâallah, o vakte kadar... Evladımıza laleyi, neyi temsil ettiğini ve alperenler tarafından nasıl temsil edileceğini anlatırız" dedi. Dua etti, parmağıyla bebeğin lale kırmızısı dudaklarına dokundu. Dokunmasıyla... Mahmud Pehlivan, oğlunun altı yapraklı bir lale gibi açtığını, lalenin kızılelmaya döndüğünü görür gibi oldu. İncirfagnevi hazretleri de de laleleri, Mahmud Pehlivan'ın gözlerinde gördü.

"Otur hele Mahmud oğlum. Laleyi ve alperenler tarafından nasıl temsil edileceğini önce sana anlatalım" dedi ve anlattı.

"Evladım. Kâinatta, zerreden kürreye, yıldızlara her şey... Allahü teâlânın sonsuz gücüne alemdir, işarettir. Bunun için... Yaratılanların hepsine birden âlem denir, kâinat manasında...

Allah'a kulluk etmeye vesile olan, saygı gösterilmesi ve korunması gereken belli ibadet ve işaretlere şiâr denir. En meşhurları, Peygamberler, namaz, Kur'ân-ı kerim, Kâbe ve ezandır.

Bir de remiz var... İşaret, gizli mana ifade eden söz anlamında... Gül'ün aşka, Peygamber Efendimize... Hilal'in İslâmiyet'e, karıncanın çalışkanlığa işaret etmesi gibi...

Gelelim laleye... Allah, Hilal ve Lale kelimeleri... Oğuz Türklerinde, iki lam, bir he ve bir elif ile yazılır. Türkler, laleyi laleh diye sonunda he ile yazarlar. Lale ve Hilal, Allah lafzıyla aynı harflerle yazıldığı için... Türkler, Allah kelimesi yerine hilal veya lale şekli kullanırlar. Mezar taşlarında İslam harfleri ayaklar altında

kalmasın diye... Remiz olarak... Lale kelimesi bu lisanda tersten hilal, hilal de lale olarak okunur

Oğuz Türkleri, 'Devlet, nizam-ı âlem içindir' derler. Yani... 'Dünyanın nizamı, bütün kâinatı etkiler, dünya bozulursa kâinattaki nizam da bozulur' diye kabul ederler.

Oğuz Kağan, bir dehaydı... Gökçe kızdan olan üç oğluna, Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han diyerek gökteki nizama... Sırçiçek'ten olan üç oğluna da Dağ Han, Deniz Han ve Gök Han diyerek yeryüzündeki nizama işaret etmişti.

Bu sebeple... Oğuz Türkleri, göklerdeki nizama ve Altın Yaya remiz olarak Hilal'i, kabul etmişlerdir. Çünkü göklerin, kâinatın nizamı, Kalem, Kılıç ve Könül'ün Hak için bir araya gelmesine bağlıdır. Ve Hilal göktedir.

Ermeydanı Yeryüzünün nizamına, burasının hayır meydanı eylenmesine de al renkteki Lale'yi remiz olarak kabul etmişlerdir. Çünkü Lale, yeryüzünde yetişir, açmış Lale, şekil itibariyle Allah lafzına benzer. Çiçeğini meydana getiren yapraklar genelde altı tanedir. Bunlar imanın altı şartına işaret eder, denildi. İncecik gövdesini kuşatan yeşil yapraklar ise iki tanedir. Allah ve Muhammed hakikatinin arasında yükselen bir gövde... Bu gövde üzerinde altı yapraklı çiçek, yani imanın altı şartı...

Al renk şehitliği, hükümran olmayı, hakimiyeti temsil eder. Zaten lale ismi de Farsça kırmızı manasına gelen 'lâl'den türemiştir.

En esrarlı olanı da... İslam harfleriyle ve Oğuz lehçesinde, lale kelimesi tersten okunduğunda, hilal, hilalin de lale diye okunması... Bu... Yeryüzü ve gökyüzünün nizamının birbiriyle ne kadar çok yakın olduğunu... Ne kadar güzel ifade ediyor.

İşte bu sebeple... Kişinin üç düşmanına karşı mücadelesini, yeryüzünün hayır meydanı edilmesini, Oğuz Türkünün Doğudan Batıya akışını, Altın Yayı temsil eden alperen güreşçilerin... Senede bir defa çayırda karşı karşıya gelmesinin al lale ile remiz edilmesini isteriz. Bu bir araya gelişe, şehitliğe, yeryüzünün hayır meydanı,

Anadolu'nun Son Kale, Konstantiniyye'nin İslambol olmasına al lale remiz olmalı."

Mahmud İncirfagnevi hazretleri, Mahmud Pehlivan'ın sağ avucuna küçük bir kese koydu.

"Evladım. Bunlar Al lale tohumu... Al lalenin yetiştiği diyar, anavatanı Buhara'dır. Lalenin ilk vatanının ise Tengri Dağları olduğu söylenir. Bunlardan çok daha göz alıcı al renkte lale elde etmek için gayret edeceksin. Oğlun Hüseyin'in tam bir alperen, pehlivan olarak yetiştirirken... Laleler kan rengine bürünürken... Oğlum, al kanlara bürünmenin, şehit olmanın aşkına düşecek. Lale'ye her bakışında şehitliği görecek. İnşâallah, geçilmez boğazların geçilmesi için sallar inşa edecek."

Mahmud Pehlivan, laleden sala geçişteki esrarı anlayamadı. Hocasının gözünden kaçmadı, güldü.

"Pehlivan evladım. Oğlunun gideceği, laleyi sevdireceği, her köşesinde al renkte laleler yetişmesi için gayret edeceği Konstantiniyye'nin ve Anadolu'nun... Üç bir yanı deniz ile çevrili. Denizleri birbirine bağlayan, kıtaları birbirinden ayıran boğazlar, aşılmaz çok güç nehirler var. Bunun için iyi bir sal ustası olmalı, suların geçilir, kavuşturur kılınması için... Ve köprüler kurulmalı... "

Osman Bey, Bizans üzerine sefer için bekle işaretini aldıktan sonra... Bütün enerjisini Kılıç, Kalem ve Könül ehli kişilerin yetişmesine verirken...

1282'de... III. Gıyaseddin Keyhüsrev, taht paylaşımında... İlhanlıların dediğini yapmayınca yerine Selçuklu'nun tek temsilcisi olarak II. Mesud, sultan ilan edildi. Gıyaseddin Keyhüsrev 1284'de idam edildi. Kırım'da sürgünde ölen Sultan Keykavus'un oğluydu.

Babasıyla birlikte o da senelerce sürgün hayatı yaşamıştı. Sarı Saltuk'un talebesi, Altın Yayın temsilcisiydi. Türkiye Büyük Hanlığı'nda nöbetin Kayı Boyuna geldiğini biliyor, işinin, Osman'ın yükselişini kolaylaştırmak olduğunu kabul ediyordu.

Aynı yıl içinde Tebriz'de, baht değişince taht sahibi de değişmişti. İlhanlı Hükümdarı Abaka ölmüş, yerine kardeşi Ahmed Teküder hükümdar olmuştu. 1265'ten beri hüküm süren Abaka, Cengiz ve Hülagu gibi çok zalim biriydi. Türkmenlerin, Baybars'ı Anadolu'ya davetini, çok ağır şekilde cezalandırmış, taş üstünde taş bırakmamıştı. Onun hakkından da ecel gelmişti. Abaka'nın ölümüne, ordusunun Memlüklüler karşısında aldığı büyük yenilgi sebep oldu denildi. Aslında budist olan Abaka Han, Müslümanlara karşı Hristiyanları destekliyordu.

Yerine gelen kardeşi ise Nesturi Hristiyan olarak doğmuş Nikolas Teküder ismi verilmiş, ama sonra Müslüman olmuştu. Han olmasıyla birlikte... Topraklarında budizm ve hristiyanlığın nüfuzunu kırmak için harekete geçti. Ancak Horasan Valisi olan yeğeni Argun budistti, amcasıyla mücadeleye başladı. Ahmed Teküder'in ordusu çok zayıftı, Memlüklerden yardım istedi, gelmedi. Yeğeni Argun'a yenildi. 10 Ağustos 1284'te idam edildi. İlhanlı devletinin başına Argun geçti. Anadolu için zor günler tekrar başladı.

Argun ve benzerleri zulme devam ediyordu. Ama şehit kanlarıyla sulanan, bağrından lale ve güller açan topraklar,

işgalcilerini fethediyor... Mahmud İncirfagnevi ve Mevlânâ hazretlerinin dediklerini gerçekleşiyordu.

Cengiz İmparatorluğu'ndan Altınordu ve Çağatay diye iki sünni devlet doğmuş. İran'da, üçüncüsü doğmak üzereydi. İlhanlı prensleri ve idarecileri Müslüman oluyordu.

Selçuklu'da ve tâbi olduğu Moğollarda bunlar olurken... Kayı Beyi Osman, daha çok kalem ehli, daha çok kılıç ehli, daha çok könül ehli diyordu. En yakınında yeğeni Bayhoca olmak üzere... Alpleri ve bütün Türkmen obalarıyla birlikte durmadan çalışıyordu. Kırları, çadırları, obaları, gökyüzünün kuşattığı her karış toprağı... Medrese, dergâh, talimgah bilerek, güneşi bayrağının alemi kabul ederek... Al lalelerin yetişmesi için üzerinde yaşadıkları toprağı tırnaklarıyla kazıyor. İçtikleri suyu Besmeleyle şerbet eyliyor, nefeslendikleri havayı ezanla rahmet kılıyorlardı.

Müslüman olduğu için idam edilen Teküder'in ölümünden beş altı ay sonraydı... Cemre'nin toprağa düşmesinin beklendiği günlerdi. 1285'in kışından baharına geçilen günler... Hocası ve kayınpederi Şeyh Edebiâli geldi. "Tamam, vakit geldi. Sarı Saltuk, elindeki açıklamalı "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" kitabına bakmış... Cemre toprağa düştüğünde... Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürünsün" dedi.

Osman Bey, şaşırdı. "Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya mı?" diye sual eyledi. Hocası tebessüm etti.

"Evet... Ceddiniz Oğuz Kağan'ın ifadesidir. Kelebekten taşa, bütün varlıkların hukukuna riayet ederek... Her şeyi tabii halinde en iyi kabul ederek... Dini bir müsaade olmadan bir taşı bile yerinden oynatmadan, bir otu yerinden koparmadan... Allahü teâlânın dinini insanlara ulaştırmak, onları ebedi saadete kavuşturmak, şehit olmak, Kızılelma'ya kavuşmak için sefere çıkmak demektir. O günden bugüne... Oğuz Türklerinden meydana gelen fetih orduları, sefere bu isimle çıkar. Biz de şimdi... Allahü teâlânın dinini insanlara ulaştırma maksatlı ilk seferimize... Kelebeği Kanadında Kızılelma'ya Seferi diyoruz."

Osman Bey, tepeden tırnağa titredi. Sefere verilen isim ve seferin müjdelediği ve yüklediğiyle... Büyük bir heyecanla beklediği gün gelmişti. Hak için, nizam-ı âlem, i'lâ-yı kelimetullah için sefer eyleyeceklerdi. Ya şehitlik ya gazilik diyerek...

Edebiâli, daha önce anlattığı gibi yine anlattı, Osman Bey'e...

Zafere, fethe kavuşmak için... Allahü teâlânın yardımına kavuşmak gerektiğini... O'nun yardımına kavuşmak için de... İstişare edip, karar verip, emredilen sebeplere sarıldıktan sonra... Yasak ettiklerinden kaçıp emrettiklerini yapıp, emire itaat edip namaz ve sabırla yardım isteneceğini...

Âl-i İmran sûresinin "Eğer Allahü teâlâ size yardım ederse... Size galip gelecek yoktur" mealindeki 160. âyet-i kerimesini gönlüne nakşetti.

Osman Bey, büyük bir heyecanla harekete geçti. Amcası Dündar'ı, ağabeyleri Gündüz ve Savcı Beyleri, babasının silah arkadaşları Akça Koca ve Abdurrahman Gazi'yi, alpleri Konur, Turgut ve Aykut Alpleri, nicelerini toplantıya çağırdı.

Sefer müjdesini verdi. Fazla tartışmadan... İlk seferin İnegöl Tekfuru Aya Nikola üzerine olmasına karar verdiler. Çünkü...

Nikola, Müslümanlara düşmandı. Zulmediyor, emrinde olanlara İslâmiyet'in, hakikatin anlatılmasına mâni oluyordu. Bilecik, Yarhisar ve Harmankaya tekfurlarının dostluklarına mükabil... Nikola, Türk düşmanlığıyla şöhret kazanmıştı. Kayı boyu, yaylaya çıkarken eşyalarını Bilecik tekfuruna bırakıyor. Yayladan dönüşte teslim alıyorlar, tekfura bol bol hediye veriyorlardı. Aya Nikola ise her fırsatta Türkmen obalarına saldırıyordu.

5 Mart 1285, 26 Zilhicce 683'te... Cemrenin toprağa düştüğü günde... İ'lâ-yı kelimetullah, Allahü teâlânın dinini yaymak için sefere çıkma hazırlıklarını tamam eyledi. Cemrenin toprağa düştüğü, toprağın tohumu çatlatmak için ısındığı günde... Yetmiş yiğit tek yürek oldu.

Şeyh Edebiâli geldi. İbn-i Arabi vasıtasıyla gelen Ahmed Yesevi hatırası tahta kılıcı Osman Bey'e teslim etti. Besmeleyle üç defa

kabzasını öptü, alnına götürdü, sonra hocasına verdi. Edebiâli, tahta kılıcı Osman Bey'in beline bağladı.

"Osman Beyim. Ahmed Yesevi hazretlerinin emaneti bu kılıç çok şey söyler. Allahü teâlâ için gazayı... Kılıcın yalnızca O'nun rızası, hak, adalet, mazlumlara yardım için kullanılmasını temsil eder. Bu ilk gaza... Senin ve Kıyamet'e kadar neslinden geleceklerin... Gazi veya şehit olacağınız, Allahü teâlânın kelamını yücelteceğiniz gazaların başlangıcı olur inşâallah."

Osman Bey, tahta kılıncı belinden çekti. "İnşâallah" diyerek Arş'a doğru kaldırdı. Bütün yiğitler de kılıçlarını çektiler. Hep birlikte "Allahü ekber" dediler. Yer, yedi kat gök ve Arşı titrettiler.

Belindeki çifte su verilmiş kılıncı da çekti. Çeliği üzerindeki Kayı Boyu bayrağının alemi Güneşin ışığıyla parladı.

"İnşâallah! Neslimden gelenlere... Kayı boyu damgalı hazret-i Osman'ın kılıncını kuşanmak nasip olur. İnşâallah! Bu kılıçlarımız... Kalem ve Könül ile bir olurlar. Altın Yayın ve onun temsil ettiklerinin... Kayı boyu hakkında nice gönül ehli tarafından verilen müjdelerin... Korkut Atanın 'Âhir zamanda hanlık gerü Kayı'ya dege, kimesne ellerinden almaya, âhır zaman olup kıyâmat kopınça. Bu didügi Osman neslidür' sözünün gerçekleşmesine vesile olurlar."

"Âmin! İnşâallah!" nidaları Arş'a yükseldi.

Yirmiyedi yaşındaki Osman Bey, davrandı. Sefer kokusunu alıp yerinde duramayan doru atına bindi. Kendilerini uğurlamaya gelen annelere, eşlere, bacılara, babalara ve çocuklara baktı. Çoğu hem gülüyor hem ağlıyordu. Sefere gidenler için ağlamak iyi görülmezdi. Ama gönül bu ferman dinlemiyordu. Gönlünü kan eyleyen sevdiceği Malhûn Hatuna baktı. Hemen yanında dört yaşındaki oğlu Orhan vardı. İsminin işaret ettiği gibi, şehirlerin hanı olabilecek miydi? Kırk pınarın aktığı temsili güreşleri başlatacabilecek miydi?

Şehitliğe kavuşmak için emrini bekleyenlere baktı. Bakışları yerdeydi, sevenlerine bakmıyorlardı. Üzülmemek, üzmemek,

tereddüde düşmemek, zayıflık göstermemek için... Ama o beydi... Hem gidenlere hem kalanlara, hem de düşmana bakmak... Hepsinin iki cihan saadeti için çalışmak zorundaydı...

"Hakkınızı helal edin, duadan unutmayın" dedi. "Helal olsun" feryatları arasında can yoldaşlarına döndü.

"Sefer bizden, iki cihan saadetimize vesile zafer Allahü teâlâdan. Haydi! Ya Allah, Bismillah, Allahü ekber" dedi, atını sürdü, can yoldaşları da...

Şeyh Edebiâli, ayakta duramadı, oturdu. Göstermemek için gayret ettiği gözyaşları ve nice bin duayla... Sefer diyenlerin ardından baktı. Görür gibi oldu. Atlıların nice kollara ayrılıp yeri göğü kapladığını... Kimisinin Konstantiniyye'ye girdiğini ve buradan daha ötelere devam ettiğini... Kimisinin Bağdat'a ulaştığını, burada durmayıp kanatlandığını... Kimisinin de Kahire'ye vardığını, Mekke-Medine'ye yüz sürdüğünü... Kırk pınarın aktığını, alperenlerin güreşle birbirlerini sefere hazırladığını...

Sefer diyenlerin en önünde Bayhoca vardı. Yaptığı töreye aykırıydı. Beyin önünde at sürülmez, o geçilmezdi. Ama şimdi herkes onu hoş görüyordu. Medrese talebesiydi. Dedesi Ertuğrul Gazi, kalem ehli olmasını istemişti. Çok başarılıydı. Bu yüzden on-onbir yaşındayken kendisine Bayhoca denmiş, asıl ismi unutulmuştu. Alp olmayı çok istiyor, Sarı Saltuk'un destanlarıyla yatıp kalkıyordu.

Dedesinin vefatından sonra... Amcası Osman Bey'e çok yalvarmış. "Hem kalem hem de kılıç ehli olayım, alplerle birlikte savaşa katılayım" diyerek... Babasının da he demesiyle... Son bir yıldır, fırsat buldukça alplerle birlikte oluyor, kılıç, ok-yay talimi yapıyordu.

Gaza niyetiyle yapılan ilk sefer için izin koparmış, sefere katılmıştı. İşte bu sevinçle kanatlanıp uçuyor, en önde at koşturuyordu. Zaman zaman, amcası Osman Bey'in yanına geliyor, onunla yan yana at sürüyordu.

Ermenibeli(66) Boğazına geldiklerinde... "Amca, bir ceylan. Onu yakalayacağım. Sana hediye edeceğim" diye bağırdı. Boğazın sağ tarafındaki yamaca doğru atını sürdü. Osman Bey'in, ceylanı takip etme ikazını duymadı. Ceylana yaklaştığında, ona doğrulmuş üç ok gördüler. Bağırdılar, ama duyuramadılar. Bayhoca, ceylandan başka bir şey görmüyor, duymuyor, bir an önce ceylana ulaşmak sevdasıyla yanıyordu. Ama oku hedefe doğrultanlar onu görüyordu. Oklar uçtu, Bayhoca'ya ulaştı. Bayhoca da atından düşerek ulaştı, ancak ceylana değil toprağa...

Osman Bey, Bayhoca'yı vuran oklarla birlikte başka şeyleri de gördü. Bayhocam diye feryat edemeden "Bu bir tuzak! At in!" diye bağırdı. Bağırışıyla birlikte oklar üzerlerine yağmaya başladı. Alpler, adeta yere yapıştılar, okların geliş durumuna göre kendilerini en yakın çalı, ağaç, kaya arkasına attılar, siperlendiler.

Osman Bey, alplere seslendi.

"Beni koruyun! Bayhoca'nın yanına giderim."

Sağına ve soluna düşen oklara aldırmadan, çalıdan çalıya Bayhoca'nın düştüğü yere koştu. Bu sırada Rumca bir ses geldi.

"Tuzağımız boşa çıktı. Dönüyoruz. Atlara". "Tamam Tekfur Nikola" diyen ses sahipleri orman içine doğru koştular. Osman Bey, öfkeyle "Nikola! Kaçma, bekle" diye bağırdı. Ama Nikola çoktan atına binmişti. Çünkü o bütün hesabını tuzağa göre yapmıştı. Bayboca'nın ceylanı kovalarken bilmeden üzerlerine at sürmesi, oyunlarını bozmuştu. Osman Bey, Bayhoca'nın yanına koşarken, "Kaçanları takip edin" diye bağırdı.

Osman Bey, son bir gayretle Bayhoca'nın yanına ulaştı. Bayhoca sırtüstü yatıyordu. Üç ok, üç lale olup açmıştı, Bayhoca'nın göğsünde... Okların meşin zırhı delip girdiği yerlerde... Al kanla meydana gelen üç lale vardı. "Bayhocam! Koç yiğidim!" diyerek başını kucağına aldı. Ağzından kan geliyordu. Gözleri yarı kapalıydı. Dudaklarını zorlukla araladı." Be... yim... Hak... kını helal et... Eşhe... dü" dedi... Kelime-i şehadeti tamamlayınca başı yana düştü.

"Koç yiğidim. Dayan. Yaşayacaksın. Daha yeni başladık" diye

omuzlarından salladı. Ama ne bir bakış ne bir nefes vardı. Abdurrahman Gazi, nabzına baktı. "Beyim... Mertebelerin en yücesine, şehitliğe kavuşmuş"

"Ne dersin bre Abdurrahman Gazi?" sesine döndüler. Feryat eden, Savcı Beydi, Bayhoca'nın babası... "Oğlum" dedi, üzerine kapandı, gözyaşları içinde...

Osman Bey ne yapsın şaşırdı. Yeğenine mi üzülsün, ağabeysini mi teselli etsin, alplerini mi? Yeni durumda nasıl bir karar versindi? İnegöl tekfuruna kim haber verdi, kim hainlik yaptı? Onu mu düşünsündü? Gözleri, amcası Dündar'ı aradı, hemen tövbeye durdu. Mümkün müydü?

Beyliğin anlatılmaz yükünü... O an omuzlarında bütün çökerticiliğiyle hissetti. Çöktü, ağabeyi Savcı Beyin yanına, beyliğine aldırmadan ağladı. Savcı Beyi teselli etmeye çalıştı.

"Ağabey. Şehidimizi alalım. Söğüt'e dönelim, cenaze namazını kılıp defnedelim"

Savcı Bey, gözyaşları içinde Osman Bey'e baktı.

"Beyim. Onun kabri şehit düştüğü yerdir. Uygun görürseniz, buraya defnedelim. Şehadete kavuştuğu yerin silinmez mührü olarak. Kıyamet'e kadar burasıyla anılsın."

Osman Bey, ağabeyini kucakladı.

"Çok güzel söyledin abi... Düştüğü yer... Kalktığı, mahşere, oradan da Cennet'e yürüdüğü yer olsun. Başında alplerimiz nöbet tutacak. O... Bizim gaza, i'lâ-yı kelimetullah, nizam-ı âlem, devlet-i ebed müddet yolunda ilk şehidimiz. Şehitliğe yürüyerek nice yiğidimizin tuzağa düşmesini önledi."

Osman Bey, zonklayan başını serinletmek için pınara eğildiğinde... Maşrapayı, Kumral Abdal'ın sözlerini hatırladı. Çevresine baktı. Bu pınar o pınardı. Gözleri Kumral Abdal'ın sırtını dayadığı ağacı aradı, duruyordu. Kumral Abdal, " Hak için olan devlet, hak için fethedilen toprak bedel ister. Bedel ödemeden kavuşma yoktur" demişti.

Devlet müjdesini aldığı yerde, yeğeni şehit olmuştu.

Bayhoca'nın üzerindeki elbiselerini çıkardılar, kefen yerine geçen iç çamaşırlarıyla bıraktılar. Ok yaralarını kapattılar. Mezarını kazdılar. Er kişi niyetine dediler ve cenaze namazını kıldılar. Namazı Osman Bey kıldırdı. Kamet getirilmedi, ezan okunmadı. Çünkü doğumundan sonra isim koyulurken okunmuştu. Kıyamet'te mahşer meydanına birlikte yürümek duasıyla... Babası ve amcası kabrine koydular, cemrenin toprağa düştüğü günde...(67)

Bayhoca, şehit düşerek... Al kanı toprağa karışarak ve cesedi kabirde toprakla kucaklaşarak... Önce Söğüt sonra da bütün Anadolu toprağına cemre olup düşmüş... Toprağı ısıtmış, vatan, Son Kale eylemişti.

Bayhoca, Kalem ehli olduktan sonra... Kılıç ehli olmuş, Könül ehli olmak için de her zaman gayret halindeydi. Şeyh Edebiâli'nin talebesiydi. O, Kılıç, Kalem ve Könlü kendinde toplamıştı. Devlet kurma yolunda... Kayı Obası beyliğinin, Ertuğrul Gazi neslinin ilk şehidi, tam manasıyla Altın Yay temsilcisi olmuştu.

Bayhoca'nın üç okun göğsünde meydana getirdiği üç laleyle şehit olduğu zaman diliminde... Türk yurdu Türkistan'ın Hive şehrinde... Bir oğul, bir babanın önünde diz çökmüştü.

"Evladım Hüseyin. Bugün, cemrenin toprağa düştüğü gün... Senin de sır ile tanışacağın gün... "

Mahmud Pehlivan, hırkasının cebinden mendile sarılmış bir şey çıkardı. Cemrenin toprağa düşmesinden bir şey anlamayan dört yaşındaki can Hüseyin şaşkındı... Merakla babasının elindekine bakıyor, sırrın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Mendili açtı. Altından başka bir mendil çıktı, onu açtı, başkası çıktı, onu da açtı bir başkası çıktı. Yedinci mendilin içinde, küçük bir soğana benzeyen bir şey vardı. Pehlivan Besmeleyle eline aldı, öptü, başına koydu. Sonra Hüseyin'in küçücük avucuna teslim etti.

"Can yavrum. Bu bir lale çiçeği tohumudur. Senin ve neslinden gelenlerin sırrı... Bu sır, nedir? Büluğ çağına gelince açıklayacağız

inşaallah.

Cemre, düşünce toprak ısınır, tohumu çatlayıp filiz olur, topraktan çıkar. Büyür ve sonra tomurcuk olur. Sonra da al renkte, altı yapraklı lale çiçeği olarak açar. Şimdi... Tohumu toprağa teslim etme vaktidir. Şimdi ekeceğiz, Hıdrellez'de neticesini göreceğiz inşâallah."

Cemrenin toprağa düştüğü günde... Anadolu'da, Söğüt'e yakın bir köşede, Osman Beyin yeğeni Bayhoca emanet edildi toprağa... Horasan'da, Hive Cuma cami'inin bir köşesine ise al bir lale... Anadolu'yu Oğuz Türküne yurt, bütün insanlığa Son Kale kılmak için... Horasan'da toprağa emanet edilen al lale tohumları, Anadolu'da şehit diye açıyordu, al lalelerin en güzeli olarak...

Bayhoca'nın emanet edildiği toprak sevinçliydi. Şehit kanına, aşkla yanmış, kavrulmuş bir bedene kavuşmakla... Bu kavuşmakla sevincinden ağladı. Gözyaşları pınar olup aktı, aşkın gözyaşı, mayası olarak...

Anadolu'yu Son Kale kılmak için Horasan'dan gelen gönül erleri... Anadolu toprağını mayalamak için toprağa emanet ediliyordu. Yüzlerce yıldır binlercesi emanet edilmiş, Anadolu toprağını aşkla, mayalamış, yoğurmuşlardı.

Anadolu'nun mayalanması, aşka kavuşması, Kıyamet'e kadar Son Kale kalması için... Toprağın bağrına şehitler ve gönül erleri emanet edilirken... Üstünde mücadele devam ediyordu... Ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı eylemek isteyenlerle şer meydanı kılmak için her şeylerini ortaya koyanlar arasında... Ta Âdem aleyhisselamdan beri devam ettiği gibi...

Osman Bey, bu mücadelenin en zorlusu olduğunu anlamış... İlk olarak bu kadar derinden ve acı olarak hissetmişti. Bayhoca'nın şehit edilmesiyle... Sefer kararının, bu kararı bilen çok yakını altı kişiden biri tarafından İnegöl tekfuruna haber verilmesiyle...

Ve karar verildi... 1285 yılının Mayıs ayının 6'ısında, Hicri 29 Safer 684'te... Hıdır ile İlyas aleyhimesselamın buluştuğu kabul edilen Hıdrellez gününde... Seyyid Battal Gazi Külliyesinde sefer diye bir araya gelen Altın Yay ve Nübüvvet Yolu Temsilcisi yedi kişi tarafından... Osman Gazi, Sultan II. Mesud, Sarı Saltuk ve Nübüvvet Yolu Temsilcisi Şeyh Edebiâli'nin de içlerinde bulunduğu yedi kişi tarafından...

"İntikam deyip acele edilmeyecek. Allahü teâlânın rızasına kavuşmak için katiyen, İslam hududunun dışına taşılmayacak. Namaz, sabır, emir ve yasaklarına uymakla, sebeplere yapışmakla Allahü teâlâdan yardım istenecek." diye... Çünkü O'nun yardımına kavuşana kimse galip gelemezdi.

Konstantiniyye'yi fethi, Anadolu'nun Son Kale olması için gelen ve burada kalan Seyyid Battal Gazi huzurunda... Altın Yay Temsilcileri bir araya gelirken... Anadolu'yu besleyen pınar Türkistan'ın bir köşesinde, Hive Ulu Camii bahçesinde... Baba-oğul el eleydi. Dört yaşını doldurup beş yaşına giren evladın gözleri bağlıydı. Lale işlemeli bir mendille kapalıydı. El ele yürüdüler. Durdular... Mahmud Pehlivan, oğlunun gözlerini kapatan mendili çözdü.

"İşte oğlum. İki ay önce toprağa emanet ettiğimiz tohumun hali..."

Can Hüseyin, şaşkınlık içinde anlatılmaz güzellikteki laleye bakıyordu. Mahmud Pehlivan, lale işlemeli mendili oğluna verdi.

"Oğlum. Bu mendili kaybetmeyeceksin. Bu mendile baktıkça... Bugünü, al laleyi, al lalenin temsil ettiklerini, sırrını hatırlayacaksın. Sırrı, neyi temsil ettiğini sana büluğ çağında anlatacağım. O yaşa kadar lale tohumuyla yatacak, lale tohumuyla kalkacaksın. Tek işimiz küreş, lale ve ilmihal bilgileri olacak."

Can Hüseyin, mendili kalbinin üzerinden eksik etmez, babasından ilmihal bilgilerini ve güreşi öğrenirken... Osman Bey, İnegöl Tekfurluğunun nefesini, yardım yollarını kesmek için harekete geçti. İlk hedefi Kulacahisar'dı. Hedefini kimseye söylemedi. Hazırlık yapılmasını emretti. Ermenibeli'nde yaşadıklarını aklından çıkarmıyor, neslinden gelenlerin de çıkarmaması için çalışıyordu.

1285 yılının bir Ağustos gecesinde, hilalin seher vakti doğduğu ve sağa baktığı bir gecede... Üçyüz yiğidiyle seher vakti, hilalin ışığında... Hisara gece baskını düzenledi. Bizans askerlerini koğuşlarında esir ettiler. Fazla bir direnişle karşılaşmadan hisarı fethettiler.(68)

Alpler, fethin sevinciyle birbirlerini tebrik ederlerken... "Allahü ekber" sesiyle yerlerinde kalakaldılar. Varlık hakikatini iki kelimeyle kitaplara sığmaz şekilde anlatan çağrıydı, ezandı seslenen. Edeplerin en yücesiyle, Peygamber Efendimizin edebiyle edeplenmiş Şeyh Edebiâli hazretleriydi fetih ezanını okuyan. Seksenlik ihtiyar haline bakmadan Hisar surlarının en yüksek yerine çıkarak...

Ezan ile... Allah celle celalühü ve Muhammed aleyhisselam diyerek yaratan ve yaratılanı bütün hakikatiyle anlatıyor, felah, ebedi kurtuluş ve miraç olan namaza davet ediyordu.

Hocası ve kayınpederi Edebiâli'nin ağzından fetih ezanını duyan, ona bakan Osman Bey, tepeden tırnağa titredi. Hicri 684 yılının Cemaziyel-ahir ayının 23 gecesinin hilaliydi hocasının başı

üzerinde gözüken... Yeryüzünün hayır meydanı kılınmasını, Kalem, Könül ve Kılıç'ın bir araya gelmesini temsil eden Altın Yay, Hilal olmuş gökyüzündeydi... Hem de ayın 23'ünde...

İ'lâ-yı kelimetullah için yaptığı ilk gazada, seher vaktinde... Gönüllerinden bayraklarına taşıdıkları hilali gökyüzünde, hocasının başı üzerinde görmek... Anlatılamaz bir güzellik ve manaydı... Tekrar baktığında... O titremez dizleriyle ayakta duramadı, diz çöktü. Hilalin önünde yıldız vardı. İlk gazalarında, ilk zaferlerinde Hilal ile yıldız buluşmuştu. Bu ne ihsandı, bu ne güzellikti. Bu ne büyük, bu ne anlamlı işaretti. Nice gönül ehlinden gelen müjdelerden sonra... Gökten gelen bir müjde... Hilal ve yıldız yan yanaydı.

Hilal ile yıldız gecenin seher vaktinde gökyüzünde buluştukları gibi... Al renkli bayrak üzerinde buluşacak mıydı? Babasının yazdıklarında okumuştu. İbn-i Arabi hazretleri... Anadolu'nun Kıyamet'e kadar Son Kale olmasının bir işareti olarak da Hilal ile yıldızın al bayrak üzerinde buluşmasını söylemişti. Diğer işaretler... Konstantiniyye'nin fethi, Hagia Sophia'nın cami haline getirilmesi ve bu halde kalması, alperenlerin yeryüzünün ermeydanı olmasını temsil ettiği güreşlerin başlatılması, mukaddes emanetler, hazret-i Osman'ın kılıcı, ok meydanı, lalenin remz olması... Onüç taneydi.

Bütün bunların gerçekleşmesi mümkün müydü? Ne kadar uzak gözüküyordu.

Mekke'nin fethedildiği gün... Bilal-i Habeşi hazretlerinin radıyallahü anh, Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem emri ile Kâbe'nin damına çıkarak okuduğu fetih ezanını hatırladı. O ezan; kısa zamanda üç kıtaya yayılmış, İslâm güneşi gönülleri ışığa boğmuş, zalimler kahrolmuştu.

Acaba bu ezan, o ezanın devamı olabilecek miydi? Üç kıtadan Arş'a yükselip Anadolu'nun Son Kale, mazlumların, hakikatin sığınağı olacağı müjdesini verebilecek miydi?

"Bu ihsanı yaşattığın için sana sonsuz şükürler olsun Rabbim" diyerek gözyaşları içinde şükür secdesine kapandı. Uzun müddet

secdede kaldı. O an parmağında olan ve üzerinde ubeyd (kulcağız) yazan, baba yadigârı yüzüğü hatırladı. "Bu garibi ve neslinden gelenleri, en yüksek mertebe olan kulluğunla şereflendir. Verdiğin nimetlere şükredebilmeyi nasip eyle" diye dua etti.

Secdeden başını kaldırdığında hilalin ışığında kendisine gülümseyen hocası Edebiâli hazretlerini gördü. Ayağa fırladı. "Hocam" diyerek ellerine sarıldı. Hocası omuzlarından tuttu.

"Beyim. Gazan mübarek olsun. Kayı boyunun Anadolu toprakları üzerinde gerçekleştirdiği ilk fetih... İnşâallah, Kıyamet'e kadar devam edecek nice fetihlere vesile olsun."

Osman Bey, ilk fetih sözüyle şaşırdı. Doğru ya... Söğüt, Sultanın askerleriyle birlikte fethedilmişti. Mahcup bir şekilde başını eğdi.

"Dualarınızla... İnşâallah efendim."

"İnşâallah gazi beyim."

Osman Bey, elinde olmadan "gazi beyim mi?" dedi. Hocasının gülümsemesi hilalden dolunaya döndü.

"Evet, Osman Gazi Beyim. Gazanız ve gaziliğiniz mübarek olsun. Senin ve neslinizden gelenlerin... Mertebelerin en yükseği kulluğa kavuşmanıza vesile olsun."

Hocasının Gazi Beyim hitabıyla derecelerin en yükseğine kavuşmuşçasına sevinen Osman Bey... Hocasının kendisiyle aynı duayı, kullukla şereflenme duasını yaptığını işitmekle kendinden geçti. Her hücresiyle hocasının duasına âmin dedi.

"Gazi Beyim. Bu ne güzel işarettir. İlk fethettiğiniz hisarın ismi, Kulaca... Kayı Boyu Türkmenleri buraya Kulca diyorlar. İlk fethettiğiniz yerin isminin... Türkmenler arasında Kulca diye söylenmesi... Ne kadar güzel ne kadar anlamlı... Kulca; yani kula yakışır şekilde... Yaratılmamızdan maksat, kulca, Allahü teâlânın istediği şekilde davranmak için değil mi? Yüce Mevlam... Sana ve neslinden geleceklere... Her makamda... Cihan sultanı olduklarında dahi kulca hareketi nasip eylesin. Babanın Ertuğrul Gazi'nin o esrarlı yüzüğe yazdırdığı ubeyd, kulcağız sözünü unutturmasın."

İki cihanı içine alan bu güzel duaya her hücresiyle "Âmin" dedi. Ermeydanı yeryüzüne gelmekten, yaratılmaktan maksat, kulluk imtihanı değil miydi? Herkes; mal, makam, güç, kuvvet, bilgi gibi sahip olduklarına göre bu meydanda imtihan ediliyordu. İmkânlar büyüdükçe imtihan da zorlaşıyordu. Beylikten gaziliğe yükselen Osman Gazi... Bütün bunları ubeyd, kulcağız sözcüğüyle çok yakından hissetti. Bütün vücudunu ateş kaplamış gibi oldu. Parmağındaki ubeyd yazılı yüzüğü sıkabildiğine sıktı. Bu sözcüğe her baktığında tepeden tırnağa titriyor. Keşke bey değil de dağ başında garip bir çoban olsaydım, diyordu.

Gözleri gözlerine bakan hocasına baktı. O gözlerde Söğüt'ten Medine-i münevvereye uzanan bir ışık görür gibi oldu. Seyyid olduğu hakkındaki söylenenleri hatırladı, buna şüphesiz inandı. Ve titredi. Dört yaşına ulaşmış oğlu Orhan da seyyide oğlu oluyor. Oğuz Han'dan gelen nesli, tam manasıyla çelikleniyordu. Peygamber Efendimizin soyunun hazret-i Fatıma'dan (radıyallahü anha) devam ettiği aklına gelince başının Arş'a değer gibi olduğunu hissetti.

Edebiâli, hilali işaret etti.

"Gazi Beyim. Ayın kaçıdır bilir misin?"

Boyun büktü.

"Bilemedim hocam."

"Cemaziyel-ahir'in 23'ü... Yirmiüç yaşında bey olmuştun. Ayın 23'ünde ilk fethini gerçekleştirdin. 13, Hristiyanlar için uğursuz kabul edildi. 23 ise bizim uğurumuz, Rabbimizin rızasına kavuşmamızın, Anadolu'nun Son Kale oluşunun işareti olsun. 23'ün ebced karşılığı 'Bükâ' gözyaşı, ağlamak demiştik. Elhamdülillah. Bu gece sevinçten ağladık, sevinç gözyaşı döktük. Yüce Mevlam, aşkla, kavuşmakla, mahcubiyetle ağlamayı da nasip eder inşâallah"

Yaşadıklarıyla zaten taşmış olan Osman Beyin gönlü, ayın 23'ü olduğunu işitmekle derya oldu, bütün kâinatı kapladı.

O gece Osman Gazi ve alpleri hiç durmadı, kendilerini ve hisarı ertesi güne hazırladılar.

Ertesi gün... Kulca Hisar'ın Hristiyan ahalisinin uyanışı büyük

bir şaşkınlığa oldu. Hisarın burcunda hilalli ve Altın Yay ve Gümüş Okları temsil eden Kayı boyu damgalı bayraklar dalgalanıyordu.

Osman Gazi, meydanda toplanan hisar halkına atı üzerinde hitap etti. İsteyenlerin malını alarak göç edebileceklerini... Kalanların can, mal ve namuslarının kendilerine emanet olduğunu, ibadetlerini rahatça yapabileceklerini söyledi. Birkaç aile dışında giden olmadı. Çünkü... Kayı Boyu Türkmenlerinin mertliğini, adaletini, insanlığını yakından biliyorlar. 27 yaşındaki genç bey Osman Gazi'nin ilk fethine seviniyorlardı.

Karacahisar, aşılmaz gözüküyordu. Selçuklu'nun Sultanönü Sancağı'nın güneybatısında, yaklaşık bin metre yüksekliğinde bir yaylada bulunuyordu.

Karacahisar, Anadolu'dan İznik ve Konstantiniyye'ye giden ana yolların kesiştiği bir yerdeydi. Stratejik konumu son derece önemli sarp bir kaleydi. Osman Gazi, kaleyi, bir farenin dahi girip çıkamayacağı şekilde kuşattı. Kaledekilerin, zaman zaman kuşatma yapan alpler üzerine yaptıkları saldırılar, bozgunla neticelenince... Bekledikleri yardım da gelmeyince... 1288'in Ağustos ayında Karacahisar teslim oldu. Daha önce Selçuklular tarafında fethedilmiş ve Bizanslılarca geri alınmıştı.(69)

Aşılmaz denilen hisarın surlarına bakıyordu Osman Gazi... Gözlerinde sevinç yaşı, gönlünde nice güller ve laleler, aklında ise hisarlar vardı.

Kulacahisar'dan sonra Karacahisar... Kulacahisar'ın Türkmenlerce, Kulcahisar diye söylenmesi; fetihlerin zulme değil, kulluğa vesile olmasına işaret kabul edilmişti.

Karacahisar neye işaretti? Bir karaca, onu, sevdiğine Malhûn hatuna kavuşturmuştu. Bu karaca neye kavuşturacaktı? Konstantiniyye denilen Kızılelma'ya mı?Ona kavuşturan zincirin ilk halkası mıydı? Neslinden bir sultan, "o ne güzel emir" müjdesine kavuşacak mıydı?

Fethedilen iki K, 3. K Konstantiniyye'nin fethine 3K'nın (Kılıç,

Kalem ve Könül) birbirini tamamlamasına vesile olacak mıydı?

Fetih sonrası... Karacahisar'da... Kiliselerden biri, fetih hakkı olarak camiye çevrildi. Kayı boyu tarafından camiye çevrilen ilk kiliseydi, kılıç hakkıydı... Çanı sökülen kulede ilk ezan, ikindi ezanı okundu. İlk namazı Edebiâli kıldırdı. Dua etti, "Yâ Rabbî! Bu fethi... Anadolu'nun Son Kale olmasına, Konstantiniyye'nin fethine... Kıyamet'e kadar nizam-ı âlem diyecek cihan devletinin doğmasına vesile kıl" diye. Duadan sonra cemaate döndü.

"Gazi alplerim... Gelişmeler, müjdeler gösterir ki... Bu iki fetih, Konstantiniyye'nin fethini getirecek inşâallah... İlk iki fetih, Kulcahisar ve Karacahisar... İki hisar da Kaf harfiyle başlar... Bu; üçüncü kafla başlayanın Konstantiniyye'nin olacağının işareti... Altın Yay'ın bir araya gelmelerini ve birlikte hareket etmelerini temsil ettiği kafla başlayan üç hedef var. Kılıç, Kalem ve Könül... Bu iki fetih; inşâallah, bunların da bir araya gelip birlikte hareket edeceğinin işareti...

Osman Beyimin kuracağı devletle ilgili müjdeler çok... Ancak... Maddi-manevi sebeplere sarılmamız şart. Kılıç, Kalem ve Könül'ü bir eylememiz ve Allahü teâlânın yardımına kavuşmamız gerekir. Allahü teâlâÂl-i İmrân sûresi, 160. âyet-i kerimesinde, (Eğer Allahü teâlâ size yardım ederse, size galip gelecek yoktur.) buyurmaktadır. Bütün mesele bu yardıma kavuşmaktır.

Allahü teâlânın yardımına da sebeplere yapışmak, namaz kılmak, O'nun emir ve yasaklarını yapmak, sabır ve baştaki emire itaat ile olur. Bu şartları yerine getirdiğimizde... Zafer, mutlaktır. Çünkü Allahü teâlânın yardımına kavuşulacaktır."

Karacahisar'ın fethinden hemen sonra... Osman Gazi, ganimetlerin taksimiyle beraber, en önemli gördüğü iki şeyi yaptı. Önce fakirleri yedirdi, giydirdi, dualarını aldı. Sonra da... Ağabeysinin oğlu Aktimur'u Konya'ya, Sultan II. Mesud'a gönderdi. Fetih müjdesi, ganimetler ve esir alınan tekfurla birlikte...

Sultan, elçilik heyetini büyük bir merasimle karşıladı. Fetih

haberlerine çok sevindi. Gönderilen hediyeleri memnuniyetle kabul etti.

"Aktimur oğlum. Emmin Osman Gazi'nin fetihlerine çok sevindim. Beklediğimiz o ki... Bu fetihler... Anadolu'yu Son Kale eyleyecek, Konstantiniyye'nin fethini getirecek ve yeryüzünü adaletle şenlendirecek yeni bir cihan devletini doğuracak altın zincirin ilk halkalarıdır. Ümidimiz o ki... Diğer halkalar çok kısa zamanda tamamlanacak."

Sultan, dört karış uzunluğunda, iki karış yüksekliğinde bir sandık ve kınında bir kılıç uzattı.

"Evladım. Bu sandıkta Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem sancağı olduğu rivayet edilen ak sancak var. Kılıç ise hazret-i Osman'ın Kayı damgalı kılıcının birebir benzeridir. Aslı, Memlük hazinesinde, kutsal emanetler arasındadır."

Bu sözlerle birlikte... Ak sancağı ve kılıcı teslim alan Aktimur, Allah, dedi, diz çöktü. Böyle büyük bir müjdeyi, böyle büyük bir yükü dizleri çekmemişti. İsmi Aktimur, ak demir olmasına rağmen... Ak sancağı almak ismi ak, gönlü ak Aktimur'a nasip olmuştu. Allah deyip kendinden geçen yalnızca Aktimur değildi. Hazır bulunanların hepsi... Böyle bir hediye, emanet kimse beklemiyordu.

Sultan Mesut gülümsedi.

"Babam Keykavus... Tahttan indirilip Kırım'a, Berke Han'a sığındığında... Bu iki emaneti Mısır Sultanı Baybars'tan istemek Sarı Saltuk'un aklına gelmiş. Babamın tekrar tahta çıkışını kolaylaştırmak için... Babam tahta dönemedi, ama taht bize nasip oldu. Baybars... Kayı boyu ve Ertuğrul gazi nesli için söylenen müjdelerden, Osman Gazi'ye Osman isminin niçin verildiğinden, hepsinden haberdar imiş, Sarı Saltuk vasıtasıyla...

Baybars... Osman Gazi'nin Bizans'tan yaptığı ilk iki fetih sonrası... Bu iki emanetin ona teslimi şartıyla vermiş. Osman Gazi, iki fethi gerçekleştirdi.

Ayrıca Büyük Selçuklu Tuğrul Beyin de bu konuda bir fermanı var."

Sultan mahfazası içindeki fermanı Aktimur'a verdi.

"Bu fermanın aslıdır. Suretini bütün Kınık Boyu beylerine, gönderdim. Bu fermanda Tuğrul Bey şöyle der:

(Selçukoğullarına ve Kınık Boyuna ta Kıyamet'e kadar fermanımdır, vasiyetimdir. Büyük Türk Hakanlığı ve İslam Sancağı Bayraktarlığı Kayı Boyu'na geçince şartsız destek olasınız. Saltanat peşinde koşmayasınız. Atamız Oğuz Han buyruğunca Üçoklar, Bozoklar'a tabi kılınmıştır.

Her kim ki bu fermana uymaya... Yüce Mevlâ'nın huzurunda iki elim yakasında ola...

Tuğrul (Tuğraol bin Mikail bin Selçuk)

İşte bu ferman sebebiyle, bu iki emaneti Osman Gazi'ye teslim etmek, ona her türlü desteği vermek boynumuza borç. Hanlık, artık Selçuklu'dan Kayılara geçmek üzere...)

Huzurdakilerin, Sultanın söyledikleri ve gördükleri sebebiyle akılları başından gitmişti.

Sultan; tuğ, alem, tabl, nakkare, davul, savaş atları ve silahların da verileceğini söyleyince... Heyecan en üst seviyeye çıktı.(70)

Sultan II. Mesud, Aktimur'a bir ferman daha verdi.

"Bu da... Osman Gazi'nin Sultanönü Sancak Beyliği'ne tayin edildiğine dair fermanımız. Allahü teâlâ, hem onun hem bizim hem de bütün İslam âlemi ve insanlık için hayırlara vesile kılsın.(71)"

Aktimur, mahfazası içindeki fermanı aldı, öptü, başına götürdü. Sultan tarafından çeşitli hediyelere boğulan Osman Gazi'nin elçilik heyeti, fazla beklemedi. İşleri bitince izin alarak hemen Konya'dan ayrıldılar. Sevinçli haberleri bir an önce ulaştırabilmek için... Yeryüzünü yerinden oynatacak haber ve emanetlerle yüklüydüler. Atlarını sürdüler, Konya'dan Söğüt'e doğru... Karacahisar'ın fethinden sonra... Osman Gazi, Söğüt'e dönmüştü... Ârif-i Rivegeri hazretlerinin attığı okun yeşerdiği, ilk mescidin yapıldığı, ulu çınarın kök saldığı Söğüt'e... Başta Karacahisar olmak üzere...

Fethettiği yerleri vatan kılmak... Fethedilecek yerlerin hazırlıklarını yapmak, daha fazla Kalem, Könül ve Kılıç ehli yetiştirmek için...

Aktimur başkanlığındaki elçilik heyeti Söğüt'e yaklaşırken... Heyetin Konya'da yaşadıkları efsaneleşerek çoktan Söğüt'e ulaşmıştı. Bey konağı önünde, ikindi vakti... Onları mahşeri bir kalabalık karşıladı. Osman Gazi, Şeyh Edebiâli, Dursun Fakih, Dündar Bey, ağabeyisi Gündüz Alp ve sekiz yaşındaki oğlu Orhan, Sarı Saltuk, onun oğlu Ece Halil de karşılayanlar içindeydi. Hepsi ayakta idiler. Aktimur, önden bir adamını göndermiş. Osman Gaziden hediyelerin ve fermanların takdim sırasını sual eylemişti.

Aktimur, Sultan Mesud ile konuşmalarını anlattı, sancak ve kılıç hariç... Sonra... Sultanönü Sancak Beyi tayin edildiğine dair fermanı Osman Gazi'ye verdi. O da okuması için Dursun Fakih'e... Okundu...

Yer ve gök, "Osman Beyim mübarek olsun", "Allahü teâlâ utandırmasın", "Beyliğin tez zamanda devlete ulaşsın" dualarıyla sarsıldı.

Sultanın gönderdiği mehter, beylik alameti olarak nevbet vurdu, Osman Gazi ayakta dinledi. Bu; nevbetin vuruşunu, gazaya çağrı olarak kabul etmenin işaretiydi. Nevbeti dinleyenler gözyaşlarına mani olamadılar, gaza aşkıyla yandılar.

Tuğrul Beyin, Kınık Boyu mensuplarına hitap eden ve Kayı Boyunun desteklenmesini isteyen fermanı okundu, ona Fâtihalar gönderildi.

Peygamber Efendimizin aleyhisselam ak sancağının içinde bulunduğu sandık ve hazret-i Osman'ın kılıncı ortaya çıkıp ne oldukları anlatılınca... "Allahü ekber" sesleri Arş'ı titretti. Bütün gözler sekseni çoktan aşmış Sarı Saltuk'a döndü. O ise mahcubiyetten kıpkırmızı olmuş, önüne bakıyordu.

Bu ikisinin teslimini Osman Bey, bilerek sonraya bırakmış. Sancak Beyi olarak emaneti teslim almak istemişti, mesuliyetinin daha ağır olması için... Osman Bey, Aktimur'dan haberi duyduğu andan itibaren rüyada gibiydi. Bu ne büyük ihsan, bu ne büyük

mesuliyetti. Hocası Edebiâli, "Mübarek olsun beyim. Bütün bunlar, verilen müjdeleri, görülen rüyaları doğrular. Yüce Rabbim. Kıyamet'e kadar sürecek bu ağır yükü yüklenen senin ve neslinden gelenlerin yardımcısı olsun" dedi.

Osman Gazi, tekbir sesleri ve salavatlarla ak sancağı teslim aldı. Oğlu Orhan'ın ellerine teslim etti. Hazret-i Osman'ın kılıncını Şeyh Edebiâli eliyle kuşandı. Edebiâli, Osman Gazi'yi tebrik etti.

"Beyim... İki kafın fethi gerçekleşti. Ak sancağı... İnşâallah, neslinden gelenlerin üçüncü kafın, Konstantiniyye'nin fethi için surlar önlerine geldiğinde açalım. Sancak sahibinin müjdesinin gerçekleşmesi için... "

Osman Gazi, duydun mu, anladın mı der gibi oğlu Orhan'a baktı. Hâlâ rüyada gibiydi. Duyduklarına, gördüklerine inanamıyordu. İçinden, rüya olmasın ya Rabbî diye dua ediyordu. Mahcubiyet ve teslimiyet içinde başını eğdi. "Dualarınızla inşâallah, layık oluruz" dedi.

İnşâallah beyim, inşaallah diyen Edebiâli, torunu Orhan'ın başını okşadı.

"Osman Beyim. Sultanönü Sancağının beyi oldunuz. Sultanönü... Yani sultanlıktan, devlet olmaktan önceki adım... İnşâallah bundan sonraki adım, devlet olmayadır... Cihanı adaletiyle şenlendirecek, nizam-ı âlem diyecek devlete... "

Durdukları yerde eşinen savaş atlarını işaret etti.

"Gazi beyim. Ne zaman savaş atlarını görsem... Atıyla surları aşıp Konstantiniyye'nin içine giren, İmparatorun kızını kaçırıp onunla evlenen Seyyid Battal Gazi aklıma gelir. O ki... İslam ordularıyla geri dönmedi. Sancak beyi olduğun bu diyarda şehit oldu ve bu topraklara defnedildi. Mübarek bedeninin şereflendirdiği bu topraklara sancak beyi olman... Konstantiniyye'nin fethine, cihan devletine gidişe işarettir, inşâallah."

Osman Gazi ve oradakiler, bu çok anlamlı duaya her hücreleriyle âmin dediler.

Sancak beyi olduktan, emanetleri teslim aldıktan kısa bir zaman

sonra... Osman Gazi, Karacahisar'da çalışmaları tamamladı ve burasını beylik merkezi eyledi.

Sultanönü bölgesinde... Uzun zamandır bir Rum tekfuru elinde bırakılmış Karacahisar kalesinin fethedilmesi iki yönden önemliydi. Bölgede sultanın haraçgüzârı olarak yaşamakta olan tekfurlarla barış terk edildi. Bölge bir gazâ alanı haline geldi. İkinci olarak... Osman Gazi, doğrudan doğruya kendi hükmü altında Karacahisar gibi hâkim bir kaleye sahip oldu. Kaleye bölgeden ve Germiyan gibi uzak yerlerden halkın gelip yerleşmesi sonucu... Karacahisar müslüman nüfuslu bir şehir oldu. Bu fetih... Osman Gazi'yi, bölgede fiilen bir gazi bey durumuna yükseltti. Böylece Osman Gazi, Kastamonu emiri Çobanoğulları gibi Selçuklu sultanının sancak sahibi bir emiri mertebesine ulaştı.(72)

Osman Gazi, Karacahisar'ı fethedip, Sancak Beyi olduktan, beylik merkezini Karacahisar'a taşıyıp, beyaz sancak ile hazret-i Osman'ın kılıncına kavuştuktan sonra... Türkmen milleti, Oğuz boyları tutulmaz oldu. Bizans hududuna, Osman Gazi'nin hükmettiği topraklara akmaya başladılar.

Yıllardır... Osman Gazi ve Kayı Boyu için söylenen destanları, efsaneleri, görülen rüyaları işitmişler, sevdalanmışlardı.

Ama şimdi... Rüyaların, destan ve efsanelerin gerçekleştiğini görüyorlardı. Fetihler başlamış, sancak ve kılıç gelmişti. Osman Gazi'nin her iki rüyası... Edebiâli ve Mevlânâ dergahlarında gördüğü rüyalar dilden düşmüyor... Osman Gazi her haliyle... Oğuz boylarına, destana âşık Türkmenlere rüya üzerine rüya gördürüyor. Efsanelere efsaneler ekleniyor.

Türk kavmini işaret ettiği söylenen Maide sûresinin 54. âyet-i kerimesi... Osman Gazi ve soyundan gelenler hakkında olduğu belirtilen Enbiya sûresi 105. âyet-i kerimesi dillerden düşmüyor. Kehf sûresinde bahsedilen seddin aynı zamanda Türk milletini işaret ettiği söyleniyordu.

Bizans sınırında, uçta bu gelişmeler olurken... Anadolu içlerinde Moğol zulmü bütün şiddetiyle devam ediyordu.

1284'te İlhanlıların başına geçen Argun, zulümle sindirme, yola getirme siyasetini sürdürdü. En zalim valilerini Anadolu'ya gönderdi. Türkmenlerin malları ellerinden alındı, şehirler yağmalandı. Memurların yaptıkları gasp ve müsadereler Türkmenler'i yoksullaştırdı. Yaşadıkları yerleri harap hale getirdi. Bu ise kendilerine yeni yerler arama ihtiyacını doğurdu.

Moğollar, Türkistan'dan Anadolu'ya gelen Türkmen gruplarını, Bizans sınırına yönlendiriyordu. Anadolu içinde hakimiyeti sağlayabilmek için...

Bu uygulama Osman Gazi'nin işini kolaylaştırıyor, omuz omuza

Bizans üzerine gazaya gidecek yiğitler hızla artıyordu.

Moğol zulmüne rağmen... Türkmen göçü durmuyordu. Bu da Anadolu'yu tam bir Türk diyarı kılıyordu ve artık buradan Türkistan diye bahsediliyordu.

Moğolların, son yirmibeş yılda Orta Anadolu'yu, Konya çevresini harap eylemesi... Batı Anadolu'ya doğru yoğun bir Türkmen hareketliliğini doğurdu. Danişmendli Uç Beyleri taraflarıyla birlikte Balıkesir ve Çanakkale bölgelerinde yerleştiler. Danişmentlilerden Kalem Bey ile oğlu Karesi Beyliğini kurdular.

Karacahisar'ın fethinden dört sene sonra... Osman Gazi, 1292'de fetih için tekrar harekete geçti. Sakarya vadisine yöneldi. Hesabını, fethettiği yerden birden kopmamak ve Konstantiniyye'ye giden yolları, Karadeniz ve Marmara arasını fethetmek üzere yapıyordu.

Dostu Harmankaya Tekfuru Köse Mihal'in öncülüğünde gerçekleştirilen harekâta, Samsa Çavuş da aşiretiyle katıldı. Böylece daha da güçlenen Osman Gazi, Göynük ve Taraklı Yenicesi'ni kolaylıkla fethetti. Konstantiniyye yolunu açan iki fetih, Osman Gazi'yi çok sevindirdi. "Ömrüm yeter mi Konstantiniyye surlarının önüne varmaya... Varırsam Hagia Sophia'yı cami diye sarmaya" diyor. Peygamber Efendimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) müjdelediği kumandan olmak sevdasıyla yanıyor. "Ben olamazsam, neslimden gelenler olsun" diye duada bulunuyor. Bu fethin gerçekleşmesi için her şeyi yapmaya, gecesini gündüzüne katmaya yemin ediyordu.

Osman Gazi, yeni fetihlerde acele etmiyor. Kılıcını yalnız hak için kullanacak alpler, kalemiyle yalnız hak olanı söyleyecek, yazacak âlimler, gönüllere hak aşkını salacak Könül ehli yetişmesi gayretindeydi. 3 K'nın Nübüvvet Yolu temsilcisinin önderliğinde bir ve beraber olması için çalışıyordu.

1295 yılına gelindiğinde... İlhanlı Moğollarının başında Baydu vardı. 1243 Kösedağ Savaşından beri... Yaklaşık 52 yıldır, Moğollar zulüm ile Anadolu'daydı. Anadolu Selçuklu Devleti, bunların

baskısıyla kendi vatandaşına zulmeder olmuştu.

Ertuğrul oğlu Osman'ın bey seçilmesinden sonra... İlhanlı Devletinin başında 1284-1291 arası Argun Han, 1291-1295 yılları arasında Geyhatu bulunmuştu. 24 Mart 1295'te Geyhatu'nun ölümüyle Baydu, Han oldu.

Baydu'nun İlhanlı'nın başına geçmesinden yaklaşık üç ay sonra... Argun'un oğlu Gazan Han, 19 Haziran 1295'te Müslüman oldu. Moğol kumandanlarından, halasının kocası Nevruz Bey'in teşvikiyle... Kafkas Dağlarının zirvesi Elburz'da Lâr vadisinde... Ve Mahmud adını, Peygamberimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) ismini aldı.

Gazan Han'la birlikte 100 bin Moğol askeri de müslüman oldu. Gazan Han, bu sırada yirmiüç yaşındaydı. İslâmiyet karşısında boyun bükmüş, teslim olmuştu, tıpkı 23 derece eğik yer küresi gibi... Müslüman olmasıyla o ve çevresindekiler, İslam diyarı gözyaşına gark olmuştu. Gözyaşı demek olan Bükâ'nın ebced değeri 23 idi...

Gazân Han'ın İslâmiyet'i kabul etmesinde... Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin talebeleri, Şeyh Sa'deddin İbrahim bin Sa'deddin Hammûye Cüveynî önemli rol oynadı.

Gazan Han... Nevruz Bey başta olmak üzere İlhanlı devlet adamlarının kendisini desteklemeleri sonucunda Baydu'ya karşı saltanat mücadelesini kazandı. İleri gelen devlet ve din adamları tarafından Hicri 23 Zilkade 694 ve Miladi 4 Ekim 1295'te Tebriz'de törenle karşılandı. Daha sonra Karabağ'a gitti ve burada yapılan cülûs merasimiyle 3 Kasım 1295'te İlhanlı tahtına geçti. Çok kısa bir zamanda, İlhanlı Devletini yönetenlerin çoğu Müslüman oldu.

Bu şekilde... Altınordu ve Çağatay'dan sonra... Üçüncü Moğol Devleti de sünni Müslümanlığı kabul etmiş oldu. İslam toprakları fatihlerini fethetmiş... Cengiz'in ölümünden altmışsekiz sene sonra, dört Moğol devletinden üçü İslâmiyet'le şereflenmiş... Moğollar

Türkleşmiş, Mevlânâ'nın dediği gerçekleşmiş oldu.

Mevlânâ'nın dediği gerçekleştiği haberi, Papa VIII. Bonifacius'a ulaşınca çıldırdı.

"Olamaz! Gazan Han, önce Müslüman olup sonra da İlhanlı'nın başına geçti ha... Müslümanları yeryüzünden silecek dediğimiz Cengiz İmparatorluğu'ndan üç tane Müslüman devlet çıktı. Bu ne anlaşılmaz bir iş? Yok etmek için gittiler, yok oldular" diyor, deliler gibi tepiniyordu. Haçlı seferi çağrısı neticesiz kalan Papa Bonifacius... Bunun üstüne bir de Gazan Han'ın Müslüman olduğu haberini duyunca tam anlamıyla delirmişti.

İlhanlılar, Gazan Han'ın Müslüman olmasından önce Anadolu'yu harap eylemişti. Haçlıların Anadolu'yu istilası için çok uygun bir zamandı. 13 Aralık 1294'te istifa eden Papa V. Coelestinus yerine seçilen Papa VIII.Bonifacius, bunun farkındaydı. Fakat Avrupa'nın siyasi durumu buna müsait değildi. Papa, ancak denizci İtalya cumhuriyetlerini ikna etti, ama bunlardan da bir netice çıkmadı... Artık Haçlı Seferi, en dindar Hristiyanlara bile çekici gelmiyordu.

Papa, Gazan Han haberiyle saçını başını yoldu.

"Evet, iyice inandım, 13 rakamı bizim için uğursuz. Coelestinus 13 Aralık'ta istifa etti. Sanki 13 ile beni cezalandırmak istedi. Şu 13. yüzyılda... Hristiyan âleminin başına gelenlere bak. Haçlı seferleri bitti. Bitmekle kalmayıp aleyhimize döndü. Doğuyu gören Hristiyanların gözü açıldı, sözümüz dinlenmez oldu. Kara Osman, bey oldu. Devlet olmaya hızla ilerliyor.

Müslümanları yeryüzünden kaldıracak dediğimiz Moğollardan üç Müslüman devlet çıktı. Anatolia'dan Türkleri çıkaracaklar diyorduk. Tam tersi oldu. Moğolların onları Batıya itmesiyle burası baştan başa Türk yurdu haline geldi. Türk yurdu olmakla kalmıyor. Oğuz Türklerinin dediği gibi, İslâmiyet için Son Kale olmak yolunda hızla ilerliyor. Türkler bir daha çıkmamak üzere yerleşti. Buna bir çare, buna bir çare!

Mademki 13. yüzyıl bizim felaket yüzyılımız oldu... Müslümanların Hicri 13. yüzyılı da onların felaketi olmalı. Hristiyan âleminin önünde beş yüzyıl var. Hemen çalışmalara başlayın. Ben neler yapılacağını, nasıl hareket edileceğini geniş olarak yazdım.

Hicri 13. yüzyıla geldiğimizde... Anatolia'da Türk diye bir kavim, yeryüzünde de sünni müslüman devlet kalmamalı. Sünni Müslümanların itikatları bozulmalı. Şia gibi fırkalar desteklenmeli. Sünnilikten ayrılan yeni fırkalar çıkmasına öncü olunmalı. Bunun için herkesle iş birliğine gidilmeli. Söylediğim iki hedef; benden sonra gelen bütün Papaların hedefi olacak. Bu konuda Konsil kararı çıkartacağım. Haydi iş başına" dedi.

Papayı çıldırtan Moğollara karşı, Anadolu'daki kalem ve könül ehli kişiler farklı bir yol izlemişlerdi. Anadolu'da, Sadreddin Konevî ve Ahi Evran öncülüğündekiler... Moğollara karşı direnmeye ve Moğol hâkimiyetinin hissedilmediği Batı Anadolu topraklarında yeniden toparlanmaya çalışmışlardı.

Mevlânâ öncülüğündeki din adamları ve gönül sultanları ise... Moğollara kafir değil, yakın zamanda Müslüman olacak cahiller gözüyle bakıyorlardı. Moğolların kısa zamanda, toptan Müslüman olup sünni Müslümanlık ile Türklük örf ve âdetleri içinde Müslüman Türk haline döneceklerini sezmişlerdi.

Moğollara karşı niçin sertlik göstermiyorsun diyenlere... Mevlânâhazretleri, "Siz Tatarlar'dan korkuyorsanız yüce yaratıcımızı tanımıyorsunuz demektir. Ben ise onları yüz tane iman sancağı ile karşılıyorum" beytiyle cevap vermişti.

Böylelikle büyük bir sezgi ve birikimle stratejisini geliştiren Mevlânâ, İslam kültürüne en büyük zararı veren Moğollar eliyle... İslam'ın Asya içlerinde yeniden canlanma şartlarını hazırlayanlar arasında yer almış oluyordu.

Gazan Han Müslüman olunca, Mevlânâ'nın, beytini giydiği kaftana yazdırdı.(73)

Gazan Han'ın Mahmud ismini aldığı zamanda... Hiveli Mahmud

Pehlivan, büluğ çağını birkaç yaş geçmiş oğlu Hüseyin'i karşısına aldı.

"Pehlivan adayı evladım. Beş yaşında, seni laleyle tanıştırmış, büluğ çağına erince de lalenin esrarını, neyi temsil ettiğini anlatacağız demiştim."

Ve anlattı Mahmud Pehlivan... Ondört yıl önce Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin kendisine anlattıklarını...

Kılıç, Kalem ve Könül'ün üçünü birden kendilerinde toplayan alperenlerin, senede bir defa kırk pınarın aktığı çayırda güreşle karşı karşıya gelerek... Kişinin şeytana, nefsine, kötü çevresine karşı mücadelesini, ermeydanı yeryüzünün hayır meydanı haline getirilmesini... Oğuz Türkünün Türkistan'dan Anadolu'ya akışını, canlandıracaklarını... Bunun başlamasının, Konstantiniyye'nin fethinin yakınlaşmasının işareti olduğunu... Bu temsilin devam etmesinin; Anadolu'nun, Son Kale olarak kalmasının işareti kabul edildiğini...

Dünyanın nizamının, bütün kâinatı etkilediğini, bunun bozulmasının kâinattaki nizamı da bozduğunu...

Ermeydanı Yeryüzünün nizamına, burasının hayır meydanı eylenmesine al renkteki lalenin remiz olarak kabul edildiğini... Al rengin şehitliği, hükümran olmayı, hakimiyeti temsil ettiğini...

İslam harfleriyle ve Oğuz lehçesinde, lale kelimesi tersten okunduğunda, hilal, hilalin de lale diye okunduğunu... Bu şekilde; Yeryüzü ve gökyüzünün nizamının birbiriyle ne kadar çok yakın olduğunun çok güzel şekilde ifade edildiğini...

"İşte oğlum. Bu sebeple, senin pehlivan olmanı, al laleyi ve temsil ettiği değerleri çok iyi bilmeni isteriz. Ondokuz yaşına geldiğinde Anadolu'ya gidecek, bu güreşle temsil için Sarı Saltuk'la görüşeceksin. Buralara bir daha dönmemek üzere gideceksin. Sen ve neslinden gelenler Kıyamet'e kadar lalenin ve onun remzinin sırrı olan Anadolu'da, Hakkın ve adaletin temsilcisi olacaksınız. Biz Oğuz Han'ın oğlu Yıldız Han soyundanız, Avşar boyundanız, Altın Yay temsilcilerindeniz. Yüce Mevlam, ömür verirse, benden sonra

temsilci sen olacaksın." sözleriyle diyeceklerini bitiren Mahmud Pehlivan, şaşkın gözlerle kendine bakan oğlunun haline gülümsedi. Ona hak verdi.

Lalelerle o kadar haşir neşir olmuştu ki... Beş yaşından itibaren Laleli çocuk diye anılmaya başlanmıştı. Şimdi Laleli Hüseyin diyorlardı. Ömrü olursa Laleli Baba, sonra da Laleli Dede diye anılacak gibiydi.

Mahmud Pehlivan, oğlu Hüseyin'i Anadolu'ya hazırlar, güreşin ve lalenin inceliklerini öğretip onu alperen olarak yetiştirmeye çalışırken... Moğol zulmü durmuyordu.

* * *

Moğol istilasıyla birlikte artan zulümler, tarihin akışını değiştiriyor. Doğu ve Orta Anadolu'daki Türkmenler'i, Batıya, Bizans sınırlarına yönlendiriyordu. 1297'de Uluborlu-Eğirdir havalisinde bulunan Hamid aşireti Hamidoğulları Beyliği'ni kurdu. İlk mekezleri Uluborlu, sonra Eğirdir oldu.

Osman Gazi, batıya, Bizans sınırına gelen Türkmenleri sahipleniyor. Hedefinin bir parçası haline getiriyordu.

Onun Bilecik tekfuruyla ilişkisi iyidi. Yaylaya çıkarken ağırlıklarını buraya bırakıyordu. İnegöl tekfurunun düşmanlığı bütün şiddetiyle devam ediyordu. Ama Bizanslı sivil halk ile Türkmenler arasında, alışveriş bütün hızıyla sürüyor. Eskisine benzemez dostluklar kuruluyordu. Tekfurların zulmünden, vergilerinden bunalan halk, yeni ufuklara bakıyor. Osman Gazi'nin adaleti, emri altında yaşayanları bir baba gibi koruması karşısında hayretler içinde kalıyordu.

1298 yılının bahar günleri... Nilüferlerin çiçek açma gününe gelindiğinde... Osman Gazi'nin oğlu, Orhan... 17'yi bitirip 18 yaşına ulaşmış... Bileği bükülmez, her türlü silahı çok iyi kullanan Rumca'yı ana dili gibi konuşan... Çok güzel Kur'ân-ı kerim okuyan... Beş vakit namazı, Allahü teâlânın huzuruna çıkış, en büyük ihsan, koruyucu, kavuşturucu bilen bir yiğit olmuştu.

Orhan, yine Çakırpınar mevkiindeki bataklığın başındaydı...

Gözleri yeni açan Nilüfer çiçeklerinde, gönül atı ise nice diyarlarda at koşturuyordu.

Babası Osman Gazi, Hocası Dursun Fakih ve Sarı Saltuk'un oğlu Ece Halil anlatmışlardı ona...

Oğuz Kağan'ın vasiyetini, Altın Yay ve Gümüş Okları... Bunları neyin temsil ettiğini, ne zaman nasıl çalışacaklarını, emanetçileri... Kılıç, Kalem ve Könül'ün nasıl bir olacağını... Anadolu'nun nasıl Son Kale haline geleceğini... Ertuğrul Gazi nesliyle ve onların kuracağı devletle ilgili müjdeleri... Hazret-i Osman'ın Kayı damgalı mühürlü kılıncını, tahta kılıcı, yüzüğü... Dedesinin Söğüt'te, kök salan okunu nasıl bulduğunu... Kendisine Orhan, babasına Osman isminin niçin verildiğini... Kırk pınarın akacağı çayırda yapılacak temsili güreşleri ve bilmesi gereken diğerlerini...

Orhan babası gibi hiç durmuyor. Komşu tekfurların kaleleri arasında gidip geliyor. Bunların nasıl fethedileceğini, Anadolu'nun nasıl Son Kale olacağını anlamaya çalışıyordu. Kale içinde kalmayı, etrafı surlarla çevrili yerde durmayı hiç sevmiyor. Anadolu'nun Son Kale olmasının başka bir şey olduğunu hissediyor, ama isimlendiremiyordu.

Türkmenlerin hisar dediği kaleler, çok ilgisini çekiyordu. Özellikle de Yarhisar... Yapı itibariyle basit bir kaleydi, ama nedense onu çekiyordu... Holifera ismindeki tekfur kızının şöhretini duymuştu. Çok güzel, çok merhametli, çok zeki olduğunu, ok-yay ve kılıcı çok iyi kullandığını...

Tekfur kızının nasıl ok-yay ve kılıç kullandığını merak ediyor. Ona kılıç nasıl kullanılırmış göstermek istiyordu. Başka şeyi de merak ediyordu. Ama bunu kendisine bile itiraf edemiyor. "Beni buralara çeken tekfur kızı başka bir şey değil" diyemiyor. Yarhisar deyince, aklına onu bekleyen bir yar, ceylan bakışlı gözler geliyordu. Sonra da utanıyordu, Türkmen kızlarına ihanet etmiş gibi...

Babası Osman Gazi, fetihlerine hisarlarla, kalelerle başlamıştı... Neslinden geleceklerin Anadolu'yu Son Kale eylemesine rehberlik

edercesine... Türkmenlerin Bizans hisarlarına verdiği isimler... İsmi, şehir hanı manasına gelen Orhan'ın çok ilgisini çekiyordu.

İlk fethedilen Kulaca Hisar'a, Kulca demişlerdi. Saltanatın, malın, makamın... İnsanı bozacağını, bundan ancak kulca, Allahü teâlânın emrettiği şekilde hareket edilerek, O'na kul olarak kurtulunabileceğine... Her sahip olunanın, nimetin hesabının verileceğine işaret edercesine... Tıpkı dedesi Ertuğrul Gazinin yüzüğünde yazan ubeyd (kulcağız) yazısı gibi...

Sonra Karacahisar... Gönüller alan, gözlerine, bakışına, anlatılmaz güzelliğine âşık olunan karaca geyiğine benzediği için mi denilmişti Karacahisar diye? Hakikaten de Kayı Boyu bu hisara âşık olmuş... Sonrası da uç beyliği, hazret-i Osman'ın kılıncı ve Peygamberimiz Muhammed aleyhisselamın sancağı gelmişti...

Türkmenler Belekoma tekfurluğuna Bilecik, ismini vermişti. Osmanlı kılıncı bilensin, çok keskin hale gelsin, cihan devletine giden yolda engel çıkaranların kellesi kolayca kopsun diye mi? Mızraklar bilensin, iğne gibi delici olsun, Bizans'ın bağrına saplansın, Konstantiniyye'ye giden yolu açsın diye mi?

Orhan'ı Bilecik'te en çok etkileyen şey... Bilecik'e yarım saat mesafede bulunan Çakırpınar mevkiindeki bataklıktı. Bir önceki baharda keşfetmişti burasını... Nilüferler çiçek açtığında seyrine doyum olmuyordu. Onu en çok etkileyen al renkteki Nilüferlerdi... Yaklaşık bir saattir Nilüferlere bakıyor, düşünüyordu. Surları, kendisine anlatılanları, bu anlatılanlar içinde kendi yerini ve çevrelerindeki tekfurları... Nilüfer çiçeklerini... Onları düşününce de Holifera'yı hatırlıyor, onu hatırlayınca da suç işlemiş gibi utanıyordu.

İnegöl Tekfurluğu... Kayı boyunun en büyük düşmanıydı. Amcası Savcı Beyin ve oğlunun şehit olmasına sebep olmuşlardı. Burasının asıl ismi Angelokoma imiş... Türkmenler İnegöl, diyorlardı. Buranın fethiyle göle, oradan nehre, Karadeniz'e, Karadeniz'den de Konstantiniyye'ye inebilmek için miydi? İne göl... İnelim bakalım ne olacak, diyordu.

İnegöl Hisarının içine surların tepesinden inmek, burasını feth eylemek, amcası ve amcaoğlununuğruna şehit olduğu fethi tamamlamak aşkıyla yanıyordu.

Bilecik'ten ayrılıp Karacahisar surlarına geldiğinde... Orhan bir sürprizle karşılaştı. Çok sevdiği Harmankaya Tekfuru Mihal Bey birkaç adamıyla Karacahisar'dan ayrılıyordu. Hepsi atlı ve silahlıydı. Mihal Bey, Orhan'ı görünce atını yanına sürdü.

"Yiğidim. Nereden gelirsin?"

"Bilecik'ten Beyim"

Mihal Bey, seslice güldü.

"Bilecik'e Yarhisar Tekfurunun kızı Holifera'yı mı götürdün?"

Orhan, şaşırdı, kızardı, Mihal Bey, düşüncelerini mi okumuştu?

"Anlayamadım Beyim... Tekfur kızıyla ne işimiz olur?"

Mihal Bey, manalı manalı güldü.

"Olmaz deme... Olur, olur... Yanlış anlama Orhan'ım. Yarhisar Tekfuru, kızını Bilecik tekfuruna verdi. Düğün de Bilecik'te olacak, Çakırpınar mevkiinde... Bunun için, Holifera'yı mı götürdün dedim."

Orhan'ın şaşkınlığı arttı, sesinde hüzün de var gibiydi.

"İhtiyar, keçi sakallı ile mi?"

Orhan'ın hali ve sözleri Mihal Beyi daha fazla güldürdü.

"Evet, yiğidim, onunla... Siyasi dengeler... Adalet, evlat, gönül, sevgi, hatır dinlemez... Nilüfer güzelliğindeki Holiferaları, keçi sakallılara verdirir."

Orhan, Nilüfer sözüyle vuruldu, Mihal Bey, gönlündekileri mi okuyordu. Mihal Bey, Orhan'ı sıkıştırmaktan hoşlanıyordu.

"Yiğidim... Türkmenlerin tabiriyle sual edeyim. Hayır olsun, ne işin vardı, Bilecik'te?"

"Beyim. Bilecik Hisarının surlarını incelerdim, gün gelince nasıl aşarız diye... "

"Surlar... Surlar ya kılıç ya kalem ya da könülle aşılır. Bu üçü de

baban Osman Gazi'de var."

Mihal Bey, şöyle bir dikkatlice Orhan'a baktı. Gülümsedi.

"Görürüm ki sende de var. Ama çok çalışıp kuvvetlendirmen, Konstantiniyye surlarını dahi aşacak hale getirmen lazım."

Mihal Bey, Orhan'ın konuşmasına fırsat vermeden, "Haydi, hoşça kal" diyerek sözünü ve atını topukladı.

"Orhan'ım düğüne biz de davetliyiz. Kılıncını bilemeyi unutma."

Orhan "Düğünle kılıncın alakası ne?" derken cevap geldi.

"Babanla birlikte... Tekfurların düğününü, Orhanımızın düğünü eylemeye karar verdik. Bunun için kılıcını bileyesin."

Orhan, dörtnala uzaklaşan Mihal Beyin arkasından bakakaldı. Kim sorarsa Hristiyandı. Ama öyle şeyler söylemişti ki kılıç ustası Turgut Alp konuşuyor zannetmişti. Zihninde ve gönlünde "Tekfurların düğününü, Orhanımızın düğünü eylemeye karar verdik" sözü dönüp duruyor, onu tanımadığı ufuklara kanatlandırıyordu.

Bulutların üzerinde yürür bir halde, bey konağına girerken... Dedesi Şeyh Edebiâli ile karşılaştı. Hemen, dedem deyip elini öptü, boyun büküp bekledi. Yaşı doksanı aşan Şeyh Edebiâli hazretleri hâlâ dinçti, aklı başındaydı. Torununu sevgiyle kucakladı, dua etti. Bilecik'te surlardan başka neye baktığını sual edince, Orhan, şaşırdı. Kekeledi, "Çakırpınar bataklığındaki Nilüferlere..." cevabını verdi.

Dedesi hafifçe güldü. "Bataklık ve Nilüfer çiçekleri ha..." dedi. "Gel bakalım. Dede-torun seninle biraz konuşalım" diyerek kamelyaya götürdü, vakit akşam vaktiydi.

"Çok günler görmüş bu dedeni iyi dinle... Söyleyeceklerimi unutma... Deden Ertuğrul Gazinin temelini attığı, baban Osman Gazinin genişlettiği Kayı Beyliği... Gaza, Allahü teâlânın dinini yaymak niyetiyle... Şimdi Bizans denilen Doğu Roma topraklarında genişler. Bu ne demek? Çok sayıda başka dinden, başka dilden, başka örf ve âdetlere sahip kişilerden tebeamız olur. Onlarla

ilişkilerimiz Müslüman Türkmenlerle olduğu gibi olamaz. Yüce dinimiz onlarla ilişkilerimizin nasıl olacağını açıklamış.

Pınar... Pınar akar. Kimi yerde dere olur, deryaya akar. Bazı yerde akacak vadi bulamaz, bataklık olur. Oğuz, pınarı akmaya bırakır. Aksın, her canlı istifade etsin, deryaya, sonsuz güzelliğe kavuşsun, kavuştursun diye... Bizanslı ise önüne keser, yalnız benim olsun diye... Onun olur ama bataklık haline dönerek... Hem kendi zehirlenir hem de başkasını zehirler.

Bataklık ve Nilüfer çiçeği... Bataklık... Onların yaşadıkları yere, onların dünyasına misaldir. Bataklıktaki bin bir bitki de orada yaşayanlara... Nilüfer ise... Bunlardan gönlü ebedi hakikate kapanmamış olanlara işaret eder.

Nilüfer... Çok enteresan bir çiçektir. Latinler ona Lotus derler. Taç yaprakları onikidir. Malum kelime-i tevhid iki onikiden meydana gelir. Lâ ilahe illallah'ta oniki, Muhammedün Resûllullah'da oniki harf vardır. İslam askeri onikibin ise... Düşmanın sayısı ne olursa olsun, düşman önünden kaçması caiz değildir.(74)

Nilüfer çiçeği, sonsuz saadete remz kabul edilir. Geceleyin kapanıp, suyun içine gömülür. Güneş ışığıyla birlikte sudan çıkar ve açar. Çok şifalı bir bitkidir, binbir çeşit hastalığa şifa sebebidir.

Ahi Evran hocamız bize öğretmiş... Çiçeklerin dilini, ne söylediğini, neyi temsil ettiğini, hangi hastalıklara şifa verdiğini anlatmıştı. Bizim inancımazda... Gülün ve lalenin temsil ettiklerini anlatmaya kalemler yetmez. Gül aşkı, lale yeryüzünde, hilal ise gökyüzünde Allahü teâlânın sonsuz güç ve nizamını temsil ederler. Bu söylediklerim ondan öğrendiklerimdir.

Bir de... Âlimlerimizin istimâlet dediği, gönüllerin fethe, gönüllerin İslâmiyet'e meyil ettirilmesi var. Güzel ahlak, ihsan ve adaletle... Lisan-i hal ile... Başta Hristiyanlar olmak üzere... Müslüman olmayanlara İslamiyet'i sevdirmek var... Şimdilik sen Nilüferi ve onun temsil ettiği manayı unutma. Bugünlerde sana çok

lazım olabilir."

Bu sözlerden sonra... Edebiâli hazretleri gülümsedi, tatlı tatlı torununa baktı, sözüne devam etti.

"Ya evladım... Bundan sonra... Senin ve neslinden gelenlerin... Bataklıklar ve nilüfer çiçekleriyle işiniz çok olacak gibi... Türkistan'dan laleyi anlatacak bir yiğidin gelmesi, lalenin geleneğimizde çok kuvvetli yer alması yakındır." Edebiâli, torununa anlattı. Lale, hilal ve Allah kelimelerinin aynı harflerden meydana geldiğini ve bunun neyi temsil ettiğini...

Dede ile torunun konuşmasını konaktan seyreden, bundan büyük zevk alan biri vardı. Edebiâli, torununun başını göğsüne yasladı, saçlarından okşadı.

"Haydi. Şimdi babanın yanına git. Senin ona, onun sana anlatacakları var."

Orhan hızla konağın merdiveninden çıkarken, Edebiâli hazretleri arkasından seslendi.

"Orhan'ım! Sakın unutma. Nilüfer çiçeğinin sapı sağlamdır ve uzundur. Bu onların hem gücü hem de ebedi yok oluş sebebidir."

Dedesinin son söylediğiyle kafası iyice karışan Orhan, şaşkındı... Babasının yanına değil sanki yedi kat göğün üstüne gidiyor gibiydi... Mihal Bey ve dedesi onu öyle kanatlandırmışlardı ki...

Osman Gazi'nin elini öptü. O gün yaşadıklarını, gördüklerini, düşündüklerini, surları, Holifera'yı, bataklığı, Nilüfer çiçeklerini, dedesinin söylediklerini anlattı hem de etraflıca... Çünkü onun, git, gör emriyle gitmişti. Osman Bey de ona, Mihal Beyin getirdiği haberi ve aldıkları kararları müjdeledi.

Orhan'ın Bilecik'ten dönüşünden bir hafta kadar sonraydı. Söğüt'e atı kan ter içinde bir süvari geldi. Hemen Osman Beyin yanına çıktı. Osman Bey, yayla göçü hazırlıklarını yapmak için Karacahisar'dan Söğüt'e gelmişti.

Orhan kılıncını bileme, oklarını yenileme, yayına bakımla

meşguldü. Babası çağırdı. Yanına gitti. Rumca yazılmış bir kâğıt verdi, oku, dedi. Orhan okudu:

"Osman Beyim;

Emrettiğiniz şekilde Bilecek tekfuruyla görüştüm. Düğüne katılmak için her üç şartınızı da söyledim. Sevinçle kabul etti. Düğün, istediğimiz gibi Bilecik dışında Çakırpınar mevkiinde yapılacak. Göç eşyalarınızın Bilecik Kalesinde kalmasını ve düğünün 6 Mayıs Hıdrellez gününde yapılmasını kabul etti. Hıdrellez'in iki peygamberin senede bir defa buluşması günü olarak kabul edilmesini çok beğendi. Tam düğünümüze yakışır çok anlamlı bir gün dedi.

Ben, emrettiğiniz hazırlıkları yapmaya başladım. 6 Mayıs'ta, Çakırpınar'da buluşmak üzere...

Harmankaya Tekfuru Mihal"

Osman Gazi, Orhan'ın omzundan tuttu.

"Haydi bakalım oğlum, hazırlıkları bitirelim. Tekfurların düğününü... İslam âleminin, Türkmenin ve bizim düğünümüz, özellikle de senin düğünün eyleyelim. Yalnızca üç günümüz var. Haydi davran."

Senin düğünün eyleyelim sözüyle yüzü kıpkırmızı, gönlü kıpır kıpır olan, tepeden tırnağa titreyen Orhan, "Peki, beyim" diyerek çıktı. Onu, nice bin duada baba gönlü takip etti.

Durum kendisine bildirilen Malhûn Hatun ise aralıksız dualardaydı. Anne gönlü işte... O anne, Şeyh Edebiâli kızı, Osman Gazi hanımı, her türlü silahı en iyi kullanın Baciyan reisi olursa... Tabii ki oğlunun düğünü hayaliyle yanardı...

Osman Gazi ve Mihal Beyin planı düğün günü hem Bilecik'i hem de Yarhisar'ı zaptetmekti.

Osman Bey ve beraberindekiler... 6 Mayıs günü sabah namazından sonra Söğüt'ten yola çıktılar. Orhan, kendini ve atını zor dizginliyordu. Atı da olacakları hissetmiş gibiydi. Orhan'ın

aklından nilüferler bir türlü çıkmıyordu.

Bilecik'te kalacak göç eşyalarını bir gün önce göndermişlerdi. Bu eşyaları kadın kılığına girmiş kırk yiğit götürmüştü. Develerin iki tarafındaki sandıklarda da birer yiğit vardı.

Osman Gazi ve beraberindekiler öğle üzeri düğün yerine vardılar. Harmankaya tekfuru daha önce gelmişti. Osman Gazi ve beraberindekileri gören Bilecik ve Yarhisar tekfurları akılalmaz şekilde sevindiler. Nasıl iltifat edeceklerini şaşırdılar. Bu hali gören Osman Gazi, tebessüm etti. Toy aşçısının mutluluğuna benzetti.

Orhan'ın gözleri hemen Holifera'yı aradı. O ne anlatılmaz güzellikti. Çok hüzünlü gözüküyordu. Hüzün ona çok esrarlı bir güzellik katmıştı. Önüne bakıyor, gelenlerle ilgilenmiyordu. Bu hali Orhan'ı çok üzdü. "Üzülme, seni bu keçi sakallı tekfura yar etmeyeceğim. Yüce Mevlâ'nın izniyle, gönlünün istediğine kavuşmanı sağlayacağım. Benimle evlenmen için zorlamayacağım" diye kendi kendine söz verdi.

Osman Gazi ve beraberindekiler oturdular. Bilecik tekfuru nasıl ikram edeceğini şaşırıyordu. Birlikte düğün eğlencelerini izlediler. Cambazlar bin bir hünerini gösteriyor, şarkıcılar söylüyor, dansçılar dans ediyordu. Tedbiri elden bırakmayarak nöbetleşe öğle namazlarını kıldılar.

Osman Gazi fark ettirmeden Bilecik yoluna bakıyordu. Saatler ilerledikçe tedirginliği artıyordu. Tekfurların ne zaman harekete geçeceğini bilmiyordu. Yanındaki bir avuç alple karşı koyması çok zordu. Alplerin önemli kısmını, pusu için Bilecik yolunda bırakmıştı. Orhan ise yayda kurulmuş ok gibiydi. Babası müsaade etse... Yalın kılıç dalacak, Holifera'yı ellerinden alacaktı. Osman Gazi'nin bedeli ne olursa olsun diyerek düğünden ayrılmaya karar verdiği anda... Beklediği iki atlı gözüktü. Biri atından inip hızla Osman Gazi'nin yanına geldi. Kulağına bir şeyler söyledi. Osman Gazi, yerinden fırladı.

"Davranın yiğitler! Sıra bizim düğünde!" diyerek atına doğru

koştu. Onu Orhan ve diğerleri takip etti. Önlerine çıkan askerleri etkisiz hale getirerek atlarına ulaştılar ve dörtnala uzaklaştılar. Şaşkınlığı geçen Bilecik tekfuru bağırdı.

"Ne durursunuz, takip edin. Osman'ı ve Orhan'ı mutlaka öldürün" diye bağırdı. Yanındaki kırmızı bayrağı salladı. Bayrağı gören düğün yerindeki ve iki tarafta pusuya yatmış askerler, takibe başladılar.

Düğün yerine yakın düzlüğe geldiklerinde... Osman Gazi ve beraberindekiler yoldan ayrıldılar, sağa döndüler. Bizanslı askerler de onları takip ettiler. Düzlüğün ortasına ulaştıklarında... Her iki yamaçtan da Osman Gazi'nin silah arkadaşları çıktı. Bunlardan bir kısmı sabahleyin burada pusuya yatmışlar, diğer kısmı ise Bilecik'i fethettikten sonra buraya gelmişlerdi. Bizanslılar kıskaca alındı. Kısa zamanda büyük kısmı kılıçtan geçirildi. Kalanlar da esir edildi.

Düğün yerindeki, Bilecik ve Yarhisar tekfuru çok heyecanlı idiler. Olaylar bekledikleri gibi gelişmemişti ama yine de çok ümitli idiler. Takibe giden askerleri bekliyorlardı, ellerinde Osman Gazi ve Orhan'ın kelleleriyle...

"Atlılar geliyor" sözüyle düğün yeri hareketlendi, yan yana oturan iki tekfur da... Daha genç ve gözleri daha keskin olan Yarhisar tekfuru gelenlere baktı. Huzursuz oldu, emin olmak için ayağa kalktı. Ellerini gözlerine siper yaptı. Olamaz diyerek tepeden tırnağa titredi. "Bu gelenler Osman Bey ve adamları" diye feryat etti.

Bilecik Tekfuru, kızdı:

- Sen ne dediğinin farkında mısın? Onlar bizim adamlarımız olmalı.

Yarhisar Tekfuru, hayır manasında başını geriye doğru salladı:

- Dalgalanan sarıklara bakarsan sen de kim olduklarını anlarsın.

Bilecik tekfuru, daha dikkatli baktı. Evet, gelenler sarıklı kimselerdi. Kahrolsunlar diyerek olduğu yere çöktü. Yardımcısına döndü:

- Davranın! Gelenleri karşılamaya hazır olun.

Yardımcısı çevresine baktı, kiminle davranacağız diye... Yanlarında kalan asker sayısı beşi geçmezdi. Yarhisar Tekfuru kızına döndü:

- Holifera, en yakın ata atla. Doğru İnegöl'e! Sakın bunlara yakalanma.

Sonra, hususi muhafızına emretti:

- Aleks! Holifera'yı canın pahasına da olsa... İnegöl'e ulaştır!

Holifera ve Aleks, atlara doğru koşarken, her iki tekfur da kılıçlarına davrandılar. Bir avuç askerle karşı koymak için hazırlandılar. Düğün yerinde kadın-erkek sesleri, çocuk çığlıkları birbirine karışmış. Herkes bir tarafa koşuyordu.

İki tekfur, daha beş-on adım atmamıştı. Etraflarının Osman Gazi ve adamlarıyla çevrildiğini gördüler. Osman Gazi bağırdı:

- Teslim olun. Silahlarınızı atın, yoksa canınızdan olursunuz.

Her iki tekfur çevrelerine baktılar, yapacak bir şey yoktu. Kılıçlarını attılar. Av için Çakırpınar'a gelmişler, ama av olmuşlardı.

Orhan, merakla Holifera'nın oturduğu tahta baktı, yoktu. Sağı solu kontrol etti. İnegöl yolunda uzaklaşmakta olduğunu gördü. Babasına döndü:

- Beyim. Holifera, İnegöl yolunda uzaklaşır. Ne emredersiniz.

Osman Bey, gidenlere baktı:

- Bırak Orhan'ım gitsin.

Orhan şaşırdı:

- Gitsin mi?

- Evet, gitsin. Bizim savaşta kadınlarla işimiz olmaz.

Orhan'ın şaşkınlığı kızgınlığa döner gibi oldu:

- Ama beyim... Nasıl olur?

Osman Bey, gülümsedi:

- Şaka söyledim be yiğidim. Telaş etme. Davran! Malhûn hatun, gelin kızını bekler.

Osman Bey, Orhan'ın emredersiniz beyim diyen sesini, sonra da dörtnala koşan atının nal sesini duydu. "Ateş, bacayı sarmış galiba" diyerek güldü. Ateş yalnızca bacayı değil, gönlü de sarmış gibiydi. Orhan atıyla sanki bir anda kanatlandı.

Orhan'ın yaklaştığını gören Holifera, atını mahmuzladı. Yol, Nilüferlerin açtığı bataklık kenarında devam ediyordu. Holifera, Orhan'ın yüzünü yakından gördü. Çok tanıdık geldi. Gözleri Orhan'da iken atı çok keskin bir viraj aldı. Almasıyla birlikte atından savruldu.

O anda Orhan'ın gözlerine inanamadığı bir şey gerçekleşti. Sola savrulan Holifera'nın sağ ayağı üzengiyle birlikte yukarı dikildiğinde... Akılalmaz bir şey oldu. Holifera, ayağını üzengiden kurtardı, attan düşerken de sol ayağını... Orhan ya ayaklarını kurtaramasaydı düşüncesiyle tepeden tırnağa titredi.

Holifera, beyaz gelinliğiyle süzüle süzüle bataklığa uçtu. Al renkteki Nilüferlerin arasında düştü. Su da kayboldu. Biraz sonra su yüzüne çıktı, al Nilüferler arasında açmış beyaz Nilüfer çiçeği gibiydi. "Aleks yetiş! Boğuluyorum" diye bağırdı.

Aleks, atının hızını kesmedi. Şöyle bir Holifera'ya, sonra Orhan'a, sonra da İnegöl istikametine baktı, güldü. Atını olanca gücüyle mahmuzladı. Canı yanan hayvan kişnedi, hızını artırarak koşmaya devam etti.

Aleks ile birlikte Holifera'nın ümitleri de gitti. Geride onu esir almak için koşturan vardı. Onu kurtarmak için hiç canını tehlikeye atar mıydı? Bataklık suda çırpınamaz hale gelmiş. Gelinlikle iyice ağırlaşan vücudu, bütün gayretine rağmen dibe doğru çöküyordu. İyi yüzme bilirdi. Ama gelinlik... Hayata tutunmasına mani oluyordu. Ümit olan gelinlik, şimdi ölümü oluyordu.

Tam başı suya girerken Rumca bir ses duydu. "Çiçeğin sapını yakala" diyordu. Hemen yanında bir Lotus çiçeği gördü. Can

havliyle sapını yakaladı. Ama suya batmaya devam etti. Başı da suya girdi. Nefesini tuttu. Elinde Lotus çiçeğinin sapı, gözü önünde de o sapın ucundaki Lotus çiçeği vardı.

Sapı sımsıkı yakaladı, ancak batmaya devam ediyordu. Nefesim bitti deyip sapı bırakacağı anda, Lotus çiçeğinin çok yakışıklı bir yiğide döndüğünü gördü. "Bırakma" diyordu. Son gayretle sapı sıktı. O anda, sapın gerildiğini ve kendisini yukarı doğru çektiğini hissetti. Nefessizlikten çatlayacak gibiydi.

Ağzını açıyorken başı sudan çıktı, ağzını açtı, önce ciğerlerinde zehir haline gelmiş havayı bıraktı. Temiz havayı kucakladı. Gözlerini açtı. Uzatılan bir el, ısıtan, saran ela gözler, tebessüm eden, dağ gibi heybetli bir çehre gördü. Heyecanla titredi, bu su içinde bırakma diyen yüzdü.

Bütün korkusunu, beynini zonklatan dehşet hissini alan bir ses... "Lütfen elimi tutun" diyordu. Sağ elinde havaya ulaşmasını sağlayan Lotus çiçeğinin sapı vardı. Sol eliyle, uzatılan sağ eli yakaladı. Bir kuş kanatlanmasında havalandı. Sonra, sol eli kemerini yakaladı ve onu toprağın üzerine hafifçe sırtüstü bıraktı. Doğrulmak istedi, doğrulamadı. Bedenine kayan gözlerin yön değiştirdiğini, yüzün kızardığını, kurtarıcısının atına doğru gittiğini gördü. Bedenine baktı, utandı. İnce olan gelinlik bedenine yapışmış, ıslanınca şeffaf hale gelmişti. Örtünmek için bir şeyler aradı. "Bacım üşümeyesin, kalkmak için acele etme, hele bir nefeslen" denilerek yörük işi kilimle örtüldüğünü gördü. Kimdi kendisini kurtaran? Cevap hemen geldi.

"Ben Orhan...Yüce Yaratan'ın aciz bir kulu. Kayı Beyi Osman Gazi'nin oğlu. Ayaklarınızı üzengilerden çok ustalıkla kurtardınız. Çok iyi bir süvari olduğunuz belli."

Efsanesi dilden dile söylenen Osman Beyin oğlu ha? Simasının niçin bu kadar tanıdık geldiğini hatırladı. Yarhisar surlarını seyreden kişiydi. O surları seyrederken kendisi de onu seyretmişti. Kendisine değil de yere bakan kurtarıcısına baktı.

"Çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız."

"Hayat ve ölüm Yaratan'ın takdirinde... Biz aciz kulunu vesile etti. Müsaadenizle... " diyen Orhan, atının yanına gitti.

Nasıl olmuştu da sapıyla birlikte al renkli nilüfer çiçeği Holifera'nın yanına düşmüştü? Orhan, kızın suya düştüğünü ve Aleks'in kaçtığını görünce... Tercihini kızı kurtarmaktan yana yapmış. Atlayarak kızı kurtarmak için hemen bataklığın yanına koşmuş. Kızla birlikte bataklıktan çıkamayacağını anlayınca ne yapacağını şaşırmış. Atından urganı alıp gelecek vakit de yoktu.

O anda aklına, Edebiâli hazretlerinin "Nilüfer çiçeğinin sapı sağlam ve uzundur" sözü aklına gelmiş. Sahile en yakındaki çiçeğe uzanmış, köküyle birlikte bataklıktan çıkarıp çiçekli ucunu can derdinde olana atmıştı. Çekilişin direkt su yüzüne olması için ayağa kalkmış. Elini kaldırabildiğince yukarı kaldırmıştı.

Orhan, davrandı. Atını kilime sarılmış vaziyette oturmakta olan Holifera'nın yanına getirdi. "Holifera Hanım, lütfen atıma binin. Babamın yanıma dönelim" dedi. Holifera doğruldu. Ata binmek için hareketlendiğinde, çiçeğin elinde olduğunu fark etti. Ne yapacağını bilemedi. Orhan, "Uygun görürseniz ben alayım" dedi.

Holifera çiçeği uzattı. Hançeriyle hemen boyu iki insan boyunu geçen sapını kesti. Çiçeği, "Nilüfer! Biz bu çiçeğe Nilüfer deriz. Size, sizin eliniz yakışır" diyerek Holifera'ya uzattı. Nilüfer ismiyle kendisine seslenildiğini anlayan Holifera... Hayatının en güzel hediyesi kabul ettiği çiçeği aldı. Kilimi kaldırdı, "Nilüfer" diyerek kalbinin üzerine yerleştirdi. Sırtında kilim olduğu halde... Orhan'ın yardımını kabul etmeyerek bir sıçrayışta ata bindi. Bu biniş, çok iyi süvari olan Orhan'ı bile hayran bıraktı. Orhan, yüzüne bakmadan dizginleri Holifera'ya verdi. Bir müddet yol aldıktan sonra...

"Holifera! Bizim geleneğimizde... Nilüfer çiçeği ebedi saadeti işaret eder, oniki taç yaprağı sebebiyle. İslam harfleriyle... Yüce Yaratan'ın bir olduğunu anlatan harflerin toplamı onikidir. Hazret-i Muhammed'in O'nun elçisi olduğunu anlatan harflerin toplamı da onikidir.

Sen, gönlümün Nilüfer'isin. Bundan sonra hayatımı seninle güzelleştirmek, ebedi saadete seninle koşmak isterim.

Misafirimsin, esirim değil. İstersen, atı İnegöl'e doğru sürebilirsin, mani olmam. Arzu edersen de beni takip edersin. On gün kadar annemle, obamla birlikte olursun, bizi tanırsın. Sonra da... Bizi beğenmemişsen, çekip gidebilirsin. Beğenmiş, annemi annen kabul etmeye hazır isen eşim olarak kalırsın... Dininde kalarak veya benim dinime geçerek... Tercih senindir." dedi ve yürüdü, arkasına bakmadan.

Holifera, arkasından bakakaldı. Bu nasıl mertlik, bu nasıl asalet, bu nasıl yiğitlikti... Bir an dahi tereddüt etmedi. Atı Orhan Beyin arkasından sürdü.

Bilecik'le birlikte aynı gün, Yarhisar da fethedildi. En kısa zamanda... Fethedilen tekfurlukların arazisine Türkmen boyları, yörükler yerleştirildi. Kayı Boyu da yaylaya çıktı. Holifera da onlarla birlikteydi.

Fetihten on gün sonraydı. On sayısı tam, mükemmel rakam sayılırdı. Malhûn Hatun, oğlu Orhan'ı çadırına çağırdı. Biraz endişeli ve üzgün bir yüzle, evladım on gün doldu, kızımız, yan bölmede seni görmek ister, söyleyecekleri varmış, dedi. Annesini endişeli ve üzgün gören Orhan'ın eli ayağı buz kesti. Holifera kabul etmemiş miydi? On gündür, onu hiç görmemişti.

Ayakları titreyerek Bismillah dedi, perdeyi kaldırdı, yan bölmeye adımını attı. İkinci adımını atamadı. Karşısında inanılmaz güzellikte bir Türkmen güzeli vardı. Türkmen giysileri, şalvarı, yemenisi ve Nilüfer çiçeği güzelliğindeki başlığıyla... Dili tutuldu... Büyük bir heyecanla "Holifera" diyebildi, sonrasını getiremedi. Holifera, sağ işaret parmağına, sus manasında dudaklarına götürdü, ama kendisi konuştu.

"Artık Holifera yok Nilüfer var. Dinin dinim, anne-baban, anne-babamdır."

Düğün, düğüm oldu. Yalnız gidilmesi çok zor olan ebedi

güzelliklere iki canın birlikte, el ele gidebilmeleri için... Tıpkı Malhûn Hatun ile Osman Beyde olduğu gibi...

Nilüfer Hatun'a, al ve yeşil duvakların, ele kına yakmanın neyi temsil ettiği anlatıldı. Ellerine kına yakıldı, yüzü al ve yeşil duvakla örtüldü, beline kırmızı kuşak bağlandı. Orhan Bey, yüz görümlülüğü hediyesi olarak iki hediye verdi. Birisi... Al bir yakuttan yapılmış Nilüfer çiçeğiydi, kalbin üzerinde taşınabilecek büyüklükte...

Diğeriyse... Nilüfer Hatun'a Kıyamet'e kadar duaya sebep olacak bir hediyeydi.

Şeyh Edebiâli hazretleri teklif etmiş. "Osman Beyim... Bize bağlı bütün Müslümanların evinde Nilüfer çiçeği yetiştirilsin. Müslümanların, emrimiz altında yaşayan Müslüman olmayanlara karşı vazifelerini hatırlaması için... İslâmiyet'i sevdirmenin en güzel yolu, güzel ahlak iledir, onu yaşamak ile, hal ile olandır" demişti.

Bu Nilüfer'e anlatıldığında... Bütün dünya kendisine verilmiş gibi sevinmişti. Orhan'ın kendisini kurtarması ve sonrası yaşananlar... Yiğidinin kendisine söyledikleri bir an olsun aklından çıkmıyor... Her geçen an; ona karşı olan hayranlığını ve aşkını fazlalaştırıyordu.

Orhan'ın Holifera'yı Nilüfer çiçeğiyle kurtarması ve sonrası yaşananlar... Nilüfer çiçeğinin yetiştirilmesinin Müslamanlara mecbur hale getirilmesi... Bir anda efsane haline gelmiş. Ta Hadrianus'a kadar Hristiyanlar ve Müslümanlar arasında anlatılır olmuştu.

Osman Gazi, oğlu Orhan'a çeşitli vazifeler veriyor. Yaşayarak öğrenmesi için gayret ediyordu. Haftanın belli günleri... Mutlaka dedesi Şeyh Edebiâli'nin huzuruna geliyor, diz üstü çöküyor. Nefsinin iman etmesi ve böylece hakiki imana kavuşmak için ne gerekirse yapıyordu.

Dursun Fakih'den de fıkıhta, devlet idaresinde kendisine lazım olanları öğreniyordu. Hemen hemen yüz yaşına gelmiş Sarı Saltuk'la bir defa görüşmüş. Ondan dedesi Oğuz Han'ı, Altın Yayı, Tuğrul Beyi, Alparslan'ı ve dedesi Ertuğrul Gazi'yi dinlemişti. Ona doyamamıştı. Osman Bey, söz vermişti, bir daha Sarı Saltuk'la görüşmesini sağlayacaktı.

Osman Gazi, Bilecik ve Yarhisar'a fethederken... Bağlı olduğu Konya'da durum iç açıcı değildi.

1296'da... İlhanlıların merkezi Tebriz'e getirilen Sultan II. Mesud, Gazan Hanla görüşmüş. Anadolu'da isyan eden İlhanlı komutan Baltu'nun kendisini zorla yanında tuttuğunu anlatmış. Gazan Han, onun da Baltu ile birlikte hareket ettiğine inanıyordu. Hükümdarlıktan uzaklaştırılıp Hemedan'da ikamete mecbur edilmiş. 1298'de... yerine kardeşi Ferâmurz'un oğlu III. Alâeddin Keykubad Selçuklu tahtına geçirilmiş. Varlığıyla yokluğu belli değildi. Selçuklu tahtı, iki yıl, sultansız kalmıştı.

Osman Gazi bir an durmadı. Bilecik ve Yarhisar'ın Türkmen'e yurt, Son Kale Anadolu'nun ayrılmaz bir parçası olması için gerekli çalışmaları yaptıktan sonra... Bütün gayretini İnegöl'ün fethi üzerinde yoğunlaştırdı.

1299 yılında... İnegöl'ün fethi için Turgut Alp'i görevlendirdi. Turgut Alp, kaleyi muhasara altına aldı. İçerden dışarı, dışardan içeri kuş uçurtmadı. Bir süre Osman Gazi de muhasaraya katıldı. Etraftan hiçbir yardım alamayan kale daha fazla dayanamadı. Teslim oldu. Yıllarca Türkmenlere kan kusturan, Savcı Bey ve oğlu Bayhoca'nın şehadetlerine sebep olan esir edildi.

İnegöl Tekfuru, Dursun Fakih'in başkanı olduğu mahkeme önüne çıkarıldı... Osman Beyin bizzat yürüttüğü yargılama sonucunda... Oba baskınlarında, silahsız kimseleri katlettiğini ve Bayhoca'nın şehit olduğu seferi, kendilerine Dündar Beyin haber verdiğini itiraf etti. Dündar Bey de Kayı Boyunun geleceği için bunu yaptım diyerek Nikola'yı doğruladı. Mahkeme heyetinin, Kayı Boyunun geleceğini, düşmanla iş birliğinde nasıl gördün sualine Dündar Bey cevap veremedi.

Mahkeme kararını verdi. İnegöl Tekfuru Nikola'nın kılıç ile boynu vurularak, Dündar Bey'in ise yay kirişi ile boğularak idamına hükmetti.

Osman Gazi, hayatının en en zor anını yaşadı. Beyni zonkluyordu, çıldıracak gibiydi. Nasıl olurdu? Bir Kayı beyi, bir Süleyman Şah oğlu, düşmanla nasıl iş birliği yapardı?

"Neslimizden gelenlerin, böyle bir ihanete düşmemesi... Kuracağımız devletin adalet, Allahü teâlânın emirlerini yapma, yasaklarından kaçma temeli üzerine kurulması için... İdam hükmünü ben yerine getireceğim" dedi. Herkes dondu kaldı. Çök, dedi, amcasına, diz çök. Kirişi çene altından boğazına geçirdi. Sol dizini amcasının sırtına dayadı. Sağ ayağıyla kuvvetlice toprağa bastı, dayanma gücü almak istercesine... Ve çekti yayı, iki eliyle...

Amcasının parmaklarını kirişle boğazı arasına sokmaya çalıştığını görünce, yüreği sızladı, gözlerine yaş bürüdü. Yapamayacağım Allah'ım, dedi. Saltanat kavgası yüzünden yıkılan nice Türk devletleri ve Selçuklu'nun halini hatırladı. "Devam etmeliyim, taht kavgalarında kardeş kardeşi kırmaması için devam etmeliyim" dedi. Dediklerini oradakiler de gözyaşları içinde dinledi. Yayı çekmeye devam etti... Ta ki amcasının başı yana düşünceye kadar...

Osman Beyin, amcasını elleriyle idam etmesi ve idam sırasında söyledikleri... Dalga dalga yayıldı. Bütün Anadolu'da, efsane üstüne söylendi. Hristiyanlar ve Türkmenler hareketlendiler. Osman'ın sancağı altında yaşamak, onun yurt eylediği diyarların bir parçası olmak için koştular. "Yürüyün Osman'ın bey olduğu diyara, Kayı Beyliğine" diyorlar. Çoğu zaman da nereye diye sual edenlere kısaca

"Osman'ın diyarına" diye cevap veriyorlardı.

Osman Gazi de bir an durmuyordu. Hükümran olduğu diyarı, hak ve adalet içinde yaşanılır kılmak... Garibin, yetimin, kimsesizin sığındığı kale haline getirmek için her türlü gayreti gösteriyor. Fethettiği diyarları hemen imar ediyor. Önce aşevleri, gariplerin kalacağı yerler inşa ediyordu.

1288'de fethedilen Karacahisar için çok gayret etmişti Osman Gazi... Şehir fethedildiğinde... Yerli halkın bir kısmı evlerini terk etmiş, evleri uzun müddet boş kalmıştı. Zamanla, çevre illerden ve Germiyan Beyliği'nden gelenlerle şehir şenlenmeye başladı. 1299 yılına gelindiğinde... Mescid, mektep, aşevleri, çarşıları ve pazarıyla... Şehir, hakikaten de şenlenmiş, huzur arayanlar için medeni bir diyar, mesken olmuştu.

Halk, Dursun Fakih'e gelerek, şehirde Cuma namazı kılınması için izin istediler. "Dava konusu işlerin hal olması için... Uzak diyarlara gitmek zorunda kalırız. Bir an önce kadı tayin edilmeli" dediler. Dursun Fakih, durumu önce hocası Şeyh Edebiâli ile görüştü. Sonra Osman Gazi'ye arz ettiler. Osman Gazi; Selçuklu, Moğol ve Anadolu beyleriyle münasebetleri yürüten yardımcısına, "Nasıl hareket edelim" diye sual etti.

"Beyim! Sultandan izin almak gerekir" cevabını verdi. "Hocam bu konuda siz ne dersiniz?" diye bacanağı Dursun Fakih'e sual etti.

"Beyim. Buraya gelmezden önce Şeyh hazretlerine uğradım, istişare için... Kendileri de buraya çok gelmek istiyorlardı. Ancak hastalıkları sebebiyle gelemediler. 'Artık Selçuklu Sultanı yok hükmündedir. Devlet olup düşen İslam sancağını yerden kaldırmanın... Adaletin temsilcisi, mazlumların sığınağı olmanın... Konstantiniyye fetih yolunu açmanın tam zamanıdır.' buyurdular." cevabını verdi.

Başta Osman Gazi, orada bulunanlar baştan ayağa titrediler. Oğuz Kağan'dan beri müjdelen an gelmiş miydi? Altın Yay kurulacak, gümüş oklar hedefe gönderilecek miydi?

Gözler Osman Gazi'de idi. Sağ eliyle kılıncın kabzasını sıkıca kavradı, sol elini kalbinin üzerine koydu.

"Şeyhimiz, gönül ışığımız... Gideceğimiz yolu tayin eden ve sonra da aydınlatanımızdır. Sultan Mesut... Karacahisar'ın fethi sonrası... Gönderdiği, sancak, hazret-i Osman'ın kılıcı, tabl ve nekkâre ile devlet olmamızı tanımıştır. Ancak bize, 'Biraz sabret, güçlen... Dört bir taraftan saldıracak çakallar, yeni kurulan devletini parçalamasınlar' demişti. Elhamdülillah. Devlet olacak ve devlet olarak ayakta kalacak hale geldik.

Şu an... Moğolların kuklası olan Sultan'ın bize bir şey diyecek hali yoktur. Eğer o, Selçuklu hanedanındanım derse... Biz de Oğuz oğlu Günhan soyundan, Kayı boyundanız.

Hükmettiğim şehirleri kılıcımın hakkıyla aldım. O hanedan mensubu olması dolayısıyla... Kukla bir Sultan olarak tahta oturtulmuş... Biz ise gönül, akıl ve bileğimizin, gazilerin kılıç hakkıyla bugüne geldik. Nice alplerimizi, ağabeyim Savcı'yı, yeğenim Bayhoca'yı şehit verdik. Biz... Devlet kurma emanetine, yüküne, mesuliyetine ve iznine sahibiz inşâallah...

Bayrağımız, hilalli bayraktır. Kayı boyu sancağımız da her zaman onun yanında yer alacak. Onun temsil ettiği... Altın Yay ve Gümüş Oklar, onların manaları unutulmayacak. Kılıç, Kalem ve Könül, bir mürşid-i kamilin rehberliğinde bir olacaktır. Babam Ertuğrul Gazi'nin yapmamızı istedikleri, yüzük ve onun hatırlattığı mana, tahta kılıç... Ârif-i Rivegeri, Mahmud İncirfagnevi, Muhyiddin Arabi hazretlerinin, Mevlânâhazretlerinin ve Hocam Şeyh Edebiâli'nin söyledikleri unutulmayacaktır.

Devlet kararımız... Bize ve Kıyamet'e kadar gelecek neslimize, insanlığa, Oğuz boylarına hayırlı olsun.(75)"

Dursun Fakih'e baktı. O da Sübhâne Rabbike âyet-i kerimesini okudu, "Bu kararın mübarek olması... Hayırların celbi, şerlerin def'i için el-Fâtiha!" dedi.

Kıyamet'e kadar... Osman nesli ve ona tabi olanlara hayır

yollarının açık olması... Bu yollardan gidilmesi için Fâtihalar okundu.

Okunan Fâtihalar, Dursun Fakih'in gönlüne dokundu. Gönül kapısı açıldı (fütiha). Bir anda bulundukları bey odasının Eshâb-ı kehfin (mağara arkadaşı yedi genç) mağarasına döndüğünü fark etti. Sonra da koca Anadolu'nun bu mağaraya dönüştüğünü gördü. Eshâb-ı kehfin kıssasının anlatıldığı Kehf sûresinin 16. âyet-i kerimesini zihninde tekrarlanmaya başladı. Dayanamadı, Osman Gazi'ye döndü. "Beyim!" dedi. Bilerek sultanım dememişti.

"Fâtiha'dan sonra... Bir anda bu odanın Eshab-ı kehf mağarasına, sonra da bütün Anadolu'nun bu mağaraya dönüştüğünü gördüm. Bir anda gönlümde Kehf sûresinin 16. âyet-i kerimesi dalgalanmaya başladı.

Bu âyet... (Mademki siz onlardan ve Allah'ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız... O halde mağaraya sığının ki, Rabbiniz size rahmetini yaysın; işinizde sizin için fayda ve kolaylık sağlasın) mealindedir.

Beyim... Bu âyetin gönlümüze düşmesini... Son Kale eylemek için gayret ettiğimiz Anadolu ve kurmak için Fâtiha okuduğumuz devletimizin... İnşâallah, mazlumlar, hakikat için... Kıyamet'e kadar Son Kale, Eshab-ı kehf mağarası olacağı... Bunun için çalışanların, buraya sığınanların Allahü teâlânın yardımına kavuşacağı şeklinde yorumladım."

Bu sözler üzerine... Osman Gazi, Allahü ekber diyerek şükür secdesine kapandı. Gözyaşları içinde şükür eyledi, dua etti. Kalktı... Gözyaşlarını silmedi. Onları, Anadolu üzerinde akan Fırat, Dicle ve Sakarya gibi bildiğince akmaya bıraktı... Yüklendiği emanetin ağırlığıyla... Henüz kırk yaşında Anadolu gibi derin vadiler oluşmuş yüzünde...

"Haydi" dedi. "Şeyhimin yanına gidelim. Duasını, mübarek nasihatlerini alalım. Bunlara her zamandan çok daha muhtacız."

Odadan çıkarken... Dursun Fakih, sessizce Osman Gazi'ye bir şey söyledi. Uygundur cevabını alınca telaşla ayrıldı. Osman Gazi'nin

Şeyh Edebiâli'nin misafir kaldığı konağına ulaştılar. Osman Gazi, aldığı kararı, Dursun Fakih'in Kehf sûresinin 16. âyet-i kerimesiyle ilgili söylediklerini anlattı. Edebiâli şükretti. Dursun Fakih'in söylediklerine katıldığını söyledi.

"Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem, cenâb-ı Hakk'a dua etti. Allahü teâlâdan üç şey istedi.

Birincisi... 'Yâ Rabbî! Benim ümmetim yanlış üzerinde ittifak etmesin. Eğer o iş yanlışsa birileri kalksın itiraz etsin' diye dua etti.

İkincisi... 'Yâ Rabbî! Eğer bir beldeye, umumi bir bela vereceksen hepsi helak olmasın' diye talep etti.

Üçüncüsü... 'Yâ Rabbî! Ümmetimden Kıyamet'e kadar hak üzere bulunan bir cemaat olsun' şeklinde yalvardı. Cenâb-ı Hak da Onun bu üç arzusunu da kabul etti.

Gönlümüze doğan o ki... Bu cemaat; hak üzere olan ehl-i sünnet cemaati... Onların yaşayacağı, adaletin gerçekleşceği, mazlumların sığınağı Son Kale de...Eshab-ı kehf mağarası olması için çalıştığımız Anadolu'da olacak" dedi.

Bu sözler üzerine Osman Gazi ve beraberindekiler bir daha şükrettiler.

Edebiâli, II. Mesud'un gönderdiği Peygamber Efendimizin sancağını, Osman Gazi'ye uzattı. Aldı, öptü. Edebiâli, hazret-i Osman'ın radıyallahü anh kılıncını Osman Gazi'ye kuşattı.

Osman Gazi, "Bu sancağın ve kılıcın temsil ettiklerinin yerine getirilmesi için her şeyimle gayret edeceğim. Neslimden gelenlere de vasiyet edeceğim" dedi.

Aynı gün Osman Gazi harekete geçti. Devlet reisi olarak ilk işi; Dursun Fakih'i Karacahisar'a kadı tayin etmek oldu.

Tarihler; miladi 28 Eylül 1299'u, Hicri 1 Muharrem 699'u gösteriyordu. Hicri yılı meydana getiren harflerin toplamı 24 idi. 24, kelime-i tevhidi meydana getiren harflerin toplamıydı. Bir gün 24 saatti. Oğuz boyları 24 idi. Kur'an-ı Kerimde isimleri geçen Peygamberler ve İslam harfleri 28 idi...

Dursun Fakih, devlet kararından sonraki ilk Cumada... Osman Gazi'nin adını hutbede zikretti. Subaşı olarak Gündüz Bey tayin edildi.(76)

Daha sonra... Osman Gazi, han sıfatıyla kanun koydu. Belli başlı alplerine beyliğin belli kısımlarını il-yurtluk olarak verdi. Bir yer fethedilince... Buraya öncelikle, bir kadı ve bir subaşının tayin edilmesine, pazar yeri belirlenmesine karar verdi.

Payitahtını, Söğüt'ten Karacahisar'a taşıyan Osman Gazi şaşırttı. Hanlığını ilan ettikten kısa bir zaman sonra Bilecik'i yeni payitaht olarak ilan etti. Bu da hedefe işaret ediyor. Gaza ile... Batı, daha batıya ve Konstantiniyye'ye ulaşmak azmini gösteriyordu.

Sınırlar genişledikçe meşgalesi de hızla artıyordu. Osman Gazi, yorgun bir vaziyette bey konağından çıkarken gördüğüyle vuruldu. Kumral Abdal'a verdiği, onun da kendisine hediye ettiği maşrapa... Bir kenarda boynu bükük duruyordu. Onu görünce Kumral Abdal'ı, ona verdiği sözü hatırladı. Vefat edeli 13 sene, devlet müjdesi vereli de 21 sene olmuştu.(77)

Yeğeni Bayhoca ve ağabeyi Savcı Beyin şehadetlerinden, amcası Dündar Beyin idamından sonra... Ölümler ona gayet normal gelmeye başlamıştı. Telaşı, yapması gerekli o kadar çok işi vardı ki... Yalnızca ölüm ve doğum anını yaşıyordu. Sonra, ölen ve doğan gönlünde kalıyor, ama zihninden siliniyordu. Devlet olmak bu kadar zor muydu?

Hemen harekete geçti. Kumral Abdal adına, Ermeni Derbendi'nde bir zaviye yaptırmak için... O derbend ki... Ertuğrul Gazi neslinin Anadolu'daki ilk şehit verdiği, Bayhoca'nın şehit olup toprağın bağrına emanet edildiği yerdi. Allah aşkının gönüllere nakşedileceği zaviye... Şehit için en güzel hediye, şehit edenlere en güzel cevaptı.

Bayhoca'nın kabri başına gittiğinde... Kabrin hemen yanından bir pınarın doğduğunu, nazlı nazlı aktığını gördü. Şehit kabriyle pınar arasında ilgi ne idi? Aklına kırk pınar ve burada yapılacak temsili güreşler geldi... Kırk pınar, kırk şehide mi işaretti. Pınarlar aşkın, en büyük aşk şehitliğe kavuşmanın sevinç gözyaşları mıydı?

Bu zaviye için tarla ve köyler vakfetti.(78) Bu vakıflar... Osman Gazi'nin devleti kurduktan sonra yapılan ilk vakıftı. İlk vakfın, gönül sultanlarının yetişeceği bir zaviye, gönül evi için yapılması... Ne kadar manidardı. Kılıç ile Kalem'in arasını ancak Könül bulurdu.

Kılıç ve Kalem nefsi azdırabilir, hakikati unutturabilirdi. Könül ise nefsi yerlerde süründürme, onu imana getirme, kulluğa kavuşturma, tevâzunun en çetin yoluydu.

Osman Gazi, Bilecik'teki bey konağında... Konstantiniyye'ye doğru yeni diyarların fetih hazırlıklarının planını yapıyordu... Fethinden hemen sonra... Beylik merkezini buraya taşımıştı. Bizans hududundaydı... Söğüt, ilk merkez... Sonra Karacahisar... Şimdi Bilecik... Hep Batı'ya Bizans içine doğru... Ta ki Konstantiniyye'ye ulaşıncaya kadar...

Osman Gazi'nin yeni bir devletin temelini attığı... Türkmen ve Rumların bu devletin topraklarını Osman'ın ülkesi, Osman'ın diyarı diye andığı... Bu toprakları yurt edinmek için gayretine gayret kattığı, yürüdüğü günlerde... Horasan'dan birileri daha yola çıkıyordu, yürüyordu. Anadolu'yu Son Kale eylemek için... Altıyüz yıl içinde... Horasan'dan binlerce gönül ehlinin, yüzbinlerce Türkmenin, Oğuz neslinin yürüdüğü gibi...

Bir baba, Hiveli Mahmut Pehlivan... Oğluna, Laleli Hüseyin'e hitap etti. "Annenle, kardeşlerinle vedalaş. Geri dönmemek üzere gidersin... Laleyi, taşıdığı manayı Anadolu'da, diyar-ı Rum'da temsil etmek... Sarı Saltuk, Osman Gazi ve oğlu Orhan'la tanışmak... Birlikte Kızılelma'ya yürümek, lalenin hakikatine erişmek... Kırk pınarın akmasına, temsili küreşlerin başlamasına vesile olmak üzere..." dedi.

Bu baba... Altın Yay ve Gümüş Okların altı temsilcisinden biriydi. Kalemi temsil eden Yıldız Han'ın neslinden geliyordu. Oğluyla birlikte hafifçe kestiler, sağ başparmaklarının avuçla birleştiği iç kısmı... Kanın hafifçe süzülmesini beklediler. Sonra sağ avuçlarını başparmaklar birbirlerini kavrayacak şekilde birleştirdiler tıpkı müsâfeha eder gibi... Ve emanet babadan oğula geçti.

19 yaşındaki delikanlının dizlerinin bağı çözüldü, babasının söyledikleriyle, emanetin kendisine geçmesiyle. Babası daha önce defalarca anlatmıştı Oğuz Han'ı, Altın Yay ve Gümüş Okları, kırk

pınarı, başlayacak güreşleri... Emanetten ise ilk olarak bahsetmişti.

Beklenen gün gelmişti ha. Mahmut İncirfagnevi hazretlerinin söylediği gün... Senelerdir babası tarafından hazırlandığı gün... Güreşte, lale yetiştiriciliğinde ve sal yapımında... İyice maharet kazanmış, engin bilgiye sahip olmuş. Biraz korku, sonsuz bir heyecan ve merakla beklediği gün... Gelmişti işte...

Annesinin elini öptü, kardeşlerini bağrına bastı... Ama diyemedi. Bu son görüşmemiz diye... "Yakında inşâallah görüşürüz" dedi, hak helalliği istedi. Senelerdir, Allah'a ısmarladık diyeceği anın dehşetiyle yaşamış. "Gönülde olduktan sonra... Cennet'de, lale bahçeleri içinde ebedi beraberlik var iken üzülmek niye..." demiş. Tevekkül etmiş, ebedi güzellikler diyarındaki beraberlik için gayret etmiş. Bununla teselli bulmuştu. İşte şimdi... Korktuğu olmamış... Sevdikleriyle hemen yarın dönecekmiş gibi vedalaşmıştı.

Ama... Vedalaşmaya imkân bulamadığı biri vardı. Küçük bir ceylan derisine iki satır yazdı. "Lale'yi takip edersen... Beni, Konstantiniyye'ye en yakın, sümbül yetiştirmeye layık hale gelmiş topraklarda bulursun" diye. Bir çocuğa, birkaç dirhem ile birlikte verdi. "Üç sokak ötede, yeşil kapılı konakta... Hive medresesi müderrisi Hoca Ahmet'in kızı Sümbül Hanımın dadısı Zehra bacı var. Ona ver" dedi. Çocuk sevinçle uzaklaştı.

Laleli Hüseyin, yedeğinde atı, babasıyla birlikte yürüdü. Hive Cuma Cami'ine doğru... Onlar yürürken, camideki otuzdokuz kişi, kırkıncıyı bekliyordu. Başlarında Seyyid Harun vardı, kırk yaşlarında gözüküyordu... Zamanının âlimlerinden ilim almış. Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin sohbetinde yetişmiş. Könül yolunda nice yollar aşmıştı.

Amcasının vefatı üzerine... Horasan bölgesinin emiri olmuştu. Bu görev sırasında... Büyük babası hazret-i Hârûn-ı Kerâmet'in kabrini sık sık ziyâret ederdi. Bu ziyâretlerin birinde gâibden bir ses duymuştu. "Yâ Harun, Rûm'a çık! Karaman ilinde Küpe Dağının doğu eteklerinde bir şehir kur! Bu şehir, Anadolu'nun kalbi, ahalisi de Anadolu'yu Son Kale eyleyenlerden olsun." diyordu. Bu sesi

defalarca duyunca... Mahmud İncirfagnevi hazretlerinden bu sese uy emrini alınca... Vazifesinden istifa etti. Sevenlerini topladı, yaşadıklarını anlattı. Yola çıkacağını söyledi.

“Ey efendimiz! Dünya sultanı, emir iken, hizmetinizdeydik. Şimdi ise âhiret sultanı oldunuz. Çok mübarek bir vazifeyle vazifelendirildiniz. Ne olur bizim de gelmemize müsaade edin” diye yalvardılar. O da kabul etti, aynı yolun yolcularına ihtiyacı vardı, gideceği yerde şehir kuracaktı.

Harun Veli, yolculuk hazırlıklarına başladı. Konacağı, şehir kuracağı yeri nasıl bileceğini düşünüyordu. Bir gün... Allahü teâlâya ibâdet edip yalvardığı sırada... “Yâ Harun! Bir bulut sana kılavuzluk edecek. Onun indiği yer senin mekanınolacak” nidâsı geldi.

Yol hazırlıklarını bitirdiler. Hive Ulu Camii yanında toplandılar. Bütün şehir onları yolcu etmek için gelmişti. Çok uzak diyarlardan da gelenler vardı. Seyyid Harun'un yaşadıkları destanlaşmış. Kulaktan kulağa, gönülden gönüle ulaşmıştı. Seyyid Harun, "Kaç kişiyiz?" dile sual etti. Saydılar, otuzdokuz çıktı. Birkaç defa saydılar, yine otuzdokuzdu. Seyyid Harun, üzüntü içinde, "Allah! Allah! Kırk olsa idik. Ne hoş olurdu" dedi.

"Harun Beyim! Kırkıncıyı getirdim. İnşâallah hoş olur."

Harun Efendi, sese döndü, geleni görünce de yerinden fırladı.

"Vay Pehlivan ağam. Gelişinle bizi sevindirdin. Senin gelişin ancak kırkı tamamlamaya olur. Bizimle gelmeniz, yıkılmaz gücümüz olur."

Mahmud Pehlivan hafifçe güldü.

"Harun Beyim! Biz ihtiyarladık. Yerimize... Oğlumuz Laleli Hüseyin'i göndeririz."

Mahmud Pehlivanın yanındakine baktı. Dev yapılı, kendisinden bahsedilince al lale gibi kızarmış, başını eğmiş delikanlıya... Hafifçe güldü.

"Tam kırkıncı olmaya layık bir delikanlı imiş. Elinde de al bir

sümbül salkımı var. Üzerinde beş dilimli kırk adet çiçek bulunan sümbül salkımı... Kırkıncı olacağı içine doğmuş galiba..."

Elinde sümbül ile yakalanan Laleli Hüseyin, iyice kızardı. Tam caminin yanına geldiklerinde... Haberci çocuk getirmişti, Sümbül Hanımdan. Bir de "Ben Sümbül'üm, laleyi yalnız bırakmam. Peşin sıra geleceğim, kavuşacağız inşâallah" yazan pusula... O telaşla sümbül elinde kalmıştı...

Sümbül'den haberi olan Mahmud Pehlivan da güldü.

"Lale, sümbülsüz olmaz beyim... Oğlumuzu niçin iklim-i Rum'a, Anadolu'ya gönderdiğimize gelince... Bundan ikiyüz yıl kadar önce... Silsile-i aliyye büyüğü Ebû Ali Farmedi, İmam-ı Gazali, Sultan Melikşah ve veziri Nizam-ül Mülkbir araya geldiler. Anadolu'nun Son Kale olması... Kıyamet'ekadar Son Kale kalması... Konstantiniyye'nin fethi... Kalem, Kılıç ve Könülün elbirliği için... Birçok karar aldılar. Bunlardan biri de... Yeryüzünün hayır meydanı kılınmasının... Türk oğlunun Doğudan batıya akışının... Altın Yay ve Gümüş Okların temsil ettiği mananın... Alperen ismini alacak yiğitlerin yapacağı güreşle temsil edilmesiydi..."

Harun Bey merakla sual etti.

"Küreşle mi? Bu nasıl olacak?"

"Beyim... Alperenler... Altın Yay'da manasını bulan Kılıç, Kalem ve Könlün, üçünü birden kendilerinde toplayan yiğitlerdir. Temsil işine gelince... Küreş... İnsanoğlunun Yeryüzü denen ermeydanında, Şeytan, nefis ve kötü çevresine karşı yaptığı mücadeleyi temsil eder. Alperen küreşçiler, senede bir defa çayırda karşı karşıya gelecekler. Oğuz Türkü tarafından... Ermeydanı Yeryüzünün Hayır Meydanı, Anadolu'nun ise Son Kale kılınmasını temsil için... Küreştikleri meydan da Ermeydanı diye anılacak. Burada... Kırk pınarın doğacağı ve akacağı söylenir."

Harun Bey, kırk pınar sözüyle vuruldu. Kırk pınarda esrar neydi? Kendileri de kırk kişi olarak yola çıkıyorlardı. Mahmud Pehlivan devam etti:

"İşte... Oğlumuz bunun için burada... Bu temsil işinin gerçekleşmesini sağlamak için onu Anadolu'ya göndeririz. Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin emriyle..."

Harun Bey, anlatılanlarla sabah güneşiyle vurulmuş gibi oldu.

"Bre Pehlivan Ağa! Sen ne güzel şeyler söylersin. Anlattıkların bizim de Anadolu'ya niçin çağrıldığımızı çok güzel anlatır."

Mahmud Pehlivan, tebessüm etti.

"Elhamdülillah! Yolumuz, Yeryüzünün ermeydanı, Anadolu'nun Son Kale olmasında kesişti. Siz yerleştiğiniz mekânda yetiştirdiğiniz gönül erleriyle... Oğlum da Yeryüzünün ermeydanı olmasını temsil eden laleyle, alperen küreşlerinin yapılmasına çalışmakla... Anadolu'nun Son Kale olmasında en büyük hizmeti yapacaksınız.

Gönlümüze doğan o ki... Bizim kabrimiz Hive'de olsa da... Namımız Anadolu'da söylenecek, bizim için dualar edilecek.(79)

Yüce Mevlam... Yolunuzu açık, menzilinizi ulaşılır, yerleştiğiniz yeri huzur diyarı eylesin. Seferiniz... Oğuz Kağan'ın dediği gibi... Kelebeğin Kanadında Kızılelma'yadır."

Kırk kişilik kafile... Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya olan seferin bir ferdi olmakla kanatlandılar. Hive'den çıktıklarında... Müjdelenen bulut kafilenin üzerinde gözüktü... Harun Bey, elhamdülillah diyerek Şükür secdesine kapandı. Onunla birlikte diğer yolcular da... Herkes ağlamaya, sevinç içinde bağrışmaya başladı. Bulutun gelmesiyle... Yolculuğun hakikati, güzelliği hem gidenlerin hem de kalanların gönlünde yer etti.

Bulut, gri ile karışık kızıl renkteydi. Bulutu Kızılelma'ya benzettiler. Gri ile karışık olmasını da... Kızılelma'ya kavuşmak için, çok gayret etmek gerektiği, sefer sonunda tam kızıl renge döneceği şeklinde yorumladılar. Seyyid Harun, sual eyledi, Laleli Hüseyin'den... Kelebeğin Kanadında Kızılemaya Seferinin ne olduğunu...

O da anlattı, babasının ona anlattığı şekilde... Oğuz Kağan'ı, OnunKelebeğin Kanadında, büyük sefere çıkışını... Altın Yay ve

Gümüş Okları, bunların birbirini takip eden altı temsilcisini, Sarı Saltuk'u... Yolculuk sonunda kimlerle buluşacağını, neler yapacağını...

Seyyid Harun, Sarı Saltuk'un hayatta olmasına çok sevindi. "Onunla tanışmayı çok isterim. Onun öğütlerine, anlatacaklarına çok ihtiyacım var. Yerleşeceğimiz mekân belli olup, işleri taksim ettikten sonra... Ben de seninle geleceğim" dedi. Bu konuşma, ilk konuşmaları oldu. Bunu daha niceleri takip etti. Seyyid Harun, Oğuz Kağan'dan o ana vasiyet edilen Anadolu'nun Son Kale kılınmasında... Kendisinin de vazifelendirilmesinden son derece sevindi.

Ve yola devam ettiler, Kızılelma'ya benzeyen bulutu takip ederek...

Bulut, rahmet olan bulut... Onları önce Bağdât'a götürdü. Bağdat'a uğramadan, Bağdat, bilinmeden, sevilmeden Anadolu'ya gidilir miydi? Anadolu'yu mayalayan öncü seyyidler, Bağdat üzerinden Anadolu'ya gelmemişler miydi? İmam-ı Azam ve Abdülkadir Geylani hazretleriorada değil miydi? Horasan, Bağdat ve Şam... Son Kale olması ve Kıyamet'e kadar Son Kale kalması için Anadolu'yu mayalayan pınarlar değil miydi?

Bağdat'ta Şeyh Alâeddin isimli büyük bir zat vardı. Seyyid Harun'un Bağdat'a gelmesine iki menzil kala... Talebelerine; "Memleketimize zamanın büyük âlimi gelir. Onu karşılamaya çıkalım" dedi.

Büyük bir hürmet, edep ve tevâzu ile onu karşıladı ve evinde misafir etti. Şeyh Alâeddîn'e "Sultânım! Siz, İmâm-ı Câfer-i Sâdık neslinden büyük bir veli iken, bu zata böyle değer vermeniz niçindir?" dediler. "Susunuz. Seyyid Harun büyük bir velidir. Peygamber efendimizin soyundandır. Ana tarafından soyu Veysel Karânî hazretlerine ulaşır. Bu mübarek zat, emir ile Horasan sultanlığını terk etti. Kutupluk makamına yükseldi. Onun burayı teşrifi, bizim için büyük bir saâdettir" buyurdu.

Seyyid Harun Veli olarak anılan Anadolu yolcusu, nice dua aldıktan sonra... Kırk yiğidiyle birlikte yoluna devam etti. Nice kırkların öncüsü olarak... Ve Konya'ya kondular. Kondukları yer, bir türbenin yakınındaydı. Fâtiha hediye ettiler. Türbede yatanı sual eylediler. Ali Gav Sultan'ın yattığı... İkiyüz yıl önce, Konya'nın fethinde büyük rol oynadığı... Havada uçan bir evliyaya "kon ya" diyerek Konya isminin konulmasına sebep olduğu anlatılınca... Harun Veli, öyle bir Allah dedi ki hem zerre hem küre titredi.

Ali Gav Sultan, nasıl bir "Kon ya!" demişti ki... İkiyüz yıl içinde Konya'ya, Mevla'na hazretleri ve babasından Şems-i Tebrizi'ye nice gönül dostu konmuş... Ama Haçlılar, Bizanslılar ve Moğollar konamamışlardı.

Harun Veli hazretleri ve beraberindekiler, Konya'ya konmazdan bir müddet önce... Hoca Ahmet Fakih, ölüm döşeğine yatmıştı. “Efendim... Yerinize kimi bırakırsınız” diye sual ettiler. “Yakında... Buhara tarafından bir veli gelir. Seyyid Harun Veli diye bilinir. Sağ elinde beyaz bir ben vardır. Beni özleyen onda bula...” buyurmuştu.

Konyalılar, Konya'ya yeni konanı merak ettiler. Seyyid Hârun Velî olduğunu öğrenince, hemen huzuruna gittiler. Hoca Ahmet Fakih'in sözlerini naklettiler.

Onun yerine oturmasını ısrarla istediler. Yola devam mecburiyetinde olduğunu söyledi. "Bizimle gelmek isteyen olursa... Başımızın üzerinde yeri var. Kuracağımız yeni yerleşim yerinde her meslekten insana ihtiyacımız var" dedi.

Yola çıktılar, onlarla birlikte Hoca Ahmet Fakih'in nice seveni de...

Hatunsaray köyünde... Kardeşi Seyyid Bedreddin‘in hastalığı şiddetlendi, vefat etti. Vefat ettiği yere defnettiler.(80) Seyyid Bedreddin, bedeniyle Anadolu'yu mayalamış, Mevlânâ hazretlerine yakın, Son Kale'nin inşasında temel taşı olmuştu.

Kafile definden sonra yoluna devam etti. Çumra civarını geçtikten sonra, bir müddet daha yol aldı. Kızılelma'ya benzeyen rehber bulut yere yaklaştı. Herkesi büyük heyecan sardı. Harun Veli; “Ey yârenlerim! İnşâallah menzilimiz yakın olsa gerek” dedi. Bir tepeyi aştıklarında... Bulutun, ovanın batı kısmında... Haziran ayı içinde bulunmalarına rağmen... Zirvesi karlı yüce bir dağın eteğinde durduğunu gördüler.

Bulut, tam bir kızılelma'ya dönüştü. Beyaz zirvede dağın içine girdi, kayboldu. Biraz sonra inanılmaz bir şey oldu. Bulut yine kızıl bir elma şeklinde, zirvede doğdu. Ama o kızıl, al rengin içinde beyaz bir hilal vardı. Herkes, gözyaşları içinde bağrışıp ağlaşıyordu. Ağlayanlar arasında Harun Veli hazretleri de vardı. "Gönlüme doğan o ki... Bu hilalli Kızılelma... Hakkın, adaletin Son Kalesi olacak Anadolu'da... Şu an kurulmakta olan devletin ve onu takip edecek olan devletin bayrağına... Bu bayrağın dalgalandığı diyarın,

mazlumların sığınacağı olacağına işarettir" dedi.

Harun Veli'nin emriyle bulundukları yerde konakladılar. Harun Veli burasının Küpe Dağı olduğundan emin olmak için Allahü teâlâya yalvardı. "Yâ Hârun! O dağa, yaklaş" diye bir ses işitti.

Buna sevinen büyük veli, Küpe Dağına doğru yola çıktı. Haydar Baba, Laleli Hüseyin ve iki talebesini önden gönderdi. Bük denilen mevkide eşkiya pusu kurmuştu. İki talebesini öldürdüler. Haydar Baba olanları anlatınca; "Ben önden gidiyorum" dedi ve yürüdü. Yüzünü gören eşkiya dağılıp kaçtı. Ne görmüşlerdi de dehşet içinde kaçmışlardı? İki talebeyi şehit oldukları yere defnettiler. Önce kardeşi, şimdi de iki talebesi... Kuracakları şehrin yolunu, şehitlerle, gönül erleriyle çiziyorlardı.

Küpe Dağına yaklaştıklarında... Dağın eteğinde gökkuşağı şeklinde bir nur parladı. Harun Veli sevenlerini çevresinde topladı.

"Ey yolumu yol, yurdumu yurt bilenler! Şu gördüğünüz nurun bulunduğu yer... İşte orası... İnşâallah bizim ve neslimizden gelenlerin meskeni ve vatanı olacak. Anadolu'nun Son Kale kılınmasına öncülük edecek. Allahü teâlâ bu beldeyi, Kıyamet'e kadar, Cennet'e kavuşturan bir diyar eylesin."

Can-ı gönülden gelen âmin sesleriyle yollarına devâm ettiler. Nurun kapladığı dağ eteğinde konakladılar. Harun Veli, etrafın anlatılmaz güzelliklerini seyrederken... Kalp gözüyle şehri kurulmuş haliyle gördü. Gözyaşları içinde gördüklerini anlattı.

"Kıble tarafında ulu kapı vardı. İçinde bir mescid görünüyordu. Orada Peygamber efendimizin mübârek ruhaniyeti ve Eshâb-ı güzin oturmuştu. Kuzey tarafında da bir kapı ve mescid vardı. Burada da nice peygamberlerin ruhaniyetleri ve Hızır aleyhisselâm bulunuyordu. Batı tarafındaki kapıdaki mescidde ise... Dedelerimiz ve evliyâ-ı kirâm bulunuyordu."

Orada bulunanlar... Harun Veli'nin anlattıklarıyla sanki bir anda kendilerini o şehirde buldular. Medine-i münevvere şehrinde bulunuyormuş gibi anlatılmaz bir güzelliğe şahit oldular. Oldukları

yere çöktüler, gözyaşları içinde tekbir ve salevat-ı şerif getirdiler. Böyle bir mübarek seferin yolcusu olmakla şükrettiler.

Hârun Veli, "Peygamber Efendimizi sallallahü aleyhi ve sellem görmemiz, şehrin kurulmasına hemen başlamamıza işarettir." dedi.

Bulunduğu yerde...Yarı yarıya yere gömülü bir mermer direk vardı. Bismillah, dedi, hayret dolu bakışlar arasında, direğin toprak üstündeki kısmını kavradı. Ya Allah nidasıyla çekti, direk topraktan çıktı. Hayret dolu bakışlar içinde, direği omzuna aldı. Yürüdü, dilleri söylemez, nefes alamaz olanlar da ardınca... Kırk adım attı. Bismillah, Rabbi yessir ve lâ tüassir, Rabbi temmim bil-hayr "Rabbim, kolaylaştır, zorlaştırma, hayır ile tamamlamayı nasip et" diyerek, direği hafifçe yere bıraktı. Beyaz mermer bütün ihtişamıyla kıyamda, ayaktaydı, Küpe Dağı'nın karlı zirvesine karşı, kıbleye doğru. Ardınca gelenlere döndü.

"Kıble tarafındaki ulu kapımızı ve Efendimizi gördüğümüz mescidi buraya inşa edelim inşâallah. Önce mescid, hemen yanına da hamam... Burası... Mescidler yapılıncaya kadar da namazgahımız, bu mermer direk de mütevâzi minaremiz olsun."

Bir gün sonraydı... Vakit ikindiye yakındı. Çadırlar kurulup, yerleşme işi bitince, yardımcılarına seslendi.

"Kalkınız! Şehrimiz için lâzım olan taş ve ağaçların yerini görelim."

Harun Veli'nin geldiğini duyan pek çok müslüman ve gayr-i müslim de oraya gelmişti. Onlarla birlikte Küpe dağının eteğine gittiler. Kuvvetli bir pınar başına geldiler. Dere olup çağlaya çağlaya şehir kuracakları yere doğru akıyordu. Dere kenarında... İnşaatta kullanılabilecek ağaçlar, pınarın başında ise eski bir yerleşim merkezinin taşları bulunuyordu.

Harun Veli, "Yâ İlâhî! Sevgilin hazret-i Muhammed, bu şehri en kısa zamanda kurmamızı ister. Onun hürmetine bu taşlar, bizimle gelsin" diye dua etti. Taşlara döndü, "Allahü teâlânın izni ile bizimle gelin." dedi. Taşlar, yerlerinden ayrıldı. Harun Veli'nin önünde

koyun sürüsü gibi giderek, istenilen yere geldi. Bu manzara karşısında birçok hristiyan, müslüman oldu. Müslümanların ise... Allahü teâlâya ve onun veli kulu Harun Veli'ye teslimiyetleri fazlalaştı. Bu durumu duyan bölge halkı, akın akın ona gelmeye başladı.

Harun Veli gelenleri, sevenleri bir araya topladı.

"Ey Hak için yürüyenler! Bilisiniz ki ilahi emirle bir şehir inşa etme gayretindeyiz. Bize bildirilen o ki... Bu şehir... Anadolu'nun; Hakkın, adaletin Son Kalesi olmasında Kıyamet'e kadar, büyük vazife görecek İnşâallah... Bu sebepten... Her taşının gusül abdestli olarak, Besmeleyle yerine konulması gerekli. Bu bir gönül işidir, ücreti ahirettedir.

Kurmakla vazîfelendirildiğimiz bu şehir... İslam âleminin ve Anadolu'nun zor zamanlarında, çok faydalı olacak. Bilhassa Kıyamet'e yakın zamanlarda... Bu şehir ve bu şehir ahalisi... İnsanların iki cihanda saadetine vesile olacak inşâallah..."

Allahü teâlânın yardımıyla... Halka büyük bir zevk ve coşkunluk geldi. Ustalar, marangozlar, demirciler, arabacılar ve işçilerin hepsi... Hizmete hazır oldu. Harun Veli, bir saniye boşa geçirmek istemiyordu. Önce... Kıble tarafındaki Ulukapı'nın ve mescidin, sonra da Pazar kapısı ve Evliya kapısının yapılmasını emretti.

Önce kıble tarafındaki Ulukapı ve mescid... Şehre, gönüllere, hakikate... Tabii ki kıble, Kâbe yoluyla girilecekti... Dünyaya gelmekten maksat bu değil miydi? Sonra da Evliya kapısı... Hak dostları, evliyalar olmadan, ermeydanı Yeryüzünde Hakka yol bulmak, nefsi yola getirmek, mümkün müydü?

Ve pazar kapısı... İnsanlar, birbirine muhtaç yaratılmıştı. Adaletin hâkim olduğu, ihsanın yapıldığı pazarlar, o pazarların kurulduğu şehirler olmadan hayat olur muydu?

Ulu kapının yapımına Akça Baba, Pazar kapısının yapımına Nasipli Baba, Evliyâ kapısının yapımına da Haydar Baba nezâret ediyordu.

Başta Harun Veli hazretleri ve Laleli Hüseyin olmak üzere...

Herkes canla-başla çalışıyor, gecesini gündüzüne katıyordu. Kırk gün çalıştıktan sonra... İnşaata birkaç gün ara verildi. Ne hikmetse... Kırk kişi olarak buraya gelen Harun Veli, kırka ve hatırlattıklarına çok önem veriyordu. Laleli Hüseyin'e, "Gönlüme doğan o ki... Anlattığın temsili güreşlerin yapıldığı yer Kırkpınar diye anılacak. Bu şekilde anılmasına da neslinden gelen yiğit sebep olacak" dedi. Laleli Hüseyin, "Biz bu gerçekle yetiştirildik. Bunun için o diyarlara gideriz" demedi, edebinden...

Şehri çevreleyen fazla yüksek olmayan surları birlikte gezdiler. Surlar... Düşman için değil, dost olmak için gelenlereydi. Nasıl bir diyara girdiklerini hatırlayıp gerekli edebi takınmaları, ebedi güzelliklere yol bulmaları, Kırklar Meclisine dahil olmaları için...

Kaldırılamayan taşlar için Harun Veli'den yardım istenince... "Kon ya" diyor, taş istenilen yere konuyordu. "Kon" sözü dillerden ve gönüllerden düşmüyordu. Taşlar, bedenler ve gönüller konmak için yarışıyordu. Çünkü onlar... Konya denilen diyara konmak için emir alan bir seyyidin izinde gidiyorlar. Anadolu'nun, mazlumların konduğu, hakkın savunulduğu Son Kale olması için çalışıyorlardı. (81)

Üç ay gibi kısa bir zamanda, şehir, ortaya çıktı. Surları, mescidleri, mektepleri, hamam, çeşme ve evleri, ağıllarıyla... Herkes ailelerini getiriyordu. Harun Veli hazretlerinin koyduğu şartlara, kendisinin ve aile fertlerinin uyacağına dair söz vererek...

Günlerden bir gün... Harun Veli hazretleri, Laleli Hüseyin'e küçük bir bahçe içinde, küçük, şirin bir ev gösterdi. "Beğendin mi?" diye sual eyledi. Elinde olmadan, "çok" cevabını verdi. Gülümsedi, "Senin için inşa ettik. Sümbül kızımız geldiğinde evi hazır olsun diye düşündük" dedi.

Laleli Hüseyin tepeden tırnağa titredi, kırmızı lale gibi kızardı.

"Şeyy... Benim için mi? Sümbül mü?" diye kekeledi. Harun Veli hazretleri gülümsedi.

"Evet, senin için... Bir kısım kardeşlerimiz, ailelerini getirmek için Hive'ye gitti. Sümbül'ü senin için Allah'ın emri, Peygamber Efendimizin kavliyle, babasından isteyecekler. Şehrimizde...

İnşâallah, binbir renkte nice gül, lale ve sümbüller açacak..."

Şehrin inşaatı bittikten sonra... Harun Veli hazretleri ve Laleli Hüseyin, tekrar yola çıkmışlar. Önce Bilecik'e uğramışlar. Osman Bey'le tanışmışlar. Sonra... Şehzade Orhan'ı alarak, Sarı Saltuk'a kavuşmak üzere yola düşmüşlerdi. Babadağ'a doğru... Hadrianus'un yanından geçtiklerinde... Harun Veli hazretleri, gönlüme doğan o ki temsili küreşler, burada yapılır, demişti.

Sarı Saltuk'a kavuştuklarında... Çok sevindi, çok üzüldü.

"Efendim. Çok mahcubum. Niçin zahmet ettiniz? Siz, Peygamber Efendimizin aleyhisselam neslindensiniz. Konya'ya geldiğinizi haber alsaydık biz gelirdik. İkinci Medine olan o şehrin surlarına bir taş da biz koymak isterdik."

İkinci Medine sözüyle titredi Harun Veli hazretleri... Seyyid olduğunu işitince... Yüz yaşını geçmesine ve hasta olmasına rağmen... Ayağa kalmak için çırpınan, kalkamayınca, mahcubiyet içinde boyun büken Sarı Saltuk'a baktı. O ki kırk yıl Hadrianus'ta hükümran olmuş, temsili güreşleri burada başlatmıştı. Şehir elden çıkınca göç eylemişti.

"Biz, sizin efsanelerinizle büyüdük. Dünya gözüyle sizi görmek, bizim için en büyük şeref..."

"O şeref bizim... Siz zaten şereflerin en yücesiyle doğmuşsunuz."

Sarı Saltuk, yaşlı gözlerle Orhan'ı baktı.

"Hay benim, yan yana kılıç salladığım Ertuğrul Beyimin torunu... Birlikte at koşturduğum Osman beyimin oğlu Orhan'ım... Tam bir alp olmuş, erenlik yoluna adım atmışsın. Baban, Osman Beyim nasıl?"

"Efendim. Selam söylediler, dualarınızı talep ettiler. Çok gelmek istiyordu. Ancak, tekfurların, bitmek bilmez saldırıları sebebiyle gelemedi."

"Sen geldin ya Orhan'ım... Hem Osman Beyimi hem de Ertuğrul Beyimi görmüş gibi oldum."

Harun Veli hazretlerine döndü.

"Efendim. Orhan ismi... Bildiğiniz gibi şehir hanı, sultanı manasına gelir. Osman beyimiz bu ismi verdi. Orhanımızın; huzur, ilim, asayiş, can ve mal emniyetinin sağlandığı şehirleri fazlalaştırması için... Sizin de... Emr-i ilahi ile yeni bir şehir kurmak için Anadolu'ya geldiğinizi ve kurduğunuzu duyunca çok sevindim. İnşâallah hem sizin hem de Orhan'ımın şehirleri, bu şehirlerin meydana getirdiği memleket Beldetün Tayyibetün, güzel belde olur."

Harun Veli, Orhan Bey ve Laleli Hüseyin'in bulunduğu kafile yeni gelmişti. Çanakkale Boğazı'nı aşarak Tuna'nın Karadeniz'e karıştığı diyara, Sarı Saltuk ve onunla bu diyarlara gelen Türkmenlerin bulunduğu şehre... O diyarda... Sarı Saltuk, Saltuk Baba diye biliniyordu. Saltuk Baba'nın mesken tuttuğu dağa Babadağı deniyordu. Bu dağın eteğinde kurulduğu için bu şehir de Babadağı diye anılıyordu.(82)

Laleli Hüseyin tanıtılınca... Sarı Saltuk Büyük şaşkınlık yaşadı.

"Allah! Allah! Demek Mahmud Pehlivan'ın oğlusun ha... Baban, ilk talebemdir. Küreşin neyi temsil ettiğini ilk ona öğrettim. Seni... Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin işaretiyle, laleci, küreşçi olarak yetiştirdi ve şimdi de Anadolu'ya saldı ha... Altın Yay'ın küreşle temsil günleri yaklaştı ha... Bu da Konstantiniyye'nin fethi yaklaşıyor demektir... Elhamdüllillah.

Muhyiddin Arabi hazretleri... 'Altın Yayın temsil ettiği 3K'nın, bunları gerçekleştiren alperenlerin ve Anadolu'nun Son Kale oluşunun küreşçiler tarafından canlandırılması... Konstantiniyye'nin fethinin yaklaşmasının ve Anadolu'nun Son Kale oluşunun işaretidir' demişti. Laleli Hüseyin'i görünce işte bunun için çok sevindim."

Sarı Saltuk, torunu Ece Yakup ile ayakta bekleyen oğlu Ece Halil'e baktı. Senelerdir yaşadıkları bu diyarda, Tatar Türkleri çoğunluktaydı. Onlar, büyük biradere ece diyorlardı. Sarı Saltuk'un oğlunu ve torununu saygıları gereği... Büyük biraderleri kabul

etmişler ve onlara Ece Halil, Ece Yakup demişlerdi. Sarı Saltuk Ece Halil'e seslendi.

"Evladım. Hele şöyle karşıma, Orhan'ımın yanına geç. Şimdi söyleyeceklerimi vasiyetim bilin. Şu anda karşımda Altın Yay'ın üç temsilcisi var. Gün Han temsilcisi Orhan, Ay Han temsilcisi Ece Halil ve Yıldız Han temsilcisi Laleli Hüseyin. Kılıç, Könül ve Kalem'in temsilcileri... Gümüş Ok temsilcileri bunların yardımcısıdır.

Orhan'a Osman Bey emaneti teslim etti, ama kesin bir bilgi verilmedi. Baba ve oğulun Papalığın hedefi olmaması için... Papalık, Altın Yay ve Gümüş Oklar temsilcilerine dokunamaz. Çünkü onlar olmadıkça, Altın Yay ve Gümüş Oklar çalışamaz. Dünya da içine düştüğü felaketten kurtulamaz. Papalık, şimdi, temsilcilik Osman Bey'de mi yoksa, Orhan Bey'de mi olduğunu bilmiyor. Onun için ikisine de dokunamıyor."

Sarı Saltuk, uzun uzun üç temsilciye baktı.

"Koç yiğitlerim... Size çok önemli bir sır açıklayacağım. Yalnızca siz ve sizden sonra emaneti teslim alanlar bilecek.

Mealen söylerim. Cenâb-ı Peygamber aleyhissalâtü vesselâm, "Yâ Rabbî, benim ümmetimde, dinimde... Kıyamet'e kadar hak üzere olan bir cemaat bulunsun"diye dua etti ve bu duası kabul oldu.

Ehl-i sünnet itikadı üzerinde Müslümanların bulunup, bunların İslâmiyet'i emredilen şekilde yaşayabilmeleri için... Bunu sağlayan bir mekân, diyar gerekli. Bize birdirilene göre... Bu diyar Anadolu ve Anadolu'nun Avrupa'da Hadrianus'a kadar devam eden kısmı... Bunun için Anadolu Son Kale olmalı deriz.

Amma... Anadolu'nun Son Kale olabilmesi için... Onu çevreleyen denizler Mavi Sur, Kafkaslar, Balkanlar ve Anadolu'nun Doğu ve Güneydoğusundaki dağlar da aşılmaz sur olmalı.

Az önce... Bilerek 'Allahü teâlâ şehirlerimizi, bu şehirlerin meydana getirdiği memleketi Beldetün Tayyibetün eylesin' dedim. Nedir, Beldetün Tayyibetün? Sebe sûresinin 15. âyet-i kerimesinde

geçmektedir. Güzel belde, diyar demektir. Şimdi size sırrı açıklıyorum. Bu iki kelimeyi meydana getiren harflerin ebced değerlerinin toplamı 857'dir. 857'nin Konstantiniyye'nin Hicri tarihle fetih tarihi olduğu bildirilmiştir. Şimdi, Hicri 699 yılındayız. Bu hesaba göre, fethe daha 158 yıl daha var... Bu tarih, yüz yıla yakındır bizzat yaşadıklarım, gelişmeler ve müjdeler... Bu fethin; Osman Gazi'nin kurduğu devlet ve onun nesli eliyle olacağını gösterir."

Orhan Bey, "Allah" diye nara atmamak için kendini zor tuttu. Sarı Saltuk ona bakarak gülümsedi.

"Elimizde İbn-i Arabi hazretlerinin "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" kitabının bizim ve neslimiz için yazılmış özel nüshası var. Bildirilmiştir ki... Allahü teâlânın bir belde hakkında güzel demesi için... O'nun devamlı güzel, hayır meydanı olması gerekir. Bu da Konstantiniyye'nin Kıyamet'e kadar güzel belde, Beldetün Tayyibetün olması demektir.

Bir şehrin, güzel belde olabilmesi için... Onu çevreleyen beldelerin de güzel belde, hayır meydanı olması gerekir. Bu da... Anadolu'nun da Kıyamet'e kadar güzel belde, Son Kale olmasını gösterir.

Tefsir âlimleri, Kur'an-ı kerimde Kehf sûresinde bahsedilen seddin, Türk kavmine de işaret ettiğini söylemektedirler. Buna, hocam Muhyiddin Arabi hazretlerinin işaretiyle bir şey daha ilave ediyorum. Son Kale olması için mücadele ettiğimiz Anadolu da küffara karşı sed olacak, bu Kıyamet'e kadar devam edecektir inşâallah... Bir şey daha var...

Kehf sûresinin 16. âyeti... (Mademki siz onlardan ve Allah'ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız. O halde mağaraya sığının ki, Rabbiniz size rahmetini yaysın; işinizde sizin için fayda ve kolaylık sağlasın) mealindedir.

Evlatlarım... Gönül ehli zatların gönlüne doğan keşfe göre... Son Kale eylemek için gayret ettiğimiz Anadolu ve Osman Gazi'nin kurduğu ve Osmanlı diye anılmaya başlayan devlet... İnşâallah... Mazlumlar, hakikat, sahih itikat, ehl-i sünnet için Kıyamet'e kadar Son Kale, Eshab-ı kehf mağarası olacak... Bunun gerçekleşmesi için

çalışanlar, buraya sığınanlar... Allahü teâlânın yardımına kavuşacak. İşte... Anadolu'nun Kıyamet'e kadar, huzur beldesi, emniyet diyarı, Son Kale olmasının işareti bu âyet-i kerimedir demektedir âlimler..."

Orhan Bey, tepeden tırnağa titredi. Kayı Beyliğinin devlet olarak ilan edildiği zamanda... Aynı şeyleri Dursun Fakih de söylemişti. Bunlar, kendisi, neslinden gelenler, Oğuz Türkü ve Anadolu için ne güzel müjdelerdi.

Sarı Saltuk'un gözleri yine Orhan Bey'in üzerindeydi.

"Bütün varlıkların... İyi veya kötü olarak... Mutlaka ve mutlaka birbirlerini, yaşadıkları mekânı, toprağı, suyu ve havayı etkilediklerini gören kalp gözü açık gönül sultanları... Çok hoş bir şey söylemişler... Doğru itikatta yaşayan insanların bulunduğu mekân, Cennet'tir, buyurmuşlar. Bu sözleriyle de 'Beldetün Tayyibetün'ün, en güzel beldenin ne olduğunu da çok güzel açıklamış. Ebedi saadet yolunu, yeryüzündeki imtihanı kazanmanın en güzel yolunu... 'İyi insanlar olun, iyi beldelerde yaşayın'sözleriyle göstermişler.

Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerimde, Hud sûresi 61. âyetinde... 'O sizi topraktan, yarattı, yeryüzünde size medeniyet kurma imkânı bahşetti.' buyurmaktadır."

Sarı Saltuk'un konuşması yavaşlamıştı, sesi zor duyuluyordu. Bir müddet bekledi. Nefeslendi.

"İşte... Sizin ve yardımcılarınızın, neslinizden gelenlerin vazifesi... Bunun gerçekleşmesi için çalışmak. İyi insanları, iyi beldeleri, hayır meydanlarını 'Beldetün Tayyibetün'leri çok eylemek... İyi insanlarla iyi beldeleri buluşturmak... Kılıç, Kalem ve Könülü... Ârif-i Rivegeri, Mahmud İncirfagnevi hazretleri gibi nübüvvet yolu temsilcilerinin rehberliğinde bir eylemektir."

Hem Harun Veli hem de Orhan Bey... İyi beldeleri çok eylemek sözüyle irkildiler. Harun Veli, memleketinden bir şehir kurmak vazifesiyle ayrılmış. Orhan Bey'e de babası, gönül sultanlarının işaretiyle Or-han, şehrin hanı, kağanı ismini vermişti. Önce...

Beldetün Tayyibetün kelimesinin sırrını söyleyen Sarı Saltuk şimdi de 'İyi insanlarla iyi beldeleri buluşturun' diyordu. Sarı Saltuk konuşmasını yavaş yavaş sürdürdü:

"Nübüvvet Yolu temsilcileriyle ilgili size bir sır vermek isterim. Nübüvvet temsilcilerinin Oğuz Türkleriyle teması... Yusuf Hemedani hazretleriyle başladı. Bize bildirildi ki... Yedisi Buhara'dan, yedisi de Horasan'ın diğer yerlerinden olmak üzere... Horasan'dan, Türklerin yaşadığı yerlerden ondört temsilci çıkacak. Sonra Hindistan'a geçecek. Burada da yedi temsilci çıkacak ve sonra Anadolu'ya gelecek. Burada da yedi temsilci çıkacak. Ve yirmisekiz olacak. Türklerle temasa geçtikten sonra gelen temsilciler 28 olunca... Nübüvvet yolunun şahıslar yoluyla temsili tamam olacak. Bundan sonra yeni bir yol açılacak. Temsil, kitaplar vesilesiyle olacak.

Bu; Anadolu'nun Son Kale, sahih itikadın Kıyamet'e kadar burada muhafaza edilmesinin işareti denildi. Kur'ân-ı kerimde isimleri geçen peygamberler aleyhimüsselam 28'dir. İslam harfleri 28 tanedir ve iki elin 10 parmağında 28 boğum vardır. Sırrımızı, sırrınız bilin."

Nübüvvet Yolu Temsilcileriyle ilgili söylenenler inanılmazdı... O an itibariyle... Horasan'dan çıkan dördüncü temsilci Mahmud İncirfagnevi hayattaydı. 28'e 24 vardı.

Sarı Saltuk bir müddet nefeslendi. Gözlerini, Harun Veli hazretlerine çevirdi.

"Tabii ki en büyük yardımcı... Anadolu'yu mayalayan seyyidler, gönül ehli zatlar, Harun Veli hazretlerinin neslinden gelenler ve kurduğu şehirde yaşayanlar olacak. Şehirlerimizde, gül, lale, nilüfer ve sümbül çiçeklerinin temsil ettiği manalar unutulmayacak."

Orhan'ın sağ elini, titreyen elleri arasına aldı, sıkabildiğince sıktı.

"Yiğidim... Sana ve neslinden gelenlere... Söylenmesi gerekenleri... Ârif-i Rivegeri, Mahmud İncirfagnevi, Mevlânâ, İbn-i Arabi hazretleri, Sultan Alâeddin söylediler. Bütün bunlar... Tahta

kılıç, yüzük ve hazret-i Osman'ın kılıncı... Babana teslim edilmiş sandıktadır, deftere kayıt edilmiştir. Tabii ki... Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem ak sancağı da emanetler arasındadır. Başka söze hacet yok. Haa... Bir de Seyyid Kasım-ı Bağdadihazretleri var... Görüştüğünde mutlaka duasını alasın. O ve neslinden gelenler... Son Kale, Beldetün Tayyibetün konusunda Kıyamet'e kadar vazifelidir."

Sesi iyice zayıfladı. Oğlu Ece Halil'e işaret etti.

"Oğlum... Ayrılık vakti yaklaştı... Vefatımdan sonra... Oniki ayrı yerden gelirler... Cesedimin... Kendilerine ait olduğunu söylerler söylerler... Oniki tabut hazırlayasınız... Cesedimin... Hangi tabutta olduğunu kimse bilmesin..."

Elveda demek için sanki Orhan Bey ve yanındaki misafirleri bekliyormuş... Kelime-i şahadet getirdi. Sevgiliyi sevgiliye kavuşturan köprüye adım attı.

Sarı Saltuk elveda dedi. Arkasında nice kabir, efsaneler, Anadolu'yu çevreleyen üç kıtada, Anadolu'yu Son Kale eyleyecek silinmez izler... Nice hedefler bırakarak gerçek yurduna kavuştu. Kayı Beyliği'nin Osman'ın diyarı, Osmanlı, Osman'ın olduğu belde diye huzur ve adaletle anıldığı... "Beldetün Tayyibetün"ün ne olduğunun anlatıldığı günlerde...

1301 yılına gelindiğinde... Aydoğdu'nun şehit, Baphaeon'un Koyunhisar'ı olduğu... Kara Ali'ye papaz kızının sevdalandığı... Kasım-ı Bağdadi hazretlerinin ve oğullarının Kahire'de bulunduğu zaman diliminde... Anadolu'da, özellikle de Bizans sınırlarında... Beldetün Tayyibetünleri, güzel diyarları, huzur kaynağı şehirleri, aşkın gözyaşından doğan pınarları çoğaltmak... Bu şekilde Anadolu'yu Son Kale kılmak için büyük gayret gösteriliyordu. Kılıç, Kalem ve Könül ehli kişiler tarafından... Bunların en başında da Osman Gazi geliyordu.

Güzel şehirler kurulsun diye... Oğluna Orhan, şehrin hanı ismini vermişti. Sarı Saltuk'un Beldetün Tayyibetün ile ilgili söylediklerini ve Harun Veli'nin Konya yakınlarında kurduğu şehri işitince... Bizans İmparatorluk ordusuyla ilk karşılaşmalarında, bu orduyu, İznik Gölü'nün güneyinde, Baphaeon'da yenince... Burası Koyunhisar, kendisi Osman Gazi, hükmettiği topraklar da Osmanlı, Osman'ın hükmettiği diyarlar diye bütün Anadolu'da anılmaya başlayınca...

"Tamam" dedi. "Vakti geldi. Yeni bir şehir kurmanın, bizi, idealimizi, adaletimizi, hayata, canlılara, dünyaya, kâinata bakışımızı anlatan beldeyi... İnsandan hayvana, ağaçtan çiçeğe, ota, taştan toprağa... Varlıkları nasıl bir ve en güzel olarak gördüğümüzü gösteren bir şehri inşa etmenin, ama bunu önce gönüllerde kurmanın vakti..."

Ve kurdular, İznik Gölünün ve İznik şehrinin az güneyine yeni bir şehir... Konstantiniyye'ye, oradan da Hadrianus'a giden yolu açacak, Avrupa'ya ulaştıracak en stratejik mevkiye... Fethi hazırlayacaklar da en staretejik mevkilerdeydiler... Veliahd Orhan Bey Karacahisar, Gündüz Bey Eskişehir, Turgut Alp İnegöl, Şehzade Alâeddin Bey Yenişehir, Hasan Alp ise Yarhisar beyi idiler. Temsili güreşlerin ve bunu temsil eden lalenin derdindeki Laleli Hüseyin ise hep gönüllerdeydi, gönüller beyiydi.

Selçuklular, Nikea'yı fethettiklerinde, bu şehre, İznikea, demişlerdi, bunun izini sürerek Konstantiniyye'ye ulaşabilmek için... Türkmen ağzında söylene söylene İznik olmuştu. Şimdi İznikea'nın izini takip ederek Konstantiniyye'ye biraz daha yakınlaşabilmek için... Yeni şehri, Tayyibetün Beldetün niyetiyle inşa eylediler.

İsmine de Yenişehir dediler.(83) Kurulacak bütün yeni şehirlere, dönüşecek eski şehirlere örnek olsun... Bizanslıların eline geçen İznik ve sonra Konstantiniyye en kısa zamanda fethedilsin diye...

Bu şehirde önce cami inşa edildi şehrin kalbi olarak... Hemen yanına hamam ve mektep, sonra da aşevi ve han... Tıpkı Medine şehrinde olduğu gibi... Şehir, caminin etrafında şekillendi, merkez; cami idi. Bizanslılardan aldıkları şehre, Eskişehir demişlerdi. Yeni baştan yaptıkları şehre de Yenişehir dediler, Bizanslılar, şehrin ne olduğunu anlasınlar diye...

Oğuz Türkü, İslâmiyet'le Horasan üzerinden tanışmıştı. Bu bölgede de Farsça ağırlıklıydı. Bu sebepten ibadet ve yerleşimle ilgili namaz, oruç, abdest, şehir gibi kelimeler Farisi idi...

Fethedilen şehirler; Müslüman ve Türk kimliğiyle yeni bir ruh kazanırken... Aydoğdular şehit olup, gecenin karanlığını ebedi aydınlığa, nura, huzura, ebedi saadete çevirirken... Yunus Emre de yürüyordu... Söz kılıcıyla... Yeryüzünün, şehrin, köyün, evin, yaratılışın niçin olduğunu anlatarak...

Benim bunda kararım yok,

Ben bunda gitmeğe geldim

Bezirgânem metaım çok,

Alana satmağa geldim

Ben gelmedim davi içün

Benim işim sevi içün

Dost'un evi gönüllerdir,

Gönüller yapmağa geldim.

Yunus Emre davi, kavga için değil, sevgi için bu dünyada bulunduğunu ifade ederken... Hakk'ın rızasının gönülden

geçtiğini... Bu itibarla... Gönülleri, gönül sahiplerinin yetişeceği şehirleri mamur eylemek gerektiğini söylüyordu...

Kişi bile söz demini

Demeye sözün kemini

Şu cihan Cehennemini

Sekiz uçmağ ede bir söz.

Bırakın din kardeşini, bir insanı kırmayı... Kötü bir söze, asık bir surata dahi tahammülü yoktu Yunus'un. Güzel bir söz, bu dünya Cehennem'ini sekiz uçmağa, Cennet'e çevirirdi...

* * *

1301 ve 1302 yıllarında... Bizans'a karşı kazanılan zaferlerden sonra... Altı yıl geçmişti. Osman Gazi, yeni zaferleri hudut boylarında Bizans'a karşı değil, içerde aradı. Nefse, İblis ve taifesine, insanlardan yardımcılarına karşı... Güreşle temsil edilen mücadeleye ağırlık verdi.

"Kuracağın devlet, Son Kale kılınan Anadolu'da Kıyamet'e kadar devam edecek" müjdesinin gerçekleşmesi için... Sebeplere yapışmaya, İbn-i Arabi hazretlerinin ve Sultan Alâeddin'in babasına olan nasihatlerini yerine getirmeye çalıştı.

Sultan Alâeddin, Ertuğrul Gazi'ye gönderdiği mektupta; "Uçta temeli sağlam at. Sakın ola fetihler için, devlet için acele etme. Fetih, devlet, saltanat; ganimettir, şan, şöhrettir, güçtür, aklı başından alır. Bu sebepten başta Kayı olmak üzere diğer Oğuz boylarını ve evlatlarını çelik eyle. Fethe, devlete, fethin, devletin getirdiği mesuliyete hazırla. Bırak kaleleri, şehirleri oğlun ve torunların fethetsin. Sen önce gönülleri, zihinleri ve toprağı, çevrendeki gayr-i müslimlerin kalbini fethet. İstimâlet üzere ol" diye nasihat etmişti.

Bey olduğu 1281'den 1302'ye kadar geçen zaman içinde... Bu nasihatin ne kadar önemli olduğunu, bütün hücreleriyle hissetmişti Osman Gazi... Devletin, temelinin sağlam olması, bu nasihatlerin

yerine getirilmesine bağlıydı. İşte bu sebeple altı yıl, fetihlere ara vermişti.

Bu arada, Kılıç, Kalem ve Könül ehli erlerin yetişmesi için gayret etti. Bunu sağlayacak mekanlar inşa etti. Medreseler, dergahlar, aşevleri... Uzakları yakın eylemek için köprüler...

Gönülleri, evleri, obaları, köyleri, şehirleri; Beldetün Tayyibetün kılmak için çalıştı. Buhara'da, Nübüvvet Yolunun Temsilcisi Mahmud İncirfagnevi ile irtibatı hiç kesmedi. İki defa Altın Yay ve Gümüş Oklar Temsilcileriyle bir araya geldi.

Bu çalışmada en büyük yardımcıları... Şeyh Edebiâli, Dursun Fakih, candan, canandan geçen alpleri ve Sarı Saltuk'un oğlu, Altın Yay emanetçisi, Könülün temsilcisi Ece Halil ve temsili güreşlerin başlaması için ta Hive'den, Buhara'dan gelen Laleli Hüseyin olmuşlardı.

Ece Halil, babası Sarı Saltuk'un vefatında sonra Babadağ'da fazla durmamış. "Kaybolmamak ve daha güçlü geri dönmek için Anadolu'ya gitmeliyiz" demiş. Sevenleriyle birlikte... Anadolu'ya, Osmanlı'ya güney sınırlarında komşu olarak yeni kurulan Karesi Beyliğine göç etmek için harekete geçmişti.(84)

Orhan Bey ve Harun Veli hazretleriyle birlikte Sarı Saltuk'u ziyarete gelen Laleli Hüseyin'i, yanında tutmuş.

"Seninle çok işimiz var. Buradan ta Karesi Beyliğine kadar... Ermeydanı Yeryüzünün, Hayır Meydanı olması, kişinin üç düşmanına karşı yaptığı savaşın ve Altın Yayın temsil ettiği değerlerin unutulmaması için... Bu mücadelenin Alperen denilen yiğitler tarafından canlandırılması, temsil edilmesi demek olan küreşler... Bu yol üzerinde doğacak. Laleyi bu diyarda anlatmalı, bu diyarları iyi tanımalı... Emaneti teslim edeceğin evladını buna göre yetiştirmelisin.

Evlenmeyi düşündüğün Sümbül Hanımı, en kısa zamanda getirmeli. Meskeniniz Osman Bey'in Bizans'tan fethettiği son diyarlar olmalı. Sümbül Hanım, Nilüfer Hatun'dan Nilüfer'i dinlemeli. Fethedilen yerlerde... Gül, lale, nilüfer ve sümbülün

temsil ettikleri anlatılmalı. Bu çiçekler... hem gönülleri hem bahçeleri hem pencereleri hem de çeyizleri süslemeli." demiş.

Oğlu Ece Yakup'a ve Laleli Hüseyin'e... Hadrianus'u, buradan Çanakkale Boğazı'na uzanan diyarı ve Boğazın iki yakasını karış karış ezberletmişti.

Kırım'da beraber olduğu Sultan II. Mesud, 1308'de, vefat edip Selçuklu tahtı boş kalıp devlet yıkılınca...

Ece Halil Bey, Osman Gazi ile görüştü.

"Beyim an bu an... Sizi ve bizi çok seven II. Mesud vefat etti. Anadolu'da Selçuklu bitti. Hem sizin hem de bizim tekrar ermeydanına çıkma zamanımız geldi. Savaşsız geçen altı yılda... Elhamdülillah, Kılıç, Könül ve Kalem ehli için pınarlar akmağa başladı. İnşâallah bu pınarlar ve yakında akmasını beklediğimiz kırk pınar... Kıyamet'e kadar akacak, Anadolu'nun Son Kale olarak kalmasını sağlayacaklar.

Beyim... Büyük devlet olmanın ve Konstantiniyye'yi fethetmenin yolu... Anadolu'nun Avrupa'ya uzanan topraklarından geçer. Sarı Saltuk atamız... Ömrünün son zamanlarını bu sebeple buralarda geçirdi. Dardanel Boğazının iki yakası mutlaka fethedilmeli, Hadrianus'a kadar ulaşılmalı. Konstantiniyye'yi fethetmek için Hadrianus üzerinden gelinmeli.

Bu sebepten... Müsaade ederseniz, ben... Hadrianus, Çanakkale Boğazı ve Konstantiniyye arasındaki topraklarda koşturayım. Oraları, sizin ve neslinizden geleceklere hazırlayayım. Siz de buradan hem Konstantiniyye'ye hem de Çanakkale Boğazı'na doğru fethe devam edin. Laleli Hüseyin'in hanımı Sümbül Hatun size emanet."

Osman Gazi, hayranlıkla baktı. Yaşı yetmişi geçmiş Ece Beye, onbeş yaşlarında gösteren oğlu Ece Yakup'a, boyun bükmüş duran pehlivan yapılı, elbisesinde lale süslemeleri olan Laleli Hüseyin'e...

"Uygundur" dedi. Helalleştiler ve ayrıldılar. Bu ayrılıştan az bir müddet sonra... Ece Halil ve iki bin atlısı... Çanakkale Boğazı,

Hadrianus ve Konstantiniyye arasında şimşek gibi çakmaya başladılar. Bizans'ın Balkanlar ile irtibatını kopardılar. Osman Gazi de İznik, İzmit arasındaki Trikokiya'yı(85)fethetti. Konstantiniyye'ye biraz daha yaklaştı. Fethedilen Kaleye Karahisar, dediler. Nasıl bir sır ise... Osman Gazi ve arkadaşlarının fethettikleri kaleler, Kılıç, Kalem ve Könülü temsil eten K harfi ile başlıyordu. Kulacahisar, Karacahisar, Koyunhisar ve Karahisar gibi...

Batıda Ece Halil, Doğuda Osman Gazi tarafında sıkıştırılan Bizans İmparatoru II. Andronikos Palaiologos, şaşkındı. Ece Halil ile antlaşma yoluna gitti. Buna göre... Ece Bey ve maiyetindeki Türkmenler, atları, paraları ve ganimetleriyle serbestçe Çanakkale Boğazı'nı geçerek dönebileceklerdi. Cenevizliler bu geçiş için gerekli gemileri sağlayacaktı.

Ece Halil'e bağlı Türkmenler'in Anadolu'ya geçmeleri sırasında... Bu geçişi denetlemek için Senahrin kumandasında 3 bin Bizans askeri de hazır bulunmaktaydı. Oğuz yiğitlerinin gemilere yüklediği ganimetler, Senahrin'in başını döndürdü. Türkmenler'in bin 500 gibi az bir sayıda olduğunu anlayınca... Ganimetlerden pay istedi. Vermezseniz karşıya geçmenize müsaade etmem, dedi. Bunun üzerine... Ece Halil, Boğaz'a yakın bir kaleye çekildi.

Senahrin imparatordan yardım isterken Ece Halil de Anadolu'dan sağladığı yardımla kaleyi tahkim etti. Bölgede bulunan müşterek imparator(86) Mikhail Palailogos, Ece Bey ile anlaşmak istedi, ancak mümkün olmadı. Savaşta yedek imparator ağır bir yenilgiye uğradı. Tacı, sancağı ve hazinesi Ece Halil'in eline geçti.

Böylece Ece Halil, 1000 piyade ve 200 atlı ile Bizyam(87) bölgesini merkez edindi. Çanakkale ile Konstantiniyye arasındaki topraklarda... Altıyüz yıl önce... Mesleme'nin Konstantiniyye'yi fethe giderken takip ettiği güzergahta... Tekrar fırtına gibi esmeye, akından akına koşmaya başladı. Göründüğü anda vurup kaybolan adamlarına akıncı deniyordu.

İmparator, bir avuç Türkmen yiğidi karşısında çaresiz kalmıştı. Müslümanlar ve Hristiyanlar, onu Sarı Saltuk'un oğlu Ece Halil olarak değil, Sarı Saltuk olarak görüyorlardı. Vefat etmesine rağmen

Sarı Saltuk efsanesi, bire bin katılarak büyüyor, üç kıtaya yayılıyor. Sarı Saltuk, "Konstantiniyye'yi fethetmek için dirilmiş" deniyordu. Sarı Saltuk efsanesinin üzerine... Ece Halil, akıncılar, Laleli Hüseyin ve Sümbül Hatun efsaneleri ekleniyordu. Özellikle de Rum kadınları arasında...

Nice yerler, Sarı Saltuk ve Ece Halil'in ismiyle anılıyordu. Çanakkale Boğazı'nın Avrupa yakasında Halil-ili, Lapseki'nin güneyindeki koy, Saltuk Limanı diye bilinir oldu.(88)

İmparator, çaresizdi. Bu efsaneleri yıkmazsa... Ece Halil'in Anadolu'dan gelecek Türkmenleri etrafına toplamasına müsaade ederse... Bizans'ın yıkılacağını iyi anladı. Kendi ordusuyla bu işi başaramayacağını anladı. Destek arayışına girdi. Yeniden kuvvetli bir ordu topladı. Sırp Milutin iki bin süvari gönderdi. Cenevizliler de Oğuz yiğitlerinin deniz tarafından kaçmalarını önleyeceklerdi.

1312 yılı sonuna gelindiğinde... Galliapolis(89) yarımadasında Sarı Saltuk oğlu Ece Halil ve Alpleri kuşatıldı. Yanında 17-18 yaşlarındaki oğlu Ece Yakup da vardı. Bir yanda Çanakkale Boğazı, üç yanında ise düşman askerleri vardı.

Cenk başladı. Kuvvetler arasında çok büyük dengesizlik vardı. 1'e 20 gibiydi... Etrafındakiler bir bir şehit olunca... Ece Halil, oğlu Yakup'u ve Laleli Hüseyin'i yanına çağırdı.

Gözyaşları içinde...Oğul ve baba, sağ el başparmağıyla şahadet parmağının birleştiği yeri hafifçe kestiler. Başparmak başparmağı kavrayacak şekilde toka ettiler, müsâfeha yaptılar. Babanın kanı, oğlunun kanıyla karıştı, bütün vücuduna yayıldı. Könülün temsilcisi Ay Han'ın Altın Yay emanetini teslim etmiş oldu. Daha önce defalarca anlatmıştı oğluna...

Oğuz Han'ı, Uluğ Türkü, Altın Yay ve Gümüş Okları, bunların neyi temsil ettiklerini... Altın Yay ve Gümüş okların Papalığın elinde bulunduğunu... Dünyayı sarsacak bir silahın, aletin parçası olduklarını... Ancak Altın Yay ve Gümüş Oklar Temsilcileri vasıtasıyla kullanılabileceklerini...

Ece Halil, oğlu Ece Yakup'a, Dardanel Boğazı kıyısında kimsenin

bilmediği bir mağarayı tarif etti.

"Evladım. Biz düşmana hücum ettikte... O mağaraya saklanacaksınız, Laleli Hüseyin ile birlikte... Biz şehit olup savaş bitince... Düşman çekilince gelir şehitlerimizi gömersiniz."

Hemen arkalarında yükselen bir tepeyi işaret etti.

"Beni bu tepeye defnedin. Gönlümüze doğan o ki... Yakın zamanda... Bu tepeye... Osman Gazi'nin neslinden bir yiğit defnedilir. Mezarlarımız yan yana olur. Bir sel gelir, mezarlarımız düzlenir. İkimiz için tek mezar inşa edilir. Benim mezarım unutulur. Tıpkı Gündüz Alp'in mezarıyla Süleyman Şah mezarları gibi... İki mezar sel sonrası tek mezar, ismi de Süleyman Şah mezarı olmuştu.

Karesi Beyliğine geçersiniz.. Laleli Hüseyin sal yapmaktan anlar. Laleden, çiçekten, küreşten ve gönülden anladığı gibi... Şimdilik, Avrupa'dan Anadolu'ya geçiş için sal inşa etsin... İnşâallah, yakın zamanda... Anadolu'dan, Avrupa'ya geçiş için sal inşa eder, hem de bir daha dönmemek üzere..."

Laleli Hüseyin'i omzundan tuttu, oğluna seslendi.

"Bu Hüseyin'i iyi tanı... Altın Yay Temsilcilerinden Kalemin Temsilcisi Yıldız Han'ın emanetini taşıyandır, Avşar boyundandır. Kılıç'ın Temsilcisi Kayı Boyundan Orhan Bey, Könülün temsilcisi de Yazır boyundan olan sen oldun. Altın Yay üçünüzle tamamlanır. Bir de Gümüş Okların temsilcileri vardır, onlar sizin yardımcınızdır.

Hüseyin'in babası Mahmud Pehlivan'ın sırtı hiç yere gelmemiştir. Hüseyin de pehlivandır, lalenin sırrı, temsili küreşlerin başlaması ve kırk pınarın akması için yetiştirilmiştir. Bunun için buralardadır. Ve... Atıyla akan, şimşek gibi çakan bir yiğittir. Sen de gördün, bizim en gözde akıncı yiğidimizdi.

Anadolu'ya dönünce... Harmankaya Tekfuru Mihal'i bulun. Kendisi, benim ve babam Sarı Saltuk'un ve Osman Gazi'nin çok yakın arkadaşıdır. Selamımı söyleyin. 'Müslüman olup Gümüş Ok gibi akmanın, şimşek gibi çakmanın, dedelerin Kıpçak Türkleri gibi güzele sevdalanmanın zamanı gelmedi mi?' dediğimi iletin.

Gazi Osman Bey'in, meydan savaşı yapacağı günler gelir. Savaşta... Düşman ordusunu besleyen merkezleri vuracak, geçeceği köprüleri yıkacak, sefere çıkılacak memlekete dehşet salacak, atıyla akan yiğitlere ihtiyaç var. Mihal Bey, bu birliklerin kurulmasına öncü olacak yapıda bir yiğit. Laleli Hüseyin de ona yardımcı olur. Bunu hem Osman Gazi'ye hem de Tekfur Mihal'e anlatın."

Ece Halil, gözyaşları içinde helalleşti. Uzun uzun Ece Yakup'a baktı.

"Haydi! Şimdi gizlice yola koyulun. Bize bildirilen o ki... Bizim Gallipolis denilen bu yarımadada, bu topraklardaki şehadetimiz... İnşâallah... Bu toprakların gülü bol diyar olmasının... Osman Bey'in kurduğu devletin cihan devletine dönüşmesinin başlangıcı olacak. Bu topraklarda... Anadolu'nun Kıyamet'e kadar Son Kale olması şerefinin bedeli ödenecek."

Ece Halil... Bu sözler sonrası, bir ok, kara yağız bir at gibi düşman üzerine aktı. Geride gözü yaşlı iki yiğit, nice bin hatıra bırakarak... Ermeydanı Yeryüzünü Hayır Meydanı eyleme kavgasında, yeni bir çağ açarak.(90)

Ece Halil ve nice arkadaşının... Gallipolis'i gülü bol, Anadolu'nun Avrupa'ya ayak basan ayağı eylemek için şehit oldukları zamanda... Belh'te doğan ve Silsile-i aliyye büyüğü Mahmud İncirfagnevi hazretlerinin halifesi Ali Ramiteni hazretlerinin işaretiyle coşan... Anadolu'yu Son Kale yapmak için koşan Seyyid Ahmet Baba müjdeyekavuştu. Harput'u Ermenilerden geri almak için yapılan sefere katıldı. Fetih gerçekleşip kapılar yıkılırken şehit oldu. Şehit olduğu yere defnedildi.

Seyyiddi, Muhammed aleyhisselamın neslindendi. O da daha nice seyyidler gibi Anadolu'yu Son Kale yapmak için gelmiş. Bu toprağa defnedilerek ismi, cismi ve hatırasıyla Anadolu'yu mayalamıştı. Vefatından bir müddet sonra... Fatih Baba, diye anılmaya başladı. Sevenleri ona, rütbelerin en güzelini vermişti.(91)

Ece Halil ve Seyyid Fatih Ahmet Baba gibi niceleri... Şehitlik şerbetini içip makamların en güzeline koşar, aşkın gözyaşı olan pınarları akıtırken... Osman Gazi ve beraberindekiler... Şehitliğe ve gaziliğe en hızlı kavuşturan yolu aramakta idiler.

Şenlik vardı... Fethinden, ebedi güzelliklere açılmasından, hayır meydanı olmasından hemen sonra... Türkmenlerin, yeni fetihlere vesile, kılıçların devamlı bilendiği diyar olması ümidiyle... Bilecik dedikleri diyarda...

Orhan Bey'in ilk oğlu olmuş. Şeyh Edebiâli, ismini Süleyman koymuştu. Süleyman aleyhisselam gibi hem dünya hem de ahiret sultanı olsun, ceddi Süleyman Şahı unutturmasın... Kendini Süleyman bilenleri iki cihan saadetine kavuştursun diye...

Şenlikte... Taştan toprağa bütün varlıklar, bütün canlılar, hristiyanından müslümanına bütün insanlar şendi... Bu şenlikte... Şen olmaları için hepsinin payına düşen bir nimet vardı. Bu nimetin, şenliğin fazlalaşmasını, daha fazla varlığın şen olmasını isteyenler de vardı. Onlar gazi dervişlerdi. Osman Gazi'nin huzuruna geldiler ve arzularını söylediler.

"Yüce Rabbimiz... İslam sancağını, adı güzel Sultanımızın gayret ve himmetiyle dimdik ayakta tutmaktadır. Fitne ve fesadın gözünü de düşmanın kara bahtı gibi körletmiş bulunmaktadır. O'nun rızası için hangi yöne yönelsek, sonsuz ihsan sahibi Rabbimizin yardımı yetişir. O'nun yardımına kavuşana kim galip gelebilir.

Bu durumda... Kılıçlarımızın kında yatması, istirahatte olan ayaklarımızın hizmet üzengisine basmaması layık değildir. Yolları aşacak, ülkeler açacak güce sahip bizlere... Sultanımızın izni ve duasıyla... Bir baştan bir başa at koşturmak, Rabbimizin ism-i şerifini dört yana duyurmak gerekir."(92)

Osman Gazi, bu sözlerle şükür secdesine kapandı. Savaş ganimetleriyle zenginleşen alpleri, yüzünü ak eylemişti. Rahatlarını terk edip, canlarını ortaya koyarak Allahü teâlâ yolunda cihat, gaza istiyorlardı.

Gözyaşları içinde şükretti. En yakını alplerin... Ganimetle, makamla, devlet olmanın verdiği güçle dünya sevgisine düşmediklerini, gaza ruhunu kaybetmediklerini gördüğü için... Savaşa ara verilen yıllar içinde... Kılıç ve Kalem ehlinin, Könül sahiplerinin gönül fırınında iyi piştiğine şahit olduğu için... Bu gazilerle... Konstantiniyye'yi fetheden komutan olma isteğiyle yandı... Hicri 857'yi hatırladı. Konstantiniyye'nin fethini hazırlayacak şeyler için her türlü gayreti göstermeye yemin etti. "Ya Rabbi! Ben kavuşamazsam neslimizi kavuştur" diye dua etti. Şükür secdesinden doğruldu.

"Yüce Mevlam... Hepinize sevdiklerinizle birlikte iki cihan saadeti ihsan eylesin. Bu sözlerinizle beni sevindirdiniz. Bana Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem son seferi Tebük Seferi esnasında söylediklerini hatırlattınız. Efendimiz, 'İnsanların en iyisini ve şereflisini size haber vereyim mi?' buyurdu. Eshâb-ı kirâm; 'Haber veriniz, yâ Resûlallah! dediler. 'İnsanların hayırlısı... Atının veya devesinin sırtında, yâhud iki ayağı üzerinde, son nefesine kadar Allahü teâlanın yolunda çalışan kimsedir' buyurdu."

Sefer emrediliyordu, zamanın vasıtalarıyla veya yürüyerek... Ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı, emniyet, selamet, sulh diyarı

kılmak için... Allah için akmak, bir diyardan diğerine en süratli şekilde... Yüce Peygamberimizin "Akın, akından akına koşun" emrine kimler uyacak, kimler akıncı diye anılacaktı? Osman Gazi bunları düşünürken bir ses geldi.

"Dua et ya Osman Bey! Ben de İnsanların hayırlısı, at üstünde son nefesime kadar Allah yolunda çalışan kimse olayım. Atımla, Ece Halil'in atlıları gibi gazadan gazaya akayım."

Sese döndüler. Harmankaya Tekfuru Mihal'di. Duyduğuyla aklı başından gidecek gibi olan Osman Gazi, hareketlendi. Hemen yanında yer gösterdi.

"Hoş geldin, gelişinle ve sözlerinle şeref verdin Mihal Bey. Buyur..."

Mihal Bey, çok heyecanlıydı, yüzü kızarmış, ter basmıştı.

"Şereflenmeye geldim beyim. Dede oldunuz ha? Tebrik ederim."

Hoşbeşten sonra, Osman Gazi, meraklı gözlerle baktı.

"De hele, Mihal Bey! Allah yolunda, at sırtında çalışan kimse nasıl olacaksın?"

Mihal Bey, gözlerini kapattı. Derin bir iç geçirdi.

"Osman Beyim. Tebrik için buraya gelmeye niyetlendiğim gece... Muhammed aleyhisselamı rüyamda gördüm, Allah'ın arslanı hazret-i Ali de yanında idi. Hakkı kabul edip ebedi saadete kavuşma zamanın gelmedi mi buyurdu. Boyun büktüm, geldi efendim, dedim. Onunla birlikte kelime-i şehadet getirdim. Bir anda, bütün kâinatı içime alacak gibi genişlediğimi hissettim.

Bana Abdullah diye hitap etti. Bugün buradaki toplantıya erişmemi söyledi. Senin neslinden nice Sultanlar geleceğini, Dünyaya hükmedeceklerini müjdeledi. Sen ve neslinden gelenlere, onlara katılın, gazadan gazaya koşun, buyurdu. Uyandım. Seni ilk tanıdığımda da bir rüya görmüştüm. Sen beni bir kuyuda çıkarmıştın. Tekfurların ne yaptığından, haberdar olmak için sana ihtiyacım var, demiştin. Artık vakit gelmiş olmalı.

Sabahı zor ettim. Huzuruna geldim. Sen o anda, hazret-i

Muhammed'in 'İnsanların hayırlısı, atının sırtında Allahü teâlanın yolunda çalışan kimsedir.' sözlerini söylüyordun. Bunu duyunca aklım başımdan gitti. Hadi bana kelime-i şahadeti söylet. Müslüman olup, hazret-i Muhammed'in dediği gibi at sırtında Allah yolunda savaşmak isterim."

Gözyaşları içinde "Allah" nidasıyla yerinden fırladı, Osman Gazi... "Kardeşim benim, mübarek olsun" diyerek Mihal'i kucakladı. Kelime-i şahadeti söyledi, Mihal tekrarladı.

Oradakiler, hıçkırıklar içinde tebrik ettiler Mihal Beyi... "Mübarek olsun Abdullah kardeşim" diye... Bu sırada, nöbetçi içeri girdi, Osman Gaziye bir şey söyledi. "Gelsinler" izniyle kapıdan iki kişi girdi, Yakup Ece ve Laleli Hüseyin... Mihal Beyi orada görünce şaşırdılar.

Naklettiler.... Ece Halil'in ve beraberindekilerin nasıl şehit olduğunu. Mihal Beye selam söylediğini ve "Müslüman olup Gümüş Ok gibi akmanın, şimşek gibi çakmanın, dedeleri Kuman Türkleri gibi güzele sevdalanmanın zamanı gelmedi mi?" sözlerinin ona iletilmesini istediğini... Tıpkı Ece Halil'in yiğitleri gibi at sırtında ok gibi akacak yiğitlerden bahsettiğini, bu yiğitleri yetiştirmeye layık kişinin Mihal Bey olduğunu söylediğini ve diğer anlattıklarını...

İki 13'ün yan yana geldiği 1313 tarihinde... Mihal Beyin Müslüman olduğu, seferden sefere akacak yiğitleri yetiştirmeyi kabul ettiği haberi Papa 5. Clemens'e ulaşınca... Çıldırdı, sesi çıktığı kadar bağırdı.

"Nedir bu Türklerden Papalığın çektiği... Bütün planlarımızı boşa çıkarıyorlar. 13 hançerleriyle hem gözümüzü hem de göğsümüzü oyuyorlar. Çalışmaya devam...

Hicri 13. yüzyılda intikamımızı almak, yeryüzünde tek bir sünni devlet bırakmamak için..."

Orhan Beyin oğluna Süleyman ismi verilip Mihal Bey Müslüman olur, Papa hırsından çıldırırken...

Yunus Emre... Anadolu'yu karış karış gezerek, gönül ve söz ateşiyle kavurmaya, mayalamaya, Son Kale için temel taşlarını

koymaya devam ediyor. Ve bunu gönüllere şöyle örüyordu.

Bu dünya kime kaldı, kimi berhudâr kıldı,

Süleyman'a olmadı, anın berhudarlığı.

Allah için olmayan malın-makamın, bilginin insana hiçbir faydası olmadığını, hem Peygamber hem de Sultan olan Süleyman aleyhisselamın bile malı yanında götüremediğini söylüyor. Dünyanın, dünya malının kimseye yâr olmadığı hakikatini dile getiriyor, hakiki, son bulmayan saadetin ahirette olduğunu ifade ediyordu.

Yunus Emre'nin dillendirdiği dünya gerçeğini... Yeryüzünün Ermeydanı, imtihan meydanı olduğunu anlayan iki yiğit, Osman Gazi ve Mihal Bey... Bir nefeslerinin bile boşa geçmemesi için gecelerini gündüze katıyorlardı. Hatta bununla da yetinmiyorlardı. Az zamanda çok iş yapmanın çaresini arıyorlardı. Ömür çok kısa, yapılacak çok iş vardı. Çünkü Hakk'ın rızası, ebedi güzellikler âlemi, ebedi yanında an bile olmayan bu kısa ömürle kazanılacaktı.

Bulmuşlardı, az zamanda çok iş yapmanın çaresini... Çare... Ata sevdalanmakta, atı öz kardeşten yakın bilmekte... Onunla uzakları yakın kılmaktaydı. Atı; süvarisi için kılıçtan daha keskin, oktan daha hızlı, zırhtan daha koruyucu eylemekteydi.

İki arkadaş, can yoldaşı, bunları gerçekleştirmek için durmadan çalışıyorlar, at ırkını geliştirmek, at ile nice zaferler kazanacak alpleri yetiştirmek için... İnsanüstü gayret ediyorlardı.

Osman Gazi, aklından çıkarmıyor. Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellemin "Kuvvet, atmaktır" hadisi-i şerifini bir an olsun unutmuyor, bu mübarek sözü; "Kuvvet, hızdır, harekettir, hedefe en hızlı şekilde, en kısa zamanda varmaktır" olarak anlıyordu.

Atı, uzağı yakın eyleyen en etkili araç bildikleri günlerde... Ondan da hızlı, çok daha etkili bir vasıtadan haberdar oldular.

Osman Gazi... Aşiretten devlete çevirdiği ülkesini idare ederken... Hep adaleti ön plana çıkarmaya gayret etmiş. Din, dil, ırk

ayrımı yapmadan zulme mani olmak için her türlü çareye başvurmuştu.

Eskişehir yöresinde, Hamam mevkiinde kurulan bir pazarda... Germiyanlı birisi, Bizanslı Rumlardan birinden bir bardak satın almış. Ancak parasını ödememişti. Rum, Osman Gazi'ye gelerek şikayet etti. Bu adaletle ilgili Osman Gazi'ye gelen ilk şikayetti. Osman Gazi, tepeden tırnağa titredi. Yıllar öncesini, Kumral Abdal'ın kendisine devlet müjdesi verdiği ânı hatırladı. Kumral Abdal'a hediye olarak kılıç ile birlikte bardak vermişti.

Şimdiyse... Adaletle ilgili ilk şikayette bardak önüne çıkmıştı. Demek ki devlet, adalet için vardı. Her yanını dayanılmaz bir ateşin bastığını hissetti. Yaz, dedi, katibine...

"Üç çadırlık obadan, büyük şehirlere kadar... Hükmüm altındaki yerlerde vazife yapan bütün idarecilere, mutlak uyulması gereken emrimdir. Pazarlardan sokaklara... Her yerde tellal çıkararak duyurun. Müslim, gayr-i müslim kime zulmedilirse, hemen idarecilerime başvurulsun. İdareciler, zulme, haksızlığa hemen son verecektir. Vermeyenin, dünyada ve ahirette hasmı ben olacağım.

Oğuz Kayı Han neslinden Ertuğrul Oğlu Osman"

"Osmanım, Yüce Mevlam iki cihanda yüzünü ak eylesin, bu buyruğunla gönlümü şen eylediğin gibi..."

Osman Gazi gelene baktı. İhtiyarlığı sebebiyle yürümekte zorlanan Şeyh Edebiâli idi. Kayınpederi ve hocası... Hemen yerinden fırladı. Elini öptü, kendi yerine oturttu.

"Muhterem babam, pek aziz hocam... Duanıza vesile olacak emirlerinizle şereflendiriniz."

Şeyh Edebiâli, ellibeş yaşına kavuşmuş, sakalına ak düşmüş Osman Gaziye anlatılmaz bir sevgiyle baktı.

"Nice müjdeyle müjdelenen ve bu müjdelere kavuşmak için elinden gelen hiçbir gayreti esirgemeyen gazi beyim."

Osman Gazi, gazi beyim sözüyle öyle bir sevindi ki anlatılır gibi değil.Şeyh Edebiâli biraz nefeslendi.

"Beyim... İşittim ki... Mihal Beyle birlikte... Az zamanda çok iş yapabilmek, daha fazla yeri hayır meydanı kılmak için... Çareyi ata sevdalanmakta, at ile gücüne güç katacak akıncı yiğitler yetiştirmekte bulmuşsunuz.

Çok güzel düşünmüşsünüz. Bugün sen attan çok daha hızlı, diyarları senin adına fetheden bir vasıtaya kavuştun. Bu, adalettir. Adalet, mülkün temelidir. Sen ve neslinden gelenler, zerre adaletten şaşmasınlar. Allahü teâlâ adaletten şaşanlara, zalimlere yardım etmez. Adaletle hükmeder, haramdan kaçınırsanız, Allahü teâlânın yardımına kavuşursunuz. Allahü teâlânın yardım ettiğine karşı kimse galip gelemez" dedi.

Mihal Bey Müslüman olduktan sonra... Osman Gazi hiç beklemedi. Onu yanına alarak, ya şehitlik ya gazilik diyen alpleri, ata sevdalı ok gibi akan yiğitleriyle, kanatlandı... Ermeydanı Yeryüzünde, nice diyarları Hayır Meydanı eylemek... Hakikatin işitilmesine mani olanları aradan çıkararak, burada yaşayanların iki cihan saadetine vesile olmak için...

1313 yılında, Lefke(93), Mekece(94), Geyve ve Löblüce (Gölpazarı) kalelerini ve daha nice yerleri zaptetti.

1315 yılına gelindiğinde... Osman Gazi, bir an durmadı. Konstantiniyye'ye giden yolda, çok önemli atlama taşı Puraissa(95) kuşatmasını şiddetlendirdi. Ancak, şehrin surları çok sağlamdı. Surlara tırmanmaya çalışan alpler şehit düşüyordu.

Osman Gazi, bu surlara bakıp Konstantiniyye surlarını hatırladı. Önce Puraissa surları aşılmalı, sonra ise Konstantiniyye surları... Bu surları aşmak... Genç devletin, maddi-manevi surlarla çevrilmesi, Son Kale'ye doğru çok büyük adımları atması demekti.

Osman Gazi, kuşatmayı kaldırdı. Şehrin iki yanına giriş-çıkışlara mani olacak kale inşa edildi. Kalelerin inşası bir yılda tamamlandı. Kaplıca tarafındakine yeğeni Aktimur, Uludağ tarafındakine ise Balabancık tayin edildi. Bu iki emir, Puraissa'nın çevresini tamamen kontrol altına aldılar. Kuş bile izinsiz içeri giremez, girince de çıkamaz oldu.

Zaman hükmünü icra ediyordu. İncirfagnevi hazretleri ömrünü tamam eyleyip gider, Ramiteni hazretleri ihtiyarlarken... Bastığında toprağı titreten Osman Gazi'nin ayakları toprağı sarsamaz, yürümekte zorlanır olmuş. 1318 yılına gelindiğinde yaşı altmışı aşmıştı. Oğlu Orhan Gazi'yi karşısına aldı. Kendi eliyle idam fermanını imzalıyor gibiydi.

"Orhanım, yol da senindir, söz de... Sana yardımım ancak dua, ihtiyaç hissettiğinde, emrine amâde olan tecrübelerimledir.

Sana, Orhan, şehrin sultanı ismini verdim ki... Tıpkı Harun Veli hazretlerinin Konya yakınlarında, bizim İznik yakınlarında kurduğumuz şehirler gibi... Yeni şehirler kurasın. Fethettiğin şehirleri... Ebedi güzelliklere açarak eskimeyen yeni şehirler eyleyesin diye... Saadet, şehirlerle gelir. Peygamber Efendimizin Yesrip'i nasıl Medine-i münevvere, nurlu şehir yaptığını unutmayasın.

Yürü, Konstantiniyye'ye doğru. Ancak bunun fethi için Hadrianus'un fethi şart. Çünkü onun fethi ancak Avrupa tarafından gelerek mümkün olur. Geceni gündüzüne kat. Müjdelenen şehrin fethini sağlayacak işler için... Bu işler... Diğer hedeflerinin de gerçekleşmesini sağlayacak. Sakın fetih için söylenen 857 Hicri senesine takılma... Fetih sana nasip olacak gibi çalış. Konstantiniyye'yi açıp gülzar eylemek için gayret et. Kendinden sonra gelene de böyle söyle. Onlar da daha sonrakilere...

Önce Puraissa, sonra İznik ve sonra İznikmid, Hadrianus... Bunlardan sonra Konstantiniyye... Kısacası... Kurt ol gir sürüye, arslan ol bakma geriye..."(96) dedi. Parmağından hiç çıkarmadığı Ertuğrul Gazi hatırası, dünyayı temsil eden taşı üzerinde ubeyd (kulcağız) yazan yüzüğü verdi Orhan'a... "Ben parmağımdan hiç çıkarmadım, gözümü de ondan ayırmadım. Temsil ettiği manaları, kulluğumu, gücün mesuliyet olduğunu unutmamak için... Sen de aynı şeyleri yap" diye tembihledi.

O günden sonra tıpkı Halid bin Velid hazretleri gibi... Sefere çıkan, bir ok gibi akan yiğitlerinin arkasından ağladı."At sırtından inmeyen, elinden kılıç eksik olmayan Ertuğrul oğlu Osman... Sefere çıkamayıp kadınlar gibi gidenlerin arkasından ağlayacak mıydın? Vah Osman vah!" sözleriyle teselli yerine daha da dertlendi. Sonra tövbelere durdu. "Yâ Rabbi! Tövbe ettim söylediklerime, düşüncelerime... Takdirinde nice hayırlar vardır" diye... Bütün zamanını, çocuklara... Nice Könül, Kılıç ve Kalem ehlinin yetişmesine, yeni devletin temellerinin sağlam atılmasına ayırdı.

Temellerin sağlam atılması için... At üstünden inen, gönle ve beyne hitap eden yalnızca Osman Gazi, değildi. Yunus Emre'den Dursun Fakih'e... Nice kalem ve könül ehli... Oğuz torunlarını...

Adaletin temsilcisi, mazlumların sığınağı, ebedi güzellikler yolunun yolcusu olmaya hazırlıyorlardı.

1320 yılına gelindiğinde... Seksen yaşına ulaşan, hem sözleri hem de gözleriyle, gönle giren birinin... son zamanlarda dili ve gönlü aynı şeyi söylüyordu.

Sordum sarı çiçeğe

Sizde ölüm var mıdır?

Çiçek eydür derviş baba

Ölümsüz yer var mıdır?

Anatolia'yı alperenler doğuran analarla dolu, Anadolu, Son Kale eylemek için... Karış karış gezmişti. Hem ayakları hem de gönlü yorulmuştu. Çok gözyaşına şahit olmuş, çok gözyaşı dökmüştü. Ebedi sevgiliye hasreti dayanılmaz olmuştu. Allah'a ısmarladık, dedi, inşâallah, ayrılık olmayan ebedi güzellikler diyarında buluşmak üzere...

Çok sevdiği birkaç kişi hariç... Hiç kimsenin, nerede, ne zaman vefat ettiğinden ve nereyi şereflendirdiğinden haberi olmadı.

Tıpkı...

Bir garip ölmüş diyeler

Soğuk suyla yuyalar

Üç gün sonra duyalar

Söyle gönül bencileyin

mısralarında olduğu gibi...

Geride, sözleri kalmıştı... Sonsuz hakikatleri, yediden yetmişe, cahilden çok bilmişe herkesin anlayacağı dilde, birkaç kelime ile dile getiren, dilden dile, gönülden gönüle söylenen, ilahi denilerek ateş gibi yakan sözleri...

İlim, ilim bilmektir

İlim, kendin bilmektir

Sen kendini bilmezsen

Bu nice okumaktır

sözlerinde olduğu gibi...

O... Her yerde, her seste, her renkte, her zaman... Allahü teâlânın sonsuz gücünü, akılalmaz güzellikteki nizamı gördü. Gördüğünü söze döktü. Sözünde, işinde, gönlünde... İslâmiyet'ten kıl ucu kadar ayrılmadı, ayrılmamanın da yolunu gösterdi, bid'atten uzak durdu.

* * *

Ali Ramiteni hazretleri de ahiret âlemine kondu. Cesedi Buhara'da yeryüzünü şereflendirirken, ruhu, kendi âlemine gitti. (97) Yerine, Nübüvvet Yolunun 13. halkası olarak, Halifesi Muhammed Baba Semmasi'yi bıraktı. Ramiteni hazretleri pir-i nessac, dokumacıların piri diye bilinmiş. Talebelerini ve sevenlerini... Al ve yeşil renklere bürünmüş Anadolu halısını dokumaları için göndermişti. Könül, Kılıç ve Kalem ehli olarak Anadolu'yu Son Kale eylemeleri için...

Muhammed Baba Semmasi'nin, miladi 13. yüzyılın ikinci yarısında doğduğu rivayet edildi. Haçlı Savaşlarının son bulduğu... Moğollardan üç Müslüman devletin doğduğu... Osman Gazi'nin ilan ettiği devletin temellerinin çok sağlam şekilde atıldığı zamanda... Papa'yı feryat ettiren... "Mutlak galip gelmek için, mücadelemizi yüzlerce seneye yaymakmecburiyetindeyiz. Hicri 13. yüzyılda İslam âleminden, öncelikle de Türklerden bunun intikamını alacağız" dedirten zamanda...

Miladi 13. yüzyılda doğan, Nübüvvet Yolunun 13. temsilcisi olmuştu... Bu durum, Papa 12. İonnes'e bildirildiğinde... "Artık 13 ile, Türklerle ilgili bir şey duymak istemiyorum" diye feryat etmiş. İntikamımız Hicri 13. yüzyılda alınacak sözleriyle çılgınlar gibi gülmüştü. Fıkra diye, İonneslerin 13.'sü olduğu, ancak bunu kabul etmediği ve 12. diye kalmakta ısrar ettiği anlatılmıştı.

Semmasi hazretleri... Batı Türkistan'ın kalbi, Anadolu'nun insan, nur kaynağı, gönül pınarı Buhara'dan çıkan 5. temsilciydi...

Selçuklu Devletinin kurucusu Tuğrul Beyle başlayıp... Osman Gazi ve Orhan Beyle devam eden Anatolia'yı Anadolu kılma harekâtında... Buharalı Nübüvvet Yolu temsilcileri Abdülhâlık Goncduvani, Ârif-i Rivegeri, Mahmud İncirfagnevi ve Ali Ramiteni hazretleri... Buhara ile Anadolu arasında gönül köprüleri kurmuşlar... Bu köprüden aralıksız nice Könül, Kalem ve Kılıç ehli kimseler geçmiş. Anadolu'yu insanlığın, mazlumların ve sahih itikadın, ehl-i sünnetin Son Kalesi kılmak için... 13. temsilci olarak bu görevi Muhammed Baba Semmasi almıştı.

13. temsilcinin yolu öyle bir diyara düşmüştü ki... Hocası Ali Ramiteni hazretlerinin köyü Ramiten'e... Hocasının kabrini ziyaret edip ayrılırken yediden yetmişe herkesin bir tarafa doğru gittiğini gördü. Sual etti.

"Efendim. Sırtı hiç yere gelmeyen Buryalı Mahmud Pehlivan burada... Oğlu Laleli Hüseyin'i yirmi yıl önce Anadolu'ya gönderen Mahmud Pehlivan... " cevabıyla tebessüm etti.

"Allah! Allah! Biz de onu görmek istiyorduk. Bu yaşta hâlâ buralarda ha?"

Onlar da akan, önüne çıkan her şeyi kendine katan kalabalığa katıldılar. Bu sel onları, çayır diye bilinen bir deryaya getirdi. Koca deryanın tam ortasında sanki girdap vardı, herkes oraya akıyordu. Akıntıya uydular, kalabalığa ulaştılar. Ama çember şeklindeki insan duvarını aşmak ne mümkün.

Semmasi hazretlerini görünce duvar yarıldı. Girdabı gördüler. İki yiğit, tıpkı bir girdap gibi, alt alta, üst üste dönüyor, dönüyorlar... Güreşin en içten gelenini yapıyorlardı. Girdabın, Farisi aslını yaşıyor, yaşatıyorlardı. Gözlerini onlardan ayıramadı. Gönlü güreşenlerden birine aktı. Onunla birlikte nefsine, şeytana ve yeryüzünü şer meydanı kılanlara karşı könül, beyin ve bilekle savaştı. Girdabı aynen yaşadı.

Girdap; Farisi kird (dönen) ve ab (su) kelimelerinden meydana gelip, dönen su manasında değil miydi? Hayat kaynağı su, kâinatın akışına uyup bir de dönerse... Ona ne karşı koyabilirdi? Ebedi aşk ile yanıp girdap haline gelip dönen gönüllerden başka... Semmasi hazretleri güreşen iki gençle kâinatın akışına kapıldığını hissetti. Bu

akışta Mahmud Pehlivan'ın yanına geldi, selam verdi. Pehlivan onu görmesiyle ayağa fırladı, selamını aldı.

"Ya Hace! Sizi burada görmek ne saadet... !

"O saadet bizim... Burada olduğunuzu duyunca hemen koştuk. Ne zamandır sizi görmek isterdik."

Mahmud Pehlivan, heyecanlandı.

"İnşâallah bizi görmeniz gönül ferahlığına sebep olur."

Gülümsedi, sabah Güneşinin ilk ışıklarını gönderdiği gibi.

"Ferahladık bre Mahmud Pehlivan hem de nasıl. Şu küleşen iki yiğidi görünce... Gönlümüz onlarla akıp gitti. Melikşah'ın Ebû Ali Farmedi hazretleri, İmam-ı Gazali hazretleri ve Nizam-ül Mülk ile yaptığı toplantıyı hatırladık. O toplantıda, dile getirmişler. 'Kuvvet atmaktır hadis-i şerifinin... Yerzünün hayır meydanı kılınmasının... İnsanın üç düşmanıyla yaptığı mücadelesinin... Türkoğlunun Doğudan batıya akışının... Altın Yay ve Gümüş Okların, alperen ismini alacak yiğitler tarafından güreşle temsil edilmesi gerçekleşmeli...' demişlerdi. Bu iki yiğidi görünce... Bunu, bu konuda sana verilen görevi, oğlunu yirmi yıl önce laleyi temsilen Anadolu'ya göndermeni hatırladım. Bu gençlerden, tay gibi yerinde duramayanın, uzun boylu olanın... Bu temsilde önemli yeri olacağı gönlümüze doğdu."

"Efendim, o... Emir Gilâl diye bilinir, 18 yaşındadır. Emir, derler, çünkü seyyiddir. Gilâl ismi de bildiğiniz gibi çömlekçilik yapmasından ileri gelir."

Hafifçe güldü.

"Çamuru yoğuran eller, gönülleri yoğuran eller olur inşâallah. Mahmud'um... Sizce uygunsa... Çağır, tanış olalım."

Hemen, geldi, elini öptü. Sol omzundan, kalbi hizasından tuttu, hafifçe sıktı. Emir Gilâl, her zerresinin acıdan feryat ettiğini duydu. Gözlerini bir müddet yumdu, açık gözle görülmeyeni görüyormuşçasına...

"Maşallah! Peygamber efendimiz, 'Yiğitlik, pehlivanlık, kızınca kızgınlığını yenendir' buyurmuşlar. Pehlivanlık, küreş... Yiğitlik meydanına çıkmak... Pehlivan; küreşçi, yiğitlik davasındaki kişi demektir. Pehlivansın ha, öyle mi?"

Kızardı, mahcup oldu, boyun büktü.

"Estağfirullah efendim... İnşâallah, dualarınız ve himmetinizle aciz bir kul olurum."

Cevap; Semmasi hazretlerinin yüzünde güllerin tomurcuklanmasına vesile oldu.

"Cevabınla, pehlivanlığa, küreşçiliğe aday olduğunu gösterdin. Pehlivanlık, küreş; kişinin, nefsine, şeytana ve kötü çevreye karşı yaptığı mücadeleyi, maddi-manevi güçlü, alperen olmayı temsil eder. Bundan sonra sen bizim için Emir Gilâl değil, Pehlivan Emir Gilâl'sin... İnşâallah, nefsine, Şeytana ve kötü çevreye karşı mücadele edenlerin yanında, lale ile hilalin yarışında, küreşinde hilali temsil edenlerin emiri olursun."

Lale ile hilal benzetmesi, oradakileri şaşırttı, Mahmud Pehlivanı ise tebessüm ettirdi. Semmasi hazretleri, Gilâl ismine dokunmamış. Pehlivan desteğiyle Gilâl'i, çömlekçiyi kırılmaz, kırmaz, pehlivan Gilâl ile aslını unutmaz kılmıştı.

Hem pehlivan, hem de küreşçi demiş... Böyle demekle... Seyyidlerin ve Oğuz boylarının, Anadolu'yu birlikte Son Kale eyleyeceklerine mi işaret etmişti?

Oğuz boylarındaki seyyid sevgisi, Peygamber Efendimize olan sonsuz aşkın ifadesi değil miydi? Sevdikleri kimselerin O'nun soyundan geldiğini, seyyid olduğunu söylemiyorlar mıydı?

Anadolu'da, nice seyyid kabri, makamı diye bilinen güller açmıştı. Bu kabirlerde yatanların gerçekten seyyid olup olmadıkları mühim miydi? Çünkü Oğuzlar, Nübüvvet Yolu temsilcileri vasıtasıyla... Bu kabirlerin hatırlattıklarının... Dünyalara bedel, ebedi saadete kavuşturan, Anadolu'yu Son Kale eyleyen olduğuna inanmışlardı. Bu sebepten... Anadolu toprağının altını ve üstünü, her karışını... O'nu hatırlatanlarla, kırmızı-beyaz güller ve lalelerle

Cennet bahçesi eyleme gayretindeydiler.

Emir Gilâl, Muhammed Baba Semmasi ile görüştükten sonra... Bir daha ondan ayrılmadı, hakiki pehlivan olabilmek için... Hocası tarafından verilen pehlivan lakabını en büyük şeref bildi... Semmasi hazretleri ona, bazen pehlivan bazen de küreşçi diye takıldı.

Semmasi hazretleri, yürüyordu... Yanında Pehlivan Emir Gilâl olduğu halde, gönülleri gül bahçesi eylemek için... Günlerden bir gün, Buhara'nın Kasr-ı hindüvan köyünün yanından geçiyordu. Birden durdu. Gözlerini kapattı, burnuyla derin bir nefes aldı. Gözlerini açtı, yüzünde sevinç ırmakları akıyordu.

"Elhamdülillah! Rabbimin büyük ihsanı. Bu köyden büyük bir zatın kokusu gelir. Kasr-ı hindüvan, karpuz sarayı olan bu köy, pek yakında Kasr-ı ârifân, ârifler sarayı olur" dedi.

Pehlivan Emir Gilâl'e döndü, gülümsedi.

"Pehlivan iyi dinle. İnşâallah, burada öyle bir pehlivan doğar ki... Karşısında hiçbir rakibi dayanamaz. Onun izinde gidenler, Anadolu'yu Son Kale, Cennet bahçesi eylerler..."

Emir Gilâl, Kur'ân-ı kerimde nakledileni hatırladı. Yakup aleyhisselam, oğlu Yusuf aleyhisselamın kokusunu üç günlük yoldan almıştı. Hocası ise ana rahmindekinin kokusunu alıyordu. Semmasi hazretleri tebessüm etti. "Pehlivan evladım. Âlem-i şehadet denen, madde âleminde her varlığın bir kokusu vardır... Hatta amellerin bile... İyi amelden iyi, kötü amelden kötü koku gelir" dedi, talebesinin aklından geçenleri hissetmiş gibi...

Koku hadisesinden birkaç ay sonra... Hoca ve talebesi yine aynı yerden geçiyorlardı. Semmasi hazretleri, havayı şöyle bir kokladı. "Şimdi o güzel koku daha çok gelir. Ümit ederim ki, o büyük zat dünyaya gelmiştir" buyurdu. Kokuyu takip etti, talebeleri de onu... Bir evin önüne geldiler, durdular, kapı açıldı. Kapıyı açan Semmasi hazretlerinin sevenlerinden Muhammed Buhari idi. Şaşırmıştı. "Hocam! Siz ha!" diyerek koştu. Mani olmasına fırsat vermeden elini öptü. Semmasi hazretleri, mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Evladım, hanenize katılan yeni bir can var mı?"

"Elhamdülillah, var efendim. Üç gün önce bir erkek evladımız oldu. Ben de huzurunuza getirmek arzusundaydım. İsmini koymanız, teveccühlerinize kavuşması için... Hanemizi şereflendirirseniz çok seviniriz efendim."

Kucağına beyaz kundak bezi içinde nur topunu getirdiler. Baktı, bebek de ona baktı, gülümsedi, bebek de gülümsedi. Okudu, üfledi, sonra kalbi üzerine bastırdı. Babasına döndü. "Bu bizim oğlumuzdur. Biz bunu kabul eyledik. Hangi ismi münasip gördünüz?"

Sevinçten aklı başından giden baba telaşla, "Siz hangi ismi münasip görürseniz efendim" cevabını verdi.

Kıbleye karşı döndü. Sağ kulağına ezan, diğerine ikamet etti. " Ya Muhammed" diye üç defa seslendi. Bebeği babasına uzattı.

"İsmini Muhammed dedik ki... Peygamberimiz hazret-i Muhammed'in sünnetini yaşatsın. Gönüllere O'nun sevgisini en kısa yoldan nakşetsin."

Talebelerine döndü. "Kokusunu aldığım işte bu çocuktur. İnşâallah! Zamanının rehberi ve bir tanesi olacaktır. Tasavvufta, yeni, çabuk kavuşturan bir yolun öncüsü olacaktır" buyurdu.

Sonra Pehlivan Emir Gilâl'e, "Bundan sonra birinci görevin; bu çocuğun her haliyle ilgilenmek olacaktır" diye tembih etti.

Pehlivan Emir Gilâl, Semmasi hazretlerine talebe olduktan bir sene sonra... Bir pehlivanın, Mahmud Pehlivanın kızıyla evlendi. Bu vesileyle iyice ihtiyarlayan Mahmud Pehlivanla daha sık görüşmeye başladı.

1322 yılında... Pehlivan Emir Gilâl'in bir oğlu oldu. İsmini Mahmud Pehlivan verdi Selim diye... Vasiyette bulundu, "Semmasi hazretleri de uygun görürse... Bu torunum yirmi yaşına geldiğinde onu Anadolu'ya gönder, Hilal'in temsilcisi olarak... Dayısı Laleli Hüseyin ile buluşsun. Lale ve Hilal temsilcileri... İnşâallah...

Yeryüzünün Hayır meydanı olması için yapılan mücadeleyi temsil eden küleşlerin yapılmasına vesile olacaklar" dedi.

Mahmud Pehlivan, bu doğumu bekliyormuş gibi... Vasiyetinden kısa bir müddet sonra vefa etti. Hive'ye defnedildi.(98)

Mahmud Pehlivan'ın kefen niyetiyle cebi olmayan beyaz bezlerle sarıldığı günlerde... Ondan çok uzak diyarlarda, gaza için kılıç, könül ve kalemlerini keskin eyleyenlerin diyarında, Bilecik'te... Biri daha cebi olmayan beyaz bezlerle sarılıyordu, ama kefen değil, kundak için... Mahmud Pehlivan'ın oğlu Laleli Hüseyin'in, Sümbül Hanımdan bir oğlu oldu. Babası ismini Ali koydu. Mahmud Pehlivan, geride iki pehlivan adayı Ali ile Selim'i bırakarak Ermeydanı Yeryüzü'ne elveda demişti.

Sevgiliyi sevgiliye kavuşturan ölüm olmasaydı... Bu dünyanın, Bizans'ın, Papalığın, makam için her türlü alçaklığı yapanların kahrı, çekilir miydi? Ölümü özlüyor, bekliyordu... Sevdiklerine, babasına, eşi Malhûn Hatuna, hocası ve kayınbabası Edebiâli'ye, ağabeysi Savcı Beye, Sarı Saltuk'a, Baybars'a, Mevlânâ hazretlerine kavuşabilmek için...

Edebiâli hazretlerinin vefatından bir ay sonra... Malım, canım senin için diyerek Malhûn ismini verdiği çok sevdiği eşi ayrılmış. Onu bu dünyada kolsuz, kanatsız, havasız bırakmış, toprağın bağrına emanet edilmişti.

Gazi Osman Bey... Şereflerin en güzeline, gazilik rütbesine kavuşan... Şehitliğe kavuşma aşkıyla yanıyordu. Ama kader... Yıllarca onu zaferden zafere koşturan ayakları... Şimdi onu taşımaz olmuş, gazadan alıkoymuş, şehit olma ümitlerini soldurmuştu... Seyfullah, Allah'ın kılıncı diye nam alan, vücudunda kılıç değmeyen yer bulunmayan, ama rahat döşeğinde ölen Halid bin Velid hazretleri... Bir türlü aklından çıkmıyordu.

Şehitlik ümidi kırılmış, sevdikleri gitmiş... Geriye onlara kavuşturacak olan ölüm kalmıştı... Ölümü çok istiyordu, ama beklediği iki şey vardı; surların aşılıp Puraissa'nın fethi ve doğum... Oğlu, veliahdı Orhan'dan ikinci torunu bekliyor. "İnşâallah erkek olacak ismini de Murad koyacağım. O muradımızın gerçekleşmesinde büyük adımlar atacak." diyor. Yâ Rabbi, onu görmeden canımı alma diye dua ediyordu.

Beklediği gibi bir erkek torunu oldu. "Sana sonsuz şükürler olsun Rabbim. Muradımı ihsan eyledin" diyerek Murad ismini verdi. Henüz on yaşındaki diğer torunu Süleyman'a takıldı.

"Süleyman'ım... Sen de aga oldun. Hem de baş aga..."

Süleyman dedesi tarafından verilen lakabını çok beğendi. Başaga, başaga diyerek sevdiklerinin yanına koştu. O günden sonra

başaga diye bilindi ve söylene söylene paşa, Süleyman Paşa oldu.

Orhan Gazi'nin büyük oğlu Süleyman Paşa, başaga diye bilinirken... Kayı boyunun başagası Osman Gazi, huzursuzdu. Hayır meydanı kılmak için gecesini gündüzüne kattığı ermeydanı Yeryüzü'nde fazla zamanının kalmadığını hissediyordu. İki muradından birine kavuşmuştu. İkinci muradının gerçekleşmesi için oğlu Orhan Gazi'den fetih haberini bekliyordu. Puraissa ismini doğrularcasına dayanmıştı. Puraissa; sur şehri demekmiş... Onsekiz senedir surları aşamamışlardı. Çareyi... İlk kuşatmadan yedi sene sonra... İki hisar vasıtasıyla şehre giriş-çıkışları kontrolde görmüşlerdi. Ama buna rağmen dayanıyor, teslim olmuyordu.

Puraissa, onsekiz senedir dayanıyordu, ya Konstantiniyye... Geçit vermez surlarıyla bin yıldır dayanıyordu. Surları yalnızca Latinler aşmıştı. Onlar da Haçlı seferi sebebiyle sur kapılarının açılmasıyla... Çıkmamışlar ve işgal etmişlerdi. Neslinden gelenlere... O büyük müjdeye kavuşmak, kendisine de bu büyük müjdeyle sevinmek nasip olacak mıydı? 857 müjdesi gerçekleşecek miydi?

Puraissa ve Konstantiniyye dayanmaya devam ediyorlardı. Uluğ Türk'ün temsili güreşlerin yapılacağını söylediği Hadrianus bekliyordu. Ancak kendisinin dayanacak, bekleyecek hali kalmamıştı. Sık sık sual eyliyordu, oğlu Orhan Gazi'nin gelip gelmediğini...

"Geldi" müjdesiyle doğrulmak istedi, ama... "Bey babam" deyip elini öpen oğlunu göğsüne bastırdı. İçine almak istedi, bir daha ayrılmamak arzusuyla... Mümkün müydü? İmtihan meydanı... Burada, herkes için biçilmiş bir ömür vardı. Ağladı... Nice Bizans toprağının Osmanlı diye bilinmesine vesile olan... Anadolu'nun Son Kale olması için çok sağlam temeller atan.. Yiğitliği, merhameti, adaleti, insanlığıyla, yeni doğan bir devletin Osmanlı diye anılmasını sağlayan...

Duyulur duyulmaz bir sesle ilk suali "Puraissa feth olundu mu?" oldu. Orhan Gazi boyun büktü.

"Gazi babam. Düştü, düşmek üzere, teslim şartları görüşülür. Hastalık haberinizi alınca hemen koştum."

Fetih haberini bekleyen babasına... İçeridekilerin pes etmesini bekleriz, surları aşamayız diyemedi.

Osman Gazi acı acı gülümsedi. Can parçasını yanına oturttu, diğerlerinin çıkmasını istedi.

"Ölmeden önce fetih haberini işitmek... Oraya, Gümüşlü Kümbet altına, İslam ordusunun ulaşabildiği son noktaya defnedilmek isterim. Tıpkı Konstantiniyye surları önüne defnedilen Halid bin Zeyd gibi... Nasip... Fetihten önce vefat edersem... Cesedimi Gümüşlü Kümbet altına nakledin...

İki istediğim vardı. Birine kavuştuk. Murad'ımı kucağıma almakla kâinatı kucaklamış gibi oldum. İkincisi... Ya nasip..."

Orhan Gazi, babasının ısrarla Murad demesi karşısında... büyük oğlu Süleyman'ı, 14 yıl önce, Ece Halil'in şehit olmadan önce söylediklerini hatırladı, titredi.

"Gönlümüze doğan o ki... Yakın zamanda... Bu tepeye... Osman Gazi'nin neslinden bir yiğit defnedilir. Mezarlarımız yan yana olur. Bir sel gelir, mezarlarımız düzlenir. İkimiz için tek mezar inşa edilir" demişti.

"Süleyman, olabilir mi?" düşüncesiyle gönlü sancıdı. Henüz on yaşındaki oğlunu... Yirmi yaşını doldurduğunda, Sarı Saltuk'un izinden Avrupa topraklarına göndermeyi düşünüyordu. Osman Gazi'nin sözleri üzerine... Konstantiniyye'nin fethini kolaylaştırmak ve yakın kılmak için...

Osman Gazi, avuçladığı eli sıktı, sözlerimi iyi dinle dercesine...

"Evladım. Bu söylediklerim özeldir. Sana ve neslinden tahta oturma bahtsızlığa uğrayanlaradır."

Orhan Gazi, bu sözlerle irkildi. Tahtın nasıl bir bahtsızlık, anlatılmaz bir yük olduğunu iyi anlamıştı. Babasına vekalet ettiği sekiz yıl içinde... Osman Gazi, vah benim bahtsız oğlum der

gibilerden baktı.

"Evet, bahtsızlıktır... Ama buna rağmen... Adaleti yerine getirmek, zulme mani olmak, yeryüzünü hayır meydanıkılmak için... Vazifeyle karşı karşıya kalındığında ret edilmemeli, en iyi şekilde yapılmaya çalışılmalıdır.

Oğuz Han'dan bugüne... Çeşitli şekillerde soyumuza emanet edilenler... Peygamber Efendimizin bayrağı, hazret-i Osman'ın Kayı boyu damgalı kılıcı... Ahmet Yesevi hazretlerinin tahta kılıcı, mektuplar, nameler, çok özel kitaplar, ecdadımızın tuttuğu defterler...

Bunlar... Bizim gizli gücümüz, gizli yol göstericimizdir.

Altın Yay ve Gümüş Ok temsilcileriyle irtibat hiç kesilmemeli... Nübüvvet Yolu temsilcisinin rehberliğinde bir araya gelinmeli. Yapılacaklar karar altına alınmalı.

Altın Yay ile temsil edilen Kılıç, Kalem Könül erbabı... Devletimizin varlık, ayakta kalma sebebidir. Bunlar, maddi şartlardır. Katiyen ihmal edilmemelidir. Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem, 'Kuvvet atmaktır' hadis-i şerifi unutulmamalı, manası iyi anlaşılmalı ve gereği yapılmalı.

Anadolu'nun Son Kale olması ve Kıyamet'e kadar devam etmesinin onüç şart gerçekleştirilmeli... İbn-i Arabi hazretlerinin Ertuğrul Gaziye vasiyetinde belirttiği şartlar...

Bu şartlardan, şu ana kadar bir tanesinin birkaç kalemi gerçekleşti. Sancak ve hazret-i Osman'ın kılıncı elimizde... Ama bize ulaşması gereken daha nice mukaddes emanetler var.

Sana verdiğim yüzüğü sen de, senden sonra gelene ver. Temsil ettiği manayı gönlüne nakşederek... Tahtın akkor haldeki kızgın demir... Lalenin yeryüzünde, hilalin de gökyüzünde Allah adına hakimiyetin işareti olduğunu unutturmayarak..."

Osman Gazi, yorulmuştu. Evlat elinden birkaç yudum su içti, nefeslendi ve devam etti.

"Şimdi gelelim diğer vasiyetime... Herkesin bilmesini ve neslinden gelenlerin buna uyup uymadığını murakabe etmesini, hesabını sormasını istediğim vasiyetime..."

Osman Gazi, yastığının hemen yanındaki sehpadan katlanmış bir ceylan derisinden evrak aldı. "Hele oku evladım" diyerek uzattı.

Orhan Gazi, heyecan içinde aldı, öptü, alnına götürdü. Besmeleyle açtı ve okumaya başladı.

"Allahü teâlânın yardım ettiğine kimse galip gelemez. O'nun yardımına kavuşmak için... Allahü teâlânın emirlerine muhâlif bir iş işlemiyesin! Gece gündüz Hakkı, halkı korumaya çalış.

Bilmediğini İslâm ulemâsından sorup anlıyasın! İyice bilmeyince bir işe başlamıyasın! Ulemâya ri'âyet eyle ki... Ahkâm-ı islâmiyye işleri nizâm bulsun! Nerede bir ilm ehli duyarsan, ona rağbet, ikbâl ve hilm göster! Askerine ve malına gurûr getirip, islâmiyyet ehlinden uzaklaşma!

Bizim mesleğimiz Allah yoludur ve maksadımız Allah'ın dînini yaymakdır. Yoksa, kuru gavga ve cihangirlik da'vâsı değildir.

Zâlim olma! Âlemi adâletle şenlendir. Ve Allah için cihâdı terk etmiyerek beni şâd et! Fethe devam et, fethettiğin yerlere adalet götür.

Sana itâ'at edenleri hoş tutasın! Sana da bunlar yaraşır. Askerine in'âmı, ihsânı eksik etmiyesin ki, insan ihsânın kulcağızıdır. Dâimâ herkese ihsânda bulun!

Memleket işlerini noksânsız gör!

Hepinizi Allahü teâlâya emânet ediyorum.

Oğuz Han neslinden Ertuğrul oğlu Osman(99)

Vasiyetin akılalmaz mana yüceliği, bütünlüğü, kendisine ve neslinden gelenlere yüklediği karşısında... Orhan Gazi'nin dizleri tutmaz oldu, çöktü.

Allahü teâlânın yardımına kavuşana kim galip gelebilirdi ki? Ama şartı var. İslâmiyet'e uyulacak. İhlaslı bir Müslüman olunacak..

Tabii ki hem komutanlar hem de askerler... Ve sebepler âleminde sebeplere sarılınacak. Kılıç ve Kalemin rehberliğinde...

İslâmiyet'e uymak için de... Kalem ve Könül ehli rehber tutulacak. Ancak onların rehberliğinde... Allahü teâlâya kul olunur, yaradılış ve devlet olma sırrına erilebilir. Zulümden kaçılabilir, âlem adaletle şenlenebilirdi.

Bütün bunlar... Altın Yay'ın temsil ettiği Kılıç, Kalem ve Könül'ün... Bir mürşid-i kamilin rehberliğinde bir araya gelmesi ve çalışmasıyla mümkün olurdu.

Osman Gazi... Oğlu Orhan Gazi ile görüşmesinden birkaç gün sonra vefat etti. Rütbelerin en şereflisi gazi rütbesiyle... Geride... Osmanlı diye anılan... Anadolu'yu Kıyamet'e kadar adaletin Son Kalesi, mazlumların sığınağı eylemeye, Konstantiniyye'yi fethetmeye kararlı bir devlet ve nesil... Uyulması çok zor bir hanlık geleneği bırakarak... Ömründe... Devlet hazinesinden hiç para almamış, alın teriyle geçinmişti.

Vefatına her dinden, her ırktan insan ağladı. Elinin erdiği yerde... Adaletine, merhametine kavuşmayan yoktu. Orhan Gazi, gözyaşları içinde cenaze için hazırlık yapılmasını, çevre beylere haber verilmesini emretti. Bu sırada... Hasta yatağındaki Dursun Fakih'in kendisini görmek istediği haberi geldi.

Hemen koştu. Osman Gazi'nin bacanağı, dert ortağı, âlim ve gönül ehli zatı yatağında kaybolmuş buldu. Onu görünce kalkmak istedi. Müsaade etmedi, elini öptü. Duyulur duyulmaz bir sesle, gözyaşları içinde, "Begim. Allahü teâlâ sabır versin. Osman Beyimiz, rütbelerin en şereflisiyle, gazilikle aramızdan ayrıldı. Cenaze için hazırlıklar devam etsin. Ama öncelikle Osman Beyin yerini alacak kişi, beyimiz belli olmalı. Sen mi Alâeddin Bey mi?" dedi. Orhan Gazi, şaşırdı, kızar gibi oldu.

"Hocam, siz ne dersiniz? Babamın cenazesi ortada iken... Biz nasıl taht konuşur, bey seçimi yaparız?"

Belli belirsiz, gücünün yettiğince gülümsedi.

"Kızma begim. Bu isteğimiz; taht için değil. Yeni kurduğumuz devletimizin ve ona bağlı olarak mazlumların, hakkın, doğru itikadın yüzlerce yıllık bahtı içindir. Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem vefat ettiğinde... Eshab-ı kiram, önce halife seçti. Ondan sonra cenaze hizmetlerini tamamladı. Taht, boşluk, ortak kabul etmez. Siz, Osman oğlu Orhan değilsiniz. Tahta varis Osman Bey oğlu Orhan Beysiniz... Buna göre hareket etmek mecburiyetindesiniz."

Orhan Gazi, bu sözler karşısında yalnızca "Haklısınız hocam" dedi. Kardeşinin ve rey, söz sahiplerinin bey konağında toplanmasını emretti. Bir araya geldiler, taziyeleri kabul etti. Dursun Fakih'in sözlerini nakletti, konuşmasına devam etti.

"Beylik, kardeşimin hakkıdır. Âlimdir, ağırbaşlıdır, merhametlidir, ileri görüşlü, sabırlı ve cesurdur. Ben tez canlıyım, savaşmayı bilirim. Tıpkı Çağrı Bey ile Tuğrul Bey gibi yapalım. Ben Çağrı Beye, kardeşim Tuğrul Beye benzer."

Alâeddin Bey, boyun büktü.

"Begim. Tuğrul Bey nerede, bu garip nerede... O hem kılıç, hem kalem, hem de gönül ehliydi. Ona benzeyen sensin.

Merhum babamızın duası, himmeti ve tercihi seninleydi. Sağlığında askerin başına seni kumandan tayin etti, onun vekiliydin. Şimdi çobanlık vazifesi senindir. Bana düşen sana yardımdır. Devlet işleriyle bunalan gönlüne bir nebze olsun ferahlık verebilmektir."

Hazır bulunanlar, çobanlık vazifesi sözüyle tepeden tırnağa titrediler. Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellemin "Hepiniz çobansınız" hadis-i şerifini hatırladılar.

Rey ve söz sahipleri, Alâeddin Beye hak verdiler. Beylik, taht yükünü, çobanlık vazifesini... Orhan Gaziye münasip gördüler. Neticeyi merakla bekleyenlere, bütün yeryüzüne, yedi kat göklere bildirdiler, Allahü ekber diyerek... Sonra cenaze işlerini hızlandırdılar, seveni sevdiğine bir an önce kavuşturmak için...

Kayı Boyunun yaklaşık yüz yıl önce yerleştiği Söğüt'e defnedildi. İsmini... Söğüt'ün toprağına saplanarak yeşeren söğüt oktan alan

Söğüt'e... Ama o... Gümüşlü Kümbet demiş, oğlu Orhan Gazi, bu istekteki sırrı çözememişti.

Osman Gazi'yi kara toprağın bağrına emanet edip döndüklerinde... Dursun Fakih'in vefat haberini aldılar. Sanki... Taht işinin çözülmesini sağlayarak imtihan meydanı yeryüzünde işini tamam eyledi. Çok sevdiği arkadaşı Osman Gazi'yi takip etti. Bilecik'e, hocası ve kayınpederi Şeyh Edebiâli'nin yanına defnedildi. (100)

Şeyh Edebiâli, Malhûn Hatun, Mahmud İncirfagnevi, Hiveli Mahmud Pehlivan, Seyyid Harun Veli, Osman Gazi ve Dursun Fakih... Osmanlı Devletinin temelini son derece sağlam olarak atanlar... Geride Kıyamet'e kadar devam edecek hatıralar bırakarak... Ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı yapmaya gayret ederek elveda demişler. Bedenleriyle Anadolu ve Türkistan topraklarını şereflendirmişlerdi.

Osman Gazi ve Dursun Fakih'in defin vazifesini yerine getiren Osman oğlu Orhan ve Alâeddin, durmadılar. Puraissa'ya hareket ederken kadı efendinin huzuruna davet edildiler. Niçin çağrıldıklarını merak ettiler.

Osman Gazi'nin mirası için çağrıldıklarını anlayınca... Ölüm hak, miras helal sözünü duyunca çok hayret ettiler.

Akçe ve altın mevcut değildi. Yenice bir elbisesi, atının yanına asılan bir torbası, tuzluğu, kaşıklığı, bir çift Türkmen çizmesi, iyice birkaç atı, birkaç çift öküzü ve birkaç sürü koyunu vardı.(101)

Annesi, dedesi, babası ve en son Dursun Fakih... Gücü, ışığı olanlar, gönül yorgunluğunu, üzüntüsünü, sıkıntısını alanlar... Birbiri ardından, hayatından çekilmişlerdi, doldurulmaz bir boşluk bırakarak...

Bir işaretiyle kendisi için canını verecek nice alpi vardı. Ama onlar, bu boşluğu dolduramıyorlardı. İnsan Orhan Gazi de olsa... Sığınacak, ulu bir Çınar, ulu bir Söğüt, kâinatı kucaklayan bir gönül arıyordu.

Puraissa, gönül yarasıydı. Babasını üzmemek için fetih yakın demişti. Ama... Son onbir senesi tam bir kuşatma olmasına rağmen 23 senedir karşı koyuyordu. Bizanslı askerlerin açlıktan öldüğünü işitmişlerdi. Buna rağmen sur kapıları açılmamış, surları aşamamışlardı.

Gönlüne Konstantiniyye düştü. Burada bu kadar zorlanmışlardı. Konstantiniyye surları önünde ne yapacaklardı, nasıl aşacaklardı?

Sur kaleyi, kale Anadolu'nun son kale kılınması hedefini hatırlattı. Anadolu Son Kale nasıl kılınacaktı? Fethetmek yetecek miydi? Kale surlardan meydana geldiğine göre... Anadolu Kalesinin surları nasıl olacaktı? Maddi güç mü, manevi mi, yoksa ikisi birlikte mi? Üç tarafı denizlerle çevrili Anadolu için... En güzel sur denizler olurdu herhalde...

"Lâ ilâhe illallah kal'amdır. Kim bunu söylerse kal'ama girmiş olur. Kal'ama giren azabımdan emin olur" hadis-i kudsisi, bununla ilgili dedesi Edebiâli'nin söyledikleri aklına geldi.

"İnsanlar, bütün canlılar, dünya, bütün kâinat hatta ahiret için... Kal'a, kelime-i tevhiddir... O, Allahü teâlânın tek yaratıcı, tek mutlak güç, mutlak kudret sahibi olduğunu ifade eder. Kısacası... Hakiki kal'a Allahü teâlâ ve O'nun kal'a kıldıklarıdır.

Anadolu'nun adalet, mazlumlar ve sahih itikat için Son Kale olması; burada kelime-i tevhidin, sahih itikadın gereği gibi yaşanmasıyla mümkün olur" demiş. Aklınıbaşında almış, kelime-i tevhidin ifade ettiği mana karşısında donup kalmıştı.

Rivayet edildi, efsanelerde söylendi ki... Nisan ayının ilk gününde, öğle vaktinde... Orhan Gazi'yi yalnız başına Puraissa surlarının önünde gören gaziler şaşırıyor. Sonra hemen toparlanıyorlardı. Bir kalabalık gördü, atını o tarafa doğru sürdü. Hayret etti... Yetmiş yaşlarında gösteren ak sakallı bir derviş... Güğümden, boynundaki sepetten aldığı taslara beyaz bir şey boşaltıyor, gazilere ikram ediyordu. Gaziler, dua ederek içiyor. Allah razı olsun baba, ayranın çok güzelmiş diyerek tası geri veriyorlardı. Güğümden yine dolduruyor, yine ikram ediyordu. O küçücük güğümden... Orhan Gazi'nin gözü önünde yüz bardaktan fazla ikram etmişti. O kadar çok ikram etmişti ki... Gaziler, midelerini işaret ediyorlar. "Baba dolu, baba dolu, dolu baba, dolu baba" diyorlardı. Baba dolu sesleri dalga dalga Puraissa'ya oradan da Konstantiniyye doğru yayılıyordu.

Orhan Gazi... Kendisini fark eden gazilere, kendisi yokmuş gibi hareket etmelerini, varlığını açığa çıkarmamalarını söyledi. Varlığının belli olmasıyla... Tabii olandaki sonsuz güzelliğin bozulmasına gönlü razı gelmedi.

Yıllar önce... Babası Osman Gazi ile Ebe Ananın türbesini ziyaretlerini ve onun Süleyman Şah'ın askerlerine ayran ikram edişini hatırladı. Anatolia'yı Anadolu, Son Kale yapmak için gecesini gündüzüne katan babası anlatmıştı. Ebe Ananın nasıl ayran ikram ettiğini, askerlerin nasıl "Ana dolu" dediklerini... Anatolia'nın yiğitler, alpler doğuran analarla dolduğunu ve Anadolu diye nasıl destanlaştığını...(102)

Anadolu, Son Kale olup, Kıyamet'e kadar Son Kale kalacaksa... Bu... Üç tarafı denizlerle çevrili, üç kıtanın kesiştiği yerde yer alan bu kara parçasının... Alperen babalar, gülseren analarla dolu olmasıyla gerçekleşecekti... Orhan Gazi, gönlünden "Elhamdülillah, buralara kadar bu analar ve babalarla geldik, Konstantiniyye'ye onlarla yürüyeceğiz" dedi.

"Dolu Baba! Bize ayran ikramın yok mu?"

Sese döndüler. Geyiğin sırtındaki bir dervişti seslenen. Beraberinde nice derviş vardı. Kendisine Dolu Baba denilenin yüzü aydınlandı.(103)

Gelenleri de kuşatan bir tebessümle Dolu Baba, "Hay Geyikli Babam! Olmaz olur mu? Arzuna can fedayı Rabbime feda biliriz. Bizi Dolu Baba ismiyle şereflendirdin. İnşâallah Rabbimizin razı olduğuyla dolu oluruz" dedi.

Yüzlerce bardak ayran ikram ettiği küçücük güğümden... Onlara da ikram etmeye başladı. Birkaç bardak sonra onlar da "Dolu baba, midemiz doldu. Elhamdülillah! Başka içecek halimiz kalmadı" demeye başladı.

"Dolu Babam. Ayranından bizim de nasibimiz var mı?"

Kendisine ikinci defa Dolu Baba denilen, konuşan kim bakmadan, ayran dağıtırken cevabını verdi.

"Ebdal Murad'ım! Ayranımız var. Nasibinse içersin. Siz de bize Dolu Baba dedikten sonra... İnşâallah hepimiz Rabbimin rahmetiyle dolu oluruz."

Bu duaya oradakiler, can-ı gönülden âmin dediler. Dolu Baba, ayran tasını uzattı. Elinde kendi boyunda bir tahta kılıç olan dervişe... Orhan Gazi, dervişin hemen yanında duran Laleli Hüseyin'i gördü, gönlü genişledi.

Derviş, uzatılan tası aldı, bir taş üzerine çöktü. Ağzına götürürken... Dizlerine dayadığı uzun kılıç, tasa dokundu. Elinden düştü, ayran toprağa kavuştu. Puraissa surlarına doğru aktı. Orhan Gazi, gördüğüyle şaşkına döndü. Dökülen ayranın beyazlığı akılalmaz bir hızla toprakta yayıldı, surları aştı. Puraissa'yı kapladı, Anadolu'ya doğru yayıldı gitti. Kırk dervişiyle gelen Ebdal Murad, ayranın düştüğü yere baktı.(104) Bakışları surlara tırmandı ve gülümsedi.

"Dolu Babam. Bizim değil, toprağın nasibiymiş. Görür müsün

kılıncın yaptığı işi... Nasibin yönünü değiştirdi. E... Kılıç bu... Könül ve Kalemin rehberliği olmasa, adalet değil zulme hizmet eder."

Eğildi. Sağ şahadet parmağını toprakta yayılan ayrana sonra da diline değdirdi. Gözlerini yumdu. Sanki bütün hücreleriyle ayranı tattı.

"Nasibimiz varmış bre Dolu Baba, bir damlayla da olsa... Çok da lezzetliymiş... Dolu Babanın ayranını içen toprak, ücretini de öder herhalde... Peki... Bu bir damlanın ücretini biz nasıl öderiz Dolu Baba?"

Bu sırada ortalık hareketlendi. Gözler, Puraissa surlarına döndü.

"Tekfur surlarda! Tekfur surlarda!" sesleri yükseldi.

Ebdal Murad, önce surlara, sonra, Dolu Baba ve Geyikli Baba'ya baktı.

"Ne dersiniz erenler? Tekfura son sözümüzü söyleyelim mi?"

Başlarını kalpleri üzerine eğerek, en anlaşılır cevabı verdiler. Ebdal Murad yürüdü... Sağında Geyikli Baba, solunda Dolu Baba... Arkalarında dervişler, onları takip eden gaziler, gaziler içinde kendini gizlemiş Orhan Gazi olmak üzere...

Sura iyice yaklaştılar. Surların üzerindekiler şaşkınlık içinde bakıyorlardı, geyikli, tahta kılıçlı kişilere... Ebdal Murad, Rumca seslendi.

"Bre Tekfur, sesimiduyar mısın?"

Tekfur şaşırdı, gök gürültüsü gibi gelen sesle...

"More derviş, duyarım. Ne söyleyeceksen söyle..."

"Artık... Sultan olan Orhan Beyimizi daha fazla meşgul etme. Gidilecek çok yolumuz var. Konstantiniyye bizi bekler. Askerlerinin açlıktan öldüğünü biliriz. Puraissa'yı teslim et."

Duyduğuyla Tekfur yerinden sıçradı.

"More derviş. Sen ne dersin? Git tekkene zikrine bak."

"Bre tekfur iyi bilesin. Biz, hidmet-ül-mülûk, nısf-üs-sülûk diye

inanmışız. Devlet başkanına hizmet, tarikat yolculuğunun yarısıdır, deriz. Bu sebeple... Orhan Beyimize hizmeti en büyük vazife biliriz. Onun emriyle surları aşmaya kararlıyız."

Orhan Gazi, duyduklarıyla Konstantiniyye'yi fethetmiş gibi sevindi. Tekfur ise çıldırdı. Bir kahkaha attı.

"More derviş bozuntusu! Orhan Beyiniz korktu da... Sizi mi üzerime saldı. Tahta kılıç ile mi surları aşacaksınız?"

Tekfurun son sözüyle... Geyikli Baba, Dolu Baba ve Ebdal Murad kıpkırmızı kesildiler. Birbirlerine baktılar. Geyikli Baba ile Ebdal Murad tahta kılıçlarını çektiler. Dolu Baba, maşrabasına ayran doldurdu. Hep birlikte "Yâ Allah!" dediler. Kılıç sahipleri kılıçlarını toprağa vurdular. Maşrapadaki ayran surlara doğru savruldu.

İnanılmaz bir şey oldu. Toprak hareketlendi. Surlar sarsıldı. Ayran bir bulut gibi Tekfur ve yanındakileri kuşattı.

Havada tek bir bulut yok iken... Şimşek çaktı, gök gürledi. Sonra Ebdal Murad'ın sesi geldi. "Bre Tekfur! Sana üç gün müsaade... Ya Puraissa'yı teslim edersin. Etmezsen... Surların çöktüğünü, şehrin başına yıkıldığını görürsün." Yıkarız, dememişti...

Üç gün sonraydı. 6 Nisan 1326, Hicri 2 Cemaziyel-evvel 726... (105) Şehri kuşatanların gözleri, sabahtan beri Puraissa surlarının Konstantiniyye kapısındaydı. Üç gündür, hem Puraissalılar hem de şehri kuşatanlar aynı şeyi konuşuyordu. Ebdal Murad'ın sözlerini ve kılıcını... Geyikli Baba'nın kılıç ve geyiğini... Dolu Babanın ayranını... Surların sarsılmasını, çakan şimşeği ve gök gürültüsünü...Orhan Gazi, üç erenden gelen üç gün bekleyelim teklifine tamam, demişti. O da üç gündür bekliyordu. Üç gün önce yaşadıklarının anlatılmaz lezzeti içinde... Kılıç, Kalem ve Könül işbirliği ne de güzeldi...

Kapı açılacak mıydı? Ellerinde beyaz bayrak olanlar çıkacak mıydı? Akşam yaklaşmış, Güneş batmak üzereydi. Kızılelma şeklini almıştı. Ebdal Murad'ın söylediği üç gün dolmak üzereydi.

Orhan Gazi'nin gözleri hem kapıda, hem de kızıl bir elma

şeklinde batmakta olan Güneşteydi... Puraissa kızılelmasına kavuşma vakti gelmiş miydi? Kırk pınarın akmasına vesile olacak mıydı? Kızılelmaların en gönül alıcısı Konstantiniyye ona nasip olacak mıydı? Hicri 857 tarihi aklına geldi. Daha 131 hicri yıl vardı. Bu yalnızca bir ilham bilgisiydi. Ama yine de yüreği sızladı. Fethedemezsem fethe giden yolları açarım düşüncesiyle teselli buldu.

"Kapı açıldı! Kapı açıldı! Ellerinde beyaz bayrak var" sesleriyle kapıya baktı. Elhamdülillah diyerek şükür secdesine kapandı.

Hemen o akşam, teslim şartları konuşuldu. Tekfur, şahsi mal varlığıyla birlikte Konstantiniyye'ye gitmesine, ahaliden de isteyenlerin şehri terk etmesine izin verilmesi istedi. Kabul edildi. Teslim şartlarını görüşen tekfur yardımcısı kaldı.

Surlarıyla ünlü ve sur şehri denilen Puraissa'nın sur kapıları... Çok zor açılmıştı. Kapıların açılması, fethin gerçekleşmesi 24 hicri, 23 miladi yılda gerçekleşmişti. 24; kelime-i tevhidi meydana getiren 24 harf... Allahü teâlâ, hadis-i kudside, kelime-i tevhid, için "Kal'amdır, onu söyleyen, onun hükmünü kabul eden, kal'aya girip, azabımdan emin olur" buyurdu.

Gönül Sultanları, 24. yılda fethin, Puraissa'nın kal'a olacağına işaret saydılar. 23 de Oğuz Türkünün uğurlu sayısıydı. Ebced hesabıyla gözyaşı manasına gelen BUKÂ kelimesinin değeri 23 idi. Elif 1, Be 2, Kef 20... Gözyaşı olmadan aşk ve huzur olur muydu?

Fethin üçüncü günü... Vasiyeti üzere... Osman Gazi'nin naaşını Gümüşlü Kümbet'in olduğu yere defnettiler. Ertuğrul oğlu Osman, Puraissa toprağına ilk yerleşen Oğuz Türkü, toprakla ilk kucaklaşan Müslüman olmuştu. Ona hazret-i Osman'ın isminin verilişiyle ilgili... Gerçekler ve efsaneler iç içe girmiş, nice destanlar söylenmiş. Hakkında nice müjdeler verilen bir devlet onun ismiyle anılır olmuştu.

Orhan Gazi, babasının vasiyetindeki esrarı düşündü. Puraissa'yı Söğüt'e niçin tercih etmişti. Söğüt; efsanelere, destanlara konu olmuş, ama babası Puraissa demişti. Bunun cevabının, Eyüp Sultan hazretlerinin "Beni askerimizin ilerleyebildiği en uç noktaya defnedin" sözünde olduğunu düşünüyordu. Bu; Kızılelma'ya işaret,

toprağı vatan kılmak değil miydi?

Kuşatma sırasında... Babasıyla Balabancık Hisarı'na çıktığı günü hatırladı. Güneş ışığında gümüş gibi parlayan kubbeyi göstermiş. "Oğul, beni şol Gümüşlü Kümbet'e defnedesin " demiş. Son hastalığında da bunu vasiyet haline getirmişti. Gümüşlü Kümbet dediği yer, St. Elie Kilisesi'nin kubbesiydi. Puraissa'nın en büyük kilisesiydi. Fethin nişanesi ve kılıç hakkı olarak camiye çevirdiler. İsmine de Ayasofya Camii dediler, Konstantiniyye'deki Hagia Sophia kilesesinin en kısa zamanda cami olması duasıyla.(106)

Orhan Gazi, nisan yağmuruyla ıslanmış toprağı kokladı. O toprak ki... Babasını bağrına basmış, emanet olarak almıştı. O babası ki... Kendisine Orhan, şehrin hanı ismini vermişti. Ebedi saadete ulaştıracak şehirler, maddi-manevi surlarla çevrilmiş kaleler meydana getirmesi için...

Puraissa'yı fethetmişti. Sonsuz saadete kavuşturacak bir diyar olması niyetiyle... Şehir kılmakla ilgili burada ona nasip olan ilk iş... Bir kiliseyi camiye çevirmek, babasını mezara yerleştirmek olmuştu. Cami; Cennet'in yeryüzündeki misali... Mezar; Kıyamet'e kadar kalınacak mekandı... Sonsuzluğa, ebedi saadete işaret eden mekanlar... "Şükürler olsun sana ya Rabbî... İsmimin işaret ettiği ameli nasip ettiğin için.." dedi.

Fetihten sonra... Türkmenler hızla şehre iskan edildi. Önce... Cennet'in yeryüzündeki misali mescidler, secde edilen yerler inşa edildi. Vücuttaki kalbin vazifesini yerine getiren mekanlar... Bunların etrafına da mahalleler... Sakinlerinin ebedi sükunete, huzura kavuşmaları için...

Şehirle birlikte... Puraissa ismi de çok kısa zamanda uyum sağladı yeni sahiplerine... Türkmen ağzında Bursa oluverdi. Oğuz Türkünün Konstantiniyye hasretini dile getirir gibi... Türkmen gönlü dile gelmiş... "Bu şehir... Hadrianus'a, kırk pınara, Konstantiniyye'ye, ebedi hakikate giden yolları... Bir burabilse, bursa, kısaltabilse... Bunu başaracak Kılıç, Kalem ve Könül ehli kimselere mesken olabilse..." diye.

Bursa ismi, dillerden gönüllere inmiş. Konstantiniyye'nin fetih duası olmuş, Türkmen dilince, Türkmen gönlünce...

Orhan Gazi, babasını vefatı sonrası... Büyük oğlu Süleyman'ın üzerine daha fazla düştü. Artık o veliahttı... Süleyman Başaga, Türkmen dilinde Süleyman Paşa olmuştu. Ona baktıkça, dedesi Ertuğrul Gazi'nin babası Gündüz Alp'i görüyor. İsminin Gündüz Alp'ten Süleyman'a dönüşteki esrara takılıyor. Selçuklu Devletinin kurucusu Kutalmışoğlu Süleyman ile aynı mezarı paylaşmalarındaki esrarı düşünüyordu.(107)

Henüz on yaşındaki oğlu Süleyman'a lala olarak Laleli Hüseyin'i tayin etti. Hilal'in, lalenin, gülün, sümbülün, nilüferin ve Altın Yayla gümüş okların neyi temsil ettiğini, akıncılığı öğretsin diye... Laleli Hüseyin, Altın Yayın üç parçasından biri olan Kalem'in temsilcisiydi, Yıldız Han'ın soyundan geliyordu.

Orhan Gazi, fetihten sonraki bir yıl içinde hep Bursa ile meşgul oldu... Onu, Kalem, Kılıç ve Könül erbabının yetiştiği, Müslüman, Hristiyan ve Yahudi farklı dinlerden insanın sulh, sükûnet içinde yaşadığı şehir haline getirmek için... Or-han olmaya gayret etti. Mütevâzi, küçük binalar topluluğundan meydana gelen bir saray inşa ettirdi. Puraissa'dan Bursa'ya dönen, böylelikle, Kostantiniyye'ye yol olan şehri, başşehir eyledi. Bu fetihlere giden yolu burması, kısaltması, hakikaten bursa olması için...

Hem dedesi hem de hocası olan Şeyh Edebiâli hazretleri vefatından önce şöyle demişti.

"Orhan evladım. Sana, şehir hakanı manasında Orhan dedik ki... İnsanların iki cihan saadetine vesile olan yeni şehirler kurasın. Fethettiklerini de bu hale getiresin.

İslam diyarlarında başşehirlere, el-âsımeh derler. Koruyan, muhafaza eden manasındaki âsım isminin müennesidir. Yani şehre, dişi isim uygun görmüşler. Şehir... Bir annenin çocuğunu koruduğu, bir babanın ailesine sahip çıktığı gibi içinde yaşayanları korumalıdır diye düşünmüşler.

Peygamberlik sıfatı olan ismet, günahtan korunmuş, saflık demektir. Masum ise korunmuş manasındadır.

Hepsi, korumak, önlemek, engel olmak manalarına gelen "asame" fiilinden türemiştir.

Kısacası el-âsımeh, başşehir; bir ülkeyi, bu ülkenin insanlarını koruyan, onların iki cihan saadetini sağlayan merkezdir. Çünkü sultan, buradadır. Ülke buradan idare edilmektedir. Başşehir; vücuttaki kalp ve baş gibidir.

Oğlum görülen o ki... Artık şehirlerin surlarla savunulması zamanı geçmek üzeredir. Bize bildirilen o ki... Surları paramparça edecek silahlar gelişecek. O zaman bütün ülke bir şehir gibi düşünülecek... Savunma hattı, sınırlar... Savunma aracı... Zamanın en ileri silahlarıyla silahlanmış, haramdan kaçan erlerden oluşan ordular olacak. Bu ikisi olunca ilahi yardım gelir.

İlahi yardıma kavuşana da kimse galip gelemez. Âl-i İmrân sûresi 160. âyet-i kerimede Allahü teâlâ böyle buyurmaktadır. Bu ikisinin olması için de her zaman Kalem, Könül ve Kılıç omuz omuza çalışmalı, bir mürşid-i kâmilin rehberliğinde...

Anadolu'nun savunması, Akdeniz, Karadeniz, Kafkaslar ve Balkanlardan başlar..."

Orhan Gazi, dünyayı, tarihi, çok iyi bilen bir kişi gibi konuşan dedesinin bu sözleri karşısında çok şaşırmıştı. O zaman yemin etmişti, bu nasihatin gereğini yerine getirmek için canla başla çalışacağına...

Sınırların muhafazası, ülke içindekilerin saadeti için başşehir adımını attıktan sonra... İkinci adımı atmış. Osmanlı Devletinin ilk parasını, ilk akçayı bastırmıştı, hem de Bursa darphanesinde... Gümüşten, ak ve pakça... Aldatan ve aldatılan olmamak, adaletin gerçekleşmesi için... Miladi 1327, Hicri 727'de...(108)

Orhan Gazi'nin gözleri bir an durmuyor. Kuşluk vaktinde, sarayın bey konağının bahçe kapısıyla elindeki numune akça arasında gidip geliyordu. Her iki yere bakmak da tedirginliğini artırıyordu. Sabah namazından beri yerine oturamamıştı. Elinde, Osmanlı'nın ilk numune akçası vardı. Tamam dediği anda binlercesi basılacaktı. Ama bir türlü, haber bekleyen darphane görevlisine, tamam, basabilirsiniz, diyemiyordu.

Sevinmeliydi, devlet olmanın en büyük alametiydi. Ama bir türlü sevinemiyor, akça elini yakıyor, yangın bütün vücuduna yayılıyordu. Gözleri akçadan bahçe kapısına gidiyor. Huzursuzluğuna çare bulacak sanki oradan gelecek gibisine geliyordu.

Akça akça kendisine gülümseyen akçenin önyüzüne baktı. Kelime-i tevhid ve bunun etrafında dört halifenin; hazret-i Ebû Bekr, Ömer, Osman ve Ali'nin radıyallahü anhüm isimleri yer alıyordu.

Surları sebebiyle ancak 24 senede fethedilen kale şehirde basılan ilk Osmanlı parası... Allahü teâlânın kal'am buyurduğu kelime-i tevhidi ön yüzüne yazdırmıştı, biz bunun için devletiz manasında... İşte tam o noktada kalbi rahat değildi... Kelime-i tevhidin akçe üzerine yazılmasında... Para elden ele dolaşacaktı, hem de her türlü elde, yerlere atılacaktı.

Dört halifenin ismine baktı. Kelime-i tevhidin getirdiklerinin günlük hayata, devlet nizamına girişini sağlayanlara... Bu isimler, camilerde vardı, ama yüksek yerlerde... Para üzerine yazmak...

Kelime-i tevhid ve dört halifenin isminin para üzerinde olması... Çevresindekiler çok ısrar etmişlerdi... Gaflete gelmiş, cevap yetkisi olan bir âlime de sormamıştı. Şimdi nasıl hareke etsin bilemiyordu.

Arka yüzüne baktı, akçenin... Belki de yüzüncü defadır bakıyordu. Orhan bin Osman ve basıldığı yeri gösteren Bursa ismi... Kenarında da paranın basıldığı yıl, Hicri 727 ile Kayı boyunun damgası vardı.

Osman bin Ertuğrul yazılsın, devleti kuran o demişti.(109) Ama tereddüt etmişlerdi, akçeyi kim bastırmışsa onun ismi yazılır diyerek...

Altın Yayı temsil eden, Kayı boyu damgasını görünce, yüreğindeki sıkıntı gider gibi oldu. Bütün çalışmaları... Altın Yay'ın temsil ettiği Kılıç, Kalem ve Könül'ün elbirliğiyle... Ermeydanı, imtihan meydanı Yeryüzünü, bir mürşid-i kamilin rehberliğinde hayır meydanı kılması için değil miydi? Akçenin üzerine kelime-i tevhidi bunun için yazmamışlar mıydı?(110)

Gözleri, akçeden tekrar bahçe kapısına kaydı. Kapıdan biri giriyordu, omzunda uzun bir ağaç dalı taşıyan... Gönlünün o tarafa doğru kanatlandığını hissetti. Kapıdaki nöbetçi içeri girmesine müsaade etmiyordu. Hemen davrandı. Yanlarına geldi. "Ne oluyor burada?" dedi. Onu gören nöbetçi toparlandı. "Gazi Beyim. Bu derviş omzundaki dalı bahçeye dikmek istediğini söyler." Devlet kurulmuş, sultan olmuştu, ama o hâlâ alplerinin gözüne, bey idi, gazi bey idi, gönüllerine sultan idi. Bundan büyük sultanlık olur muydu. Dervişe döndü.

"Buyur derviş baba! Elimizden gelirse yardımcı olalım."

Derviş de ona döndü. Tanıdı, tanıyınca da "Geyikli babam. Hoşluklar, safalar getirdin" diyerek eline sarıldı. Geyikli Baba, anlaşılmaz bir hareketle elini kurtardı. Orhan Gazi'yi omuzlarından tutarak doğrulttu. Gözlerine baktı.

"Evet... Yardımcı olabilirsin. Buraya gelişimizle safalar bulmamız ise... Yardımına bağlı..."

Orhan Gazi, telaşlandı.

"Hele söyleyin. Sizin her sözünüz bizim için en büyük emirdir."

Geyikli Baba gülümsedi.

"Öyle mi? O zaman... Avucunda tuttuğun akçeyi basma Sultanım. Kelime-i tevhid ayaklar altında kalır. Onu, akçeye değil, gönüllere yazalım."

Orhan Gazi, tepeden tırnağa titredi. Hem akçe ile ilgili söylenen sözle hem de Sultanım sözüyle... Nöbetçi alp, gazi beyim derken, Geyikli Baba, sultanım, diyordu. Bu ne esrardı. Geyikli Baba'nın sözleri, bütün sıkıntısını alıp götürmüştü. Beklediği işaret gelmişti. Sevinçle konuştu.

"Hay Allahü teâlâ razı olsun Geyikli Babam... Kelime-i tevhidin akçe üzerine yazılması sebebiyle... Gönlümüz, zihnimiz perişandı. Bu fakiri huzura kavuşturdun. Ne yazalım?"

"Adalet yazalım. Sultanın varlık sebebi adalet değil mi? Adaleti gerçekleştirmek, kelime-i tevhidin gerektirdiğini yapmak, nizam-ı âlemi gerçekleştirmek değil mi?"

Orhan Gazi, bu sefer, mani olmasına fırsat vermeden Geyikli Baba'nın elini öptü. "Allahü teâlâ razı olsun Geyikli Babam. Gönlümüzün, aklımızın ışığı oldun" diyerek. Geyikli Baba da elini çekmedi gibisine geldi. He demenin mükafatı anında gelmişti. Darphane görevlisini çağırdı, gerekli talimatı verdi ve yolladı.

Geyikli Baba, bahçenin kıble istikametini gösterdi.

"Buyrun Sultanım. Omzumdaki şu dalı birlikte dikelim. Adaletin gölgesi olması duasıyla..."

Orhan Gazi'nin yumruk olmuş sağ elini işaret etti.

"Sultanım... Vücudunuzu ateşiyle kavuran avucunuzdaki akçeye gelince... Onu hazinenizin en yüksek yerine koyun... Devletinizin var oluşunun alâmeti olarak... Neslinizden gelenler de... Hem onu hem de manasını muhafaza etsin, gereğini yapsın."

Birlikte çukuru kazdılar. Geyikli Baba, Bismillah dedi, dal

parçasını çukura yerleştirdi. Toprağını koydular. Can suyu döküldü. Geyikli Baba, hafifçe güldü.

"Sultanım şimdi siz dersiniz ki... Bu ağustos sıcağında dikilen köksüz çınar dalı nasıl tutacak, nasıl can bulacak? Bunun can suyu, adalettir. Dikildiği toprakta adalet varsa kök salar. Devletiniz adaleti sağladığı müddetçe büyür... Adaletten uzaklaşılınca veya devletiniz yıkılınca büyümesi durur. Bir müddet canlılığını devam ettirir.

Devletinizin yerine kurulan devlet... Adaleti yerini getirir, mazlumların sığınağı olur, Anadolu'nun Son Kale olmasını devam ettirirse... Çınar yaşamaya devam eder, Rabbimin dilediği sürece... Belki de Kıyamet'e kadar, Allah denildikçe o hayat bulur.

İnşâallah... Senin neslin ve devletin... Adaleti sağladıkça, bu ağaçla birlikte kök salacak, dalları çok uzaklara ulaşacak.

Allahü teâlâ, İbrâhim sûresi 24. âyet-i kerîmesinde mealen (Allah nasıl bir misal getirdi görmedin mi? Güzel sözü, kökü sâbit, dalları ise gökte olan güzel bir ağaca benzetti) buyurmaktadır."

Orhan Gazi, titredi. Kelime-i tevhidden daha güzel hangi söz vardı? Tabii ki yoktu. Bu âyet, İbrahim sûresinin 24. âyet-i kerimesiydi, kelime-i tevhidi meydana getiren harflerin sayısı 24 idi. (111)

Geyikli Baba, başka bir şey söylemeden ayrıldı. Geride ağustos sıcağında dikilmiş, köksüz bir çınar...(112) İnanılıp gereğiyle amel edilirse çınarı yeşertecek nice güzel söz, nasihat bırakarak...

Orhan Gazi, bir zaman sonra... Geyikli Babaya iade-i ziyarette bulundu. “İnegöl ve çevresi senin tasarrufunda olsun” dedi. “Mülk ve mal cenâb-ı Hakk’ındır, ehline verin, biz ehli değiliz. Mal, mülk ve sebeplere meyletmek, emir ve sultanlara gerektir. Bizim gibi fukara kısmına, Allah adamlarına yakışmaz” diye cevap verdi. Israr edince, dergahın çevresinden az bir mikdar yeri dervişlere odunluk olarak kabul edip, Sultanın gönlünü aldı. Çok dua etti.(113)

Sultan Orhan Gazi, Geyikli Baba ile görüştükten sonra... Ebdal

Murad ve Dolu Baba ile de görüştü, dualarını aldı. Bütün vaktini Puraissa'nın Bursa olmasına, mesafeleri burarak yakın kılmasına, şehri huzur diyarı eyleyecek Kalem, Kılıç ve Könül ehli kimselerin yetişmesine verdi. Yeni fetihler için acele etmedi. Maddi fetihten sonra manevi fethin de gerçekleşmesi, Bursa'nın Hadrianus'a, kırk pınara, Konstantiniyye'ye götürecek yol olması için gayret etti.

* * *

Geyikli Baba'nın ziyaretinden yaklaşık bir yıl kadar sonraydı. Öyle bir yıl ki... Orhan Gazi'nin gözü hep Çınar ağacında olmuş... Kuşluk vaktinde, ilk iş olarak onun yanına koşmuştu. Ya kuruduysa endişelerinde... Günler geçtikçe... Can bulduğunu görmekle o da can bulmuştu.

Çınar ağacının... Can bulduğu, yeşerdiği, kökleriyle Orhan Gazi'nin sarayının toprağını kucakladığı günlerde... Seyyid Şeyh Kasım-ı Bağdadi, yürüyordu, ta 1258'den beri yürüdüğü gibi gönlünde nice bin sualle... Âdem aleyhisselamın Cennet'ten dünyaya, Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellemin Mekke'den Medine'ye hicretini... Bütün ruhların bir bedenle dünyaya gelişlerini, sonra bedeni, dünyayı terk edişlerini düşünerek...

Kasım-ı Bağdadi, oğullarından bir kısmı ile Bursa istikametine doğru yol alıyordu. 1258'de yola çıkmasına sebep olan vazifesi gereği... Bursa'ya yaklaştıklarında... Bir kalabalığın kendilerine doğru geldiğini gördüler. Gelenler, Orhan Gazi'nin adamlarıydı, karşılamaya, yol rehberliği yapmaya gelmişlerdi. Bursa'ya girdiklerinde çok şaşırdılar. Bursa iki sene içinde, surlarla çevrili Diyar-ı Bekir'e benzemiş, tam bir İslam beldesi olmuştu.

Saraya ulaştılar. Sultan saray avlusunun giriş kapısında kendilerini bekliyordu. "Safalar, dirlikler getirdiniz ey Peygamber Efendimizin mübarek torunu" diyerek Kasım Bağdadi hazretlerini karşıladı. Elini öpmek istedi. Bağdadi hazretleri, "Siz müjdelenen sultansınız, elinizi ve başınızı öpmeme müsaade şartıyla elimi öpmeye izin veririm" dedi. Orhan Gazi, kendisi öpmüş kadar sevindirecekleri işaret etti.

"Müsaade ediniz de bunlar öpsünler efendim."

Bağdadi hazretleri, başını çevirdi, kendisine gülümseyen iki dolunay gördü.

"Büyük oğlum Süleyman oniki, kucağındaki küçük oğlum Murad, iki yaşında"

Önce kucaktakini sevdi. Onun minicik elini öptü. "Murad ha? Bu murad edilen, arzulanan ve beklenilendir. İnşâallah nice beklenene, murada öncülük eder" dedi. Orhan Gazi, beklenilendir sözüyle vuruldu, gözü oğlu Süleyman'a kaydı, yüreği sancıdı.

Bağdadi hazretleri, Süleyman'a elini öptürdü. "İki kıta arasında köprü olursun inşâallah. Bu şeref hem dünyan hem de ahiretin için yeter" diyerek Süleyman'ı göğsüne bastırdı, bir müddet böyle kaldı. Orhan Gazi, bu göğse bastırışta çok şeyler gördü, ama dillendiremedi.

Süleyman ve Murad ayrıldıktan sonra... Birlikte taht odasına geldiler. Orhan Gazi boyun büktü.

“Buyurun, taht sizindir, biz hizmetçiniziz. Ecdadınız gibi bu tahtın hakkını ancak siz verebilirsiniz!”

Kasım-ı Bağdadi hazretleri gülümsedi.

“Bizim işimiz taht ile değil, baht ile tahtın sahibi sizler iledir. Siz tahta layıksınız. Zira Allah’ın dini için cihâd ediyorsunuz. Bu; sana ve senin çocuklarına Dünya döndükçe mübârek olsun!”

Orhan Gazi, ne desin bilemedi. Yalnızca, "Efendim. Bu fakir ve neslimden gelenlerin, bu ağır yükün altından kalkması için dualarınızı esirgemeyin" diyebildi.

Bağdadi hazretleri, gözlerini yumdu. Bir müddet böyle durdu, sanki mübarek ecdadıyla irtibata geçti. "Dua ediniz icabet edeyim" emrine uydu.

“Allah’ım! İslâm’ın Sultanı, Cihan’ın Halifesi Sultan Orhan’a, evlatlarına, askerlerine, evlâtlarının askerlerine yardım et!"

Orhan Gazi, İslam'ın Sultanı, Cihan'ın Halifesi sözleriyle titredi. İslam’ın Sultanı, Cihanın Halifesi, ikisi de değildi. O zaman? Bu sözlerde müjde ve bunlara kavuşmak için gayrete işaret vardı. Dua

devam etti.

"Onlara din düşmanlarına karşı izzet, galibiyet ve kahredici olmayı, Kıyamet'e kadar fakir ve zayıflara karşı fazlaca merhamet ve lütfu nasip eyle!..

Allah'ım! Sultan Orhan'a ve çocuklarına Peygamberlerin Efendisi'nin şerefinin hürmeti hakkı için... İnkarcıların topraklarını fethetmeyi, müşriklerin ve dinsizlerin işini bitirmeyi nasip eyle!..

Allah'ım! Onu ve evlâtlarını... Ceddim İmâm-ı Câfer-i Sâdık, İmâm-ı Muhammed Bâkır ve Zeyn-ül-Âbidîn'in şerefi hürmetine...

Allah'a temiz bir kalple gelenler dışında... Malın da çocukların da fayda veremeyeceği güne kadar... Beğendiğin ve razı olduğun hususlarda muvaffak eyle.

Âmin, yâ Rabb-el-âlemîn... Allahü teâlânın salâtı Peygamberlerin Efendisi'ne ve O'nun tertemiz nesline olsun!.."

Bu duaya her hücresiyle âmin diyen Orhan Gazi sevinç içinde anlattı:

"1258'de Bağdat'tan hangi emir ve işaretle nasıl ayrıldığınızı, 13. ceddiniz Abdülaziz bin Nizar hazretlerinin kabrini Şirvan'ın Pay Köyünde nasıl bulduğunuzu ve daha nice hallerinizi Sarı Saltuk'tan çok dinledim."

Bunun üzerine... Bağdadi hazretleri, Sultan'a Bağdat'tan başladığı yolculuktan, o ana kadar başından geçenleri anlattı. Meşhed'den Bağdat'a, Güneydoğu Anadolu'ya, buradan Şam ve Kahire'ye uzanan hattın, Anadolu ve Ehl-i sünnet için öneminden bahsetti.

"Bu hat üzerinde... Ceddim İmam-ı Ali Rıza hazretlerinin türbesinin bulunduğu Meşhed çok önemli. Şia, burada bekliyor, fırsat bulduğunda ayrık otu gibi yayılacak. Özellikle de İlhanlı Devletinin bıraktığı boşluğu dolduracak. Şiiliğin yayılmasına ve kuvvetlenmesine en müsait yer, Pers İmparatorluğunun merkezi... Burada, Şia ve Pers mirası koyun koyuna...

Anadolu'nun en hassas, maddi-manevi surlarının en kuvvetli olması gereken yeri; Van ile Urfa arasıdır. Ben ve evlatlarım... Senelerce... Burada manevi suru kuvvetlendirmek için çalıştık. Medrese ve dergahlar açtık. İnşâallah neslimizden gelenler de aynı yerde, ayın vazifeye devam ederler" açıklamasında bulundu.

Orhan Gazi, anlatılanlardan çok memnun oldu. “Benden istediğin şeyi talep et” dedi. Bağdadi hazretleri, “Allah’tan bedenini hastalıktan, Müslümanlara karşı buğz, öfke, hasetten salim kılmasını isterim” cevabını verince... "Anadolu'nun Son Kale olmasında ve kalmasında en önemli vazifeyi üstlenen kendiniz ve nesliniz için iste" dedi.

Kasım-ı Bağdadi hazretleri, boyun büktü.

"Sultanım. Kalem ve Könül erbabının iyi görev yapması... Kendisinin ve talebesinin geçimle ilgili endişesinin olmamasına bağlıdır. Bu fakire, çocuklarıma, dervişlerime, medresemdeki ilim talebelerine... Desteğin uzun zaman kalıcı olması için gelir tahsis etmenizi isterim."

Sultan bunu duyduğunda gönlü çokça hoş olup tebessüm etti, “Bu Allah’tan bir ihsândır” dedi.

Vezirine, "Meskeni Şirvan, aslen Bağdatlı olan... İslâm’ın gerçek direği, şefkatli şeyh, Şeyh Hâcı Kâsım-ı Kadirî Bağdadî, evlatları ve nesilden nesile çoğalan evlatlarının evlatları (ancak onlardan birinin fâsık olması veya başka bir yere taşınması durumu hariç), tekkesindeki dervişleri, medresesindeki ilim talebeleri ve misafirleri üzerine vakfedilen arazilerin ve bunların yükümlülüklerden hariç tutulması fermanı yazılsın" diye emretti.

Birkaç gün içinde vakfedilecek araziler tespit edildi. Ferman yazıldı, altına Orhan Gazi'nin ismini yazmaya geldi. Sarı Saltuk'un torunu Ece Yakup da yanlarındaydı. Bir şey söylemek istiyor gibiydi. Orhan Gazi'nin dikkatini çekti.

"Yakup beyim. Bir şey mi söyleyecektiniz?"

Ece Yakup mahcubiyet içinde başını eğdi.

"Şeyy... Beyim... Affedin... Araya girdim... Ama mecburdum.

Akşam dedem Saltuk Buğra'yı gördüm. 'Orhan Beyimize söyle... Fermanlarına tuğrasını basma zamanı gelmiştir. Tuğra basmak; sözüm ölüm pahasına da olsa yerine getirilir demektir. Bu da gönüllere ve fethettiği topraklara Osmanlı mührünü vurmak demektir.

Kıyamet'e kadar silinmemek üzere... İlk tuğrasını da... Kendisi ve nesli Anadolu'yu Son Kale yapmakla vazifeli Kasım-ı Bağdadi hazretlerine verdiği fermana bassın' dedi."

Orhan Gazi elinde olmadan Allah diye feryat etti. Mahcubiyet içinde Kasım-ı Bağdadi hazretlerine baktı.

"Efendim. Bu yiğit, sizin de yakından tanıdığınız Sarı Saltuk'un torunudur. Bildiğiniz gibi... Tuğra Sultan mührüdür. Oğuz Kağan'dan beri... Ok ve yay fermanlarda tuğra olarak kullanıldı. Ok ve yay o zamandan bu zamana saltanat alâmeti...(114)

Altın Yay ve Gümüş Okları tuğra olarak kullanmamızı... İbn-i Arabi hazretleri dedem Ertuğrul Gazi'ye emretmiş. Ama hem dedem hem de babam, kendilerini böyle bir tuğra kullanmaya layık görmemişler. Yalnızca baba ismiyle birlikte isimlerini yazmışlar. Biz dahi Orhan bin Osman diye kullanırdık. Sizin Bereketinizle, duanızla, Bursa'nın fethiyle... Demek ki... Altın Yay ve Gümüş Oklu tuğra kullanma zamanı geldi. Sarı Saltuk hazretlerinin rüyada işaret ettiği gibi... İlk tuğramı sizinle ilgili fermanda kullanacak olmam... Benim ve neslimden gelenler için en büyük şeref... Şüphesiz inanırım ki... Tesiri, dualarınızla inşâallah Kıyamet'e kadar devam edecek."

Ece Yakup'a döndü.

"Yiğidim... Tuğra ile ilgili bir çalışman oldu mu?"

Ece Yakup, davrandı, iki el büyüklüğünde bir kâğıt parçasına çizilmiş tuğrayı gösterdi.

"Sultanım... Şu dikine üç çizgi... Gümüş oklara ve saltanat ve kut alâmeti tuğa işaret eder. Şu yatay yarım daire ise... Altın Yay ve adaleti temsil eder. Altın Yay ve Gümüş Oklardan meydana gelen bu tuğra... Altın Yay ve Gümüş Okların temsil ettiği Kılıç, Kalem ve

Könül bir araya geldiğinde... Saltanatın, devletin temeli olan adalet ve gücün var olduğuna işaret eder. Orhan bin Osman ismi ise... Adaleti yerine getirme yükü altına girmiş Sultanı gösterir."

Her haliyle... Gösterilen ve anlatılanı beğendiği belli olan Orhan Gazi, Bağdadi hazretlerine sual eyledi.

"Efendim. Bu konuda siz ne dersiniz? Tuğra çekme zamanı geldi mi? Geldiyse... Ece Yakup'un hazırladığı tuğra şekli münasip midir?"

Bağdadi hazretleri, tuğrayı eline aldı. Uzun uzun baktı, bir şeyler okudu üfledi ve gülümsedi.

"Bu tuğra... Sanki buraya gelişimizin sebebi gibi... Elhamdülillah! Bunları işitmek ve görmek nasip oldu. Hayırlı Mübarek olsun."

Can-ı gönülden âmin diyen Orhan Gazi, yazı kamışını Bağdadi hazretlerine uzattı.

"Efendim. Fermana tuğrayı siz çekebilir misiniz? İlk tuğramız sizin elinizden olsun. Devletimizin, adalet üzere hüküm sürmesi niyetiyle..."

Bağdadi hazretleri, kamışı aldı. Hafifçe hokkaya batırdı. Bismillah diyerek tuğrayı çekmeye başladı. Önce tuğ gibi yükselen Gümüş Okları... Sonra onları Orhan bin Osman ile irtibatlandırdı. Sonra Altın Yay... Orhan Gazi, anlatılmaz bir heyecan içindeydi. Tuğranın, önce bütün Anadolu'yu... Sonra temsili güreşlerin yapılacağı diyar olduğu bildirilen Hadrianus'u ve Konstantiniyye'yi... Sonra da üç kıtanın ortasındaki Anadolu'yu çevreleyen deniz ve karalarını da kapladığını görür gibi oldu. Ve... Kırk pınarın aktığını... Tarih, hicri 724 (7+2+4)... Yine 13'le yüklüydü...

Sağladığı adaletle bütün yeryüzünü, sonra da kâinatı kaplaması dua, niyyet ve azmiyle tuğranın son çizgisi çekildiği anda... Kapı çavuşu girdi, Abdurrahman Gazinin huzura kabul için beklediğini söyledi. Bağdadi hazretlerine baktı. "Bir gaziyle yüz yüze gelmek bizim için en büyük şereftir" sözüyle, gelsin, dedi. Huzura girdi.

"Sultanım. Konur Alp, dualarınızı bekler. Aydos Kalesinin

fethedildiğini müjdeler."(115)

Orhan Gazi, Bağdadi hazretlerine baktı. "Efendim. Konstantiniyye yolu üzerinde alınması çok zor bir kaleydi" dedi. O da elhamdülillah deyip dua etti.

Orhan Gazi, Abdurrahman Gaziye döndü.

"Abdurrahman Gazi, hele söyle. Bu fetih nasıl gerçekleşti?"

Abdurrahman Gazi, kıpkırmızı kesildi. "Ah bre Konur Alpim. Bunu bana yapmayacaktın, buraya beni göndermeyecektin" düşüncesiyle yanındaki Demir Alp'e baktı. Herkes şaşırdı. Demir Alp gülümsedi.

"Sultanım. Müsaade Müsaade ederseniz ben anlatayım. Abdurrahman Gazinin anlatacak hali yok."

Durumu anlayan Sultan da gülümsedi.

"Hele anlat Demir Alp. Neler oldu?"

"Sultanım. Malumunuz kale çok sarp. Nasıl alacağımızı düşündüğümüz günlerde... Tekfurun dünyalar güzeli kızı bir rüya görmüş. Rüyasında çok derin bir çukura düşmüş. Çok yakışıklı bir delikanlı, elini uzatmış, tut, demiş. Bir kuş hafifliğinde onu kuyudan çıkarmış. Ertesi gün... Bu rüyanın şaşkınlığı geçmeden... Bizim üzerimize ok atmak için surlara çıktığında Abdurrahman Gazi'yi görmüş. Kendisini kurtaran delikanlı olduğunu anlamış. Görmesiyle de sevdalanmış.

Bir mektup yazıp, 'Sizin komutanlarınızdan önceki gün sabah vakti, sur dibinde askerlere konuşma yapana sevdalandım. Gördüğüm rüya sebebiyle... Üç gece sonra surun batı kısmına gelin, size yardım edeceğim' demiş. Mektubu, Konur Alp'e getirdiler. Mektupta sözü edilen kişinin Abdurrahman Gazi olduğu anlaşıldı.

Kuşatmayı kaldırmış görüntüsü vermek için hemen alpler çekildi. Sözü edilen gece... Abdurrahman Gazi ve kırk yiğit sözü edilen sur dibine geldiler. Denilen vakitte... Bir urgan sarkıtıldı. İlk önce Abdurrahman Gazi çıktı. Ona bir şey olmasından bir kalleşlik

yapılmasından korkuyorduk, ama olmadı. Diğer gaziler de sura tırmandılar. Bizans askerleri kuşatmanın kaldırılmasını kutladıkları için sarhoş halde idi. Kale kolayca fethedildi. Tekfur kızı Müslüman oldu. Ayşe ismini aldı."

Demir Alpi dinleyen Bağdadi hazretleri ve Orhan Gazi tebessüm ederken Abdurrahman Gazi renkten renge giriyordu.(116)

Bağdadi hazretleri "Allahü teâlâ, Rahman ismiyle tecelli etmiş. Bu tecelliye vesile de... İsmi Rahman'ın kulu manasında olan Abdurrahman Gazi olmuş" dedi.

Tuğranın çekilmesinden, Abdurrahman Gazi ile Ayşe hatunun Bağdadi hazretleri tarafından nikahlarının kıyılmasından üç gün sonraydı. Mısır Sultanı Hasan Kalavun'un elçisi Bursa'ya geldi. Elçi, Kasım-ı Bağdadi hazretlerinin tanıdığıydı.

Sultan Orhan'ın at, kılıç ve ok talimleri yapılması için vakfettiği Atıcılar Meydanında... Elçi ve beraberindekiler için şenlik, ok ve at yarışları düzenlendi. Sultan ve Kasım-ı Bağdadi hazretleri de bu şenliklerde hazır bulundular. Elçi, Hacı Ömer adlı bir okçuyu da beraberinde getirmişti. Bunun çektiği yayı, Orhan Gazi'nin askerlerinden hiçbiri çekemedi. Orhan Gazi buna çok üzüldü.

Bağdadi hazretleri teselli etti, yeni ufuklar açtı.

"Sultanım üzülme... Bu okçunun bu yayı gerebilmesi... Yüzlerce yıl devam eden bir usta-çırak çalışma ve bilgisinin aktarımı sonucudur.

Bu meydana Atıcılar Meydanı demiş.(117) Adaletin, devletin, güçlü olmanın vazgeçilmez şartı olan atmaya işaret etmişsiniz. Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem 'Kuvvet, atmaktır' buyurdular. Hem maddede hem manada başarı; atmakla, hareketle yakalanır. Fethettiğiniz yerlerde, ilk işiniz Okçuluk ve Güreş tekkeleri kurmak olsun. Sebepler âlemindeyiz. Allahü teâlâ bu kâinatta her şeyi bir sebeple yaratmaktadır. Atmak; sebeplere yapışmak demektir, eline bir şey alıp uzağa fırlatmak değildir."

İlk akçenin basılması... İlk çınarın dikilmesi ve yeşermesi... İlk tuğranın çekilmesi... Atıcılar Meydanı diye bilinen ilk vakıf

meydanında, atmanın; kuvvet, sebeplere yapışmak olduğunun öğrenilmesi... Orhan Gazi, "Devlet olmanın ve devlet olarak kalmanın basamaklarını yavaş yavaş çıkıyoruz" diye düşündü.

Bağdadi hazretleri, beraberindekilerle birlikte altı ay kadar Bursa'da kaldı. Konstantiniyye'ye giden yolların burulması, şehrin Bursa olması için... Nasıl gayret edildiğini... Osmanlı idaresindeki adaleti, Kılıç ehlinin ehl-i beyte, Kalem ve Könül ehline hürmetini, yardımını gördü. Her namaz sonrası ve seher vaktinde... Orhan Gazi'nin neslinden gelenlerin... Dünya durdukça... Hak ve adalete hizmetleri, Anadolu'yu Son Kale eylemeleri ve Kıyamet'e kadar Son Kale olarak elde tutmaları için dua etti.

Rivayet edildi ki... Bağdadi hazretleri, vedalaşmak üzere Sultanın huzuruna geldiğinde... Kollarına çok kıymetli bir emanet bıraktı Orhan Gazi...

"Efendim, oğlumdur. Kabul buyurursanız, sizin de torununuzdur. İsminin konulmasını ve dualarınıza kavuşmayı bekler."

"Ona dede olmak bizim için şereftir. Allahü teâlâ, anne-babası ve kendisi için iki cihan saadeti ihsan eylesin. İsim olarak ne düşündünüz?"

"Münasip görürseniz, Kâsım ismini düşündük.(118) Ona baktıkça sizi hatırlamak için..."

Gülümsedi.

"Bizi değil, mübarek ceddimizi hatırlarsınız inşâallah. Allahü teâlâ niyetinizi mübarek kılsın."

Bebeğin sağ kulağına ezan, sol kulağına ikamet okudu. Ey Orhan oğlu Kâsım diye seslendi. Bebeği babasına teslim etti.

"Kâsım; taksim eden, ayıran, bölen demektir. Taksim edebilmek, adaletli davranabilmek için... Hem güçlü hem de âlim, gönül ehli olmak gerekir. Bütün kavgaların temelinde... Başkasının elindekine göz dikmek, yasak yollardan ona sahip olmaya çalışmak vardır... Bu kötü ahlâk her şeyden evvel Allahü teâlânın taksimine razı

olmamaktır. Kâsım-ür-rızk... Rızıkları taksim eden Allahü teâlâdır. O'nun taksimine cân-ı gönülden râzı olmak... Yüce Rabbinin huyu ile huylanmak... Hak ve adalet için kendini Kâsım bilmek... Kâsım günlerinin başladığı bugünlerde... Oğlunuza Kâsım dedik. İnşâallah, siz ve soyunuzdan gelenler... Âdil bir Kâsım olacak. Yeryüzünü hayır meydanı, Anadolu'yu taksimin hakça yapıldığı Son Kale yapmak için gayret edeceksiniz."

Orhan Gazi, her zerresiyle âmin dedi.

"Bize bildirilen o ki... Konstantiniyye feth olunca... Surlar dışında kalan bir bölgesine... Taksim ismi verilir. Burada gayr-i müslimler oturur. Yüzlerce yıl, bu bölgeye cami yapılmasının kavgası verilir. Buraya cami yapılması... Taksim kavgasında, neslinizin söz sahibi olması demektir."

Orhan Gazi, bebeği içeri gönderdi. Yolcu etmek için Bağdadi hazretleriyle birlikte bahçeye çıktı. Geyikli Babanın diktiği Çınar ağacının yanından geçerlerken... Bağdadi hazretleri, ağaca baktı, gülümsedi.

"Sultanım. Tebrik ederim. Maşallah! Çınar ağacı kök salmış. İnşâallah Kıyamet'e kadar yeşil kalır."

Orhan Gazi, bütün Kâinat kendisine verilmiş gibi sevindi. Ya yeşermezse diye... Ne kadar çok endişe içinde beklemişti. Geyikli Baba, "Bunun can suyu, adalettir. Adalet varsa kök salar. Devletiniz adaleti sağladığı müddetçe büyür, yeşil kalır..." demişti. Kök saldığını görmek nasip olmuştu. Şimdi de Kıyamet'e kadar yeşil kalması için dua ediliyordu. Bu dua... Kendisi ve nesli için ne büyük şeref ne büyük müjdeydi. Gönlü, Tuğrul kuşu gibi kanatlandı. "Dualarınızla, inşâallah efendim" dedi.

Bağdadi hazretleri, Orhan Gazi'yi iki omzundan tuttu, gözlerine baktı.

"İbn-üd-Dünya demekle tanınan Şeyh Ebû Bekr-il-Müfid-ül-Cürcânî var. Onun ahir zaman üzerine yazmış olduğu bir kitabı bulunuyor. Bu kitabında yer alan bir hadis-i kudside, 'Benim bir ordum vardır. Ona Türk adını verdim.' buyurulmaktadır. Bize bildirilen o ki... Burada kastedilen siz ve neslinizden gelenlerdir.

Mübarek olsun. Artık vedalaşma zamanı geldi."

Omzunu tutan ellerle, yere kök saldığını, kendisine bakan gözlerle arşı gördüğünü hissetti Orhan Gazi... "Dualarınız en büyük gücümüzdür" dedi.

Bağdadi hazretleri, "Allah'ım sana ve zürriyetine... Kur'ân-ı kerimin hürmetine...

Dünya döndüğü müddetçe her zorluğu kolaylaştırsın, dinine razı olduğu şekilde hizmet etmeyi nasip etsin" diye dua etti.

Kasım-ı Bağdadi hazretleri, Bursa'ya Allah'a ısmarladık, dedi. Gönlü ferahlamış... Kostantiniyye'nin yakın zamanda Orhan Gazi nesli tarafından fethedileceğine ve Anadolu'nun Kıyamet'e kadar sahih itikadın, mazlumların, adaletin Son Kalesi olacağına inancı kuvvetlenmiş vaziyette...

Anadolu'yu batıdan doğuya aşıp Peygamberler ve evliyalar diyarı Urfa şehrine geldiler. Şehrin müftüsü ve müderris olması istenince... Oğlu Muhammed, burada ikamet için iznini istedi. İzin verdi.

Bağdadi hazretleri... Oğlu Haydar'la birlikte onüçüncü kuşaktan ceddi ve Allah yolunda şehit olanların önde geleni yüce kutub Seyyid Abdülaziz bin Nizar hazretlerinin Şirvan'ın Pây (Taşyaka) köyündeki kabrine gitti. İlk bu beldeye geldiği günleri hatırladı... Zaman su gibi akıp geçmişti... Bursa ziyareti dönüşü bu makamda bulunmak... Başka bir mânâ taşıyordu... 1258'te Bağdat'tan ayrılışından tam doksan sene sonra... Orhan Gazi'yi ziyaretinin dönüşünde... Okudu, ruhlarına bağışladı. Ruhundan imdat istedi. Abdülaziz bin Nizar hazretlerinin ruhu, hazır oldu. "Oğlum Hacı Kasım hoş ve hayırla geldin! Allah, seferinde çektiğin zahmetleri ve başından geçenleri, ulvi derecelere çevirsin. Son nefese kadar tekke ve medreselerin çoğalması için çalış" buyurdu.

Bu sözleri duyan Bağdadi hazretleri, Allah diye feryat etti. Kılıç sahibi Orhan Gazi'nin yanından henüz dönmüştü. Ecdadı, Kalem ve Könülü kuvvetli kıl, diyordu. Kılıç, Kalem ve Könül... Hocası ve

Sarı Saltuk... Altın Yay ve Gümüş Okları, Kılıç, Kalem ve Könlü nasıl temsil ettiklerinin anlatmışlardı. Altın Yay ve Gümüş Oklarla ilgili son gelişmeleri de Orhan Gazi'den dinlemişti. İşte, şimdi... Ceddi Abdülaziz hazretleri de Kılıç, Kalem ve Könlün bir olmasını işaret etmişti.

Kabir ziyaretinden sonra hemen evine geldi. Uzun bir ayrılık sonrası, ailesi, müridleri ve hizmetçileriyle hasret giderdi...

Manevi oğlu ve müridi Molla İsmail Şâmî'ye... Önceden olduğu gibi müezzinlik vazifesini ve oğlu Muhammed gelene kadar fıkıh dersi vermeyi emanet etti. Ona, nehrin altında ve kendi evinin yukarısında bir ev yaptı. Sonra da bütün yardımcılarıyla birlikte medrese ve dergahlarda... Güneydoğu Anadolu'yu bid'at fırkalarına karşı aşılmaz sur kılacak, nice kırk pınarları akıtacak Könül ve Kalem ehli kişileri yetiştirmeye başladılar.

Konstantiniyye yolu üzerinde büyük bir engeldi. İznikmid'in(119) fethi, Orhan Gazi'nin birinci hedefiydi. İznikmid'den gelen bir haberci, baba yadigârı alp Akça Koca'nın vefat ettiğini bildirince çok üzüldü. Akça Koca'nın "İznikmid'i fethetmek bize nasip olmadı. İnşâallah bu şeref Sultanımıza nasip olacak. Emanet ondadır" sözünü duyunca da emanetin omuzlarını zorladığını hissetti.

"İznikmid beklesin. Önce başşehrimize, sığınağımıza yakın olan İznik'i fethedelim, ebedi güzelliklere ve Konstantiniyye yoluna açalım" diyerek İznik üzerine yürüdü. Uzun zamandır kuşatma altındaydı ve Konstantiniyye'den sonra Bizans'ın en önemli şehriydi.

İmparator III. Andronikos, ordusuyla harekete geçti. İznik'i muhasaradan kurtarmak, elden çıkan kaleleri geri almak için... Bizans ordusunun İznikmid tarafına ilerlediğini haber olan Orhan Gazi hiç beklemedi. İkibin askeriyle düşman üzerine yürüdü. İki ordu karşı karşıya geldi. Darıca ile Eskihisar arasındaki Pelekanon mevkiinde... 11 Haziran 1329, Hicri 12 Şaban 729'ta, üç ayların ikincisi Şaban ayında... Sekiz bin kişilik Bizans ordusu... Hak için canını ortaya koyanların, serdengeçtilerin saldırısına karşı koyamadı. İmparatorlarıyla birlikte Konstantiniyye yönüne kaçtılar.

Bu zafer, yeni kurulan Osmanlı Devleti'nin, İmparatorun başında olduğu bir orduya karşı ilk zaferiydi. Nice zaferlerin habercisiydi.

Bu zaferle sonrası... Orhan Gazi yola çıktı. Yanına bir bölük serdengeçti alarak... Konstantiniyye'yi, Hagia Sophia'yı Battal Gazi'nin seyrettiği yerden seyredebilmek için... 28 Haziran 1329'ta... Güneşin batma vaktine yakın Altın Şehir denilen Üsküdar'a ulaştı. Alev alev yanan Üsküdar'ı görünce... Bu kasabaya niçin Altın Şehir denildiğini anladı. Akşam güneşiyle Üsküdar altın sarısı tüle bürünmüştü.

Gözleri Kız Kulesi'ni aradı.. Defalarca dinlemişti Sarı Saltuk'tan... Konstantiniyye'ye fetih için gelen Battal Gazi'nin Kız Kulesi üzerinden Hagia Sophia'ya bakışını... Kubbesi üzerinde hilali görüşünü, İmparator'un kızını Kız Kulesi'nden kaçırışını... İslam ordularının Konstantiniyye'ye fetihte başarısız oluşlarının sebeplerini...

"Sultanım! Hagia Sophia kubbesinin üzerine bakın!

Kız Kulesi üzerinden Konstantiniyye'ye ulaşmaya çalışan Orhan Gazi, utandı. Buraya Kız Kulesi üzerinden Hagia Sophia'yı görmeye gelmiş, ama kuleyi aşıp karşı sahile ulaşamamıştı.

Bakışlarını Kız Kulesinden kurtarıp kubbeye bakınca "Allahü ekber" dedi. Ramazan'ın Hilâli, tam kubbe üzerindeydi. Kubbeye alem olmuştu. 1064 yılında Alparslan'ın Ani Kilisesinin kubbesine diktiği Hilal gibi... Ama önünde bin yıldır kubbede alem olan haç vardı.

Konstantiniyye'yi fethedip kubbesine Hilali alem olarak yerleştirme şerefine kavuşma arzusuyla yandı. Hemen, Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellemin Hilali görünce okuduğu duayı okudu.

"Ey Rabbim! Bize bunu Bereket ve iman ve selamet ve İslâm hilâli eyle! Ey Hilâl! Benim de senin de Rabbimiz Allah'tır."

Orhan Gazi'nin "Hilali Hagia Sophia kubbesi üzerinde görmeyi bana da nasip eyle" diye duaya durduğu gün, günlerden rastgele bir gün değildi... 30 Haziran 1329, Hicri 2 Ramazan 729 Cuma idi... Hem Ramazan hem de Cuma...

Orhan Gazi, Üsküdar'dan Konstantiniyye'yi, Kız Kulesi üzerinden Hagia Sophia'yı seyrettikten sonra... Uykuda ve uyanık iken Konstantiniyye gözü önünden ve gönlünden gitmez oldu. Tıpkı Bursa gibi... Dört bir tarafından kuşatılmadan Konstantiniyye'nin alınmayacağından emin oldu. Üç tarafı denizle çevriliydi. Kara tarafında aşılmaz surlar ve su dolu hendekler vardı. Mutlaka dört bir taraftan yardım alamaz hale getirilmeli, surları aşacak çare bulunmalıydı.

Bütün çalışmasını buna yönelik yapmaya başladı. İlk hedef İznik'ti... Bizans'ın Anadolu yakasında toprağı kalmamalıydı. Sonra Konstantiniyye'nin can damarı Trakya toprakları ve boğazlar...

Dört bir taraftan kuşatılan ve beklediği yardım gelmeyen. Ama Osmanlı tarafından fethedilen Bizans topraklarından... Kendisine adalet, merhamet rüzgârı gelen İznik, tamam, dedi. Fethe, ebedi güzelliklere... 2 Mart 1331'de İznik'in sur kapıları açıldı. Tekfur Konstantiniyye'ye giderken... Halk, Orhan Gazi'ye geldi. Osmanlı'nın merhamet ve adaletine sığındı.

İznik ve gönüller fethedilince... Konstantiniyye'deki Hagia Sophia ile aynı adı taşıyan şehrin en büyük kilisesi camiye çevrildi. Kılıç hakkı olarak... En yakın zamanda Konstantiniyye'dekinin de camiye çevrilmesi duasıyla... O kilise ki... Hristiyanlığa teslis inancını sokanlar burada toplanmıştı. Şimdi ise tevhid pınarı ve yol olmuştu.

Camiye, "İsminizi verelim" diyenlere... Orhan Gazi, bekleyin hele, isim onu bulur, dedi. Birkaç gün sonra... Türkmenin, camiden "Ayasofya" diye bahsettiğini duyunca çok sevindi. Bu ne güzel isimdi. İznik ile Konstantiniyye'yi, geçmişi, an ve geleceği, Kızılelma'ya gidişi ne güzel ifade ediyordu.

Kilisenin camiye çevrilmesiyle ürken İznikliler, çok kısa bir zaman sonra... Kılıç hakkının ne olduğunu öğrendikten, yapılanları gördükten sonra... Osmanlı adaleti ve merhametiyle ilgili duyduklarının gerçek olduğunu anladılar. Osmanlı gazilerinin ulaşamadığı yerlerin halkı dahi Orhan Gaziyi davet eder oldular.

Orhan Gazi, or (şehir) hanı olduğunu her anlamıyla gösterdi. İznik'i imar etmek için gecesini gündüzüne kattı. Din, ırk ayrımı yapmadan... şehrin halkını mutlu kılmaya, ebedi saadetleri için çalışmaya gayret etti...

Bir gün kocaları savaşta ve hastalıkla ölen Hristiyan kadınlar önünü kestiler. "Irzımızı, canımızı koruyacak er isteriz" dediler. Orhan Gazi, Nilüfer hatunla, evlendikleri zaman verdikleri sözü hatırladı gülümsedi. "Gazilerden isteyenler, bunlarla gönül rızasıyla

evlenebilirler" dedi. Nice düğünler oldu. Şehirde, boş mamur evler evlenen gazilere dağıtıldı.(120)

Orhan Gazi ve alplerinin adalet, yiğitlik ve mertliklerini gören nice Hristiyan İslâmiyet'i seçti.

Orhan Gazi hiç beklemedi, Or'un Hanı olmak için... Altın Yay ile temsil edilen Kılıç, Könül ve Kalem ehlinin yetişmesi için harekete geçti. Kızılelma'ya, Konstantiniyye'ye ve Son Kale Anadolu'ya ancak varılabilirdi... Bu üçünün... Bir mürşid-i kamilin rehberliğinde omuz omuza, gönül birliğiyle çalışmasıyla... Ayasofya Cami'inin yanında eski, harap bir manastır vardı. Tamir ederek onu medreseye çevirdiler tıpkı Ortodoks Rum'un Müslüman olması gibi... Zamanının tanınmış müderrislerinden Davud-i Kayserî, Taceddin-i Kürdi ve Alâeddin Ali Esved, bu medresede, eğitim vermeye başladılar.

Cami ve medrese... Könül ve beynin gıdalandığı mekanlar... Ya beden, ya mide? Orhan Gazi diyarında, birileri aç iken tok olmak mümkün müydü? Cami ve medrese yanına imaret inşa edildi. Açların doyurulması, çıplakların giydirilmesi, evsizlerin misafir edilmesi için... Orhan Gazi, cami, medrese ve imaret için nice mülkleri vakfetti, Kıyamet'e kadar sevabına kavuşabilmek ümidiyle...

Uzun süren kuşatma sonucu İznikliler fakir düşmüştü. Hem gönül hem de bedenler açtı. Ateşler yakıldı, gönüller de tutuştu, kazanlar vuruldu. Orhan Gazi'nin has sürüsünden nice koyun kesildi, gariplerin rızkı olmak için... Ateş harlandı, sular kaynadı, etler pişti, pilav kıvamını buldu.

Orhan Gazi... Oğulları Şehzade Süleyman ve beş yaşındaki Murad, Laleli Hüseyin ile bir kazanın başına geçti. Elinde kocaman bir kepçe ile... 1231 yılının sıcak bir ağustos gününde, ikindi sonrasında... Nilüfer Hatun, Laleli Hüseyin'in hanımı Sümbül Hatun ile diğer kazanın başına... Erkekler bir tarafta, kadın ve çocuklar diğer tarafta... Kavuştular rızklarına... Gönülleri gül, lale, nilüfer ve sümbül ile... Cennet bahçelerine dönmüşlerin ellerinden...

* * *

Sarı Saltuk torunu Altın Yay Temsilcisi Ece Yakup... Gördükleriyle vuruldu. Aş dağıtan eller, sürur veren gönül ve yüzler... İmaretin açılış davetini alır almaz koşmuş. Ancak aşın hazırlanmasına değil, dağıtılmasına yetişmişti. Orhan Gazi'nin yanına gitmedi. Ayasofya Cami'inin giriş kapısının hemen yanında, atının üzerinde anlatılmaz güzelliği seyretti. Atı durmuş, ama gören göz ve gönülün harekete geçirdiği hatıralar dörtnala kalkmıştı.

Babası Ece Halil ve Dedesi Sarı Saltuktan dinledikleri ve öğrendikleriyle... Altın Yay ve Gümüş Oklar hareketlendi. Düne uzandı, oradan güç aldı, yarına kanatlandı.

Miladi 13. yüzyıl... İslâm medeniyetinin boyun büküşü, sonra da küllerinden doğuşu olmuştu.

Bir yanda taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmayan, İslâm dünyasını harabeye çeviren Moğollar... Öte yanda Haçlılar... İslam âleminde, bir de içerde kaynayan, kaynatılan fitne kazanları... Emirlikler, sultanlıklar, beylikler arasındaki iktidar ve güç savaşları...

1258'de Bağdat düşmüştü, İslâm medeniyetinin kalbi, her şeyi Bağdat... 1326'da Kurtuba... Avrupa'ya insanlığı gösteren Endülüs'ün göz bebeği Kurtuba...

Bağdat'ın düşüşü, Kurtuba'nın tarihten silinişi... Horasan ve Türkistan havzasının yeni Müslüman olan şehirlerinin... Merv'in, Tûs'un, Nişabur'un, Semerkand'ın ve Buhara'nın yerle bir edilişi, Cehennem'e çevrilişi... Müslümanların dünyevî her şeylerini yitirmelerine yol açmıştı.

Ama bütün bu felaketler... Oğuz neslinden gelen Altın Yay temsilcilerinin liderliğinde... Selçuk ve Eyyûbî çocuklarının silkinmelerini engelleyemedi. Yangın yerine dönen âlem-i İslâm'ı toparlamalarına... Bütün belâları birer birer defetmelerine... Gönülleri fetheden, bütün insanlığı diriltici, bütün insanlığa hayat sunucu muazzam ve muazzez bir medeniyet yürüyüşünü gerçekleştirmelerine mâni olamadı.

Hem de ne zaman? Haçlıların ve Moğolların Anadolu'yu, İslam diyarını harap ettikleri 13. yüzyılda... Küllerden Osmanlı Tuğrul kuşu doğarken, Cengiz'in kurduğu kan imparatorluğundan üç Müslüman devlet doğuyordu. Altınordu, Çağatay ve Özbekler... İslam'la, şehit kanları, gönül dostları nuruyla yoğrulan topraklar, işgalcilerini fethediyordu.

13. yüzyıl; 13 takıntısı olan Papalığı çıldırtıyor... Biz de Hicri 13. yüzyılda intikamımızı alacağız diye yemin ettiriyor. Altı yüzyıl sonra, ehl-i sünnet Müslümanlığı yeryüzünden yıkmak için çalışmaları başlattırıyordu.

Eshab-ı kiramın izinde olan ehl-i sünnet Müslümanlar yılmadılar, yıkılmadılar. Özellikle Altın Yay Temsilcilerinin, Selçuk Bey, Ertuğrul Gazi çocuklarının liderliğinde ayağa kalktılar. Hakikat bayrağını Asya içlerinden Avrupa içlerine kadar dalgalandıracak uzun bir yolculuğa çıktılar...

İşte şimdi... Ece Yakup, bu yolculuğun en önemli adımını seyrediyor, gönül kuşu ufuktan ufuğa kanat çırpıyordu.

Kan emici Roma, Cengiz gibi güce değil... Ebedi hakikate dayalı, bütün yaratılmışları kuşatan bir medeniyet geliştirdiler. Herkese hayat hakkı tanıyan, insanlığa hakkaniyetin, ilmin, selametin, adaletin ve sulhün ne demek olduğunu öğreten bir medeniyet... Şimdi, bu medeniyetin Kıyamet'e kadar yaşaması için Anadolu'yu Son Kale eylemek gayretindeydiler.

Bu diriliş yolculuğu, 13 Aralık 1084'te, iki 13'ün bir araya geldiği tarihte (1, 8 ve 4 = 13) yapılan toplantıyla başlıyordu.

Tarihin akışını değiştiren bu toplantıya... Kılıç temsilcisi olarak Melikşah, Kalem ve Kılıç temsilcisi olarak Nizam-ül Mülk, Kalem temsilcisi olarak Gazâlî ve Könül temsilcisi olarak Ebû Ali Farmedi hazretleri katılıyordu.

Bu toplantıda... Medrese, dergâh, kışla ve ziraat ile sanatkarlığın esasları belirtildi. Kılıç, Kalem ve Könül'ün bir mürşid-i kamilin rehberliğinde hareket etmesi... Altın Yayın temsil ettiği değerlerin unutulmaması için, alperenler tarafından ermeydanında temsili güreşler yapılması karara bağlandı. Bu kararlar... Anadolu'yu Son

Kale kılacak, insanlığa sunulacak adalet ve merhamete dayanan bir Dünya Nizamı'nın habercisiydi. Bu nizamın adı, Altın Yay idi...

Bu çalışmaları yürüten Nizam-ül Mülk, "Sultanım! Nizam-ül Mülk'ün eğitime harcadığı altınla Konstantiniyye'yi fethedebiliriz!" diye şikâyet edilmişti.

"Sultanım! Ben, gece orduları yetiştiririm. Maddî ordularınız ne kadar güçlü olursa olsun... Gece ordularımız, manevî ordularımız, ilim, fikir, zikir, sanat ve ahlâk ordularımız yoksa, çürümekten ve yok olmaktan kurtulamayız." sözleriyle Nizam-ül Mülk savunmasını yapmıştı.

Osmanlı çınarının yeşerdiği uçlara yalnız boylar değil, mimari eserler de taşındı.

"Ağaç Direkli ve Ahşap Tavanlı Cami" yapma geleneği devam etti. Afyon Ulu Camii, Sivrihisar Ulu Camii, Ankara Aslanhane Camii, Beyşehir Eşrefoğlu Camii, Ayaş Ulu Camii, camilerde bunun en güzel misalleriydi.

Doğu, Güney ve Orta Anadolu'da... Türk sanatının en ince ayrıntılarına kadar yansıtıldığı medreseler... Moğol istilası sonrasında uçlarda da kendisini göstermeye başladı. Hamid Türkmenlerinin yerleştiği Eğirdir'de, 1302 yılında yapılan Dündar Bey... Korkuteli'nde ise Emir Sinan-üd-din Medreseleri bunlara en güzel misaldir.

Moğol istilası... Batı Anadolu'ya Türkmenler'in göç etmelerini, Osmanlı'nın temellerinin atılmasını sağladı.

Bu göç esnasında Türkmenler... Türkmen şeyhlerinin tasavvufi disiplin ve terbiyesi içerisinde bulundular. Etraflarındaki insanlara da bunu telkin ettiler. Bu göçlerle Anadolu gönül olarak da fethedildi. 13. yüzyılda... Anadolu'nun özellikle de Batı Anadolu'nun fethedilmesinde, Türkleşip İslamlaşmasında... Hace Ahmed Yesevi'nin izinde gidenlerin büyük hizmetleri oldu. Anadolu'da "Yaradılmışı Yaradan'dan Ötürü Sevmek" düsturuyla hareket ettiler.

Şeyh Evhadüddin-i Kirmani, Yesevi anlayışın Anadolu'da hızla yayılmasını sağlayan kişilerin en başında geleniydi. Şeyhin Türk asıllı olması ve Türkmenler arasında Türkçe konuşması hızlı yayılmayı kolaylaştıran en önemli sebepti.

Yesevi disiplini, Anadolu'da Ahi hareketi üzerinde tesirli oldu. Şeyh Evhadüddin-i Kirmani, hazretlerinin damadı ve halifesi Ahi Evren... Bu prensipler etrafında bir sistem meydana getirdi. Meydana getirilen bu teşkilatın asıl maksadı ise... Toplum için faydalı fertler yetiştirmekti.

Moğol istilasının Ahi teşkilatı üzerinde meydana getirdiği yıkım... Ahilerin özellikle uçlara doğru yönelmesine sebep oldu. Uçlarda yerleşen Ahiler aldıkları tasavvufi terbiye çerçevesinde... Teşkilatlar meydana getirerek buralarda faaliyetlerine devam ettiler.

Batı Anadolu... Ahilerin meşgul olduğu meslek gruplarından Debbağlık, Demircilik, Dokumacılık ve Örgücülükle tanışmış. Bunlarla ilgili yeni kurumlar meydana gelmişti.

Türkmen göçleriyle... Batı Anadolu'ya maddi kültür öğeleriyle birlikte manevi kültür öğeleri de taşındı. Bunların başında misafir ağırlama ve cömertlik hasleti gelmektedir. Bu hasletlerini, evlerinde olduğu gibi imaret ve zaviyelerde de yaşatmaya başladılar.

Uçlarda yeni şehirler, kasabalar, köyler, mahalleler kuruldu. Buralarda, bunların gönül ocağı olan camiler, mescidler, medreseler, zaviyeler, kervansarayalar, hamamlar, çeşmeler ve imaretler inşa edildi.(121)

Yunus Emre ve Sarı Saltuk'un... Onikişer yerde mezarları, makamları vardı. Yunus Emre'nin vefatında sonra yalnızca 12, Sarı Saltuk'un vefatından sonra ise 30 sene geçmişti.(122)

Aynı zaman diliminde vefat eden iki kişinin; biri kılıç, diğeri gönül ehli iki kişinin... 12'şer kabri (makamı) bulunması... Kelime-i tevhidde olduğu gibi... Kelime-i tevhidi meydana getiren harfler 12 artı 12, yirmidörttür. Mücadelesini üç kıtada, kâfirlere karşı yapan Sarı Saltuk, kelime-i tevhidin ilk kısmını, Allah'tan başka ilah yoktur kısmını...

Anadolu'da... Müslümanlara gönlü yolunu, ilahi aşka giden yolu anlatan Yunus Emre ise... Kelime-i tevhidin ikinci kısmını, Muhammed aleyhisselam, O'nun elçisidir kısmını mı temsil ediyordu?

Anadolu... Karış karış, gönül ışığı, alın teri ve şehit kanıyla mayalanırken... 1335'te... Osmanlı'nın görünüşte de olsa tabi olduğu İlhanlı Devletinde Ebû Said Han, varis bırakmadan öldü. Yapılan taht kavgası sonrası... İlhanlı Devleti'nin hakim olduğu topraklarda Celâyirliler, Karakoyunlular, Muzafferîler, Horasan Serbedârîleri ve Eretnaoğulları gibi hanedanlar kuruldu.

Bu tarihten sonra, 1336'da... Türk beylikleri içinde en kudretli ve kut almış Türkmen olan Oğuz beyi Orhan Gazi, bir ağır yük daha yüklendi. Büyük Türk Hanı ünvânını kazandı. O tarihteki Türk devletleri içinde en kudretli olanıydı. Göktürk, Hun, Karahan, Gazneli ve Selçuklu'dan sonra... Büyük Hanlık... Altın Yay ve Gümüş Okların emanet edildiği Kayı boyundaydı. Osman Gazi zamanındaki beylik, Orhan Gazi zamanında güçlü bir devlet olmuş. Çünkü... Baba-oğul, sultan diye değil gazi diye anılıyorlar, biliniyorlardı. Osman Gazi, Orhan Gazi diye... Rütbelerin en şereflisi, en fazla hak edilmişi ile...

Osmanlı Devleti, artık Büyük Türk Hanlığıydı...(123) Kırk pınarın doğma vakti gelmişti. Çünkü toprak kıpır kıpırdı. Ebedi aşk yolunda akan gazi ve şehit kanlarıyla, gönül nuruyla mayalanmış... Taşıdığı aşk ateşini taşıyamaz hale gelmişti. Aşkın gözyaşlarının kırk pınar halinde gün yüzüne çıkma vakti yakındı.

Gönül erlerinin müjdelerine... İbn-i Arabi hazretlerinin Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan yıllar önce yazıp Osmanlı'yı haber verdiği "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" adlı eserindeki sır bilgilere göre... Osmanlı cihan devleti; Anadolu'da sahih itikadın, mazlumların, adaletin Son Kalesi olacak ve bu Kıyamet'e kadar devam edecekti.

Devam edecekti ama... Kalem ve Könül ile birlikte Kılıcın da keskin, demir zırhlara vurunca incinmez olması gerekiyordu. Büyük Türk Hanlığı derecesine kavuşan Osmanlıda Kılıç biraz boynu büküktü. Alpler ve onların çevresindeki savaştan savaşa eli silah

tutanlar... Hem geçim işlerine hem de sefere yetişmekte zorlanıyorlardı.

Rivayet edildi ki... Orhan Gazi'nin yolu... Selçuklu ve İlhanlı sonrası... Anadolu beyliklerinin durumunu anlamak için yaptığı gizli seferde... Kırşehir taraflarına düştüğünde... Bektaş'a uğradı. Hacı Bektaşi Veli hazretlerinin duasını almak için... Aklı Kılıç ile meşguldü. Mutlaka... Eli her an kılıçta olacak koç yiğitlere ihtiyaç vardı. Sulh zamanı... Devletin selameti için devletin merkezini ve sultanı koruyacak... Savaş zamanı en önde savaşacak, şehit olmak, Kızılelma'ya kavuşmak için...

"Hoş geldiniz Sultanım! Safalar getirdiniz, inşâallah safalar bulursunuz" sözleriyle karşılandı. El öpmesine müsaade edildi Bektaşi Veli hazretleri tarafından... Hazır bulunanlar hayret ettiler. Çünkü el öpülmesine izin verilmezdi. Saltanat yüküne çare olması için mi?

Yemekler yendi, sohbet edildi. Ayrılık vakti geldiğinde... Huzura onbeş yaşlarında üç delikanlı geldi. Gönüllller sultanı tanıttı.

"Bunlar; Gayret, Sabır ve Zafer... Başta namaz olmak üzere... Allahü teâlânın emirlerine uymak, yasaklarından kaçmak, takva sahibi olmak için... Gayret edilecek, sebeplere yapışılacak... Gayret esnasında karşılaşılan zorluklara sabır edilecek. Sonra da zafer gelecek. Allahü teâlâ, 'Sabredenlerle beraberim. Allahü teâlânın yardım ettiğine kimse galip gelemez' buyurmaktadır. Mesele... Yardıma layık hale gelmekte... Yardıma vesile olacak askerlere sahip olmakta..."

Orhan Gazi'ye üç delikanlıyı işaret etti.

"Bu üç delikanlıyı sizin emrinize veririz. Cihan devletine giden devletinizde... Keskin kılıncınız olacak ve hep yanınızda yer alacak yeniçerilerin ilkleri olması duasıyla... Bu üç delikanlının biri Ermeni, biri Rum, diğeri de Türkmen... Üçünün de anne-baba ve yakınları vefat etti. Dergahıma sığınmışlardı... İsteriz ki... Yeniçerilerinizin ilki olsunlar... Anne-babaları, her şeyleri Sultanımız ve devletimiz olsun. Kıyamet'e kadar Anadolu'da...

Kılıcın devletin emrinde olmasının, Kalem ve Könülün rehberliğinde yürümesinin misali olsunlar."

Orhan Gazi, anlatılanlara önce şaşırdı. Sonra da beynindeki suallere cevap verildiğini görerek heyecanlandı.

"İnşâallah, efendim. Biz de... Barış zamanında kendi işini yapan alplerimizden vazgeçmeden... Devamlı devletin emrinde olacak yeni bir çeri nizamının kurulmasını isterdik. Büyük ihtiyaç... İnşâallah... Evladımız yerimize koyacağımız bu üç delikanlı... Nizamı âleme vesile olacak yeni nizamın, yeniçeriliğin başlangıcı olur. Bu konuda dualarınıza muhtacız efendim."

Hacı Bektaşi Veli hazretleri, üç delikanlıyı önünde diz çöktürdü, boyun büktürdü. Üçünün başına da birer başlık giydirdi, ama börkten çok farklıydı. Alından yukarı iki karış yüksekliğindeydi ve sonra iki omuz arasına kadar uzanıyordu. Gönül eri, elini, Zafer'in başına koydu.

"Cenab-ı Hak yüreklerini ak, pazularını kuvvetli, kılıçlarını keskin, oklarını hedefe ulaşan eylesin. Sahip oldukları maddi-manevi kuvveti, Allah yolunda kullanmalarını nasip etsin. Kendilerini daima galip kılsın" diye dua etti.(124)

Orhan Gazi, bakakaldı. Gayret, Sabır ve Zafer'in üç iken yüz, bin ve onbinler olduğunu gördü. Ellerinde hilalli bayraklar Konstantiniyye'ye doğru akıyorlardı.

13'le yüklü (1+3+3+6) 1336 yılında... Orhan Gazi'nin Büyük Türk Hakanı ünvânına kavuştuğunu... Hacı Bektaşi Veli'nin Yeniçeri için dua ettiğini haber olan Papa 7. Benedictus çıldırdı. Hicri 13. yüzyıl için çalışmaların hızlandırılmasını... Bunun için İslâmiyet'teki bütün bid'at fırkalarıyla iş birliğine gidilmesini... Yeni bid'at fırkalarının doğması için çalışılmasını istedi.

Papa'nın casusları sustular. Nübüvvet Yolunun, Silsile-i aliyyenin 13. temsilcisi Muhammed Baba Semmasi'nin, Orhan Gazi'nin Büyük Türk Hakanlığını kutladığını söylemediler. Aynı anda, bir 13'ü daha kaldıramayacağını, aklını kaybedeceğini düşünerek...

Emir Gilâl, Nübüvvet Yolunun ondördüncü halkası olsa da her şeyin mutlak irade ile meydana geldiğini bilse de... Gözyaşlarına mâni olamıyordu. O bir babaydı. Cennet'ten imtihan meydanı yeryüzüne geldiğinde bir oğlu, bir oğlunu öldüren Âdem aleyhisselam gibi... Âdem aleyhisselam bir oğlunu mezara, bir oğlunu sonsuz karanlık ve ateşlere göndermişti... O da ciğerparesini gönderiyordu hem de bir daha görüşmemek üzere... Çiçeklerin açtığı, ebedi güzellikler diyarından haber verdiği bir Buhara gününde... Kırk pınarın doğması, Anadolu'nun Kıyamet'e kadar Son Kale olması için...

Kan kırmızı bir laleyi gösterdi, Hicri yirmibir yaşına kavuşmuş oğlu Selim'e...

"Bu laleye iyi bak oğlum... Biz de tıpkı bu lale gibiyiz... Açarız, bir müddet sonra boyun büker... İmtihan meydanı olan şu yeryüzünün toprağına düşeriz... İnancımıza göre... Ebedi güzellikler veya ebedi felaket diyarında açmak bir daha solmamak üzere...

Gayretimiz... Takipçisi olduğumuz Nübüvvet Yolu büyüklerimiz gibi yapabilmek... Ermeydanı Yeryüzünü çevirebildiğimizce hayır meydanına çevirmek... Dünyada açmakla imtihana tutulan çiçeklerin, ebedi güzellikler diyarında açmasını, kırk pınarın akmasını sağlayabilmek... Kırk pınarın akması, Anadolu toprağının mayalanmasının tamamlandığının, Anadolu'nun Son Kale olduğunun işaretidir. Senin vazifen... Mayalanmayı tamamlamak, kırk pınarın akmasına vesile olmaktır.

Yeryüzünün ermeydanı kılınması, kişinin ebedi güzellikler diyarına kanatlanması... Hiç de kolay değil. Bir tarafta Âdem aleyhisselam ve O'nu takip eden Peygamberlerin aleyhisselam izinde olanlar... Diğer tarafta Şeytan, Nefis ve ikisine tabi olanlar... Yüzbinlerce yıldır, bu kavga yeryüzünde devam ediyordu. Yeryüzünü Hayır Meydanı kılmak isteyenlerle Şer Meydanı kılmak isteyenler arasında...

Çare... Güçlü, kuvvetli olmakta, düşmana galip gelebilmek için sebeplere sarılmakta... Gerekli silahları yaparak, Kılıç, Kalem ve Könülü güçlü ve bir tutarak... Çünkü... Allahü teâlâ bu Kâinatın nizamını sebepler üzerine yarattı. Meşru sebeplere sarılıp, sonra O'na sığınmadan, galibiyet, zafer yok. İstişare edilip, sebeplere

sarılıp, haramlardan sakınılır, emirler yapılır, baştaki emire itaat edilirse... Mağlubiyet yok, çünkü Allahü teâlânın yardımı gelir. Âl-i imran sûresi, 160. âyetinde, "Allahü teâlâ size yardım ederse, kimse size galip gelemez" buyurulmaktadır.

Bütün mesele... Bu yardıma kavuşabilmekte... Bunun için de... Sebeplere sarılıp, düşmana karşı kuvvet hazırlayıp, güçlü olmak şart. Müctehid âlimler, bizleri bu konuda ikaz ediyor. 'Eğer bir memlekette, öncelikle saldıran düşmana karşı koyacak kadar kuvvet hazırlanmazsa... Sonra da ülkeleri, ebedi güzelliklere açacak, hayır meydanı kılacak kadar kuvvet elde edilmezse... Bütün Müslümanlar günaha girer' diyorlar."

Ailesinden, vatanından, yüzünü bir defa gördüğü sevdiceğinden, Alelma'sından ayrılığın dile gelmez acısıyla kavrulan Selim, anlatılanların şaşkınlığındaydı. Demek ki... Moğolların Buhara, Bağdat katliamları sebebiyle... O zaman yaşayan ve onlardan önce yarınlar için çalışmayan Müslümanlar günaha girmişti ha...

Ya kendisi ne olacaktı? Bugün ve yarınlarda güçlü olmak için çalışmazsa... Yarın Hakk'ın divanında nasıl hesap verirdi? Bu düşünceyle titredi. Babası Emir Gilâl hazretleri, hafifçe omzunu sıktı, gülümsedi, endişesini aldı.

"Peki düşmana karşı nasıl hazırlanacağız? Allahü teâla Kur'an-ı kerimde, Enfal sûresi 60. âyet-i kerimesinde, 'Allah'ın ve sizin düşmanlarınızı ve onların gerisinde olup sizin bilmediğiniz, ama Allah'ın bildiklerini korkutup caydırmak üzere... Onlara karşı elinizden geldiği kadar kuvvet, güç ve savaş atları hazırlayın' buyurmaktadır.

Peki... Düşmana karşı hazırlamamız emredilen kuvvet, nedir?

Ebû Hammâd Ukbe İbni Âmir Cühenî radıyallahü anh şöyle dedi:

Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellemi minberde, (Düşmanlarınız için elinizden geldiği, gücünüzün yettiği kadar kuvvet hazırlayınız. Dikkat ediniz! Kuvvet atmaktır; kuvvet atmaktır, kuvvet atmaktır)

buyururken işittim.(125)

Peki, atmak nedir? Yalnızca ok atmak, cirit atmak mı? Atmak harekettir. Kılıç, Kalem ve Könülde... Zamanın gerektirdiği bütün hazırlıkları yapmaktır. Efendimiz aleyhisselam, atmak diyerek Kıyamet'e kadar değişmeyecek ve mutlak zafer getirecek bir hakikate işaret etti.

1084 yılında bir araya gelen Altın Yay ve Nübüvvet Yolu temsilcileri... Bir karara vardılar. Kuvvet hazırlamanın, Anadolu'yu Son Kale kılmanın... Alperenlerin yapacağı küreş ile temsil edilmesini kararlaştırdılar. Böylelikle bu çok mühim vazifenin gönüllerden ve zihinlerden hiç silinmemesini hedeflediler.

Bize bildirilen o ki... O gün yaklaşıyor. Bu temsilin doğmasına vesile olacaklardan biri de sensin. Sen bunun için yetiştirildin."

Diğer derslerin yanında kendisine niçin güreş öğretildiğini anladı. Yüzlerce yıllık bir hedefin gerçekleşmesinde yer alacak olması, Selim'i heyecanlandırdı. Güreş vesilesiyle... Hocası Muhammed Baba Semmasi hazretleriyle tanışan Emir Gilâl gözlerini yumdu, çok derinleri görmek ister gibi.

"Evladım. Deden Mahmud Pehlivan Selim ismini verdi ki... Her halinle, İslâmiyet'i, Müslüman'ı temsil, hakkı teslim edesin. Selim, Müslüman, selamet, İslâmiyet, teslim, selam hep aynı kökten gelir. Hepsi, Hakka teslim olmayı, sonsuz güzelliğe kavuşmayı işaret eder. Bu da maddi-manevi kuvvetli olmaktan geçmektedir.

Deden, bundan kırk yıl önce... Dayın Laleli Hüseyin'i bunun için iklim-i Ruma, Anadolu'ya gönderdi. Onun da bir oğlu var. İsmi Ali... Seninle aynı yaşta. Sen... Küreşte Hilal'in, göklerin, Oğuz Han'ın oğulları Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han'ın temsilcisi olacaksın. Ali de Deniz Han, Dağ Han ve Gök Han'ın, yeryüzünün, Lalenin temsilcisi olacak. Lale ve Hilal... Üç düşman karşısında birbirlerinin kuvvetli olmalarını sağlayacaklar. Lale ve Hilal'in temsilcisi alperenler... Senede bir defa karşı karşıya gelerek, bu mücadeleyi, canlandıracaklar. Üç düşman karşısında kuvvetli olma

mecburiyetini unutturmayacaklar. Gönlüme doğan odur ki... İsmin... Son yaptığın küreş ve ismini taşıyan bir camiyle... Kıyamet'e kadar unutulmayacak.

Orhan Gazi'ye selamlarımızı söyle. Altın Yay ve Gümüş Oklar temsilcilerini toplasın. Nübüvvet Yolu büyükleri adına sen katıl. Sultana, söyle. Avrupa topraklarına geçme, Altın Yay ve Gümüş Okların küreşle temsil edilme vakti gelmiştir."

Selim sevdikleriyle helalleşip vedalaşarak Anadolu yollarına düşerken... Pınarın suyunda aksini görüp sevdalandığı, bir daha göremediği, Alelma ismi verdiği sevdiceğinin hasretiyle yanarken... İsfehanlı Ali nurlu şehir Medine'ye ulaşmıştı.

Selim ile aynı yaştaydı, soyu hazret-i Ömer'e dayanıyordu. Küçük yaşta Kur'ân-ı kerîmi ezberledi ve muhtelif kıraatlere göre okumasını öğrendi. Genç yaşında; tefsîr, hadîs, fıkıh ve tasavvuf ilimlerinde pek yüksek derecelere kavuştu.

Önce Mekke-i mükerremeye gitti. Sonra manevi bir işaret ile Medîne-i münevvereye geldi. Burada Resûlullah efendimizin mübarek huzurlarında türbedarlık hizmetinde bulundu.

Bir gün rüyâsında, Peygamber efendimizin kerimeleri Fatıma validemizi gördü. "Yâ Ali! Resûlullah'ın huzûruna git. Seni manevi evlatlığa kabul buyuracak!" dedi.

Ali Semerkandî uyanınca, hemen Resûlullah'ın mübarek huzuruna koştu. Kabrinin karşısına geçip, diz üzerinde edeble oturdu. Başını önüne eğdi, salevat okuyarak beklemeye başladı. Bir müddet sonra Ravda-i mutahheradan Resûlullah efendimizin mübarek sesini işitti.

"Ya Ali! Seni manevi evladım olarak kabul ettim. Kıyamet'e kadar bu mucizem baki kalsın. Öyle bir beldeye git ki... Fakirlik sebebiyle beni ziyâret edemeyen ümmetim, seni ziyaret etsin. Evladım olduğun için, sana yapılan ziyareti bana yapılmış kabul ederim" buyurdu. Bu sözleri, büyük bir zevk ile dinleyen Ali Semerkandi hazretleri, sevincinden ağladı. Cenâb-ı Hakk'ın verdiği bu nimetten dolayı şükür secdesi yaptı.

Rüyasını anlattıkları, nereye gideceğini sual ettiklerinde, "Anadolu" dedi. Niçin Anadolu'ya sualine ise cevap vermedi ve hemen yola çıktı.

Orhan Gazi, bağdaş kurmuştu. Çimenler üzerinde büyük bir yer sofrasının başına... Hem sevinçli hem de üzüntülüydü. Sevinçliydi... Hicri yılla Peygamber Efendimizin yaşına ulaşmakla şereflenmiş. "Altmış yaşını geçip, beş vakit namaza devam edenler şehittir" hadis-i şerifinde bahsedilen kişilerden olma şansına kavuşmuştu.

Üzüntülüydü... Hesabını vereceği nefesler için, gönlünü ferahlatan bir savunması yoktu, yapmak isteyip de yapamadıkları ise pek çoktu.

Peygamber Efendimizin yaşına kavuştuğunda... Laleli Hüseyin, "Sultanım... Allahü teâlâ hayırlı ömür nasip etsin" demiş. Akkoyun Toyundan bahsetmiş. "Türkmenistan halkından bir kimse 63. yaşına bastığında... Peygamber Efendimiz Muhammed aleyhisselâmın hayat süresi kadar yaşadığı için kendisini şanslı addeder. Bu yaşın kendisine nasip olmasını sevinçle karşıladığını göstermek üzere bir kutlama yapar. Akranlarını çağırır. Ak koyunlar kesip herkese ikram eder.

Gönül ehli kişiler... Hazret-i Muhammed aleyhisselamın hayatından, ömrün kıymetinden bahsederler. Ol kişi... Mümkün olduğunca dünya işlerinden el çeker, bütün zamanını ahiret işlerine ayırmaya çalışır. Aksaçlılar Meclisine dahil olur, herkes kendisine çok saygı gösterirdi." diye anlatmıştı.

Bu sözler, Orhan Gazi'nin canına can olmuş. Hemen toy için hazırlık yapmıştı. Laleli Hüseyin ile Sultan aynı yaşta idiler. 63 akkoyunu kendisi, 63 akkoyunu da Laleli Hüseyin için kestirmiş. Laleli Hüseyin sevincinden ağlamıştı.

Sofrada, Sultanın yanında hocası Davud-i Kayseri hazretleri vardı. Oğulları Süleyman ve Murad, Sarı Saltuk'un torunu Ece Yakup, Laleli Hüseyin, onun oğlu Ali, beyleri ve kumandanları da sağında ve solundaydı...

Hocasına niçin Akkoyun Toyu denildiğini sual eyledi. Hocası

boyun büktü.

"Sultanım. Oğuz Han, oğulları Altın Yay ve Gümüş Okları bulduktan sonra... Büyük kurultayı topladı. Meydanın sağ tarafına kırk kulaç boyunda bir direk diktirdi. Tepesine altın tavuk koydu ve dibine bir akkoyun bağladı. Soluna da kırk kulaçlık direk diktirip, üzerine bir gümüş tavuk koydurdu ve dibine bir karakoyun bağladı.

Gökçe Hatun'un oğulları Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han'ı sağ (doğu) yanına... Sırçiçek'in oğulları Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han'ı sol (batı) yanına oturttu.

Sonra... Oğuz Han'ın Hocası Uluğ Türk, konuştu. 'Ak koyun, kara koyun belli olacak mı? Anlattıklarımla, inşâallah belli olur. Ak; aydınlığı, nuru, ebedi güzellikleri temsil eder. Bu sebepten yürüyüşümüz hep güneşe doğru oldu, batı doğuya tabi kılındı, güneşi arkasına alan gölgesine tabi olur.

Koyun ise insan ve cin dışındaki bütün yaratılmışları, onların haklarını temsil eder. Niçin koyun? Koyun, boyun bükmenin, itiraz etmemenin simgesidir. İnsan ve cin dışındaki bütün yaratılmışlar da koyun gibidir. Yüce Yaratan onları insanın emrine vermiştir, onlar insana itaat eder, kayıtsız şartsız... İnsana düşen, bizlere düşen şudur ki... Koyunun temsil ettiklerinden istifade ederken israfa ve ifsada, tabii dengeyi bozar hâle düşmemek. Allahü teâlânın elçileri peygamberlerin ve onların izindeki mürşid-i kamillerin işareti olmadan tek bir otu bile koparmamaktır.

Kara koyuna gelince, kara görünebilmek, iyiliğe kavuşabilmek için aka, ışığa muhtaçtır. Ak koyun sahiplerine tabi olmayı gösterir" dedi. Bu sözlerle Akkoyunu temsil edene tabi olmak gerektiğini anlattı.

63 yaş kutlamasına niçin Akkoyun Toyu denildiğine gelince... Sultanım... Peygamber Efendimizin yaşına ulaşanların, ak sakalları, ak saçlarıyla, tecrübeleriyle kemale erdikleri... Akkoyun'un temsil ettiğini hak ettikleri, onlara danışılıp iş yapılması, tabi olunması gerektiği kabul edilir. En önemlisi de onların, Peygamber

Efendimizin temsilcileri olarak bilinmeleri, onlar görüldüğünde Peygamber Efendimizin hatırlanmasıdır.

Bu geleneğin Ahmet Yesevi hazretleriyle başladığı Türkmenler arasında kabul edilir. Çünkü o... 63 yaşından sonra yeraltında yaşamaya başlamıştır. Yaş konusunda ona tabi olabilmek, O'nun her bakımdan temsil edebilmek için..."(126)

Bu sözlerle kanatlanan Orhan Gazi, 63 yaşına şükür etti. Laleli Hüseyin, hareketlendi. "Sultanım, misafirim gelmiş. Gidebilir miyim?" diye sual eyledi. Orhan Gazi gülümsedi. "Laleli kardeşim. Senin misafirin bizim misafirimizdir. Gelsin, soframıza buyursun."

Biraz sonra gönüllerine bir ışık doğdu. Uzun boylu, Laleli'nin oğlu Ali'ye çok benzeyen, onun yaşlarında, her haliyle Buharalıyım diyen bir Türkmen yiğidi geldi. Sultan'ın önünde diz vurdu, sağ eli kalbine gitti, baş eğdi göğsüne doğru.

"Sultanım. Emir Gilâl oğlu, Hiveli Pehlivan Mahmud torunu, Laleli Hüseyin'in yeğeni... Buharalı Selim'im. Emirlerinize amâdeyim."

Laleli Hüseyin yerinden fırladı, Sultan huzurunda olduğunu unutarak... "Selimim! Yeğenim... Hasret Güneşim" diyerek Selim'e öyle sarıldı ki... Sanki o genç bedende kayboldu, Türkistan'ın toprağında kaybolur, hasretliğini duyduklarının hepsini kucaklarcasına...

Ölüm karşısında kılı kıpırdamayan Orhan Gazi, gözyaşlarına mani olamadı. İşte "Akkoyun Toyu nedir?" sualine en güzel cevap gelmişti.

* * *

Ali ile Selim, iki yeğen, kardeş çocukları... İkiz gibiydiler. Bütün vakitlerini birlikte geçiriyorlardı. Sanki önceden yarım imişler de şimdi birbirlerini tamamlayıp tek kişi olmuşlardı. Her fırsatta güreşiyor, güreşlerinde yeniş olmuyordu. Ali, sevdalanacağı bir ay yüzlü arıyor... Selim ise Alelma'sının hasretiyle yanıyordu. Aşkın gözyaşı kırk pınarın doğmasına vesile olacakların... Aşkı bilmemesi,

tatmaması, aşk ile yanmaması mümkün müydü? Onlar... Leyla'dan Mevla'ya kavuşmanın temsilcisiydiler.

Altın Yay ve Gümüş Oklar temsilcilerinden kendilerine ulaşılabilenler toplandılar. Nübüvvet Yolcularını Selim temsil etti. Kılıç adına Orhan Gazi, Kalem adına Laleli Hüseyin, Könül adına da Sarı Saltuk torunu Ece Yakup katıldı.

Hadrianus'un fethi, temsili güreşlerin başlaması, sonra da Konstantiniyye'nin fethi ve Anadolu'nun Son Kale olması için... Bir an önce Avrupa topraklarında fethe başlamak gerektiğine... Bunun için de öncelikle Karesi Beyliğinin Osmanlı mülküne katılması lazım olduğuna karar verildi. Çünkü bu beyliğin sınırları Dardanel Boğazına dayanıyor, emirleri ise denizciydi. Dardanel Boğazının iki yakasını, Bizans'ı ve Bizans'ın Avrupa topraklarını iyi tanıyordu.

Demirhan Bey'in idaresinden memnun olmayan Vezir Hacı İlbey ve Karesi ümerasından Evrenos Bey, Gazi Fâzıl Bey, Sarı Saltuk torunu Ece Yakup Bey harekete geçtiler. Halk tarafından çok sevilen Dursun Bey'i(127), Karesi Beyin en küçük oğlunu,Karesi tahtına davet ettiler ve bu hususta Orhan Gazi'den yardım istediler.

Dursun Bey daveti kabul etti. Orhan Gaziye yapacağı yardım karşılığında Bergama, Edremit ve Balıkesir'i vermeyi teklif etti. Teklifi olumlu karşılayan Orhan Gazi onu da yanına alarak Ulubat'ı ele geçirdikten sonra Balıkesir'e geldi.

Demirhan Bey karşı koyamayacağını anlayarak Bergama Kalesi'ne çekildi.

Orhan Gazi, Bergama'yı kuşatmak üzere harekete geçti. Dursun Bey'den ağabeyini ikna etmesini istedi. Demirhan Bey'le konuşmak için surların önüne gelen Dursun Bey kaleden atılan bir okla öldürüldü (1345).

Orhan Bey'den korkan Bergamalılar Demirhan Bey'i teslim olmaya ikna ettiler. Kaleden anlaşma yoluyla çıkan Demirhan Bey Bursa'ya gönderildi. Böylece Karesi Beyliği Osmanlı Beyliği topraklarına katılmış oldu. Orhan Gazi, Karesi topraklarına oğlu

Şehzade Süleyman'ı emir tayin etti.

Bu fetih, Konstantiniyye'nin ve Avrupa topraklarının fethi için çok önemli bir adımdı.

Karesi Beyliği'nin Osmanlı'ya katılması çok önemliydi. Ama yeterli değildi, Anadolu birliği için diğer beylikler de katılmalıydı.

1071 Malazgirt Zaferi'nin ardından... Anadolu Selçuklularından ayrı, ama aynı dönemde hüküm süren beyliklerin de Anadolu'nun Türk yurdu hâline gelmesinde önemli rolleri olmuştu.

Türk asıllı beylerin adı ile tanınan bu beyliklerin bir kısmı Malazgirt Savaşı'ndan önce kurulmuştu, Doğu Anadolu bölgesinde... Şehirler fetheden Selçuklu hanedanı mensupları ile ileri gelen komutanlara ve kahramanlıkları ile hizmet etmiş olanlara iktâ (dirlik) olarak verilen bölgelerde kurulmuşlardı.

Bunların belli başlıları, Mengücekliler (1071-1227) ve Dânişmendlilerdi (1071-1178). Karesioğulları, Danişmendliler soyundan gelmekteydi. Diğer Anadolu beyliklerinden biri de Dilmaçoğulları Beyliği'dir (1085-1192). Anadolu'da kurulan ilk beyliklerden bir diğeri de Saltuklular Beyliği'dir (1071-1202). Beylik, adını Selçuklu Sultanı Alp Arslan'ın kumandanlarından Ebül-Kasım Saltuk'tan almıştı.

Karesi Beyliğinin fethinden sonra... Şeyhzade Süleyman, başta Hacı İlbey olmak üzere Karesi emirlerini yanından ayırmaz oldu. Aklı-fikri Dardanel Boğazının Avrupa yakasındaydı. Kendine bile itiraf etmekten çekiniyordu, ama Konstantiniyye'yi fetih aşkıyla yanıyordu. Bunun ilk büyük adımının Doğu Trakya'yı fethetmek olduğunu çok iyi biliyordu. Trakya fethedilmeden Konstantiniyye fethedilmezdi.

Şeyhzade Süleyman, Süleyman Paşa ismiyle nam salmıştı. Cesareti, adaleti, fetihlerdeki stratejik dehasıyla bir efsaneydi. O ise... Kara sevdalısı Konstantiniyye'ye kavuşturacak sebeplerin arayışındaydı. Emredilen sebeplere yapışmalıydı ki... İlahi yardım gelsindi. Bizans'ı anlama, tanıma derdindeydi. Beklediği fırsatlar

doğuyor muydu?

Bizans İmparatoru Kantakuzenos, Bursa bölgesinde hâkimiyetini genişleten, Karesi iline kadar sokulan Orhan Bey ile iyi geçinme çabasındaydı. 1346'da kızı Theodora'yı verdi ve ittifakını daha da kuvvetlendirdi. Sırp Çarı Stefan Duşan'ın Serez ve Selânik'i hedef alması yüzünden... Ona karşı koyabilmek için damadından askeri yardım istedi. Orhan Bey de oğlu Süleyman Paşa idaresinde 10 bin kişilik atlı birliği yolladı.

Süleyman Paşa, 1348'in mayıs ayında... Tabitatın diriliş, doğum, Cennet'i temsil ettiği ayda... Dardanel Boğazından, Anadolu'nun Avrupa topraklarına geçmek için Bizans gemisine bindiğinde dile gelmez bir heyecan içindeydi. Bu ne garip cilveydi. Fethetmeyi düşündüğü Bizans topraklarına, Bizans İmparatorunun emriyle Bizans gemileriyle ulaşıyordu, hicrî Safer ayında...

Seksensekiz yıl önce... Sarı Saltuk ve alperenlerinin ilk geçişini... Hadrianus'u fethedişlerini ve kırk yıl burada kalışlarını... Sarı Saltuk'un ve oğlu Ece Halil'in vefatlarını hatırladı.

Hemen sağındaki Sarı Saltuk'un torunu Ece Yakup'a baktı. Ece Yakup, parmağıyla karşı kıyıdaki küçük bir tepeyi işaret etti.

"Beyim. İşte... Hemen kıyıda yükselen küçük tepe. Günlerce saklandıktan sonra... Burada bindik, Laleli Hüseyin'in yaptığı sallara... Anadolu kıyısına geçmek için... Karesioğullarına sığındık. Babamı da küçük tepenin tam batısında kalan yere, yarımadanın en yüksek yerine, zirvesine defnettik." Babasının ve yanındakilerin nasıl şehit edildiğini anlattı.

Babası Ece Halil'in, Laleli Hüseyin için, "Şimdilik, Avrupa'dan Anadolu'ya geçiş için sal inşa etsin... İnşâallah, yakın zamanda... Anadolu'dan, Avrupa'ya geçiş için sal inşa eder, hem de bir daha dönmemek üzere..." dediğini nakletti. Bu sözlere Şehzade Süleyman her hücresiyle "İnşâallah" dedi.

Yakup Ece, her şeyi anlattı. Ama... Babasının "Beni buranın en yüksek yerine defnedin. Gönlümüze doğan o ki... Yakın zamanda...

Bu tepeye... Osman Gazi'nin neslinden bir yiğit defnedilir. Mezarlarımız yan yana olur. Bir sel gelir, mezarlarımız düzlenir. İkimiz için tek mezar inşa edilir. Benim mezarım unutulur. Tıpkı Gündüz Alp ile Kutalmışoğlu Süleyman'ın mezarlarının tek mezar olması gibi..." Sözlerini tamamlayamadı, elinde olmadan... Olgunluk çağında bulunan otuz iki yaşındaki Süleyman Paşa'ya baktı. Babasının işaret ettiği yiğit bu muydu? Bu düşünceyle çok tedirgin oldu. Tövbelere durdu, "Yâ Rabbî! Beyimize hayırlı ömür nasip eyle" diye dua etti.

Bizans gemileriyle... Boğazı geçip Gelibolu yarımadasına, Avrupa topraklarına ayak bastıklarında... Süleyman Paşa'yı, anlatılmaz bir heyecan, hal kapladı. Toprak tarafından çekildiğini hissetti. Gözlerini, Ece Halil'in defnedildiği zirveden alamıyordu. Ali ile Selim ise hemen güreşe başladılar. Fetih ve fetih sonrası güçlü olabilmek, güçlü kalabilmek, sahip olunan güzellikleri elden çıkarmamak için...

Buharalı Selim... Yakup Ece'den... Kızılelma'yı... Onun Oğuz Türkünün hedefini, şehitliği, gerçek aşka kavuşmayı temsil ettiğini... Oğuz Han'ın Yeryüzünü hayır meydanı kılma seferine Kelebeğin Kanadında Kızılelma Seferi denildiğini duyunca... Çıldıracak gibi olmuş. Alelma'sını kızıl elmalar arasında görüşünü hatırlamış. Sevdası bütün bedenini ve ruhunu akkor haline getirmiş. "Haydi! Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya!" sözü dilinden ve gönlünden düşmez olmuştu.

Süleyman Paşa, Christoupolis'den(128) ileri gitmedi, Tesalya bölgesini yağmaladı ve geri döndü.

Süleyman Paşa'nın, Son Kale Anadolu'nun Avrupa'daki savunma hattını kurmak, Konstantiniyye'nin fetih yollarını açmak için Avrupa topraklarına ayak bastığı günlerde...

Seyyid Hâcı Kasım Bağdadi hazretleri, 13. nesilden ceddi Seyyid Abdülaziz hazretlerinin Güneydoğu Anadolu'daki kabrine uğradı. Bursa ziyaretinden 25 sene sonra... Seyyid Abdülaziz'in işareti tamam olduktan sonra... Kayyum olan Allah'ın izniyle kalkıp sadece oğlu Haydar ile birlikte Mekke'ye gidip Ka'be'yi tavâf etti. Bu yedinci haccı idi. Ve Medine-i Münevvere'ye yönelip dedesi Hazret-i Peygamber sallallahü aleyhi ve sellemin kabrini ziyaret etti. Boyun büküp Hücre-i saadet önünde edeple durdu. Çok az kimseye nasip olan bir nimete kavuştu. Peygamber Efendimizi aleyhisselam gördü, konuştu. Ömrünün nihayete erdiğini işaret edip, yanında, Cennet-ül Baki kabristanında kalma müjdesini verdi. Gözyaşları içinde Allahü teâlâya hamd-ü senada bulundu, şükür secdesine kavuştu. Doksan yıl Anadolu'nun Son Kale olması, Kızılelmaların solmaması, kırk pınarın akması için çalıştıktan sona, bu ne güzel mükafattı...

Seyyid Hâcı Kasım-ı Bağdadi hazretleri, oğlu Haydar'a, kendisini, hazreti Osman'ın yanına defnetmesini vasiyet etti. İrşat, tekke, mescid ve medrese işlerini onun yürütmesini istedi.

"Bu mektupda... Arvas'taki ağabeyin Molla Muhammed-i Veli Arvâsî'ye ve onun neslinden geleceklere vasiyetim vardır. Anadolu'nun Son Kale olması ve Kıyamet'e kadar Son Kale kalması, kırk pınarın kurumaması, Kızılelmaların solmaması için yapacakları konusunda... Uymaları gereken daha nice sırlar... Bu mektup nesilden nesile muhafaza edilsin, en büyük emanetim bilinsin" diyerek bir mektup verdi.

130 yaşındaki babasının vasiyetiyle... Ayrılık vaktinin geldiğini anlayan acılı oğul, şaşkındı. Hazret-i Osman'ın radıyallahü anh yanına defin vasiyetini düşündü.

Hazret-i Osman'ın Kayı damgalı kılıcı Osmanlılara ulaşmış. Ertuğrul Gazi, oğluna Osman ismini koymuş. Yeni kurulan devlet Osmanlı diye bilinmiş. Bu devletin kuruluşunda büyük emeği olan, neslinden gelenlere bu devletin Kıyamet'e kadar yaşaması, Anadolu'nun Son Kale kalması için vasiyet eden babası Kasım-ı Bağdadi... Kabir yeri olarak hazret-i Osman'ın yanını seçiyordu. Bu ne esrardı?

Kasım-ı Bağdadi, pazartesi günü sabah namazı vaktinde, namazı eda ettikten sonra "Vakit geldi" dedi. Sevdikleriyle helalleşti, ata ocağı Bağdat'tan yakın bir köye giden bir yolcu gibi...

Beni oğlum Haydar ile yalnız bırakın, dedi. Herkes, ayrıldıktan sonra, oğlunun elini tuttu. Binlik tesbihi çekmeğe başladı "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah" diye... Binlik tesbihi bir defa çevirdiğinde oğul babasına baktı, gülümsediğini gördü, tesbih elinden düştü. Aynayı tuttu. Son nefesini vermişti. Dünyaya ait olanı son şeyi de bırakmış. Sevdiklerine kavuşmuştu.

1258'te, emir ve izinle Bağdat'tan ayrılmış. Güneydoğu Anadolu'yu, güneyden gelecek bid'at fırkalarına karşı aşılmaz sur kılmış. Bu surun Kıyamet'e kadar devamı, kırk pınarın akması, sonra da hiç kurumaması için çalışmış... Kahire 'de halifeliğin Osmanlı'ya geçişini kolaylaştırmak için gayret etmiş. Anadolu ile Medine-i münevvere arasında hiç kopmayan irtibat kurmuştu.

* * *

Süleyman Paşa'nın, aklı ve gönlü Boğazın Avrupa yakasındaydı. 1350'de yirmibin askerle Boğazı ikinci defa geçti, tabii ki Bizans gemileriyle...

İmparator Kantakuzenos, Selânik'i kontrolü altına alabilmek için Orhan Gazi'den yine yardım istemişti. Ancak, Anadolu'da baş gösteren bir mesele dolayısıyla, Süleyman Paşa, Orhan Gazi tarafından geri çağrıldı. Süleyman Paşa, döndü, gönlü orada kaldı.

1352 yılında Üsküdar, tamamen fethedildi. Süleyman Paşa, Üsküdar'dan Hagia Sophia'yı seyretti, gözyaşları içinde, büyük bir hasretle... Tıpkı Battal Gazi'nin, Kutalmışoğlu Süleyman'ın, Orhan Gazi'nin seyrettiği gibi... "Seni camiye çevireceğim, içinde namaz kılacağım" dedi. Ama inşâallah, Rabbim nasip ederse demeyi unuttu.

Üsküdar'ın fethinden hemen sonra... İmparator Kantakuzenos, Süleyman Paşa'nın hasretini hissetmiş gibi onu tekrar yardıma çağırdı. 12 bin askeriyle, üçüncü defa, Boğaz'ın Avrupa yakasına geçti, Bizans gemileriyle...

Kantakuzenos'un rakibi V. Ioannes Palaiologos, Bulgar ve Sırplar'dan destek alarak zorlu gelmiş. Kantakuzenos'un oğlu Mathiaos'a ait topraklara girip Hadrianus'u kuşatmıştı.

Süleyman Paşa, Hadrianus'un kurtarılmasında rol oynadığı gibi... Sırp-Bulgar birliklerini Meriç ırmağı kıyısında bozguna uğrattı. Meriç kıyısından uzun uzun Hardianus'u seyretti. Konstantiniyye'nin fethinin niçin buradan başladığını iyice anladı. Hadrianus alınmadan Konstantiniyye feth olunmazdı. Kırk yıl burasını elinde tutan Sarı Saltuk'u hatırladı, ruhuna Fâtihalar gönderdi.

Bu sefer sırasında Gelibolu yarımadasındaki Tzympe Hisarı(129), kendisine üs olarak verilmişti. Anadolu ile ikmal ve lojistik işleri, irtibat buradan sağlanıyordu.

Savaş sona erince, hasret sona ermedi. Süleyman Paşa kararlıydı. Geçici olarak kendilerine tahsis edilen Tzympe'den askerlerini çıkarmadı.

"Burası kılıç hakkımızdır. Sarı Saltuk oğlu Ece Halil ve nice yiğidi burada şehit olmuş. Buraya defnedilmiştir. Niyetimiz... Bizi Konstantiniyye'ye ulaştıracak ilk büyük adım olan bu yarımadayı gülübol haline getirmek. Frenkler buraya Gallipolis diyormuş. Türkmenimiz ise Gelibolu diyor. Biz ise Gülübol diyoruz. Halil Ece ve şehit olan arkadaşları bu gül bahçesinde ilk gül oldular. Burası inşâallah Kıyamet'e kadar Gülübol olarak kalacak" dedi.

Söylemediği bir şey vardı. Çimpe ve çevresi anlatılmaz bir şekilde onu çekiyordu. Sanki bu toprağın bir parçasıydı. Burada doğmuş, burada büyümüş, hep burada kalacak gibiydi.

Gönlünden geçeni söyleyemeyen biri daha vardı, Ece Yakup... "Beyim... Yakın zamanda... Gülübol olmasını istediğin bu diyara deden Osman neslinden birinin defnedilmesi beklenir" diyemedi.

İmparator Kantakuzenos, Tzympe'yi boşaltması için 10 bin altın ödemeyi teklif etti. Süleyman Paşa kabul etmedi. İmparator meseleyi damadı Orhan Gazi'ye götürdü. O da işi yavaştan alarak pazarlığı uzattı. Süleyman Paşa, herkesi hayretler içinde bırakan bir faaliyete başladı. Türkmenlerin Çimpe Kalesi dediği kalenin, Anadolu yakasında tam karşısına düştüğü yerde... Sal yapımı için, Laleli Hüseyin'i görevlendirdi.

İmparator, şaşırdı. Osmanlı'nın, Tzympe Kalesini boşaltmaya niyeti olmadığını anlayınca... Osmanlı askerlerinin gemilerle boğazı geçmesini yasakladı. Tzympe Kalesindeki Osmanlı askerinin çıkarılması için asker gönderdi. Kaledeki askerler, katledilme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Süleyman Paşa gelişmeleri Karesi'de haber aldı. Hemen Laleli Hüseyin'in sal inşaatı yaptığı yere geldi. Boğaz'ın hemen kıyısında... Doğusunda orman, ormandan sonra yüksek tepeler vardı. İlk gördüğü... Ormanın hemen kıyısında üç adam boyu yüksekliğinde dört büyük direkti... Bu direkler arasında, ağaç, saz ve çamurdan kurulmuş bir çatı... Bu çatı altında kat kat kulübeler vardı. Laleli Hüseyin'e gülerek sual etti.

"Laleli babam bu nedir? Biz sal dedik, siz kule mi inşa ettiniz?"

Laleli Hüseyin hafifçe güldü, Laleli babam sözü hoşuna gitmişti.

"Beyim... Kuleleri... İnşâallah Konstantiniyye surları önünde inşa edeceğiz. Surları aşıp müjdelenen fethi gerçekleştirmek için..."

Müjdelenen fetih sözüyle tepeden tırnağa titredi. Kendisine nasip olacak mıydı? Ebced hesabıyla çıkarılan tarihe daha yaklaşık yüz yıl vardı. Yaşı yetmişbeşi bulmuş Laleli babanın konuşmasıyla... Konstantiniyye önünden içinde bulunduğu an ve mekana döndü.

"Beyim! Buna çardak derler."

Süleyman Paşa şaşırdı.

"Çardak mı? Anlayamadım."

"Beyim. Farsça da çihâr dört, dak da direk demektir. Buhara'da, bizim memlekette... Bu şekilde, dört direkli gölgeliklere çihârdak, derler. Bu Türkmen ağzında çardak oldu. Bundan altı ay önce,

buraya geldiğimizde... Hava çok sıcaktı. Bu meydanda... Salları altında inşa edeceğimiz bir gölgelik yoktu. O zaman çardak yapmak aklıma geldi. Kış gelince de çardak altına bu kulübeleri yaptık. Şimdi burası... Hem Türkmenler hem de Rumlar tarafında Çardak(130) diye bilinmekte..."

Anlatılanlar, Süleyman Paşa'nın çok hoşuna gitmişti.

"Dört direk ha... Toprak, hava, su, ateş... Kâinatı meydana getiren dört asıl... Kur'ân-ı kerim, Hadis-i şerifler, İcma-ı ümmet, Kıyas-ı fukaha... İslâmiyet'in dört temel kaynağı... Amelde dört mezhebimiz... Abdestin dört farzı...

Bu dört direkler üzerine kurulan hayat, kâinat... Hayat ve kâinat bu dörtlülerle nizam bulur.

İnşâallah... Devletimiz bu dört temel üzere devam eder, nizam-ı âlemi kurar. Bütün âlemin, kâinatın nizamı, Dünyanın nizamına bağlıdır. Bütün bu nizamın kurulması da... Altın Yayın temsil ettiği Kılıç, Kalem ve Könül'ün bir mürşid-i kamil rehberliğinde bir olmasından geçer. Çardak ismi ve bu mekan, bu nizamı temsil etsin."

Söyleyenin ve söylenilenin anlatılmaz ihtişamı karşısında... Laleli Hüseyin'in gören gözleri görmez, işiten kulakları işitmez oldu. Ancak "inşâallah beyim" diyebildi.

Süleyman Paşa, boğaza doğru döndü. Bir ok atımı mesafedeydi dikkatini çeken... Yüksekçe bir direk, direğin tepesinde dalgalanan bir şey, dibinde küçük bir bina... İşaret etti.

"Laleli Baba! Şu direk üstündeki ve dibindeki nedir?"

"Alem-i sultan, Sultanımız Orhan Gazi'nin bayrağıdır. Dibindeki mescidimizdir. Uygun görürseniz, otağınızı da oraya(131) kurmak isteriz."

Süleyman Paşa neşelendi.

"Hay maşallah Laleli Babam! Burasını... Konstantiniyye'yi fethedecek bir hareketin merkezi haline getirmişsin. Yüce Mevlam tamamına erdirsin. Sallar ne durumda?"

"Beyim. Onikisi tamamlandı. Onüçüncüye bugün başlarız,

Allahü teâlâ nasip ederse..."

"En kısa zamanda bitirelim inşâallah. Bir an önce karşı kıyıya geçmeli, Tzympe kalesindeki alplerimizin imdadına yetişmeliyiz."

Süleyman Paşa, sıkıca tembihlemiş. Karakol gemileri tarafından görülmemesi için salların üçer kişilik, ay ışığında fark edilmeyecek şekilde inşa edilmesini istemişti. Bir müddettir Salcı Baba diye şöhret bulan Laleli Baba, salları gösterdi. Süleyman Paşa, Laleli Baba'nın istenilenden fazlasını yaptığını gördü. Her sal üç parçadan meydana geliyordu, kimsenin sırrına eremediği bir boya ile boyanmıştı.

Süleyman Paşa ve Laleli Baba sallara bakarken yanlarına Ali ile Selim geldiler, "Hoş geldiniz beyim" diyerek boyun büküp emre hazır beklediler. Onları gören Süleyman Paşa çok şaşırdı. Üzerlerinde yalnızca göbekten diz altına kadar örten bir giysi vardı, deriye benziyordu. Vücutları ise ikindi güneşinde altın gibi parlıyordu. Laleli Babaya döndü

"Baba! Bu ne haldir? Ali ile Selim niçin bu haldedir?"

"Beyim, küreşmek için emrinizi beklerler?"

Süleyman Paşa'nın şaşkınlığı daha da arttı.

"Bu şekilde mi küreşecekler? Vücutları niçin böyle parlar?"

Laleli Hüseyin Baba anlattı.

"Beyim... Ali ile Selim güreşirken bir Rum genci geldi. Ali'ye meydan okudu. Mecburen kabul ettik. Belden yukarısı çıplak vücuduna bir şeyler sürdü. Biz buna güldük. Güreş başladı. Ali neresini tutmak istese elinden kayıyordu. Bir türlü rakibine oyun uygulayamadı. Baba, bununla nasıl güreşeceğim derken rakibi daldı ve sırtını yere getirdi. Hepimiz şaşkındık. Ali ise hırsından ağlıyordu. Ali gibi o ana kadar kimsenin sırtını yere getiremediği pehlivan yenilmişti."

Anlatılanlara Süleyman Paşa inanamadı. Ali'yi çok iyi tanıyordu.

"Allah! Allah! Laleli Babam. Nasıl oldu bu iş? İnanılır gibi değil."

Laleli Baba, hafifçe güldü.

"Beyim, meğer zeytinyağı ile yağlanmış. Zeytinyağı hem vücudu besliyor, hem de küreş esnasında meydana gelen zedelenmeleri tamir ediyormuş. En önemlisi de... Güreşi... Seyrine doyum olmayan güzellik, ustalık, maharet, dayanıklılık isteyen bir cenk haline getiriyormuş. Bunu yağlanıp, Ali ile güreştiğimde anladım."

"Sen de yağlanıp güreştin ha?"

Laleli Baba, başka çare mi var der gibilerden kollarını açtı.

"Evet, beyim. Yağlanmadan nasıl anlardım... Bu yağlı güreş çok hoşumuza gitti. Çok ustalık ve dikkat gerektiriyor. Son Kale, Altın Yayı gerçekleştirme yolunda bizim göstermemiz gereken dikkat gibi...

Beyim... Uygun görürseniz... Melikşah ve beraberindekilerin karar aldığı... Altın Yay'ın, Kızılelma'nın, Son Kale'nin, Yeryüzünün ermeydanı oluşunun, üç düşmana karşı (nefis, şeytan, kötü çevre) galibiyete ulaşmanın gerçekleşmesi için yapılan mücadelenin... Alperenlerce senede bir defa yapılacak güreşle temsil edilmesinde... Güreşleri yağlı yapalım. Pehlivanlar da... Ali ile Selim'in üzerinde görülen kispet dediğimiz deri donları giysinler... Deri, yağı emmiyor, pehlivanın vücudunu zırh gibi kuşatıyor. Yağlı güreş oyunlarının alınmasını kolaylaştırıyor."

Süleyman Paşa, 1084'teki toplantıda alınan kararları çok dinlemişti. Laleli Baba ve Selim'in bu temsili güreşleri başlatmak için geldiğini iyi biliyordu. Boyun eğmiş bekleyen iki pehlivana, Ali ve Selim'e baktı.

"Mademki bu iki pehlivan, yağlanmışlar, kispet giymişler... Hele huzurumuzda küreşsinler. Yağlı küreş nasıl olurmuş görelim. Temsili ilk küreşi de... Salların yapıldığı, dördün nice manasını anlatan Çardak'ta, Alemsultan'da dört kişiyle başlatmış olalım."

Laleli Baba, anlatılmaz şekilde heyecanlandı. Evet, dört kişiydiler, Süleyman Paşa, Laleli Baba, Ali ve Selim... Dört diyarında, dört kişi, temsili güreşleri başlatmak üzereydi.

"Hemen beyim" diyerek Ali ile Selim'i el ele tutturarak kıbleye karşı döndürdü. "Beyim. El ele tuttururuz ki... Birbirlerinin kardeş olduklarını ve el ele vererek yeryüzünü hayır meydanı yapmak için güreştiklerini unutmasınlar. Kıbleye karşı döndürdük ki... Koçun kıbleye karşı kurban edilişi gibi... Onlar da Hakk'ın rızası için kurban edileceğini hatırlasınlar."

Sonra pehlivanlara döndü...

Ey Selim Pelvan! Deme var mı benim gibi...

Rakibin bir sel olur, götürür bir yel gibi...

Ey Ali Pelvan! Sanma, acı kuvvetin yeter.

Rakibin karınca olsa dahi balta olup seni keser

Pelvanlar! Gayemiz, yeryüzünü hayır meydanı kılmaktır.

Pirimiz Hiveli Mahmud Pehlivan, Sultanımız gazi Orhan'dır

Ey Pelvan! Vur sarmayı, kündeden at!

Getir, hazret-i Muhammed Mustafa'ya salevat.

Allah! Allah! İllallah! Muhammedün Resûlullah!

Dualarla her iki pelvana diyelim maşallah!

Haydi! Rabbim şehitlik nasip ede!

Duayı dinleyen Süleyman Paşa, "Bu tam bir cenge başlayış... Davul-zurna olsaydı da bir cenk havası vursaydı" diye düşündüğü anda... Nereden çıktığı belli olmayan davul-zurna çalmaya, "Afşin Beyim durmaz koşar, Çağrı Beyim, yelken açar" isimli cenk havasını vurmaya başladılar. Süleyman Paşa, kanatlanıp, iki yiğitle birlikte cenk meydanına yürüdüğünü hissetti.

Laleli Baba'nın "Haydi" demesi davul zurnanın vurmasıyla birlikte... Ali ile Selim... İki ellerini birbirine ve diz üstüne vurarak atın şahlanışında yürüdüler. Onlarla birlikte bastıkları toprak da hareketlendi.

Sağ taraftaki Ali'den işaret gelince, durdular. Üç adım geri, daha sonra üç adım ileri yürüdüler ve sağ dizleri üzerine çöktüler. Daha sonra da... Sağ ellerini toprağa dokundurduktan sonra... Üç defa,

dizlerine, dudaklarına ve başlarına götürdüler. Laleli Baba, izah etti.

"Üç adım geri gitmek, Hak, adalet, aşk karşısında boynumuz kıldan ince demek... Üç adım ileri gitmek de, hedefimiz, maksadımız, şehitlik, Hakk'ınrızası, insanların duası manasındadır.

Elini toprağa dokundurup başına götürmek; 'Ey pehlivan! Gücün ve ustalığınla mağrur olma! Topraktan geldin, yine toprak olacaksın! Sahip bulunduğun nimetlerin hesabını vereceksin! Gücün, ustalığın, malın, rütben... Sende emanettir, sana ihsandır, bunlar mesuliyet demektir. Sahip olduğun bu üstünlükleri hak yolunda kullanıp kullanmadığının hesabını vereceksin' anlamındadır."

Ellerini başlarına götürdükten sonra eşler birbirinden ayrıldı. Düşmanın içine giren küheylan gibi şahlandılar, bozkurt gibi hedefe atıldılar, kartal gibi kanat çırptılar, ok olup hedefe uçtular, kılıç gibi indiler. Süleyman Paşa, kendinden geçmiş bir vaziyette seyrediyordu, cenk havası vuran davul ve zurnanın eşliğinde...

Sonra, birbirlerine doğru geldiler. İlk karşılaştıklarında tokalaştılar. Laleli Baba, bunun "Benden sana zara gelmez. Güreşimiz mertlik, pehlivanlık kuralları içinde olacaktır, sana söz veriyorum" anlamını taşıdığını söyledi.

Tokalaştıktan sonra şahlanmaya devam ettiler. Tekrar karşılaştıklarında, sol elleriyle rakibinin kasnağından tuttular, sağ elleriyle de rakibinin sağ paçasına dokundular, ellerini dudaklarına, sonra da başına götürdüler. Bir müddet Kurt gibi atılmaya, at gibi şahlanmaya devam ettiler. Dönüşlerinde aynı hareketi tersten yaptılar. Sağ elleriyle rakibinin kasnağını tuttular, sol elleriyle de rakibinin sol paçasına dokundular. Laleli Baba izah etti.

"Bunun üç manası vardır. Birincisi, 'Pehlivanlıkta, insanlıkta, senin ayağının tozu olamam. Senin benimle güleşi kabul etmen benim için en büyük şereftir' demektir. İkinci manasıysa... Rakibinin en büyük silahı olan paçalarının sağlam bağlanıp bağlanmadığını kontrol etmektir. Yağlı güreşte, paçaların sıkı

bağlanması, çok önemlidir. Çünkü, hemen hemen bütün oyunlar, paçalardan alınır. Eğer paçalar sıkı bağlanmazsa, pehlivan için çok tehlikeli olur. Mertlik gösterilerek, rakibinin en önemli silahının çalışıp çalışmadığı kontrol ediliyor.

Üçüncü mana, kasnağı tutmakla, 'ele, bele, dile ihanet olmaz' fermanına uyulacağı, rakibinin namusunun namusu olduğu kabul edilmektedir.

Topuk elleyen Ali ve Selim, iki defa daha karşı karşıya geldiler. Birincide, sol eller ense tutarken sağ eller birbirlerini salladılar, ikinci de bunun tersini yaptılar. Laleli Baba, bu hareketle, "Güleşimiz kurallar içinde yapılacaktır. Aramıza kötü düşünce girmesin" denilmek istenildiğini söyledi.

Daha sonraki karşılaşmada, birbirleriyle göğüs göğüse geldiler, birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar, Laleli Baba, bu hareketle, hem rakibinin iyi yağlanıp yağlanmadığının kontrol edildiğini, hem de rakibiyle helalleşip, güreşte, güreş gereği verilecek acılardan dolayı baştan özür dilendiğini, "Kalpten kalbe yol vardır, kalp kalbe karşıdır" gerçeğinin dile getirildiğini ifade etti.

Göğüs göğüse geldikleri hareketten sonra da bir müddet daha küheylan gibi şahlandılar. Ok gibi hedefe uçtular. En son olarak karşı karşıya geldiklerinde, müsâfeha ederek birbirlerini başarı dilediler, ense enseye geldiler ve güreş başladı.

Laleli Baba, açıklamasını, "Isınma hareketlerine karakucak güreşlerinde peşrev denir. Biz de aynı ismi verdik. Yağlı küreşte peşrev; Yeryüzünü hayır meydanı yapmak için sefer etmeyi... Vatanı, sahip olunan güzellikleri elde tutmak için devamlı hareket halinde olmayı... 'Kuvvet atmaktır' hadis-i şerifine uymayı... Anadolu'yu son Kale Kılmak için Türkistan'dan Anadolu'ya akmayı temsil eder" sözleriyle tamamladı.

Süleyman Paşa, gördükleri ve anlatılanlar karşısında vuruldu. "Hay Laleli Babam. Allahü teâlâ iki cihanda sizi aziz etsin. Anlatılmaz güzellikte, manada bir temsil hazırlamışsın" dedi, itiraz etmesine imkân vermeden Laleli Babanın elini öptü.

İki pehlivanın peşrevinde... Batı'ya, Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya, Yeryüzünü hayır meydanı kılmaya giden yüzbinlerce atlı gören İblis, Âdem aleyhisselama doğru secde etmeyen nasipsiz kudurdu.

Âdem aleyhisselamın Yeryüzüne indirilişinden geçen üçyüzbin seneden fazla zaman içinde... İblis, nefis ve bunlara tabi olanlarla... Peygamberlerin izinde yürüyenler arasında... Nice bin mücadeleye şahit olan, şehit kanıyla yoğrulan Yeryüzü titredi. Yalnızca o değil, toprağın tetiklediği su, hava ve ateş de titredi. Dörtler diyarında... Kâinatı meydana getiren dört unsur, bizimle ölü Hak ile diri olan Toprak, Hava, Su ve Ateş hareketlendi.

Ali ile Selim... Güreşin başlaması, aşk ateşinin yanmasıyla, toprak, hava, su ve ateşle bir olmuşlar. Avuç içlerinin enseye vurulmasıyla yapılan elense oyunuyla birbirlerini yokluyordu. Her elense vuruşunda... Boyunlarda önce şimşek çakıyor. O şimşeğin ışığında Hadrianus, Konstantiniyye, Roma gözüküyor. Sonra da gök gürültüsü geliyordu.

Peşrevle hareketlenen toprak, gök gürültüsüyle coşuyordu. Sonunda kendini daha fazla tutamadı, cezbeye geldi. Kıyamdan rükûya, sonra da secdeye gider gibi sallanmaya başladı.

Sallanma şiddetlendi. Süleyman Paşa ve Laleli Baba, şaşırdılar, ne olduğunu anlayamadılar. İleri-geri giden çardağı görünce deprem olduğunu anladılar. Allahü ekber deyip Lâ havle okumaya başladılar.

Selim ile Ali ense enseye idi. Selim, "Ali kardeş! Deprem oluyor" dedi. Ali ise "Devam, küreşi bırakmak olmaz, bu bir savaştır, depremde savaş bırakılır mı" cevabını verdi. Selim kızdı, sen ne dersin bre diye söylendi. Deprem şiddetlendi ve ikisi de yan yana çimenlerin üzerine sırtüstü düştüler.

Zaman; Miladi 3 Mart 1354, Hicri 7 Safer 755 idi... Deprem sonrası... Süleyman Paşa, iki pehlivana, "Yahu... Nasıl küreştiniz öyle... Toprak da aşka geldi, sarsıldı. İkiniz de deprem denilen başpehlivana yenildiniz. Küreşiniz bitmiştir" dedi. Uzun uzun karşı kıyıyı seyretti, Laleli Babaya döndü.

"Baba! Hazırlıkları bir an önce bitirelim. Kısmet olursa altı gün sonra yola çıkarız. Ay dolunaya ulaşacak. Deprem, karşı tarafta, kalelere çok zarar vermişe benzer. Konstantiniyye'den yardım gelinceye kadar orada olalım. Bu fırsatı kaçırmayalım."

Sonraki günler... Hummalı bir sefer hazırlığıyla geçti. Sallar, dümenler, kürekler elden geçti. 13. sal tamamlandığında... Son tahta çiviyle... Salı su almaz, su üzerinde kanatlandırır hale getirdiğinde... Kelime-i şahadeti söylemiş, son nefesini vermişti, depremden üç gün sonra...

Vefatından bir gün önce de... Emaneti oğlu Ali'ye teslim etmiş. Nesilden nesile gelen sözlü ve yazılı emanetleri de vermişti. Üzerinden çıkarmadığı Laleli elbiseyi ona giydirmişti.

O... Altın Yay'da, Kalemi temsil eden Yıldız Han soyundandı... Babası Hiveli Mahmud Pehlivan'dan aldığı emaneti teslim eylemişti. Sağ başparmağı yanındaki muhabbet damarından çıkan kanın oğlununkiyle karışmasını sağlayarak... Altın Yay ve Gümüş Oklar, akılalmaz özelliklere sahipti. Oğuz Han'ın altı oğlunun neslinden gelen ve emanet kendisine teslim edilen kimseler olmadan çalışmazdı. Altın Yay ve Gümüş Okların, denizler kaynamaya başladığında... Altı emanetçi tarafından çalıştırılarak dünyayı yok olmakta kurtaracağı söyleniyordu.

Laleli Baba diye tanınan Laleli Hüseyin, salların yapıldığı ağaçların bulunduğu ormana defnedildi. Nice bin çeşit lale diktiği lale bahçesinin hemen kenarına... Laleler, filizlenmiş, toprağı yarıp yeryüzüne çıkmışlardı.

Süleyman Paşa, "Tam Laleli Baba'ya layık bir yer" dedi. Defniyle birlikte sal işinde çalışanlar, Laleli Baba'ya Salcı Baba demeye başladılar.(132)

Salcı Baba'nın inşa ettiği her sal çok özeldi. Dört kürek ve üç kişilik yer vardı, iki kişi kürek çekiyor, bir kişi ise dümendeydi. Süleyman Paşa, emri vermiş. Salların, ay ışığında fark edilmeyecek, çok hızlı gidecek ve akıntıya karşı koyacak şekilde olmasını istemişti. Işığı yansıtmayan bitkisel bir boya kullanılmıştı.

Oniki salda, üçer, Süleyman Paşa'nın bulunduğu onüçüncü salda ise dört kişi olacaktı. Babasından Papalığın, 13 hassasiyetini dinlemişti. "Avrupa topraklarına dördüncü geçişimin Miladi 1354'te olduğunu ve bunun rakam toplamının 13 olduğunu bilseydi... Papayı çıldırırdı" diyordu.

Miladi 9 Mart 1354, Hicri 13 Safer 755... Depremden tam bir hafta sonra idi. Nice 13 bir araya gelmişti. 1354 (1, 3, 5, 4 toplamı 13), Safer (Sefer) ayının 13'ü, sallar 13 adet ve Süleyman Paşa, 3 tane 13'ün kumandanı idi. Besmele, Allah ismiyle yola çıkıyorlar, Sefer ayında sefer ediyorlardı.

Akşam, Güneş'in elveda demesiyle, dolunay doğudan bütün güzelliğiyle tebessüm etti... Süleyman Paşa'nın imamlığında akşam namazını kıldılar. Kırk er idiler. Evrenos Bey, Hacı İlbey, Gazi Fazıl Bey gibi Karesi Beyliğinden gelen beyler hazırdı. Sarı Saltuk torunu Ece Yakup, Kara Timurtaş, Kara Hasanoğlu, Balabancık, Laleli Hüseyin oğlu Ali, Emir Gilâl oğlu Selim gibi yiğitler vardı.

Süleyman Paşa, "Bismillah! Haydi Rum-Eli'ne" diyerek sala doğru yürüdüğünde... Ece Yakup heyecanlandı.

"Beyim, siz, haydi Rum-Eli'ne dediniz."

Süleyman Paşa şaşırdı.

"Ya ne diyecektim Yakup Bey? Ecdadımızın Urum Devleti dediği Doğu Roma Devletinin hakim olduğu topraklara gitmez miyiz? Bu topraklara gitmek, oradan da Konstantiniyye'ye ulaşmak niyetinde değil miyiz? Atalarımız, Anadolu Anatolia iken... Buraya iklim-i rum, diyar-ı rum demez miydi? Artık bizim için iklim-i rum, kızılelma... Şimdi geçip fethetmeyi düşündüğümüz Avrupa toprakları, Konstantiniyye'dir. Bu sebepten Rum-Eli dedim. Yine de derim. Haydi, Rum-Eli'ne!"

Ece Yakup, haydi Rum-Eli'ne narasıyla tepeden tırnağa titredi. Bu narayla... Yüzbinlerce yiğidin, atlarıyla boğazı geçtiğini, Rum-Eli topraklarına yayıldığını, buradan da yedi kat gökleri geçip Arş'a yükseldiklerini gördü.

Haydi sesiyle yiğitler, salların başına yürüdüler. Paşa, dört kişilik

salın başına geldiğinde iki kişi gördü, Evrenos Bey ve Ece Yakup... Laleli Hüseyin, Laleli Baba ve Salcı Baba diye anılan gönül erinin oğlu Laleli Ali yoktu. Sual etti, akşam namazında, cemaatte görülmüştü, ama sonrasında gören yoktu.

Paşa, diğerlerine "Vaktimiz çok kıymetli. Siz sallara binin. Bizi koyun bittiği, boğazın başladığı yerde bekleyin" dedi.

Oniki sal, bir anda suya sürüldü, üçer yiğit bindi, ya Allah, Bismillah, haydi Rum-Eli'ne denilerek kürekler çekildi. Küreklerin çekilmesiyle aşka gelip kanatlanan boğaz suyunun damlaları Arş'a doğru kanatlandı. Bütün bunlara şahit olan Ece Yakup, İslam ve Türk tarihinin en önemli anına şahitlik ettiğini hissetti.(133)

Süleyman Paşa, sallarla giden yiğitlerine baktı. Bizanslıların boğaza Dardanelles... Bir de Hellespontos demelerini hatırladı. Efsaneye göre... Helle altın postla boğazı geçerken düşmüş ve ölmüş. Bu sebepten, Helle'nin denizi manasında da Hellespontos, demişler. Paşa, "İnşâallah... Nice gönül erleri, seccade üzerinde bu boğazı geçerler. Boğazın iki yakasında Kıyamet'e kadar gül ehli kişiler, gönül erleri noksan olmaz. Ve bu boğaz, Gülübol Boğazı diye nam alır" düşüncesiyle hafifçe güldü. Laleli Ali'yi hâlâ görememekle de üzüldü.

Görememekle üzülen biri daha vardı. Laleli Ali... Laleli babasını kaybetmenin, onun toprak altında görülmez oluşunun dehşetinden hâlâ kurtulamamıştı. Veda için, babasının kabri başına gelmiş ve kendinden geçmişti. Oraya niçin geldiğini unutmuştu. Hasretle babam diyerek babasının kabir toprağını avuçlamıştı... Laleli baba gözüktü, kızgındı. "Evladım Ali! Burada ne beklersin? Burası ayrılık diyarı. Ayrılık olmayan ebedi güzellik diyarına kavuşabilmek için ayrılık gerek. Süleyman Paşa seni bekler. Sahilden ayrılmak üzere..." dedi.

Babasının ikazıyla yerinden fırladı. Hava iyice kararmış, ay yükselmişti. Ay bir anda değişti. Önce hilal şekline, sonra da kırmızı bir laleye döndü. Hilal ile Lale buluşmuş muydu? İçinde anlatılmaz güzellikte bir dilber vardı. "Seni Dimetoka'da bekliyorum" diyordu. Ay eski haline döndü. Filizlenen lalelere baktı, açmıştı, nice bin

renkte... Başında kıldan ince bir bağ ile duran aklı iyice gitti.

Ali, gönlünde dilber, dilinde Dimetoka(134), avucunda babasının kabrinden aldığı toprak... Sahile doğru koşmaya başladı. Soluk soluğa sahile ulaştı. Sallar yoktu. Boğaza baktı. Koyun ucunda bekleyen salları gördü. "Gittiler, bensiz gittiler" diyerek olduğu yere çöktü. Gözyaşları içinde sallara baktı. Sallara doğru giden bir sal gördü. "Bu, Süleyman Paşamın salı olmalı. Beni beklemiş" dedi, yeniden can buldu.

"Süleyman Paşam! Bekle! Benim! Ali!" diyerek yürüdü. Sal ilerliyordu, o da ilerledi. "Paşam! Beni bekle, gelirim" diyerek koştu. Ama sal durmuyordu. O da durmadı. Sal, bekleyen sallara yaklaştı, o da yaklaştı. Paşanın salı diğer salların arasından geçti o da geçti, Paşam, ne olur beni bekle diye feryat ederek...

O anda feryadı duyanlardan, otuzaltı feryat birden yükseldi gördükleriyle "Allahü ekber" sesiyle... Olanların farkında olmayan dört kişiydi. Paşa, Evrenos Gazi, Ece Yakup ve onları takip eden Ali... Tekbirle geriye bakan Paşa, Evrenos Gazi ve Ece Yakup da gördükleriyle Allahü ekber dediler.

Farkında olmayan yürüdü, Süleyman Paşa'nın salına ulaştı. Gözyaşları içinde boyun büktü, feryat etti.

"Paşam! Geciktim. Affedin! Ne olur beni de sala alın."

Süleyman Paşa, gördüklerinin şaşkınlığında konuştu.

"Gel bre Alim, koç yiğidim! Almazsak boğazı gemilere geçilmez, yayalara yayalara geçilir kılacaksın."

Laleli Ali, yalnızca "Gel bre!" sözünü duydu. Duymasıyla birlikte de "Allah!" diyerek babasının kabrinden aldığı bir avuç toprağı sevinçle havaya savurdu. Toprak parçaları, toz zerreleri rüzgârla uçtu. Sonra suya kondu. Konmalarıyla birlikte... Kavuştukları yerde su kaynayarak kabardı. Hilal şeklinde bir adacık meydana geldi. Hilalin sağ ucu, Ali'nin ayakları dibinden başlıyordu. Ali'nin ayaklarıyla Çardak arasında ise anlatılmaz bir yol vardı... Topraktan meydana gelen... Ali yürüyünce toprak da yürümüş, Çardak ile Paşa

salı arasında karadan bir yol meydana gelmişti.

Ama Ali hâlâ hiçbir şeyin farkında değildi. Ne yolun ne de meydana gelen Hilal'in... Hilal ve yol, bir çengel meydana getirmişlerdi.(135)

Yaptıklarının farkında olmayan Ali'yi sala aldılar. Bir kenara oturdu, seslice ağladı. Süleyman Paşa, kendisine hiçbir şey anlatılmamasını istedi. Küreklere asıldılar. Çimpe Kalesi'ne doğru yol almaya başladılar. Herkes yaşadıklarının anlatılmaz şaşkınlığı içindeydi, konuşamıyorlar, yalnızca tekbir getiriyorlardı.

Dümende Süleyman Şah vardı. Ali, başını eğmiş uyuyor gibiydi. Evrenos Gazi ve Ece Yakup, bütün kuvvetleriyle kürek çekiyorlardı.

Bir müddet sonra... Ece Yakup, dümene baktığında başında Süleyman Şah'ı göremedi. Şaşırdı... Salın önünde seccade üstündeydi. Sal seccade tarafından sürükleniyordu. Seccadenin üzerindeki Süleyman Paşa... Eline, Ali'nin meydana getirdiği topraktan çengeli almış, çengelin hilalini Çimpe Kalesine takmış, çekiyordu. İnanılmazdı, Rum-Eli kendilerine doğru yaklaşıyordu. Bu sırada, bir ses duydu. "Keramet gösterip halka, suya seccade salmışsın... Rum-Eli yakasın dest-i takva (takva eli) ile almışsın" diyordu.(136)

Yarımadanın en çok sevdiği yeriydi, Ece Halil'in mezarı... Burası... Anlatılmaz bir şekilde kendisini çekiyordu. Sarı Saltuk ve Ece Halil'i defalarca dinlemişti Ece Yakup'tan... Fetih gerçekleştiğinde... İlk işi, Ece Halil'e bir mezar yapmak olmuştu. Yapımında bizzat kendisi çalışmıştı. Mezar çalışması esnasında... Yemek için bir koyun lazım olduğunda... Yeni Müslüman olan bir çobandan parasıyla bir koyun istemişler. Çoban ise "Bir koyun olur mu? Siz bana İslâmiyet'i öğrettiniz. Sürümden istediğin kadar koyun al. Bir katiyen olmaz bol ayır, bol al" demiş, onlara bolca koyun vermişti. Bundan sonra mezarın bulunduğu yer, Bolayır diye anılır olmuştu. Bolayır sözü çok hoşuna gitmiş, çok sevmişti. "Avrupa denilen topraklarda tutunabilmek....Buraları hayır meydanı eyleyebilmek için... Çok ayırmak, bol ayırmak mecburiyetindeyiz. Canımızdan, malımızdan, zamanımızdan..." diyordu.

Buradan özellikle de... Güneşin doğuşunu ve batışını seyretmekten çok zevk alıyordu. Mezarın hemen yanındaki ulu çınarın üzerinde... Çardak üzerinden doğan Güneş'in boğazın sularını sarıya boyaması... Ebedi güzelliklere götüren Güneşleri... Bir kızılelma gibi deniz üzerinden batması da... Ebedi saadete sebep olan kızılelmaları, Yeryüzünün hayır meydanı kılınışını... Hadrianus'un, Konstantiniyye'nin fethini ve daha nice fetihleri... Oğuz Kağanı, altı oğlunu, Altın Yay ve Gümüş Okları, bunları temsil eden Oğuz boyu Hanlarını... Süleyman Şah, Ertuğrul Gazi ve Osman Gazi'yi hatırlatıyordu.

Bu ağacın zirvesinde, yarımadanın iki yakasını hem boğazı hem de denizi görebiliyordu.

İşte, şimdi... Bir sonbahar günü, kuşluk vaktinde... Yine Çınar ağacının zirvesindeydi... Ece Halil ve diğer sevdikleri için Yasin-i şerif okuduktan sonra zirveye tırmanmış... Güneş ışıklarının Boğaz dalgalarıyla buluşmasından doğan aşkı seyrediyordu. Hemen

önündeki bir daldan... Bir yaprak düştü, süzüle süzüle inerek toprağa kavuştu. Düşen yaprakta, ölümü, insan ömrünün bir yaprak misali ne kadar kolaylıkla hayat dalından koptuğunu gördü, hüzünlendi.

Gülü bol yarımadası dedikleri yarımadaya çıktıkları üç yıldan o ana neler olmamıştı neler...

Fetih, gülü bol eylemek niyetiyle Gelibolu yarımadasına ayak bastığı an... Şükür Secdesine kapanmıştı yüce Yaratana... Böyle bir güzelliği nasip ettiği için... Eteğinde secde ettiği bu tepe şimdi Şükür Tepesi olarak biliniyordu.

Sonra... Bir kısmı hemen Tzympe Kalesindeki Osmanlı askerlerinin yanına gitmişler. Diğer bir kısmı da limandaki Bizans ve Ceneviz gemilerine el koymuşlar. Anadolu yakasında bekleyen diğer askerleri Avrupa yakasına ulaştırmak için harekete geçmişlerdi.

Her şey çok kolay olmuştu. Bizans kaleleri harap vaziyetteydi. Gelibolu şehrine kolayca hâkim olmuşlar. Karesi ilinden birçok gönüllü Türkmeni aileleriyle birlikte getirtip bu harap olmuş yerlere yerleştirmişç Gelibolu'yu yeniden inşa etmişti. Bolayır merkezli gazâ faaliyetlerini devam ettirmişler. Trakya'nın Marmara sahillerine ve Meriç vadisine doğru yaymışlar. Malkara, Keşan ve Tekirdağ'a doğru ilerlemişlerdi.

Evrenos Gazi, uç beyi olarak fetih hareketlerine başlamıştı. Ece Yakup ise, yarımadada güneye doğru inmiş, buraları fethetmiş. Fethettiği yerler, Eceabat, Yakup Ece'nin mamur eylediği, ebedi güzelliklere açtığı diyar diye anılıyordu, Ece Yakup için nice efsaneler anlatılıyordu.

Efsaneler aklına gelince gülümsedi. Üç yıl önce... Sallarla hareket ettiği Çardak istikametine baktı. Geride nice efsaneler bırakmıştı. Laleli Hüseyin'in Boğaz'ın içine uzattığı Hilalli çengel... Boğazı seccade üzerinde geçmesi... Seccade üzerinde bu çengel ile yarımadayı çekmesi... En garibi de... Kendisinin de hangisi efsane, hangisi gerçek bilmemesi...

Ve Anadolu'yu yurt tutan Oğuz Türkünün gerçekliğinden zerrece şüphe etmediği, Anadolu'yu Son Kale kılan nice destan ve efsaneler...

Oğuz Kağan Destanı, Altın Yay ve Gümüş Oklar... Göç Destanı... Battal Gazi Destanı... Seyyid Bilal ve Sinop'un Sine-i ab oluşu... Ebül Hasan Harkani ve Kars menkıbesi... Abdülkerim Satuk Buğra Han Destanı... Arslan Baba ve Ahmed Yesevi hazretleri Menkıbeleri... Kutalmışoğlu Süleyman Şah, Ebe Kadın ve ayran dağıtımı, Anadolu isminin doğuşu... Ertuğrul Gazi'nin doğumu... Kastamonu'nun Kastımona oluşu, Bayraklı ve Deveci Babalar... Konya isminin doğması... Ertuğrul Gazi'nin okunun Söğüt'e düşüp yeşermesi... Osman Gazi'nin gördüğü rüyalar, Mevlânâ ile karşılaşması, duasını alması... Sarı Saltuk efsaneleri... Bursa isminin doğuşu, Geyikli Baba ve Ayrancı Baba efsaneleri...

Daha nice destanlar, efsaneler, menkıbeler... Anatolia'yı Anadolu, Son Kale eyleyen...

Hayattayken efsanelerin bir parçası olmuştu. Bunların gerçekten yaşanıp yaşanmadığı hiç mühim değildi, mühim olan Oğuz Türkünün buna inanmasıydı... Destanlar ve efsaneler... Oğuz Türkünün kızılelmasıydı. Ebedi saadet yolunda ulaşmak, olmak ve olmasını istediğiydi...

Nice efsanelere konu olan Ece Halil'in mezarına baktı... Kutalmışoğlu Süleyman Şahı ve Süleyman Şah diye bilinen Gündüz Alp'i hatırladı... İki kişi tek mezar, tek isim olmuşlar, Süleyman Şah diye bilinmişlerdi. Onlar Süleyman'dı o da Süleyman'dı... Hatırladıklarıyla baştan ayağa titredi. Bu hâl, neyin nesiydi?

Gözü, Çardak istikametinde bir ok atımı mesafesindeki bir şeye kaydı... Evet, evet, bir insandı... Elleri ilerde, sağı solu yoklayarak yürüyordu, hem de bir uçuruma doğru... O; bir a'maydı... Çınar ağacından nasıl indiğini, atına ne zaman nasıl bindiğini bilemedi... Yalnızca, Ece Yakup'a "Bre Yakup! Bir a'ma, uçuruma düşmek üzere... Ona yardıma giderim" dediğini hatırlıyordu.

Süleyman Paşa'nın arkasından bakakalan Ece Yakup, yalnızca

tökezleyen atı, attan fırlayan Süleyman Paşa'yı, ikisinin de uçurumun başında kayboluşunu gördü... "Beyim! Süleyman Paşam!" feryadıyla koştu. Uçurumun başına gelip aşağıya baktığında... Yaklaşık yirmi adam boyu derinliğindeki uçurumun dibinde... Güneşin altın ışıklarıyla vurduğu bir su birikintisini... Altın ışıklar içinde uzanmış Süleyman Paşa'yı ve atını, göletle hayat bulan dereyi, derenin boğaza kavuşmasını gördü. "Allah!" dedi, olduğu yere çöktü. "Yâ Rabbî! Süleyman Paşamızı bütün insanlığa bağışla. Senin rızan için yapacağı çok şeyi var" diye dualara durdu. Uçurumun dibine nasıl indi bilemedi. Süleyman Paşa'nın sağ şakağından akıp suya karışan al kanı ve o yiğit yüzde tebessümü gördü.

Bolayır'da, Ece Halil'in yanına defnettiler. Ece Yakup, kırkbeş yıl önce babası Ece Halil'in söylediklerini hatırladı. "Bu tepeye... Osman Gazi neslinden bir yiğit defnedilir. Mezarlarımız yan yana olur. Bir sel gelir, mezarlarımız düzlenir. İkimiz için tek mezar inşa edilir. Benim mezarım unutulur. Tıpkı Süleyman Şah diye bilinen Gündüz Alp'in mezarıyla Kutalmış oğlu Süleyman Şah mezarının sel sonrası tek mezar olması gibi..." demişti.

Üç Süleyman... Üçü de Anadolu'yu Son Kale kılmak için mücadele etmişler, üçü de su vasıtasıyla ebedi sevgiliye kavuşmuşlardı. İki Süleyman, Dicle kenarına, Süleyman Paşa ise iki deniz arasına defnedilmiş. İki deniz arasında köprü, set olmuştu. Köprü... Kavuşturur, uzakları yakın eylerdi...

Süleyman Paşa'nın yardıma gittiği a'ma ile ilgili herhangi bir iz bulamadılar. O yörede bilinen bir a'ma yoktu. Bu; neyin işaretiydi? A'ma olan, nefisleri sebebiyle hakikati göremeyen insanlar için feda oluşunu mu? Ebedi hakikati görüp ebedi saadete ulaşmaları için mertebelerin en yükseği şehitliğe kavuşmanın mı? Yeryüzünü hayır meydanı eylemenin bedelinin mi?

* * *

Orhan Gazi... Çok sevdiği oğlu Süleyman Paşa'nın ölümüne çok üzüldü, ama yıkılmadı. "Rum-Eli'de fetihler devam etmeli. Köklerimiz sağlamlaşmalı. Hadrianus'un, Konstantiniyye'nin fethi, Anadolu'nun son kale oluşu buna bağlıdır" dedi. Otuz yaşındaki oğlu Murad'ı, Rum-Eli'ne, ağabeyinin başlattığı fetihleri

tamamlamak için gönderdi. "Yaşım seksene yaklaştı. Döndüğünde beni bulamayabilirsin" diyerek Altın Yay emanetini ona teslim etti.

Şehzade Murat, lalası Şahin Paşayla birlikte Rum-Eli'ne geçti. Evrenos Bey de onlarla birlikteydi.

Lala Şahin Paşa, Şehzade Murad'ın yanında Çorlu, Lüleburgaz ve civar kalelerin fethinde önemli rol oynadı.

Akıncı Beyi Evrenos Bey de bir an durmadı. Türk akınlarının Meriç boyuna ulaşmasından sonra... Gelibolu yakınlarındaki Konurhisar'ı ve Burgaz'ı merkez edindi. 1359 yılında Keşan'ı fethetti, Dimetoka tarafına hareket etti. Ali ile Selim de onunla birlikteydi. Her fırsatta güreşiyorlardı, savaşa hazırlık, güreşi yeryüzünü ermeydanı kılmada temsil kılmak için...

Laleli Ali, Süleyman Paşa'nın vefatından sonra iyice tutulmaz olmuştu. Çardak'ta ayın lale şekline dönüşünü ve içindeki dünyalar güzelinin "Seni Dimetoka'da bekliyorum" deyişini bir türlü unutamıyordu. Dilinden "Haydi Dimetoka'ya" sözü düşmüyordu. Hacı İlbey de Dimetoka dedi. Bir müddet muhasaradan sonra, bir yaz gününde kale teslim oldu.

Rivayet edildi ki... Esir alınanlar arasında otuz yaşlarında bir kadın vardı, Hristiyan kadınlar gibi giyinmişti. Türkçe, "Ben, Müslümanım... İçinizde Laleli Ali'yi bilen var mı?" diyordu. Ali'ye haber verildi. Kadın "Sen Ali misin?" deyince... Ali, "Sen osun... Seni Dimeteko'da bekliyorum diye seslenensin" diye feryat etti.

Aklını başından alan kadının, "Babam, seni bekler. Hasta olduğu için gelemedi" sözüyle yürüdü. Meçhul davetliyle tanışmak için... Gönlü, arkasında yürüyende, aklıysa davet edendeydi... Edebe sığmaz diye kadının önde yürümesine müsaade etmemişti. Kadın, yolu arkadan tarif ediyordu.

Dimetoka'nın güneyinde akan bir çaya ulaştılar. Yıkıldı yıkılacak ağaç köprüden geçtiler. Çay boyunca ilerlediler. 1359 yılının Nisan ayında... Çayın Meriç nehrine kavuştuğu yere geldiler. Yüksekliği çok az olan bir tepenin üzerinde... Küçük bir hisara benzeyen yapı

vardı. Etrafı bir adam yüksekliğinde ağaç kazıklarla çevrilmişti.

Avlu içinde birbirinden ayrı üç küçük taş bina, ahır olduğu anlaşılan sazdan inşa edilmiş bir yer vardı. Ortalıkta, birkaç kişi, tavuk, sığır ve koyunlar dolaşıyordu. Ortadaki taş binadan aksakallı, ihtiyar biri çıktı. Seksen-doksan yaşlarında gösteriyordu. Ali selam verdi. Selamı alan ihtiyar, sevgiyle Laleli Ali'ye baktı.

"Bre Ali! Nerede kaldın? Yıllardır seni beklerim."

Laleli Ali şaşkınlık içinde baktı.

"Efendim. Affınıza sığınırım... Bizi nerden tanırsınız? Bizi niçin beklersiniz?"

"Senin kızım Gülseren'i tanımana vesile olanlar... Bize de seni tanıttılar."

Laleli gümüş okla vurulmuş gibi oldu.

İsminin Gülseren olduğunu öğrendiği kızı, Ay'ın Laleye dönüşmesiyle görmüştü. Buna kimler vesile olmuştu? İkinci ok da geldi.

"Yalnızca seni değil, deden Mahmut Pehlivanı ve baban Laleli Hüseyin'i de tanırız."

Orada bulunanların hitabından Gülveren Baba olduğunu anladığı kişi anlattı.

Sarı Saltuk'un talebesi olduğunu, onun tarafından görevlendirildiğini... Altmış yıla yakındır burada olduğunu, çevresindeki herkesin yardımına koştuğunu... Bu şekilde... Hristiyanlar arasında aziz kabul edildiğini... Laleli Hüseyin ile Sarı Saltuk'un yanında tanıştığını...

"Evladım. Bu kızım eşin olabilir. Hadrianus'un fethedilmesi, gerilen yay olması... Fetih sonrası Altın Yay'ın temsil ettiği değerler için yapılacak küreşte, birinci olman şartıyla... Eğer bunlar gerçekleşirse... Kızımla evlenecek... Şu çayırın doğduğu yerde, dergahını kuracak... Kızım ve sen ve neslinizden gelenler... Bu topraklardaki insanların gönüllerine güller, laleler serpecek. İki

cihan saadetlerine vesile olacak, Altın Yay'ın temsil ettiği değerleri yaşatacaksınız" sözleriyle... Tamam eyledi diyeceklerini Gülveren Baba... Tanıştıklarına her mevsimde gül verdiği için Gülveren Baba denilenin eskiye ait söyledikleri, Laleli Ali için nice yenileri başlattı.

Laleli Ali, o günden sonra... Dilinden "Haydi Hadrianus'u fethetmeye! Haydi küreş için ermeydanına! O sultana köle benim" sözlerini düşürmez oldu. Laleli elbiseleri, sultan sözü ve delice halleriyle Deli Kızıl Sultan diye anılır oldu. Ama kimse sultan diyerek kimi kastettiğini bilemedi. Leyla'yı mı, Mevla'yı mı? Leyla'dan Mevla'ya kavuşmayı mı?

Laleli Ali, Hacı İlbey'e devamlı "Beyim! Haydi Hadrianus'u fethetmeye" diyor. Hacı İlbey de gülerek, "Alim. Bilirim kavuşmak istediklerin var. Hadrianus'un fethedilebilmesi için fethedilmesi gereken yerler var. Dimetoka'yı alarak Hadrianus'a güneyden, deniz yoluyla Ainos(137) üzerinden gelebilecek yardımı kestik. Diğer yardım gelebilecek yerleri de fethetmeliyiz" cevabını veriyordu.

Hacı İlbey'den istediği cevabı alamayan Laleli Ali, Selim'i yakalıyor. "Haydi küreşe!" diyerek, onunla güreşiyor. Ancak güreşlerinde bir türlü yenişme olmuyordu. Bu sebeple çıldırıyordu. Güreşte birinci olabilmesi için Selim'i yenmesi şarttı.

Şehzade Murad, Lala Şâhin Paşa ve Evrenos Bey'le birlikte Edirne'yi sıkıştırmayı sürdürdü.

Hacı İlbey ve beraberindekiler... Hadrianus'un çevresini temizleme harekâtında bir an durmadılar. Arda Nehri'nin Meriç'e kavuştuğu diyara, Simovina köyü yakınına geldiler.

Arda boyunda bir çayır vardılar, Cennet'ten bir köşe gibiydi. Çimenler halı gibi düzlüğü sarmıştı. Buradan... Bir tepeye yaslanmış Hadrianus'u gördüler. Laleli Ali de gördü. Haydi Hadrianus'u fethetmeye diye naralandı. Narasına kimse aldırmayınca... O da fethi Selim'de gördü. Kıspetini giy, yağlan, cenk var, dedi. Kıspetini giydi. Çekti, Selim'i çayıra, bir bahar, ikindisi sonrası... "Davran bre Selim! Nefis, Şeytan ve kötü çevreyle yapılan mücadeleyi, temsil edene... Bizi onlarla yapılan savaşa, Yeryüzünü hayır meydanı

kılmak için yapılan cihada hazır kılana... Altın Yay için çalışmaya işaret edene... Küreşe gel" diyerek...

Yağlanan Selim, Ali'ye baktığında... Onun, sevdiceğine kavuşması için kendisini yenmesi gerektiğini, Buhara'da bıraktığı sevdiceği Alelma'yı, Kâinatın yaratılışını, Âdem aleyhisselam ve İblis'in yeryüzüne gelişini... O günden bugüne devam eden mücadeleyi ve kendisinin Buhara'dan gelişini, orada bıraktığı ailesini hatırlamış, dalıp gitmişti.

Ali'nin "Haydi bre Selim! Uyur musun? Yoksa hasta mısın" sesiyle milyarlarca yıllık yolculuktan sonra... İçinde bulunduğu ana, çayıra, hayatın imtihan, Yeryüzü'nün imtihan meydanı olduğu gerçeğine döndü. Yağlanmayı bitirip karşı karşıya geldiler.

Ali sağlı sollu elenselerle saldırdı, karşısında Bizans askerleri varmışçasına...

Selim, zarif hareketlerle elense fırtınasını boşa çıkarıyordu... Gülümseyerek "Bre Ali! Söylediklerin arasında o yok" dedi. Bu sözle tedirgin olan Ali, "Ne yokmuş bre!" diyerek daha şiddetli hücum etti.

Selim, gülerek "Sevdiğime kavuşmaya vesile olana sözü yok... Hani Gülümser ablamıza kavuşmak var ya... Kavuşmak için başpehlivan olman lazım" dedi. Bu sözlerle iyice çıldıran Ali, fırtına gibi esti. Selim ise... Bu fırtınaya çok rahatlıkla karşı koyuyor. Zorlu elense, tırpan ve oyunlarla karşılık veriyor. İçinden... "Ali, galip geldiğinde sevdiğine kavuşacak. Benim halim ne olacak?" diyordu. Sevdiğine nasıl kavuşacaktı? Alelma diye isimlendirdiği, ama gerçek ismini bilmediği sevdiceğine...

Seyredenler... Yeryüzünü hayır meydanı kılacak alperenleri seyre doyamıyordu. Çünkü... Bu uğurda yapılan mücadeleyi... Her şeyleriyle, bütün güç, akıl ve ustalıklarıyla canlandırıyorlardı.

Akşam oldu, güreş devam ediyordu. Doğuda, Ay doğdu, dolunaydı... Ali'nin gözü dolunaya kaydı, içinde Gülseren'i gördü. Çıldıracak gibi oldu. Bu sırada... "Allahü ekber" sesi yükseldi,

çayırdan Arş'a doğru... Akşam namazı vakti girmişti. Hemen güreşi kestiler, çöktüler ve ezanı dinlediler. Zeytinyağlı elleriyle abdest aldılar. Kispetlerini çıkarmadılar. Boyundan ayaklara uzanan şehitlik elbiselerini giydiler. Pehlivanlar, kispetlerini bu elbiseyi giyerek kuşanıyorlardı. Avret yerleri gözükmemesi için... Bu elbiseye, Şehitlik Elbisesi diyorlardı, güreşler savaşa hazırlık olduğu için. Güreş esnasında ölen şehit kabul ediliyordu.

Selim, Şehitlik Elbisesini giydiğinde daha önce başına gelmeyeni yaşadı. Tepeden tırnağa titredi. Elbisenin bütün vücudunu kuşattığını, derisiyle bir olduğunu ve Arş'a doğru kanatlandığını hissetti. Sevindi, hem de pek çok... Beklediğine kavuşacak mıydı?

Hacı İlbey'in imamlığında saf bağladılar. Araya Allahü teâlâ için olmayan hiçbir şeyin girmemesi, ebedi güzelliğe birlikte, birbirini tamamlayarak yürüyebilmek için... Ali ile Selim, yan yana durmuşlardı, iki kurbanlık koç gibi... İmamın tekbir sesiyle... O'ndan başka bütün varlık yükünden kurtuldular ve Arş'a ulaştılar.

Ali sağa selam verdiğinde Selim'i gördü, içi anlatılmaz bir sevgiyle doldu. Sola selam verdiğinde hiç istememesine rağmen, gözünün dolunaya kaymasına mani olamadı. Dolunay içinde, Gülseren'i gördü. Sonrası... Sünneti nasıl kıldığını bilemedi.

Miraç olan namaz bitince... Hacı İlbey sevgiyle baktı.

"Pehlivanlar. Bize Malazgirt Savaşını yaşattınız. Bu kadar küreş yeter."

Ancak... Ali, hemen hareketlendi.

"İşitiriz ki... Bazı kişiler, oynaş küreş yaptığımızı düşünürmüş... Hak için savaşın ve savaş edenlerin canlandırıldığı küreşte... Hiç oynaş olur mu? Bu bizi kahpelikle suçlamak değil mi? Küreşimiz ay ışığında devam etmeli."

Selim'in ensesine yapıştı. Selim'e sordular, boyun büktü. Gülümsedi. "Ali kardeşimin kavuşması, benim de kavuşmam için küreşimiz devam etmeli. Kavuşmamız bu küreşe bağlı" dedi. Bu sözlerin işaret ettiğiyle oradakiler, yer ve gök titredi. Hacı İlbey de titredi, hayır, diyemedi, güreşe devam, dedi.

Küreş yeniden başladı. Ay ve meşaleler ışığı altında... Fırtına bütün şiddetiyle devam ediyordu, elenseler, tırpanlarla, çaprazlarla... Paça kasnaktan boyunduruğa, sarmadan kazkanadına, nice bin oyunla... Hem güreşenler hem de seyredenler... Kendilerini, Dandanakan'dan Malazgirt'e nice cenk içinde buluyordu.

Namaz sonrası güreşte... Selim, Ali'nin çok dalgın olduğunu gördü. Yalnızca saldırıyor. Sonrasını... Yağlı güreşte pehlivanın kendi oyunuyla nasıl yenileceğini hiç hesaba katmıyordu.

Çayır üzerinde Ali'yi altına aldı. Zaptetti. Sağ elini arkadan, bacak arasından sokarak kispetin kasnağından yakaladı. Sol eliyle ensesinden bastırmaya başladı. Bugüne kadar Şak Kündesi oyununu Ali'ye karşı hiç alamamıştı. Ali, şaşkındı. Kündeye mani olmak için kendini ileri atmaya çalışıyordu. Ne yapmalıydı? Ali'ye künde atmalı mıydı? "Atmalıyım, atmamak, ihanet olur, burası ermeydanı" diye düşünüyordu. Enseden bastırıp, kasnaktan çekerek, Ali'nin ayaklarını dikmeye başladığı anda... Hemen önünde anlatılmaz güzellikte bir kız gördü. "Selim, şehit olup bana kavuşmak istemez misin?" diyordu. O idi, Buhara'da bıraktığı, sevdiğini söyleyemediği sevdiceğiydi... Alelma idi. İstemez olur muydu? Hem de çok istiyordu. Kündeyi boşaltmak istedi. Yapamadı, bu ihanet olurdu. Güreşin gereğini yapmalıydı. Bismillah, dedi, gözyaşları içinde yüklenmeye devam etti.

"Ya Rabbi, bu küreşimiz hakikaten cihat için hazırlıksa... Bu küreş esnasında ölmek şehitlikse... Canımı şimdi al, Ali'ye kündeyi atmazdan önce... Kardeşim Ali'nin sevdiceğine kavuşmasına... Ben mani olmayayım. Ben de kavuşayım" diye dua etti. Yeteri kadar bacaklarını dikip kündeyi tamamlayıp Allah diyerek atarken... Bir anda gözleri karardı. Ama gönül gözü açıldı. Gel diyeni gördü. Alelma'yı gördü. Alelma'nın kızılelmaya dönüşmesini görmekle çok sevindi. Kavuşuyorum, şehit oluyorum diye düşündü. Bedenini terk etti. Yıllardır onu taşıyan bedeni, Ali ile birlikte çimlerin üzerine düştü.

Ali, şaşkın bir vaziyette Selim'e bakıyor, "Bre Selim! Beni niçin yenmedin? Bu mertliğe sığar mı" diye bağırıyordu. Gülümser gibi

kendine bakan Selim'in hiç kıpırdamadığını görünce... "Bre Selim! Sana derim" diye bağırdı. Yan vaziyette duran Selim'i parmağıyla omzundan dürttü. Selim, sırtüstü çayıra uzandı. Yenilmişti. Mağlubiyette galibiyete kavuşmuştu. Ali, yine dürttü.

"Bre Selim! Bırak şaka yapmayı. Beni niçin yenmedin çabuk ver hesabını!"

Hakemlik yapan Hacı İlbey, büyük bir endişeyle Ali'yi kenara itti.

"Ali! Kenara çekil. Selim bayılmış görmez misin?"

Ali'nin yüzü aydınlandı.

"Demek, bayıldığı için kündeyi atamamış. Kardeşim Selim... Mertlik dışı bir şey yapmamış."

Hacı İlbey, şaşırdı. Bir yerde yatan Selim'e bir de arkadaşının mertlik dışı hareket yapmadığına sevinen Ali'ye baktı. Bir şey dikkatini çekti. Hemen eğildi. Nefes alıp almadığı belli olmuyordu. Selim'in sağ elini eline aldı, nabzına baktı, anlaşılmıyordu. Ağzından kan geldi. Yoksa... Heyecanla gözlerine baktı. Evet... Selim şehit olmuştu. Yanındaki bir alperene merakla kendisine bakan Ali'yi tutmasını işaret etti. Ali, ne olduğunu anlar gibi oldu, titreyen bir sesle sual etti.

"Beyim! Selim yoksa..." Gerisini getirmeye cesaret edemedi.

Hacı İlbey, gözyaşlarına mani olamadı.

"Evet, Alim. Selim kardeşimiz şehit oldu. Allahü teâlâ hepimize sabır versin, o makamı bize de nasip etsin."

Ali, "Selim! Kardeşim! Ölümüne ben sebep oldum!" feryadıyla Selim'in üzerine kapandı.

Sonra... Birden, "Ölümüne ben sebep oldum. Kimsenin yüzüne bakamam" diyerek fırladı, Arda nehrine doğru koştu. Arkasında koştular, ama Ali'yi bulamadılar.

Hacı İlbey, Selim'in, güreşten önceki sözlerini hatırladı. "Hem Ali'nin hem de benim kavuşmamız bu küreşe bağlı" demişti. Şehit olmuş kavuşmuş, Ali'ye de birinciliğe, sevdiğine kavuşmaya giden

yolu açmıştı.

Hacı İlbey, gözyaşları içinde... "Böyle bir küreş... Daha önce yeryüzünde yapılmış mıdır?" diye söylendi. Gönlüne hazret-i Hasan ile Hüseyin'in radıyallahü anhüma yaptığı güreş düştü. Elmaya hak kazanmak için güreş yapmışlar. Yenişememişlerdi. Birine Muhammed aleyhisselam diğerine de Cebrail aleyhisselam yardım etmiş. Bu zaman... Tabii ki yenişme olmamış. Yenişme olmayınca... Cebrail aleyhisselam Cennet'ten bir elma getirmiş. Her iki pehlivan da birer Kızılelma'ya sahip olmuşlardı.

Ali ile Selim'in yaptığı güreş, onların yaptığı güreşe ne kadar da çok benziyordu. İkisi de Kızılelma'ya kavuşmuşlardı.

Ertesi gün... Selim'i defnettiler, şehit olduğu yere...(138) Kispeti ve şehitliği temsil eden, kefen gibi ayaklarına kadar uzanan beyaz elbisesiyle...

Seferlerine devam ettiler, Aleksandrapolis'e(139) doğru...

Selim'in şehit olduğu, gazilerin fetih için devam ettiği zaman diliminde... Kon ya emrine uyarak Türkistan'dan Son Kale Anadolu'ya, buranın kalbi Konya'ya konan Mevlânâ Celaleddin Rumi'nin oğlu Sultan Veled'e talebe olan... Gökler hakkındaki ilmi sebebiyle Eflaki diye anılan Ahmed Eflaki hazretleri vefat etti. Mevlânâ Celaleddin Rumi hazretlerinin kabrine yakın yere kondu, defnedildi(140) Geride Menâkib-ül-Ârifîn isimli eseri bıraktı. Bu eserinde, Mevlânâ'yı, babasını ve evlatlarını, Anadolu'yu Son Kale eylemek için nasıl çalıştıklarını anlattı.

Selim'in şehit olmasından aylar sonra... 1361 yılının bir bahar gününde... Bir Fâtiha okumak için döndüler, Selim'in şehit olduğu yere, kabri başına... Yanlarında, Gülveren Dede de vardı. Çok yaşlı, güçten ve kuvvetten düşmüş olmasına rağmen gelmek için çok ısrar etmişti.

Çok şaşırdılar. Saçı sakalına karışmış biri kabrin üstüne kapanmış ağlıyordu, "Kardeşim, beni affet" sözleriyle... Geldiklerinin farkında olmamıştı. Sırtında vahşi hayvan derisinden parça parça giysiler vardı. Bacaklarını örteni görünce akılları başlarından gidecek gibi oldu. Kispetti. O muydu? Aylardır aradıkları, izine rastlamadıkları mıydı? Hacı İlbey, sırtına hafifçe dokundu.

"Ali? Sen misin?"

Başını topraktan kaldırdı. Hacı İlbey'e çevirdi. Saç sakal arasında yüzü gözükmüyordu. Uzun müddet baktı. Sonra, duyulur duyulmaz, boğuk bir sesle "Beyim" dedi. Sonra... "Selim'i ben öldürdüm" diyerek yerinden fırladı.

Hacı İlbey'in işaretiyle üç kişi birden koştu. Çeşitli yerlerinden yakalayıp yere yatırdılar. Ellerinden kurtuldu. Beş gazi önünü kesti. Yüce bir dağdan boşanan sel gibi onları da sağa sola savurdu. Kaçıyordu, bastığı yere bakmadan... Kaydı, boylu boyunca uzandı. Gaziler üzerine çullandılar, on kişi zor zapt ediyordu. Dakikalarca çırpındı. Yorgun düştü ve hareketsiz kaldı. Ali'yi aldılar, bir Söğüt ağacı gölgesine yatırdılar.

Gaziler çamur içinde kalmışlardı. Ali'nin ayağının kaydığı yerde bir pınar vardı. Akıp gidiyordu, nakış-nakış işlenmiş akılalmaz güzellikteki çimenlerin içinde...

Hacı İlbey, pınara baktı gülümsedi. "Hay mübarek pınar! Sen ne zaman doğdun? İyi ki doğdun, iyi ki Ali'nin ayağını kaydırdın. Yoksa Ali'yi yine kaçıracaktık" dedi. "Beyim, burada da bir pınar

var" sesine döndü. Ama bu sesi başka bir ses takip etti. O da "Burada da bir pınar var" diyordu. Bu sesleri, başka sesler takip etti. Hepsi aynı şeyi söylüyorlar, "Burada da bir pınar var" diyorlardı. Sesler kesildiğinde... Gönlüne doğanla yerinde duramaz olan Hacı İlbey, "Sayın bre! Kaç pınar var?" dedi. Saymaya başladılar. Bir, iki, üç... Devam ettiler, otuzdokuz, dediler. Herkes büyük bir heyecan içinde bekliyordu, Hacı İlbey'in niçin saydığını anlamışlardı. Otuzdokuzdan sonra kırk diyemediler. Otuzdokuzda kalmışlardı.

"Arayın bre. Kırkıncı bulmalıyız" dedi. Aradılar, ama bulamadılar. Bu sırada... Ali, "Ne oluyor?" diyerek yerinden fırladı. Yanındakiler de... Kalktığı yerin biraz ötesine yatırdılar. Sevinç içinde bir feryat yükseldi.

"Burada! Kırkıncı pınar burada! Ali'nin kalktığı yerde... Yeni doğmuş!"

Başta, Hacı İlbey olmak üzere koştular. Hakikaten de Ali'nin kalktığı yerde bir pınar doğmuş, kaynıyor, akacak yol arıyordu. Hacı İlbey, heyecanla bağırdı.

"Ali'yi bırakın."

Bıraktılar. Ali kalktı, kaçmadı, şaşkın bir halde Hacı İlbey'e bakıyordu. Hacı İlbey, "Gel, Alim. Selim'in şehit olmasına, kırkıncı pınarın doğmasına vesile olan Alim. Hele seni bir kucaklayayım" dedi. Yüzbinlerce yıllık geçmişi, yüzlerce yıllık geleceği kucaklarcasına kucakladı. Sonra kırkıncı pınarın yanına oturttu.

"Bak, dedi. Bu pınar, kırkıncı pınar... Senin oturduğun yerden fışkırdı. Tıpkı boğazda toprağın ayaklarının altında yürümesi gibi... Sen seçildin. Aşka kavuşmaya, kırk pınarın doğmasına vesile olanlardansın. Niçin anlamazsın. Selim'in ölümüne değil, şehit olmasına, hakiki aşka, Allah aşkına kavuşmasına sebep oldun. Yaptığınız küreş savaşa hazırlık içindi... Selim, sana o kündeyi atmamak için şehitliği istedi. Ya o kündeyi atsaydı? Duası kabul oldu. Şehit oldu. Görmez misin? Toprağa verildiği yerden kırk pınar fışkırdı. O kavuştu, seni de kavuşturacak yolu açtı.

Pınar; toprağın, hak âşıklarını bağrına basınca, onlara kavuşunca döktüğü sevinç gözyaşıdır, aşkın gözyaşıdır. Pınar; aşkı, hakiki aşka

kavuşmayı temsil eder. Selim hak aşığıydı. Toprak onu bağrına basınca... Onun defnedildiği yerden... Aşkın gözyaşı kırk pınar doğdu."

Ali, uykuda gibi konuştu.

"Selim, neye kavuştu, bana hangi yolu açtı?"

Hacı İlbey güldü, Ali'nin omzunu kuvvetlice sıktı.

"Selim, Kızılelma'ya, şehitliğe, hakiki aşka kavuştu. Sana da... Gülseren hanıma, hakiki aşka kavuşturacak yolu açtı. O kündeyi atsa ve yenilseydin... Nasıl kavuşacaktın?"

Ali, kıpkırmızı kesildi, bir şeyler söyledi. Ama kimse ne söylediğini anlayamadı. Hacı İlbey, gazilere seslendi.

"Ali'yi yıkayıp paklayıp Gülveren Dede'ye teslim edin."

Ali'nin sırtına kuvvetlice vurdu. İçindeki son şüpheleri de temizlemek istercesine...

"Alim, koç yiğidim. Bir müddet, Gülveren Dede'nin yanında kal, kendine gel, gücünü kazan. Onun... Israrla bizimle niçin gelmek istediği anlaşıldı. Hadrianus'un surları önünde buluşalım. Niyetimiz... Allahü teâlânın izniyle Hadrianus'ta ezan okumak, onu Edrine, gerilen yay kılmak... Burada yaşayanları... İslâmiyet'in dünya ve ahiret güzellikleriyle, hakiki aşkla tanıştırmak, seni de sevdiğine kavuşturmak... Anadolu'yu Son Kale kılma yolunda silinmez mührü vurmaktır."

Ali, mahcup bir şekilde baş eğdi. Saçını, sakalını kestiler. Yalnızca savaş erlerini heybetli gösteren bıyıklarını bıraktılar. Laleli elbiselerini giydirdiler, bir gün bulursak giydiririz ümidiyle yanlarından hiç ayırmadıkları elbiselerini... Hacı İlbey, yanlarına iki gazi verdi. Ali ile Gülveren Dede'yi Dimetoka'ya gönderdi.

Kırk pınarı bir mahzende topladılar, bir eylediler. Mahzenin hemen yakınına bir çeşme inşa ettiler. Kırk kurnasından su akacak, önündeki uzun yalağından kurt-kuş, koyun-kuzu nice canların su içeceği şekilde... Sonra da suyu çeşmeye saldılar. Kırk kurnadan su aktı, uzun yalak doldu. Oradan da tekrar toprağa, topraktan dereye,

dereden de Arda nehrine, Arda'dan da Meriç'e, Meriç'ten de deryaya kavuştu. Çeşmeden ilk su içen bir bülbül oldu. Sonra güle olan aşkını bin bir ötüşle dile getirdi.

Sudan ilk içenin bülbül olduğunu gören, ondan nice nağme dinleyen Hacı İlbey vuruldu. Ve sordu, niçin Kırkpınar diye...

Kırk pınarın doğmasına vesile olan Süleyman Paşa'nın alperenleri kırk kişiydi. Maddi-manevi rızkın gelmesine vesile olan, hakiki aşka kavuşmayı temsil eden gönül erleri de kırk kişiydi. Peygamber efendimize aleyhisselam peygamberlik kırk yaşında geldi. Ve daha nice kırk... Ama en önemlisi... Su hayat kaynağıydı. Kırk pınardan gelen su ise... Ebedi aşka, ebedi güzellikler diyarında ebedi hayata işaret idi.

Kırk pınarın doğduğu günden sonra... Ali ile Selim'in güreştiği çayıra Kırkpınar Çayırı, çeşmeye de Kırkpınar çeşmesi dendi.(141) Nice efsaneler söylendi Ali ile Selim için...

* * *

Hacı İlbey, Ece Yakup ve beraberindeki gaziler, engel tanımıyorlardı... Meriç nehrini sallarla geçtiler. Çardak'tan Gülübol yarımadasına geçişlerini hatırlayarak... Altmış yıl önce... Sarı Saltuk'un kırk yıl hüküm sürdükten sonra terk etmek zorunda kaldığı rivayet edilen Hadrianus önlerine geldiler.

Hedefleri Hadrianus olan yalnızca onlar değildi. Şehzade Murad ve Lala Şahin Paşa da geliyorlardı. Konstantinopolis'ten ve diğer tekfurluklardan gelecek yardım yollarını kese kese...

Önce Banatos, Çorlu tekfurluğunu ve Misini'yi fethettiler. Sonra Trakya'daki en büyük tekfurluk olan Birgos(142) Büyük Dükalığını... Daha sonra Bulgarafiron(143) fethedilerek Hadrianus'a ulaşıldı. Sazlıdere mevkiinde... Hacı İlbey kuvvetleriyle birleşilerek beklemeye başladılar, Evrenos Gazi'nin gelmesini...

Şehzade Murad, Hacı İlbey'den dinledi, Selim ile Ali'nin güreşini, Kırkpınarın doğuşunu... Hemen şükür secdesine vardı, böyle bir ihsan için... O da güreşe âşıktı. Tam bir pehlivandı. Sırtı

yere hiç gelmemişti. Ancak Ali ve Selim ile güreşmemişti.

Şehzade, sisler arasında belli belirsiz gözüken Hadrianus'a baktı. Ece Yakup'un anlattığını hatırladı, heyecanlandı. Ona nasip olacak mıydı? Rivayet edildiğine göre... Peygamber efendimiz, rüyada Sarı Saltuk'a, "Hadrinus'u fethet. Bu diyar, dar-ün-nasırdır (yardım diyarıdır), burasını küffar elinde komayın" der. "Hadrianus'a sahip olan dünyaya hakim olur" rivayeti de vardır.(144)

Çok heyecanlıydı. Önce Hadrianus, sonra da Konstantiniyye... Mümkün müydü? Müjdelenen emir olabilecek miydi? Niçin olmasındı? Gerçi daha çok vardı... Sebe sûresi 15. âyetindeki Beldetün Tayyibetün ile Konstantiniyye'nin fethine işaret ettiği söylenen Hicri 857 senesine... Henüz Hicri 763 senesinde idiler. Bu bir kesin bilgi değil, yalnızca tahmin ve rivayetti. Ona düşen fetih için gayret etmekti... Konstantiniyye'yi fethet, gülzar eyle diyen Osman Gazi torunu olarak... Fethin kime nasip olacağını ancak Allahü teâlâ bilirdi.

Hadrianus'u fetih için bekleyen gazilere baktı. Yemin etti, Şehzade Murad... Bütün gücüyle Konstantiniyye'yi fetih için gayret edeceğine...

Ordunun başına gönderirken... Babası Orhan Gazi'nin söyledikleri aklından bir türlü çıkmıyordu. Sanki veda etmiş gibiydi.

"Ey bağlarımın tatlı meyvesi oğul! Yaş, sekseni aştı. Dönüp de bulamamak var. Saltanatına mağrur olma. Unutma dünya hazret-i Süleyman'a kalmadı. Dünya saltanatı geçicidir. Ama Hakk'ın rızası, güzellikler diyarı, hakiki aşk onunla kazanılır.

Ceddimizi Oğuz Kağan'dan, dedem Ertuğrul'a ve babam Osman'a... Silsile-i aliyye büyüklerinden Mevlânâ Celaleddin Rumi ve Şeyh Edebiâli'ye... Hepsinin söyledikleri, devletimiz ve neslimiz hakkındaki müjdeleri, vasiyetleri... Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem mübarek sancağı... Devletimize Osmanlı isminin verilmesine vesile olan hazret-i Osman'ın kılıcı... Altın Yay ve Gümüş Okların emanetçileri, hikayesi, neyi temsil ettikleri...

Hepsi... Emanet sandığında...

Gücünü, gaza yolunda harca. Adını Gazi Murad diye yazdır. Gazilik en büyük rütbedir. Gazileri gözet. Adaletle hükmet. Geciken adalet, zulümdür.

Cenâb-ı Hak, saltanatını mübarek kılsın"(145) demiş. Kanını kanına karıştırarak Altın Yay emanetini teslim etmiş. Ayrılırken kucaklamış, uzun müddet göğsünde tutmuştu, sahip olduğu maddi-manevi gücü vermek istercesine...

Evrenos Gazi, önce Keşan'ı fethetti. Sonra da Malkara ve İpsala'yı... Böylelikle... Hadrianus'a, Meriç nehri vasıtasıyla Ainos üzerinden gelecek yardımın önünü kesti. İpsala'nın fethinden sonra... Hadrianus önünde, Sazlıdere mevkiinde... Şehzade Murad ve Hacı İlbey kuvvetleriyle birleşti.

Dördüncü bir kuvvet daha geldi. Laleli Ali ile Gülveren Dede... Ali, kendine gelmişti, neşeliydi, gülüyordu. Güldükçe yüzünde hem laleler hem de güller açıyordu, içlerinde tabii ki Gülseren vardı.

Gelenlerle bir olunca... Şehzade Murad, tekfura elçi gönderdi. Şehri teslim etmelerini, cizye vermelerini istedi. Bu şekilde, din, can, namus ve mallarının Osmanlı'nın koruması altında olacağını bildirdi.

Cevap olarak... Hadrianus Tekfuru Andirine, Osmanlı kuvvetlerine saldırdı. Sazlıdere'de yapılan muharebede, Bizans kuvvetleri kısa zamanda bozuldu ve kale surları içine kaçtılar.

Şehzade Murad, sabırlıydı. Surlara hücum edilmemesini, şehirdekilerin teslim olması için beklenilmesini istedi.

"Hedefimiz... Sarı Saltuk hatırası Hadrianus'u, vasiyet ettiği gibi Edrine, kurulu yay kılmak... Buradan cihan hakimiyetine yürümektir. Bu dahi... Önce ihsan ve adaletle hareket etmekle... Kılıca en son çare olarak başvurmakla olur."

Gaziler, Hadrianus'un kuzeydoğusundaki tepeye yerleştiler. Şehzade Murad, üç dört gazinin bir araya gelip ateş yakmasını

emretti. Binlerce ateş bir anda yanınca... Sanki tepeden dolunay doğdu. Hadrianus ışıklar içinde kaldı. Osmanlı askeri korkusuyla evlerine, gizli yerlere sığınanlar, saklananlar... Herkes sokaklara fırladı.

"Bu ne demek?", "Gelip evlerinizi yakacağız, sizi esir edeceğiz mi demek isterler" gibi nice bin sual dillerde dolaştı. Hadrianus'a Bursa'dan gelmiş eski bir asker yüksek bir yere çıktı, konuştu.

"Osmanlı, kendisine karşı koymayana bir şey yapmaz. Asker olmayanlara dokunmaz. Mala, cana, ırza zarar vermez. Bu ateşle demek isterler ki... Şehri teslim edin. İdaremiz altında huzur için yaşayın."

Halk tekrar evlerine dönerken... Tekfur ve çevresindekiler, kaçmanın, hazinelerini kaçırmanın derdine düştüler.

Seferi olarak yatsı namazını kılan gaziler, mekanlarını mesken bildiler, dost edindiler... Ağustos gecesinde... Bulundukları yerde zikre durdular, dua ettiler. Hadrianus'un, Konstantiniyye'nin, Anadolu'yu Son Kale kılacak nice yerlerin fethi, kırk pınarın Kıyamet'e kadar akması için... Nice kızılelmalara, en büyük kızılelma şehitliğe kavuşmak için...

Seher vaktinin son vakitleri, bülbüllerin öttüğü zamandı... Bülbüller sustu, dinlenilen tam manasıyla hissedilebilsin diye... Sanki zaman durmuştu.

"Allahü ekber! Allahü ekber!" sesiyle... Zerreden kürreye bütün kâinatta hareket başladı. Seher sonrası... Sabah namazı vakti girmiş, ezan okunuyordu. Ama ne ses... Hadrianus'tan Arşa... Her varlık kulak olmuş dinliyor. Namazla mükellef olanları çekiyordu. Çekilenler arasında Şehzade Murad da vardı. Ezan okuyanın etrafında, binler toplandı. Şehzadenin kimdir bu ezanı okuyan sualine cevap verdi, Yakup Ece... "Dedem Sarı Saltuk dervişlerinin neslindendir. Dedem sonrası buralarda kalanların, buralarının halkına Osmanlı'yı ısındıranların neslinden... Şakir Baba ismiyle bilinir." diye.

Namaz sonrası... Şehzade Murad yanına gitti. "Çok kıyak bir

ezan okudun Şakir Baba! Bizim gönlümüzde ve dilimizde sen Kıyak Babasın. Eğer fetih müyesser olursa... Burayı sana dergah eyledim. Nice Kıyak Babalar yetiştirmen için" dedi.(146)

Geceki ateşlerden meydana gelen Dolunay sonrası... Güneş, Hadrianus üzerine doğdu. Halk, Güneşin ne üzerine doğduğunu bilemiyordu. Huzura mı yoksa yoksulluğa, esirliğe, ölüme mi?

Çare diye tekfur sarayına gittiler. Tekfurun ailesini alarak hazinesiyle birlikte Meriç nehrinden Ainos'a kaçtığını öğrendiler. Bazılarının savaşalım dediği sırada... Koşarak biri geldi, elinde küçük küçük akçe keseleri sallayarak... Bağırdı gücü yettiğince...

"Ne savaşması? Huzura, adalete teslim olun. Bu keseleri bağımdaki çotuklara bağlı buldum. Osmanlı bağımdan üzüm almış, ama bedelini kat kat bırakarak..."

Sözlerine hak verdiler. İleri gelenler, sur kapılarının anahtarlarını "Aman! Canımız, malımız, imanımız sana teslim" diyerek Şehzade Murad'a verdiler.

Şehzade, "Canınız, malınız, imanınız bize emanettir" sözleriyle anahtarları aldı. "Buyrun gazi beylerim" diyerek otağından çıktı. Otağı gök kubbe gibiydi. Şakir Baba'nın ezan okuduğu tepe ile kale surları arasında... Şehir merkezinden biraz yüksekçe bir düzlükteydi.

Şöyle bir etrafındakilere baktı. Evrenos Gazi, Hacı İlbey, Lala Şahin Paşa, Şakir Baba, Gülveren Dede oradaydı. Altın Yay temsilcileri de oradaydı. Gün Han temsilcisi Şehzade Murad, Ay Han temsilcisi Ece Yakup, Yıldız Han temsilcisi Laleli Ali...

Şehzade kıbleye karşı döndü ellerini açtı, duaya durdu.

"Bizi bu şehri fethetmekle ihsan ve imtihan eden, Konstantiniyye yollarını açan ihsanı sonsuz Rabbim. Otağımın kurulduğu bu yerde öyle bir mabed, cami inşa edilsin ki... Kıyamet'e kadar bir benzeri inşa edilmesin. Selim'in ismiyle anılsın, Altın Yay bu mabedde kurulsun.

Mehdi aleyhisselam gelinceye kadar bu şehirde evliya kulların eksik olmasın, Altın Yay değerlerinin temsil küreşleri bu diyarda

olsun. Bu diyar Kıyamet'e kadar Oğuz Türkünün elinde kalsın."

6 Mayıs 1362, Hicri 11 Receb 763'te, Cuma... Hızır günlerinin başladığı... Hızır aleyhisselam ile İlyas aleyhisselamın buluştuğu kabul edilen günde... Onlar ki... Hazret-i Hızır'ın karada zorda kalanların, İlyas aleyhisselamın da denizdekilerin imdadına koştukları kabul ediliyordu.

İşte böyle bir günde... Selim'in şehit olduğu Kırkpınar Çayırında... Yeryüzünün hayır meydanı, Altın Yayın temsil ettiği değerlerin hakim kılınışı, kişinin üç düşmana karşı gerçek aşka kavuşmak için yaptığı savaş, Anadolu'nun vatan edinilişi, Son Kale kılınışı... Güreşle, alperenler tarafından canlandırılıyordu. Karar alınmasından tam 278 yıl sonra... Süleyman Paşa'nın bir daha dönmemek üzere Roma diyarına, Rum-Eli'ne geçişinden sekiz sene sonra... Çardak'tan, dört direkten Gülübol'a geçtikten az bir zaman sonra... Nasip olmuştu Kırkpınar güreşleri... Bu ne esrardı?

Böyle bir canlandırmanın yapılması kararı... 13 Aralık 1084, Hicri 11 Şaban 477 Cuma günü alınmıştı. Sultan Melikşah, İmam-ı Gazali, Ali Farmedi hazretleri, Nizam-ül Mülkve Kara Batur tarafından... 11 Şaban Cuma günü karar alınmış, 11 Receb Cuma günü başlamıştı. Üç aylardan üç aylara... Cumadan Cumaya, ayın 11. gününden 11. gününe...

Cuma günü karar alınmış, Cuma günü başlamıştı. Müslümanların bayramı, en kıymetli günü olan Cuma gününde...

Ece Yakup rüyada gibiydi. Kırkpınar güreşlerinin ilkinin Cuma günü başlaması... Hızır günlerinin ilk gününün Cumaya denk gelmesi... Onu, Şehzade Murad ve diğer gazileri çok sevindirmiş. Bunu; bu işten Hak teâlânın razı olduğunun işareti kabul ettiler.

Ece Yakup gözyaşlarına mani olamadı... Bir kısmının gerçekleştiğini görmek nasip olmuştu. İbn-i Arabi hazretlerinin Ertuğrul Gazi'ye söylediklerinin ve dedesi Sarı Saltuk'a emanet edilen "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" kitabının özel nüshasında yazılanlarının...

Hazret-i Osman'ın (radıyallahü anh) Kayı boyu damgalı kılıcı ve Peygamber Efendimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) sancağı Osmanlı'nın elinde ve gönlündeydi. Hadrianus fethedilmiş, kurulmuş yay manasında Edrîne diye bilinir olmuş, Kırkpınar güreşleri başlamış.

Şehzade Murad'a, bu gerçekleşenleri anlatmış. Bugünkü güreşler sonunda... Laleli Hüseyin birinci gelirse bir şartın daha gerçekleşeceğini söylemiş. Şehzade bunun ne olduğunu sual edince de... "Lale, alperenlerin temsili güreşine, Yeryüzünün hayır meydanı kılınışına, Konstantiniyye'nin İslam, Anadolu'nun Son Kale oluşuna remz olursa... Bu; Anadolu'nun Son Kale oluşunun onüç şartından birinin daha gerçekleşmesidir" demişti.

İbn-i Arabi hazretleri, Anadolu'nun Son Kale olmasının ve Kıyamet'e kadar Son Kale olarak kalmasının 13 şartını şöyle açıklamıştı.

"Birincisi; lalenin; yeryüzünün ermeydanı, Anadolu'nun Son Kale oluşuna, İslambol'a, temsili küreşlere remz oluşu... İkincisi; hilafetin ve mukaddes emanetlerin Konstantiniyye'ye gelişi... Üçüncüsü; temsili güreşlerin Edrine'de başlaması ve devamı... Dördüncüsü; Edrine'de kâinatı temsil eden cami inşa edilmesi... Beşincisi; Doğru itikattan, ehl-i sünnetten ayrılmama... Altıncısı; her şartta mazlumlara yardıma devam edilmesi... Yedincisi; adaletten hiçbir zaman ayrılmama... Sekizincisi; Bütün mazlumlar ona sığınır hadis-i şerifinin sarayın girişine yazılması... Dokuzuncusu; Konstantiniyye'nin fethi... Onuncusu; Hagia Sophia'nın Ayasofya olması ve bunun devamı etmesi... Onbirincisi; Konstantiniyye'nin fethinde otağın kurulduğu yere Okçular Tekkesinin kurulması ve bunun devam etmesi... Onikincisi; kutsal emanetlerin bulunduğu yerde aralıksız Kur'an-ı kerim okunması... Onüçüncü şart da, Hilal ve Yıldızın al renkli bayrağın üzerinde buluşması... Bunlar gerçekleştiği gibi devam etmeli. Kesintiye uğrarsa tekrar başlamalı.

Anadolu'nun Son Kale olması, Kıyamet'e kadar Son Kale olarak kalması için ayrıca... Sen ve neslinden gelenler... Anadolu'nun her

karışının sahabe-i kiram, evliya kabirleri ve makamlarıyla bilinmesi için elinizden gelen gayreti gösterin. Öyle güzel cami ve mescidler, medreseler, köprüler inşa edin ki... Kıyamet'e kadar ayakta kalsın, düşmanlar bile yıkmaya, yok etmeye cesaret edemesin. Eden bulur, arayan kavuşur gibi dinimizin temelini anlatan sözler, günlük konuşmalarımızın bir parçası olsun. Bu üçü, şeair-i İslam, Anadolu toprağına kök salmaktır. Moğollar veya başka düşman tarafından işgal edilse bile bu toprakların bizim olarak kalmasıdır. Bu üçlü, Müslüman Oğuz boylarının tekrar Anadolu'ya sahip olmasını, Kıyamet'e kadar Son Kale olmasını temin eder. Bu üçlüyü sen evlatlarına, onlar da evlatlarına vasiyet etsin" demişti.

Ece Yakup, bunları Şehzadeye anlatmış, ama soramamıştı, Hadrianus'a girdikleri gün yaptığı duada, duyup da mı böyle dua ettiniz beyim diye... Duada, eşsiz bir mabed inşa edilmesinden ve temsili güreşlerin yapılmasından bahsetmişti.

Uluğ Türk, Oğuz Kağan'a, evlatlarının yanında... "Adı Kurulmuş Yay manasına gelen şehirde, Altın Yay'ın kurulacağı mabet inşa edilecek. Yine burada dünyanın ermeydanı olmasını temsil eden küreş oyunları tertip edilecek ve kırkların ismiyle anılacak. Bütün bunlar, senin soyundan gelenlerin Kıyamet'e kadar Hakkın ve adaletin savunucusu, mazlumların koruyucusu olduğunun işareti..." diye söylemişti.

Evet... Uluğ Türk, kırkların ismiyle anılacak demişti. Güreşlerin yapılacağı meydana Kırkpınar Çayırı deniliyordu.

Çardak'ta yağlı güreşlerin başlamasına vesile olanlar... Hakemlik yapan, Ali ile Selim'i dua ile meydana salan Laleli Hüseyin ile Süleyman Paşa Kırkpınar Çayırında yoktu. Ama onların yolunu devam ettirenler buradaydı.

Ali'nin hali çok garipti. Selim'in yokluğuyla hem yanıyor, hem serinliyordu. Yanıyordu, çok sevdiği arkadaşı onu yalnız bırakmıştı. Serinliyordu, şehit olarak, ona Kırkpınar başpehlivanlığı ve Gülseren'e kavuşma yolunu açmıştı. İlk engel aşılmış, Hadrianus fethedilmiş, Türkmenler tarafından Edrine diye söylenmeye başlamıştı. Ece Yakup, Edrine'nin kurulmuş yay manasına geldiğini söylemiş, ama hangi lisanda bu manaya geldiğini dememişti. Şimdi

sıra ikinci engeli aşmaya, başpehlivan olmaya gelmişti.

Güreşlerin tertiplenmesi, ilk kuralların konması, hakemlik ve duacılık Ece Yakup'un üzerine kalmıştı. Yaş, ecdadı vasıtasıyla binlerce yılda toplanan bilgi, “Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye” kitabının sırları açıklayan özel nüshası, tecrübe ve Altın Yay temsilciliği onda idi

Ece Yakup kanatlandı. Güreş için ismini yazdıranları sayınca tepeden tırnağa tırnağa titredi. Kırk kişiydiler. Kırk pınardan sonra kırk alperen... Kırklar... Allahü teâlânın nimetlerinin gelmesine vesile olan evliyalar, Kıyamet'e kadar yeryüzünden eksik olmayacak Hak dostları... Biri ölünce yerine hemen hemen başka birisi geliyordu. Uluğ Türk, "Küreşler, kırkların ismiyle anılacak" dememiş miydi.

Akılalmaz bir kalabalık vardı. Ta Konya'dan, Söğüt'ten gelenler olmuştu. Güreşlerin ismi doğmuştu. Herkes Kırkpınar Güreşleri diyordu. İlk kurallar da kendiliğinden çıkıyordu. Kırk güreşçinin katılması, güreşlerden önce Selim'in mezarının ziyaret edilmesi, seyircilerin ve güreşçilerin Sultan Orhan tarafından misafir edilmesi gibi... Ece Yakup, "İlk ev sahibi olmak Sultanımıza yakışır. Bu sene yapılan küreşlerin sonunda... Seneye ev sahipliği yapma şerefine kavuşacak zenginimizi seçelim" dedi.

"Şehzade Murad" sesleri Kırkpınar Çayırını kapladı. Herkes ayağa kalktı. Şehzade, kendisine ayrılan gölgelik önünde, ayakta durdu. Nemli gözlerle, kalabalığa, kispet giymiş pehlivanlara baktı. Herkesin oturmasını bekledi.

"Hadrianus'un Edrine olduğunu... Devletimizin Kıyamet’e kadar devamının işaretlerinden birini... Kırkpınar'da küreşlerin başladığını gösteren Rabbimize hamd olsun. Bizlere nasip oldu. İnşâallah, yakın zamanda Konstantiniyye'nin feth olunduğunu görmeyi de nasip eder."

Âmin, inşâallah sesleriyle Kırkpınar çayırı inledi. Şehzade sözlerine devam etti.

"Bu küreşler, kuru güç gösterisi değil. Kırkpınar çayırı, imtihan meydanı, ermeydanı yeryüzünü... Pehlivanlar ise... Yeryüzünü hayır meydanı yapmak için mücadele eden alperenleri, Altın Yayın emanetçilerini... Küreş de insanoğlunun yeryüzünde şeytan, nefis ve kötü çevreye karşı yaptığı mücadeleyi, hakiki aşka kavuşma gayretini temsil eder. İnşâallah... Kıyamet'e kadar burada temsili küreşler yapılsın. Burada küreşlerin niçin yapıldığı unutulmasın. Besmele ile küreşler başlasın."

Kıspetlerini giymiş ve yağlanmış pehlivanları, Ece Yakup eşleştirdi. Pehlivanları tek tek tanıttı. Kispet ve yağlanmayı izah etti, güreşin niçin yağlanarak yapıldığını anlattı. "Yağlı güreş, Karakucak güreşine benzer, farkı yağ ve kispettir" dedi.

Peşrevin... Türk oğlunun Türkistan'dan Avrupa'ya akışını, kartalın kanat çırpışını, atın şahlanışını, kurdun hedefe atılışını, okun hedefe kavuşmasını canlandırdığını söyledi. Peşrevi ve peşrev içindeki... Rakibinin ayağına, toprağa dokunmak, sırt sıvazlamak gibi hareketlerin ne manaya geldiğini anlattı. Sonra... Dua ve salevatla... Allah, Allah nidalarıyla, pehlivanları, savaş meydanına salar gibi ermeydanı Kırkpınar Çayırına saldı. Davullar vurdu.

İlk Kırkpınar güreşlerini seyredenler... Pehlivanların peşrevleriyle birlikte... Türkistan'dan Kırkpınar'a aktılar, şehitliğe kavuşturan yolun sonsuz güzelliklerini tattılar.

Güreşler başladı. Çayırda güreşen kırktı. Ama binlerce seyirci de onlarla birlikte güreşiyordu, hem de bütün hücreleriyle... Çift dalan, elense çeken, tırpan atan, kündeyle savuran sanki onlardı.

Altın Yay Yıldız Han Temsilcisi Laleli Ali(147), rakiplerini fazla zorlanmadan yendi, Kırkpınar'ın ilk başpehlivan oldu. Şükür secdesine kapandı. Kırk yaşında, Kırkpınar Çayırında, kırkları temsil etme şerefine kavuştuğu için... Boyun büktü, "Yâ Rabbi, gurura düşmekten, alperenliğe yakışmayan hareketten muhafaza eyle" diye gözyaşları içinde dua etti.

Kırkpınar Çayırında, Laleli Ali'nin başpehlivan olmasına gözyaşları içinde şükür eden iki kişi daha vardı.. Şehzade Murad ve Ece Yakup... Lale'nin; Kırkpınar'ın ve Yeryüzünün Ermeydanı

kılınışının remzi olmasına şahit olmuşlardı.

Ece Yakup, "İsmi Mim harfiyle başlayan Beyim. Laleyi, Hadrianus'u ve Kırkpınarı mimlemek size kısmet oldu" dedi. Şehzade Murad'ı tepeden tırnağa titretti. Selim'den dinlemişti, silsile-i aliyye büyüğü Muhammed Baba Semmasi'nin Mim ile ilgili söylediklerini... Üç remzi mimlemek kendisi için ne büyük şerefti.

Yeryüzünün hayır meydanı kılınışını temsil eden pehlivanların alın terine, gözyaşına kavuşan Yeryüzü, ağlıyordu, sevincinden...

Ece Yakup, Kırkpınar kurallarına bir şey daha ekledi. "Lale, Kırkpınar'ın ve Yeryüzünün Ermeydanı, Anadolu'nun Son Kale oluşunun remzidir" diye... Çünkü Lale... Hilal ve Allah lafızlarıyla aynı harflerden meydana gelmekte, Yeryüzünün Hayır Meydanı kılınışını temsil etmekteydi. Hilal de gözyüzünün... Yeryüzünün Hayır Meydanı kılınışı, göklerin de hayır meydanı oluşu, nizam-ı âlem demekti. Göklerdeki nizam, yeryüzündeki, nizama adalete bağlıydı.

Laleli Ali, Selim'i hatırladı ağladı, Gülseren'i hatırladı gülümsedi. Kendisini tebrik eden Şehzade Murad'ın sağ kolunu kaldırdı. Başta Şehzade olmak üzere herkes şaşırdı. "Bir çift sözüm var. Lütfen dinleyin" dedi. Koca çayırda, dillerin susmasına sebep olan bir şey görülmüş gibi ses kesildi.

Laleli Ali, şöyle bir seyircilere baktı ve konuştu.

"Gerçek başpehlivan, Kırkpınar'ın ilk başpehlivanı Şehzademiz Murad Beydir. Çünkü o; aramızda gizli gizli yaptığımız küreşlerde beni yeniyor. Bunu kimseye söylememem için bana yemin ettirdi. Ben, sevdiğime kavuşayım diye küreşlere katılmadı."

Laleli Ali, bilmiyordu... Lale'nin Kırkpınar'ı, Yeryüzünün Hayır Meydanı kılınışını ve Anadolu'nun Son Kale oluşunu temsil edeceğini... Bunun da kendisinin başpehlivan olmasına bağlı olduğunu...

* * *

Kanuni'nin oğlu II. Selim, selimdi, selimce hareket etti. İslambol'da tahtta oturdu. Babasının vefatından tam 23 gün sonra... Kardeş kanıyla açılan taht yolu gönlünü kanatıyordu. Amma, 23 ile teselli bulur gibi oldu.

Babasından 13'ün ve 23'ün hatırlattıklarını, yorumlarını dinlemişti. 23 gün sonra tahta oturunca, "İnşâallah tahtımız... Ebedi saadetimize, nice hayırlara vesile bahtımız olur. Kardeş acısını unutturur. Kardeşlerimizle değil de yaptıklarımızla hatırlanırız" dedi. 23'ün ebced hesabıyla Bükâ'ya, gözyaşına işaret ettiğini hatırlayınca gözyaşlarına mani olamadı.

İslambol'da tahta oturdu, ama gönlü kurulu yay manasına gelen Edrine'de (Edirne) idi. Gönlüne doğan oydu ki... Anadolu'nun Son Kale olmasının tamamlanması Edrine'den olacaktı. Yüce Mevla bu şerefi kendisine nasip edecekti. Ama bunun ne olduğunu bilemiyordu. Saltukname'de Edrine ile ilgili yazılanları okumuştu. Buradaki "Edrine'ye hâkim olan Dünyaya hâkim olur" sözünü unutamıyordu.

Sarı Saltuk'un destansı hayatını nice defalar dinlemişti. Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellemin Sarı Saltuk'a rüyada söylediği "Edrine, dar-ün-nasır (yardım diyarıdır)" sözleri de hiç aklından çıkmıyordu.

Sultan, daha fazla bekleyemedi. İslambol'da 6 ay, 18 gün kaldıktan sonra 23 Haziran 1567'de Edrine'ye hareket etti.(148) Miladi 23 Haziran'da... Nice sevinç gözyaşlarına vesile olur duasıyla...

Hem Avrupa hem de İran, merakla bekliyordu. İlk sefer nereye olacaktı? Kanuninin bütün seferleri-13 sefer- İran ve Avrupa üzerine olmuştu.

II. Selim, Şah Tahmasb'ın elçisini 16 Şubat 1568'te Edrine'de kabul etti. Elçilik heyeti, anlatılamaz hediyelerle gelmişti. Hediyelerin değeri, milyonlarca altın tutuyordu. Görülen o ki İran, Osmanlı ile savaşmak istemiyordu.

17 Şubat 1568'te, Almanya ile Edirne Antlaşması imzalandı.

Sultan Selim, Doğu ve Batı'da rahatlayınca... Yönünü Kuzey ve Güneye çevirdi. Kuzeyde Kafkaslara, güneyde ise Yemen, Afrika ile Hint Okyanusuna... Akdeniz Türk gölü haline gelince... Avrupalı denizci ülkeler Afrika'yı güneyden dolaşarak Hind Okyanusuna ulaşmışlar. Atlas Okyanusunu da aşarak koca Amerika kıtasına varmışlar. Burasını talan etmeye, sahiplerini yok etmeye bütün hızları ve acımasızlıklarıyla devam ediyorlardı.

İran elçilerinin dönüşünden bir müddet sonra... Mimarbaşı Sinan huzura kabul edildi. Boyun büktü.

"Sultanım. Yaşım sekseni buldu. Oğuz Kağan'ın vasiyetinde geçen mabedi inşa etmek isterim."

Sultan şaşırdı.

"Bre Mimarbaşı! Sen ne dersin? Uluğ Türk'ün açıklamasına göre... Bu mabed, kurulmuş yay manasına gelen şehirde kurulmalı. Mimarı da Yıldız Han neslinden olmalı"

Mimarbaşı gülümsedi.

"Sultanım. Edrine, Kurulan Yay manasına gelmektedir. Bu fakir de Yıldız Han neslindenim. Ve Altın Yay'ın temsilcilerindenim."

Sultan, tahtından fırladı, mimarbaşını omzundan tuttu.

"Doğru söylersin bre mimarbaşı! Demek ki Edrine'ye çekilmem bunun içinmiş... Nasıl da unutmuşum. Peki... Karataş'a nasıl ulaşacağız? O olmadan mabet inşa edilemez."

Sultan haklıydı. Mimar Sinan, Altın Yayı ve Gümüş Okları, Oğuz Han'ın altı oğlu arasında paylaştıran Uluğ Türk'ün bu konudaki sözlerini nakletti.

"Sultanım. Uluğ Türk bu konuda şöyle dedi. 'Altın Yay, ancak sizin neslinizden, kanınızdan gelenler vasıtasıyla, adı Kurulmuş Yay manasına gelen şehirdeki mabette çalıştırılabilir.

Yıldız Han neslinden gelen birine bu şehirde bir mabet inşa edilmesi emredildiğinde... Karataş denilen emaneti açabilir. Orada bu mabetle ilgili bilgi var. Bu mabedi o bilgiye göre inşa edecektir. Altın Yay ve Gümüş Okların söz konusu mabette nasıl çalıştırılacağı emanette anlatılacak. Evlatlarınıza... Size Ergöze Dağının zirvesinde

gösterdiğim beşik şeklindeki diyarı anlatın. Ebedi vatan edinmelerini vasiyet edin. Burası hakkın, adaletin, sahih itikadın Son Kalesi olacaktır.

Bu Son Kalenin sınırı... Adı Kurulan Yay manasına gelen şehirde inşa edilen mabed ve beşiğin tam güneyinde yer alan adadır."

Sultan heyecanlandı.

“Mimarbaşı ne dersin? Son Kalenin sınırı bu mabed mi olacak? Bunun için mi gönlüm Edrine’ye çekilir?”

Mimarbaşı, başını salladı.

"Evet, Sultanım. Altın Yay ve Gümüş Oklar Papalığın elinde. Ancak Karataş, değil. Karataş Yıldız Han neslinden gelenlere verilmiş, nasıl kullanılacağı öğretilmişti. Göktaş'ın içinde muhafaza edilmiyordu. Nesilden nesile geçerek bize kadar ulaştı Sultanım..."

"Öyle mi?" diyen Sultan, yıllardır aradığı hasretlisine kavuşmuş gibi sevindi. Ümidi, Kıyamet’e kadar bu mabedin ismiyle dualarla, Fâtihayla hatırlanmaktı.

Bu konuşmadan hemen sonra... Sultan ve mimarbaşı harekete geçtiler. Edrine'yi geziyorlardı, caminin inşa edileceği mekânı bulmak üzere...

Sabahın erken saatinde... Saraya çağrıldı. Mimarbaşı huzura çıktığında, Sultanı sevinç içinde gördü.

"Müjde bre mimarbaşı, müjde! Rüyamda, Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellemi gördüm. ‘Edrine’de Kavak mevkiine bir cami yap. Edrine, İslam diyarlarının settidir. Bu camiyi inşa etmeye başlamakla Hakk’ın rızasına, yardımına kavuşacak ve Kıbrıs’ı fethedeceksin. Kıbrıs’ın fethinden elde ettiğin ganimetle bu camiyi tamamlarsın’(149) buyurdu."

Mimarbaşı, sevincinden sultana sarılmamak için kendini zor tuttu.

"Sultanım, mübarek olsun. İcazeti aldık. En büyük desteğimiz geldi."

"Allahü teâlâ utandırmasın mimarbaşı..."

"Âmin sultanım, âmin!"

“Gün gayret günüdür, durmak zamanı değil."

“Haklısınız Sultanım. Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem sözlerinde iki şey dikkatinizi çekti mi?"

Sultan, merakla sual eyledi.

"Çok şey dikkatimi çekti. Kitaplarla anlatılamayacak mesajlar var. Senin dikkatini ne çekti?"

"Sultanım. Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem, Edrine, İslam diyarlarının settidir, der. Cami ile Kıbrıs arasında irtibat kurar. Uluğ Türk de “Son Kalenin sınırı... Adı Kurulan Yay manasına gelen şehirde inşa edilen mabed ve beşiğin tam güneyinde yer alan adadır' demektedir. Binlerce yıl öncesinden aynı şeylere işaret etmektedir."

Sultan, bu sefer dayanamadı, mimarbaşının omuzlarından tutmakla kalmadı, ona sarıldı.

"Bre mimarbaşı! Ne güzel söyledin. İnşâallah, bize nasip olur, Son Kale'nin sınırlarını çizmek. Haydi Kavak mevkiine... Sonra da Kıbrıs seferini konuşalım."

Bütün Kâinat tarafından kuşatılmış gibi oldu mimarbaşı... Sultanın kendisine sarılmasıyla... Bu sarılmayla, caminin şekli, temsil edeceği mana gönlüne doğdu. Ama gönlü pır pır eden yalnızca o değildi.

"Bre mimarbaşı! Yaş sekseni buldu dersin. Tevellüdün kaçtır?"

"Sultanım. Hicri 896, miladi 1491'dir."

Sultan, şaşkın bir vaziyette başını salladı.

"Allah! Allah! Babamın vefatından 23 gün sonra tahtta oturabildim. Miladi 23 Haziran'da Edrine'ye gitmek için yola çıktım. Edrine'de camiyi yapacak olan mimarbaşının hicri doğum tarihi rakamlarının toplamı 23...

Eee... Mimarbaşı... 23'ün esrarına ilk defa ecdadım Fatih dikkat

çekmiş. Ayasofya'nın kubbesine seher vakti hilali diktiklerinde... Hicri 857 yılının 23 Cemaziyel-evveli Cuma günü imiş. Ayasofya'da ilk cuma namazının kılındığı gün...

Teşrik tekbirlerinin 23 vakitte söylendiğini, Kur'ân-ı kerimin 23 senede indiğini ve dünyanın 23 derece eğik olduğunu da dikkate alınca... 23'ü Osmanlı'nın, Oğuz neslinin uğurlu rakamı kabul etmiş. Aynı hassasiyeti dedem Yavuz, babam Süleyman Han da gösterdi. İnşâallah ben de göstereceğim. Muharrem'in 23'ünde inşâallah camimizin temelini atalım. Papalık ve Hristiyanlar 13'ten sonra 23 ile de çılgına dönsünler. 13 gibi 23 de bizim için sevinç, onlar için hüzün olsun."

Bütün "Hücreleriyle inşâallah sultanım." diyen Mimarbaşı Sinan, esrarlı bir kişiydi. Hristiyan bir Oğuz Türkünün çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası Yıldız Han soyundandı. Bir sevda sebebiyle... Üç dört nesil önceki dedesi, Müslüman akrabalarından uzaklaşmış, onu takip eden nesli Ortodoks olmuştu. Yıldız Han neslinden son Altın Yay temsilcisinin emaneti teslim edecek erkek evladı olmayınca... Sinan'ı, sekiz yaşında yeniçeri olarak devşirmişler, Müslüman eylemişler. Yıldız Han'dan gelen emaneti ona teslim etmişlerdi.

O da kendisine güvenenleri mahcup etmemiş. Bütün eserleriyle Altın Yay'da Kalemin temsilcisi olduğunu en güzel şekilde göstermiş. Binlerce yıllık Türk tarihinin en usta mimarlarından biri olmuştu. Görülen o ki... Edrine'ye inşa edeceği cami ile, gelmiş-geçmiş en usta mimar olacaktı. O ki... Daha önce Mihrimah Sultan Camilerini ve Süleymaniye Cami'ini inşa etmişti. O camiler ki Altın Yayın temsil ettiği değerlere işaret ediyorlardı.

Caminin yeri belli olunca... Mimarbaşı bir an durmadı. Cami ve külliyeyi... Karataş'ta yazdığı şekilde... Defalarca zihninde çizmiş ve kâğıt üzerine dökmüştü. İş, bunları arazi üzerine yerleştirmeye kalmıştı. Gecesini gündüzüne kattı. Sultanım 23 Muharrem'e hazırız, dedi.

Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellemin işaret ettiği

mekânda... İlk kazma Besmele ile vuruldu. Hicri 23 Muharrem 976, Miladi 18 Temmuz 1568'de... Caminin; Kıyamet'e kadar, Son Kale'nin alemi, bayrağı, nişanı olması, Kırkpınarla birlikte hatırlanması duasıyla... Hicri 976 tarihi dikkate alınarak, ebcedle "Fazlullah" kelimesi tarih olarak düşüldü. 'Allah'ın ihsanı' demekti. Yani Allahü teâlânın bolca, hesapsız vermesiyle cami inşa ediliyor, sonsuz güzelliklere, yeryüzünün ermeydanı, imtihan meydanı olduğuna işaret ediyor' mânâsınadır.

Muhyiddin Arabi hazretlerinin Anadolu'nun Son Kale olması şartlarından biri daha yerine geliyor. Hadrianus'un Edrine olduğu, fethedildiği günde... Şehzade Murad'ın ve Gazi dervişlerin, temelin atıldığı meydanda yaptıkları duadaki ilk istek gerçekleşiyordu. Gazi Dervişler, "Yâ Rabbi! Bulunduğumuz yerde öyle bir cami inşa edilsin ki... Kıyamet'e kadar benzeri yapılamasın. Bu belde, Kıyamet'e kadar Müslüman diyarı olarak kalsın. Bu şehirde evliya kulların hiç eksik olmasın" diye dua etmişlerdi. Son iki isteğin gerçekleşmesi Altın Yayın, Kırkpınar'ın temsil ettiği değerler için çalışmaya bağlıydı.

II. Selim, temel atılışının hemen arkasından harekete geçti. Kıbrıs Seferi hazırlıkları için ferman çıkardı.

1 Temmuz 1570'de... Donanma-yı Hümayunun, Limasol limanına demir atmasıyla... Kıbrıs'ın fethi başladı. Donanmanın bir kısmı 3 Temmuz'da Larnaka'ya asker çıkardı. Direnişle karşılaşılmadı. Larnaka fethedildi. 649'daki Kıbrıs seferine Peygamber Efendimizin aleyhisselam süt teyzesi Ümmü Hirâm da katılmış. Larnaka'da atından düşüp şehid olmuş. Burada... Kendisine bir türbe yapılmıştı. Türbesi, Tuz gölü kıyısındaydı. Osmanlılar, türbeyi tamir, hemen yanına küçük bir tekke ve cami inşa ettiler.

9 Eylül 1570'de Lefkoşa fethedildi. 1 Ağustos 1571' Magosa'nın fethiyle Kıbrıs'ın fethi tamamlandı. 13 ay sürmüştü.

I. Selim, mübarek diyarları, Mısır'ı Osmanlı'ya bağlamış. Güneydoğu'yu Osmanlı'nın bir parçası eylemiş, hilafeti getirmişti. II. Selim ise... Kıbrıs'ı fethederek Mavi Vatan'ı Türk gölü eylemiş,

güney sınırımıza mühür vurmuştu.

"Kıbrıs'ı 13 ayda fethettiğimizi, Edrine'ye de Muharremin 23'ünde temeli atılan bir mabed inşa ettiğimizi... Her ikisinin de Altın Yayla müjdelenenler olduğunu Papa'ya haber verin" dedi Sultan II. Selim...

Oğuz Türkü, Kıbrıs'ı fethettiğinde... Hala Sultan dedi, Ümmü Hiram'a (radıyallahü anha)... Onu Kıbrıs'ın gerçek fatihi, sultanı bildi. Sultan, dedi, tıpkı Eyüp Sultan hazretlerinde olduğu gibi...

Arapça'da hala teyze, ümmü anne demekti. Ümmü Hiram hazretleri, Peygamber Efendimizin süt teyzesi olduğu için ona, hala deniyordu. Ama Anadolu Türkü... Babanın kız kardeşine "Bibi" yerine hala demeye başladı. Halayı, babanın kız kardeşini en güzel Ümmü Hiram hazretlerinin temsil ettiğine inandı. Anadolu ismi, Ebe Ananın hatırasıydı. Ayranı kana kana içen yiğitler, ana dolu demişlerdi.

Kıbrıs ise... Ümmü Hiram hazretlerinin hatırası oluyordu. Ve Kıbrıs, aynı zamanda hazret-i Osman'ın Anadolu'ya emanetiydi. İslam askerine Anadolu yolunu açan... Kıbrıs'ı fetheden ve Osmanlı'ya ismini veren, Kayı boyu damgalı kılıç taşıyan Osman'ın radıyallahü anh...

Kıbrıs'tan alınan ganimet malıyla Selimiye Camii tamamlandı. İslâmiyet'te en helal, en bereketli, en güzel kazanç ganimetti. Selimiye Camii böyle bir gelirle inşa edildi.

Cami inşaatının sonuna gelindiği günlerde... Çok ilginç bir şey yaşandı. Mimar Sinan, caminin en güzel köşelerini süsleyen çinilerde... 99 çeşit lale motifi kullanılmasını istemişti. Anadolu'nun Son Kale olmasına, Kırkpınar'a, ebedi güzelliklere işaret eden lale motifini...

Çünkü... İslam harfleri dediğimiz ilahi harflerle yazıldığında... Allah, lale ve hilal kelimeleri, aynı harflerden meydan geliyordu... İki lam, bir elif ve he harflerinden... Bunların ebced hesabı dediğimiz usulde toplam değeri altmışaltı idi.

Osmanlılar, Oğuz Türkleri... Allah ismine ve İslam harflerine çok büyük saygı gösteriyorlardı. Ayaklar altına alınmasına mâni olmak için... Mezar taşlarına Allah lafzını yazmamışlar. Lale ve hilal resmi koymuşlar, Allah ismi yerine. Osmanlılarda lale ve hilal Allah'a remiz, işaret olarak kabul edilmiş, aynı harflerden meydana geldiği için...

İşte bu yüzden Mimar Sinan emir verdi ki... Selimiye Camisi'nde Allahü teâlânın doksandokuz ismi yerine doksandokuz çeşit lale motifi kullanılsın diye... Çiniler, yerlerine yerleştirildi. Çini ustası, kullanılan lale motiflerini saydı. Bir, iki... Doksansekize geldi, kaldı. Bir türlü doksandokuz diyemiyordu. Terledi, kıpkırmızı kesildi. Yardımcılarına saydırdı, hem de kaç defa... Ama bir türlü doksandokuz olmuyordu. Doksansekizde kaldı.

Çini ustası, telaşla mimarbaşının yanına geldi, boyun büktü.

"Efendim. Çok üzgünüm, doksansekiz çeşit lale motifi kullanılmış. Nasıl hareket edelim? Doksandokuzuncu motifi taşıyan çiniyi hemen imal edip, bir çiniyi kaldırarak yerine bunu mu koyalım?"

Mimar Sinan, "Sakın ha! Böyle kalsın" dedi. "Sana sonsuz şükürler olsun yâ Rabbî" diyerek şükür secdesine kapandı. Sinan'dan azarlanma bekleyen usta hayretler içinde kaldı.

Şaşkınlık içinde kendisine bakanlara gülümsedi.

"Mükemmel, kusursuz olmak yüce Rabbimize mahsustur. Cami inşaatımızın neresinde bir kusur çıkacak diye merakla bekliyordum. 99 lale motifinde çıkması çok anlamlı oldu.

En acemi mermer oymacısı çırağa bir ters lale motifi kazıtın. Küçük parmağı geçmeyecek büyüklükte... Müezzin mahfilini ayakta tutan 12 mermer direkten birine... 99. lale motifi olarak... Yüce Yaradan'ın emirlerine karşı çıkmanın, dünyadaki ilahi düzeni bozacağının, insanlığın felaketini hazırlayacağının işareti olarak..."

Aklına düşenle gülümsemesi yayıldı.

"Ters Lale çiçeği... Doğu Anadolu'da çok yaygındı. Anadolu'ya has bir çiçektir. Başka yerlerde pek yetişmez. Lalenin yere ve göğe

bakanı, ikisi de güzel Anadolumuzda... Tıpkı Oğuz Han'ın yeri ve göğü temsil eden hanımlarından olan oğulları gibi... Sanki bütün bunlar hep, Anadolu'nun Son Kale olmasına işareti...

Buğday başağı gibi boynu bükük olan Ters Lale, aşk sebebiyle gözü yaşlıydı. Hüznü, ayrılığı, kulluğu, sevdayı temsil ediyordu. Bir efsaneye göre... Ters Lale, sevdiğinin hasretiyle yanmanın hatırasıydı. Âşığın gözyaşının toprağa düştüğü yerde meydana gelmişti. Selim'in defnedildiği yerden kırk pınarın fışkırması gibi..."

Mimar Sinan'ın emri üzere harekete geçildi. Ters Lale, mermere kazındı. Bundan hemen sonra... Ters lale, her yerde söylenmeye başladı. Hem de nice efsanelere konu olarak... "Ters lale zemine doğru hareket ediyormuş, zemine ulaştığında kıyamet kopacakmış" denilmekteydi."

Ters laleyi görmek için gelenler sel gibiydi. İnşaatı henüz tamamlanmamış camiye girmesine zor mâni oldular.

Caminin inşaatı, miladi 1574, hicri 982 tarihinde bitti. Ebced hesabıyla, "Fazlı Yezdan" diye tarihi düşüldü. "Allahü teâlânın ihsanıyla tamamlandı" manasındaydı. Hicri tarihi meydana getiren harflerin (9, 8, 2) 19 idi... Besmelenin harfleri de 19 idi...

26 Kasım 1574 Cuma günü açılması planlanmıştı. Ancak II. Selim'in Kasım 1574'te ölümü sebebiyle, 14 Mart 1575'te ibadete açıldı.

Kaderin garip bir cilvesi... Sultan II. Selim... Selimiye Cami'inin inşaatını hayatının en büyük gayesi bilmişti, tıpkı Kıbrıs'ın fethi gibi... Ama açılışında bulunmak, namaz kılmak nasip olmadı ona... 'Niçin yaptın'a bundan güzel misal olur muydu?

Tarihin gördüğü en muhteşem mabet, ibadete açılmıştı ama... Camiye ilk defa girenler... Tehiyyet-ül-mescid namazını kıldıktan sonra... Arşı temsil eden o anlatılmaz güzellikteki kubbeyi, minberi, mihrabı, bin bir renkte çinileri görmüyor, hemen Ters Laleyi aramaya başlıyorlardı.

Bu durumu gören Mimar Sinan gülümsedi. Eserinin dünyada eşi

yoktu. Fakat, en acemi çırağın ters lalesinin gölgesinde kalmıştı.

Mimar Sinan, 99. laleyi, Ters Lale eylemekle nice esrara, hakikate işaret etmiş. "Ey Mimar Sinan! Allahü teâlânın en garip kulu... Sakın ola ki yaptığın bu camiyle övünme. Bu camiyi Yüce Allah'ın sana verdiği iman, akıl, zekâ, güç ile yaptın. Bunların hepsi Allahü teâlânın sana ihsanıdır.

Buğday başağı misali başını eğ, bu nimetlere şükredebilme gayretine düş. Bir çırağın ters lalesi, seni, eserim dediğini gölgede bırakır. Sen bir olmadan solda sıfırsın" demişti.

Kırkpınar'ın, Nuh aleyhisselâm tarafından İlk Kale kılınan Anadolu'nun Son Kale olmasının işareti sayılan o lale ki... Allahü teâlâya remiz, işarettir. Sonsuz güç, kudret sahibi, insanı, yeryüzünde halifesi olarak yarattı. Mimar Sinan, Ters Lale ile insanın BİR ile olmadıkça, hiçbir kıymetinin olmadığını, solda sıfır olduğunu anlatmıştır.

Sıfır, yokluğu, insanı anlatıyordu. Sıfır ancak birin sağında yer alırsa değer ifade ediyordu. İnsan kendi başına sıfır olduğunu anlayıp kulluk derecelerinde, evliyalık yolunda ilerleyip, birin sağına sıfır olarak eklendikçe değeri kat kat artıyordu. Selimiye'deki her şey, her mânâ, BİR'e, mutlak yaratıcıya işaret ediyordu.

Her varlığı Yaratan, her an varlıkta tutan yüce Allah'tır. Yapılan bütün işler... O'nun dilemesi, yaratması, güç kuvvet vermesi, insanın iradesini kullanmasıyla yapılır. Kısacası her var O'nu işaret eder. Bu sebepten varlıklara, Kâinata, O'nu işaret etmesi bakımından âlem denmiştir. Minare ve kubbeler üzerindeki hilale de alem, denir, sancak, bayrak, işaret manasında...

Yeni ibadete açılan Selimiye Cami'inin diğer özelliklerine gelince... Tabanda yayılan cami, kubbe ile bir araya geliyor, kubbenin üzerinde hilal şeklindeki alemle tam bire dönüşüyordu.

Kubbe; 31,25 metre çapındaydı. Tabandan kilit taşına kadar yüksekliği 43,25 metreydi. Kubbenin tam merkezinde, yani müezzin mahfilinin hizasına gelen kısımda 'İhlâs sûresi' yazılıdır,

Dört minare; Kâinatı meydana getiren hava, su ateş ve toprağa... Minarelerin dıştan yedi bölümden meydana gelmesi, yedi kat göğe... Minberin yirmidört basamağı; kelime-i tevhidi meydana getiren yirmidört harfe...

Kubbeler, kapılar, pencereler, her şey... Mutlaka ve mutlaka... Akılalmaz Kâinat düzeninde bir şeye işaret, remz idi...

* * *

Rivayet edildi ki... Şu, şuna işarettir, remzdir diye kimseye bir şey söylememişti. Anlamlandırmayı, yorumu, yakıştırmayı... Zamanın anlayışına, kişinin irfanına bırakmıştı.

Kimsenin tanıyamayacağı bir kıyafet ve hal ile... Sıradan biri gibi Selimiye Cami'ini geziyordu. İkindi sonrasında... Güneş ışığının cami içinde bin bir renge büründüğü zamanda...

Selimiye Cami'i ismi uygun görülmüştü, toprağında başı secdeye gidenlerce... "Sultanın isminden dolayı Selimiye denildi" diyenlere... "Hayır! Hayır! Şehit olup kırk pınarın akmasına vesile olan Selim Pehlivan sebebiyle... Selimiye dendi. İslambol dururken bu cami niçin Edrine'ye inşa edildi. Kırkpınar burada olduğu için..." cevabı veriliyor. Bu cevabı işiten Altın Yay Temsilcisi Mimar Sinan kanatlanıyordu.

Caminin tam ortasındaki müezzin mahfilinin üzerine çıktı. Altın Topa, sonra yedi kat göğü kuşatan kubbeye baktı.

Bakalım... Kim, ne zaman fark edecekti? Caminin tam bir Kâinat misali inşa edildiğini... Kubbenin Arşı, yedi kat pencerelerin yedi kat semayı, kubbenin tam altına inşa edilmiş müezzin mahfilinin yüzde elli küçültülmüş Kâbe'yi... Kubbedeki kırk pencerenin kırkları ve Kırkpınarı... Kubbenin aynı zamanda Kızılelma'yı temsil ettiğini...

Kâbe'nin aslı olan Bey-tül-ma'mur'un yeryüzündeki iz düşümüne Kâbe inşa edilmişti. O da kubbenin tam altına da

Kâbe'ye misal olan müezzin mahfilini inşa etmişti.

Lale motiflerinin 98'de kalması ve 99'uncunun Ters Lale olması... Koca Selimiye Cami'inin Ters Lale'nin gölgesinde kalması... Mimar Sinan'ı son derece memnun etmiş, acizliğini, kulluğunu hatırlatmıştı.

Müezzin mahfilinden indi. Elinde olmayarak Ters Lale'nin bulunduğu mermer direğin yanına gitti. Yine elinde olmayarak Ters Lale'ye dokundu. Dokunmasıyla da kendi haline güldü... O bile... Ters Lalenin cazibesinden kurtulamamıştı.

"Gülme Mimarbaşı, gülme! Ağla! Böyle bir güzelliğe vesile olmak bana nasip oldu. Buna nasıl şükrederim diyerek..."

Sese döndü.

Göbek altından diz kapağının altına uzanan kispetiyle kara yağız bir pehlivan vardı, karşısında... Aklına gelenle tepeden tırnağa titredi.

"Yoksa... Sen o musun? Selim pehlivan mısın?"

Tebessüm etti.

"Evet, oyum. İsmimle anılan camiyi ziyarete... Kırkpınar temsili küreşlerini yapanlara vasiyetimi söylemeye geldim."

Koca Mimar konuşamadı. Selim konuşmaya devam etti.

"Şehit olduğum yerde doğan kırk pınar... Şehitlerin kanını, âşıkların gözyaşını, hak için çalışanların alın terini... Kırkpınar küreşleri ise... İlk Kale Anadolu'nun vatan oluşunu, Son Kale kılınışını... Sahip olunan güzelliklerin elden çıkmaması için zamanın gerektirdiği gibi çalışmayı, güçlü olmayı... Üç düşmana karşı yapılan mücadeleyi temsil eder. Bu temsili güreşi yapanlar, neyi temsil ettiklerini bir an akıllarından çıkarmasınlar. Bu küreşleri dünya menfaatine alet etmesinler. Yoksa iki cihanda rezil olurlar."

Mimar Sinan, sözlerin ağırlığıyla gözlerini yumdu. Açtığında Selim'i göremedi. Şaşkınlık içinde dışarı çıktı... Gözlerine

inanamadı. Güneş tam Kırkpınar Çayırının üzerinde batıyordu. Tıpkı bir Kızılelma gibi... Nice gönüllere, nice güzelliklere doğmak, aşkın gözyaşı olmak üzere...

NOT: Bu roman yazdığımız 13. Kitap... Zaman zaman 13 ve 23'ün esrarından bahsettiğimiz bu romanı 23 Ekim 2023'te bitirmek nasip oldu. İlk okul numaram 148 idi...

SON NOTLAR

Dipnotlar

1- Hadîs-i kudsîdir. Hadîs-i kudsî; manası Allahü teâlâdan, kelimeleri Peygamber efendimizden sallallahü aleyhi ve sellem olan sözlere denir.

2- Edirne, II. yüzyılda Roma İmparatoru Hadrianus (117-138) tarafından yeniden kurulunca onun adına izâfeten "Hadrianopolis" adını aldı. Biz de onun adına izâfeten halk deyişi ile "Hadrianus" dedik. Türkmenler de Edirne'ye kurulmuş yay manasına gelen Edrine demektedirler...

3- Bekara sûresi: 36.

4- Hicr sûresi: 39-40.

5- Zâriyât sûresi: 56.

6- Nebe sûresi: 6.

7- Rügâne'nin babası da o devrin pehlivânlarından idi. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem, cahiliyye devrinde onu da mağlûp etmişti. Resûlullah, Rügâne'nin babası ile üç defa güreşti, üçünde de onu yendi. (Herkese Lâzım Olan Îmân, 362-363; Şevâhid-ün Nübüvve, 120, 254)

8- Şevâhid-ün Nübüvve, s.300.

9- Selçuklu'nun başşehriydi. Bugün İran topraklarında Hazar Denizi'nin ve Tahran'ın güneyinde yer almaktadır.

10- Gürcistan topraklarındadır, Türkiye sınırına 30 kilometre uzaklıktadır.

11- Ani harabeleri, Kars şehrinin güneydoğusundadır. Kars'a 42 kilometre uzaklıktadır ve Arpaçay kenarındadır. 2016 yılında Dünya mirasına dâhil edilmiştir.

12- Urfalı Mateos Vekayinâmesi, s. 121.

13- İslâm Ansiklopedisi Alparslan maddesi.

14- Maide sûresi: 54. âyet-i kerime.

15- Adıyaman;Güneydoğu Toroslar'ın Malatya dağları adı verilen kesiminin güney eteklerinde, deniz seviyesinden 725 m yükseklikte kurulmuş ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde yer alan bir ildir. Adıyaman'ın eski adı Hısn-ı Mansûr'dur.

16- Konya, Anadolu'nun en eski yerleşim yerlerinden birisidir. Şehrimize yakıştırılan isimlerden biri de Konia'dır.

17- Antik dönemde Phrygia Bölgesi'nin batı ucunda yer alan Laodikeia, Denizli ilinin 6 km kuzeydoğusunda ve il merkezine bağlı Eskihisar, Goncalı, Bozburun ve Korucuk köylerinin sınırları içindedir.

18- Şit aleyhisselamın makamı, Tarsus Ulu Câmiii'ndedir.

19- Danyal aleyhisselamın mübarek bedeninin bulunduğu söylenen kabir, Makam Câmiii'ndedir.

20- Şırnak'ın bir ilçesi olan Cizre'de Nuh aleyhisselamın kabrinin bulunduğu söylenen bir türbe ve hemen yanında da O'nun adını taşıyan bir câmi vardır. Türbe ve câmi, Dağkapı mahallesinin tepe noktasında, Dicle Nehrinin coşup ulaşamayacağı bir yerde yapılmıştır. Türbe, beşgen kubbelidir, ziyarete açıktır.

21- Urfa-Mardin karayolunun 85. kilometresinden kuzeye sapan asfalt yolun 16. kilometresindeki Viranşehir ilçesine bağlı Eyyüp Nebi Köyü'nde Eyyüp Peygamber, Eyyüp Peygamber'in hanımı Rahime Hatun ve Elyesa' Peygamber'in mezarları olduğu söylenen kabirler bulunmaktadır.

22- Kahraman Maraş. Şehrin adı Asur kaynaklarında Markaji, Geç Hitit Devleti'nin döneminde Gurgum şeklinde ifade edilmekte iken, Roma İmparatorluğu bölgeyi ele geçirince Germanicia olarak değiştirilmiştir. Müslümanlar tarafından fethedilince ilk şekli olan Maraj ismi kullanılmaya başlanmış ve Arapça "zelzele-titreme" anlamına gelen "Re'aşa" fiilinden türeyerek "Me'raş" şeklinde

yazıldığı da ifade edilmektedir.

23- Osman Turan, Türk Cihan Hakimiyeti Mefkuresi Tarihi, s. 296.

24- Prof. Dr. Ahmet Şimşirgil, 27.8.2018, Türkiye Gazetesi.

25- Diyarbakır şehri, farklı dönemlerde değişik isimlerle anılmıştır. MÖ 200'de Asur hükümdarı Adad-Nirari'ye ait bir kılıç kabzasında şehrin adı Amid ya da Amidi olarak; Roma ve Bizans kaynaklarında ise O'mid, Emit, Amid ve Amide şeklinde geçmektedir. 11. yüzyılda bölgeye gelen Türkmenler de, binâlarda kullanılan siyah renkli taşlara istinaden şehre "Kara Amid" demişlerdir. Bölge müslüman Arapların hâkimiyetine girince şehrin ismi, buraya yerleşen Bekr kabilesinden dolayı "Bekr kabilesinin yurdu" mânâsına Diyâr-ı Bekr olarak kayıtlara geçmiştir.

26- Diyarbakır'da, Ulu Câmi ve Hazret-i Süleyman Câmii'inde nice sahâbe-i kirâm kabri vardır ve ziyaret edilmektedir.

27- Yılmaz Öztuna, Türkiye Tarihi 2. Cilt, s.417.

28- Ahmet Yesevi hazretlerinin hocası olan Yûsüf-i Hemedânî hazretleri Ehl-i sünnet âlimlerinden ve Evliyânın büyüklerindendir.

29- Ezan sesinin çoğalması için birden fazla müezzinin aynı anda ezan okumasına, Ezân-ı Cavk denir.

30- Hazret-i İsa'nın son yemeğinde 13 kişinin bulunması ve 13. kişi Yahuda'nın yerlerini bildirmesi sebebiyle... 13 rakamı Hristiyanlarca uğursuz kabul edilmektedir. Diğer bazı inanışlarda da uğursuz kabul edilirken kimi inanışlarda ise uğurlu kabul edilmektedir. NOT: 13 rakamından bahsettiğimiz bu kitabımız, yazdığımız 13. kitaptır.

31- Hadis-i şerifi nakledenler zinciri.

32- Kitabın ön sözü olan satırlar; Kaşgarlı Mahmûd, Dîvân-ı Lugât-it-Türk tercümelerine ait, Azerbaycan Milli İlimler Akademisi Folklor Enstitüsü, Bakü, 2006; Kabala Yayınevi, İstanbul, 2005 ve TDK Yayınları, no: 521, 1981; Tdk Yayınları:

1120, Nisan 2014 baskılarından alınmıştır.

33- İran'da bir şehir. Şehir, çok güzel köprüleriyle, saraylarıyla, camileriyle ve minareleriyle İslami mimariyi yansıtmasından dolayı meşhurdur. Şehir, bugün bile, geçmişteki o ihtişamını korumaktadır.

34- İslâm tarihinin en büyük âlimlerindendir. Ehl-i Sünnetin akli ve nakli ilimlerdeki metodolojisini çizmiş, Yunan felsefesini didik didik ederek Müslümanların bu batağa saplanmasına mâni olmuştur. Osmanlı ve Selçuklu âlimleri onun çizdiği yolda gitmişlerdir.

35- Ahmed ibni Hanbel, İbni Mâce.

36- Efsanenin doğduğu yer, Kızılcahamam'a bağlı Taşlıca Köyü'dür... Hemen çevresinde, Kınık, İğmir, Iğdır, biraz daha ilerlerde Kızık, Çamlıdere'de Peçenek, Bayındır, Çubuk'da Çavundur, Ayaş'da Bayat gibi isimler taşıyan köyler vardır. Bunlar; yirmidört Oğuz Boyunun isimlerini taşıyan köylerdir.

Taşlıca Köyü'nün tarihinin 1100'lü yıllara dayandığı söylenmektedir. Köyün adı önceden Taşlı Şeyhler iken daha sonra Taşlı Şıhlar'a dönüşmüş Cumhuriyet ile birlikte de Taşlıca şeklini almıştır. Kızılcahamam isminin de Kırmızı Ebe'den geldiği söylenmektedir.

Köyde, Oruç Gazi ve Kırmızı Ebe türbelerinin yanı sıra Ayran Taşı ve Gelin Kayası bulunuyor. Efsaneye göre... Kırmızı Ebe, Horasan diyarından Oruç isimli oğluyla gelen bir kadın eren, evliyâdır.

Kutalmışoğlu Süleyman ordusuyla buradan geçerken Kırmızı Ebe bir bakraç ayranla gelir. Askerlere ayran ikram etmek ister. Bardak olmayınca yalak taşına doldurur. Askerler buradan alır. Yine doldurur, yine alırlar. Bütün askerler içmesine rağmen yalak yine doludur. Kırmızı Ebe, bakraçtan yalak taşına ayran dökmek isteyince askerler, "Ana, dolu!.. Ana, dolu!.." derler. Sultan da köy çevresini Kırmızı Ebe ve oğluna yurtluk olarak verir. Bu hadiseden sonra da Anatolia'ya yani bu topraklara; yurdu, vatanı ve evlatları

için her türlü fedakârlığa hazır ANA DOLU manasında Anadolu denir.

Taşlı Şeyhler Köyü, Oruç Gazi ve ahfadı tarafından yüzyıllarca yurtluk olarak iskân edilmiştir.

Şeriyye sicillerinden görüldüğü üzere, Oruç Gazi'nin torunları, hicri 15 Cemaziyel-evvel 1141, Miladi Ekim 1728'de "Bu toprakları, ecdadımız Oruç Gazi Sultan'a, Sultan Alâaddin rahmetullah hazretleri vermiştir, o zamandan beri tasarruf eylediğimiz topraklardır" diyerek savunmuşlar dava lehlerine sonuçlanmıştır.

Günümüzde köyde, Kırmızı Ebe ve Oruç Gazi türbeleri ile Gelin Kayası ve Yalak Taşı vardır. Efsaneye göre, Oruç Gazi, bir düğünde gelin alayı giderken, burada davul çalmayın, burası mübarek bir köydür, taşı toprağı zikreder, der. Dinlemezler ve atın üzerindeki gelin ve alay, davul taş olur. Türbeleri ziyarete gelenler, Gelin Kaya'sını ve Ayran Taşını da ziyaret etmektedirler.

Kültür Bakanlığı Ankara Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu'nun 12.11.1991 gün ve 2059 sayılı kararıyla Taşlıca Köyü koruma altına alındı. Kararın metni şöyledir: Ankara ili Kızılcahamam Taşlıca Köyü'nde bulunan Oruç Gazi Sultan Türbesi, Kırmızı Ebe Türbesi, Ayran Taşı ve Gelin Kayası'nın 2863 ve 3386 sayılı kanunlar kapsamına giren taşınmaz kültür varlığı özelliği gösterdiğinden tesciline karar verildi.

Kaynak: Prof. Dr. Seyfettin Erşahin, Tarihte ve Günümüzde Kızılcahamam-Çamlıdere Yöresi, Ankara, 1997.

37- Osmanlı padişahlarının çok büyük kısmı hem iyi bir kemankeş hem de ok ve yay ustasıydı.

38- Tevârîh-i Âl-i Selçuk, s. 320.

39- Âşıkpaşazâde, s. 92-93; Neşrî, I, 62.

40-Harun Reşid Maddesi. [İslâm Tarihi Ansiklopedisi, V, 139.]

41- Karacadağ, Ankara'nın güney batısında ve Ankara'nın Haymana ilçesi ile Konya'nın Kulu ilçesi arasında bulunan dağdır.

Kaya Aşireti de Ankara'nın batısında yer alan Karacadağ ve şimdiki Haymana topraklarına yerleştirildi. Hayme Ana öldüğünde kaplıca yakınlarına gömülmesi uygun görüldü. Ertuğrul Bey'in çok sevilen annesi Hayme Ana'nın hatırasına buraya Hayme Ana denildi. Bu isim zamanla değişerek Haymana olmuştur.

42- Tuna'nın Karadeniz'e döküldüğü yerde, bir kısmı Romanya, bir kısmı da Bulgaristan topraklarında kalan bölge... Sarı Saltuk'un kabri, burada Köstence'ye bağlı Babadağ'dadır.

43- Çanakkale Boğazı.

44- Sarı Saltuk'un hayatında, efsane ve gerçekler tam manasıyla iç içedir. Kendisiyle ilgili Evliya Çelebi'nin seyahatnamesinde geniş bilgi vardır. Cem Sultan'ın emriyle Ebül-Hayr-i Rumi, onun hakkında anlatılanları toplamış ve iki ciltlik Saltukname meydan gelmiştir. Hakkında çok sayıda araştırma yapılmıştır. Oniki yerde kabri, üç kıtada nice yerde makamı vardır.

45- Edirne. Hadrianus, 117–138 yılları arasında Stoacı-Epikürik, Aelia Klan'ı üyesi Roma İmparatorudur. Edirne, II. yüzyılda Roma İmparatoru Hadrianus (117-138) tarafından yeniden kurulunca onun adına izâfeten Hadrianopolis adını aldı. İslâm kaynaklarında ise Hadrianopolis'ten bozma "Edrenos", "Edrenaboli" tarzında yazıldığı gibi I. Murad zamanında "Edrene" imlâsı benimsendi ve uzun süre bu şekilde anıldıktan sonra muhtemelen XVIII. yüzyıldan itibaren "Edirne" olarak söylenmeye başlandı. [TDV İslâm Ansiklopedisi, 1994, c. 10, s.425.]

46- Seyyid Lokman, Oğuzname.

47- Mızıkmak: Sıkılmak, dar yere kısılmak. Mızık: Hile, oyunbozanlık. Mızıt: Oyunbozanlık etmek. Mızmız: Şikâyet ve sıkıntı sesi.

48- Nineye günümüzde de yörükler arasında, Isparta yöresinde ebe denilmektedir. Bulgaristan Kırcaali göçmenleri de ebe demektedir.

49- Mızık Çamı, Kütahya'nın Domaniç ilçesindedir. Bin 200

yaşında olduğu tahmin edilen mızık çamı, Kültür ve Turizm Bakanlığı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Müdürlüğü tarafından 5 Temmuz 1988 tarih ve 83 nolu karar gereği anıt ağaç olarak tescil edilerek korumaya alındı. 1980 yılında hayati fonksiyonlarını tamamen kaybetmiş ve 1988'de şiddetli rüzgâr nedeniyle yıkılmıştı. Çürümeye yüz tutan çam verniklenerek, koruma altına alındı.

50- Osman Turan'ın Selçuklular Zamanında Türkiye isimli eserinin 500. sayfasında, bunların sayısının onikibin kişi olduğu çoğunluğunu Çepnilerin meydana getirdiği belirtilmektedir.

51- Eski adıyla Ainos olarak bilinen beldenin bugünkü ismi Enez'dir. Edirne'ye bağlı bir ilçedir.

52- Kemal Yüce, "Saltukname'nin Türk Kültür Tarihi Bakımından Önemi", Türk Dili Araştırmaları Yıllığı, Ankara, 1995, s. 63.

53- Hikaye-i Tabip Beşir Çelebi ve Tarih-i Edirne adıyla bilinen risalede, Edirne şehri kutsal sayılmakta ve bu şehirdeki Kilise Camisi'nde yapılacak bütün duaların kabul edileceği yazmaktadır. Bu eserde, " Diyar-ı Rum'da Edirne, makam-ı mübarek ve hem gaziler ocağıdır. Tarih kitaplarında yazıldığı gibi Saltuk Sultan da bu sebeple Edirne'yi feth ve burada kırk yıl ikamet etmiş burayı Dar-ül İslam yapmıştı" denilmektedir. Tabip Beşir Çelebi, Fatih Sultan Mehmed Han dönemi, önemli hekimlerindendir. Edirne'ye saray yapmak isteyen Fatih'in emriyle Edirne'yi araştırmış, nereye yapılabileceğini belirlemiş ve söz konusu eseri yazmıştır.

54- Saltukname, c. 2, s. 19,53; Saltukname, c. 3, s. 91,111.

55- Erciyes'e Ergöze denmesi, Uluğ Türk'ün, Oğuz Han'a hitaben; "Begim! Ne dersiniz, bu yüce dağa ERGÖZESİ diyelim mi? Er kişilerin Yeryüzünü şenlendirdiği pınar, diyar...Hak yolunda yanacak nice erler bu diyardan, bu pınardan çıksın, Yeryüzünü hayır meydanı eylesin mânâsında" buyurması ile böyle isimlendirilmiştir. [Halil Delice, Son Kale Türkiye I, s.181.]

56- Neşri Tarihi, c. 1, s. 73.

57- El-Lem'at-ün-Nûraniyye fi hall-i müşkilet-in-Nu'maniyye

isimli eser, Sadreddin Konevi hazretlerinin eseridir. Üvey babası İbn-i Arabi hazretlerinin "Şeceret-ün-Numaniyye fid-Devlet-i Osmaniyye" isimli eserinin şerhi, açıklamasıdır.

58- Konevi hazretleri, evliyânın büyüklerinden ve kelâm âlimlerindendir. İsmi, Ebül-Me'âlî Muhammed bin İshak'tır. Konyalıdır. 1209 yılında Malatya'da doğdu. Üvey babası olan Muhyiddîn-i Arabî'den ilim öğrenerek çok istifâde etti. Celâleddîn-i Rûmî'nin ve Sa'îdeddîn-i Fergânî'nin hocasıydı. 1274 (h. 673) senesinde vefât etti. Kabri, Konya'da kendi adıyla anılan câminin bahçesindedir. Babası Mecidüddin İshâk Efendi, Türkiye Selçukluları katında îtibârlı, yüksek mevki sâhibi biriydi. Başta İbn-i Arabi, Ahi Evran ve hocası olmak üzere nice gönül ehli zatın Anadolu'ya gelmesine sebep oldu. Ahiliğin yerleşmesinde öncülük etti.

59- Dedi-kodu, boş söz; olan "kîl-ü kal" sözünü Zâtî de şöyle terennüm etmiştir:

Geçirme ömrünü mü'min, sakın ki, kîl-ü kal üzre!

Sözün mânâsını anla, ne yürürsün hayâl üzre?

60- Tac-üt-Tevârih, Neşri Tarihi, Aşıkpaşazade Tarihi.

61- Prof. Dr. Ekrem Ekinci, 6 Ocak 2011 tarihli Türkiye Gazetesi'ndeki makalesinde, "Tarihçi Enveri, Osmanlı hanedanının seyyid olduğunu yazmaktadır. 1888 senesinde Kahire'de basılan ed-Devlet-ül-Osmâniyye min-el-Fütûhât-il-İslâmiyye kitabının 109-110. sayfalarında hanedanın atasının hazret-i Osman soyundan gelip, fitne devrinde Türkler arasına sığınarak kurtulan ve Kayı aşiretinin başına geçirilen bir genç olduğunu söyler. Bazı tarihi kaynaklarda Osman Gazi'nin hanımının Seyyide ve yine Şeyh Edebâlî'nin de Seyyid olduğuna dair bilgi vardır. Dolayısıyla Osman Gazi ve ondan sonra gelen padişah sülalesi bu bilgiye göre Peygamberimizin sallallahü aleyhi ve sellem soyundan gelmektedir. Fakat bu bilgilerin sıhhati hususunda daha geniş bir araştırma yapmak gerekmektedir" diye yazmaktadır.

62- Lütfi Paşa, Tevârih-i Âl-i Osman, Süleymaniye Ktp, Yazma Bağışlar, 468, s. 21-22.

63- El Cahiz ve Türklerin Faziletleri, Prof. Dr. Ramazan Şeşen.

64- Prof. Dr. Osman Turan, Türk Cihan Hakimiyeti Mefkuresi Tarihi, c. 1, s. 187, 198.

65- Mahmud Pehlivan, 1247-1322 tarihleri arasında Buhara'ya komşu Hive şehrinde yaşadı. Türbesi Hive şehrindedir, günümüzde de en önemli ziyaret yerlerindedir. Kenz-ül-Hakâik kitabının yazarıdır. Mahmud Pehlivan Buryalı Veli diye tanınmaktadır. [M.Süreyya, Sicill-i Osmani, c. 4, s. 308.]

Seyit Ali Reis, Hindistan seferi dönüşünde burasını ziyaret ettiğini söylemektedir. Evliya Çelebi, seyahatnamesinde yaptığı güreşçi duasında "pirimiz Mahmud Pehlivan" demektedir. Bu kimsenin Hiveli Mahmud Pehlivan olduğu kabul edilmektedir. [Kırkpınar'ın doğuş efsanesinde ismi geçen ve türbesi Dimetoka'da bulunan Deli Kızıl Sultan'ın dedesi olduğu söylenmektedir, İslam Ansiklopedisi, Seyyid Ali Sultan maddesi.]

66- Ermenibeli, Söğüt-Domaniç yolu üzerindedir; Söğüt-Domaniç yolu bugün de Ermenipazarı (Pazaryeri) üzerinden İnegöl ovasına iner.

67- Bayhoca'nın türbesi İnegöl'e bağlı Hamzabey Köyünde Mehmed Bey Camisi'nin yanındadır. Bay Hoca Türbesi, çevre düzenleme alanı ile beraber yaklaşık 60 metre kare alana sahiptir. Buradaki çalışma, 2012 yılında İnegöl Belediyesi marifetiyle gerçekleştirilmiştir. 17 yaşında şehit olan Bayhoca, Osmanlı hanedanının ilk şehidi kabul edilmektedir.

68- Kulacahisar'ı, günümüzde, İnegöl'e bağlı, merkeze yakın bir köydür. Hisar'dan iz kalmamıştır.

69- Günümüzde Karacahisar'ın yerinde, Eskişehir'in Odunpazarı ilçesine bağlı Karacaşehir köyü vardır.

70- Tarihçi Hadidî (vefat 1531), Tevârih-i âl-i Osman isimli nazım şeklinde yazılmış kitabında ki (aynı isimde Âşıkpaşazade'nin

de eseri var) kılıç, sancak ve diğer beylik alametlerinin verilmesini şu satırlarla anlatıyor:

Bilir Osman Gazi himmetini

Resûlün verdi ol ak rayetini,

Dahi ol seyf-i Osman bin Affan

Mısır'dan ona göndermişti Sultan,

Nakkâre, tabl u kus, sunc u surnây

Bile mehterleri kim rûh-efzây.

71- Büyük Türkiye Tarihi, Yılmaz Öztuna, c. 2, s. 256.

72- Âşıkpaşazâde Tarihi, s. 98; Neşrî, Cihannümâ, I, 86.

73- Yılmaz Öztuna, Büyük Türkiye Tarihi, c. 1, s. 489.

74- Feteva-yi Hindiyye.

75- Âşıkpaşazade Tarihi, s. 18.

76- Hadidî, s. 39; Neşri tarihi, s. 87; Âşıkpaşazâde tarihi, s.12, Tac-üt-Tevârih, c.1, s. 32.

77- Kumral Abdal'ın türbesi, Bozüyük'e 2 kilometre uzaklıkta, Kovalıca Köyü yolu üzerindedir. Çevre düzenlemesi yapılmış, çok güzel bir yerdir.

78- Aşıkpaşazade Tarihi; Müneccimbaşı Sahâif-ül-ahbâr, c. 3, s.267.

79- Evliya Çelebi Seyahatnamesinde, 4. Murad'ına huzurunda yapılan güreşlerde yapılan duada, "Pirimiz Mahmud" diye bahsedilen kişinin Pehlivan Mahmut olduğu, belirtilmektedir.

80- Mezarı; Konya Akören İlçesi'ne bağlı Kayasu Beldesindedir (May Kasabası). Seyyid Mezarı veya Körpe Seyyid Mezarı diye bilinir. Genç yaşta vefat ettiği içindir ki Körpe Seyyid denilmektedir. Bu yörede, her yıl, haziran ayının ilk haftasında Körpe Seyyid Anma Törenleri yapılıp dualarla aşlar dökülür, gelenlere ikram edilir.

81- Türkiye Gazetesi Orta Anadolu (Konya) Evliyaları, c. 2; İslam Ansiklopedisi Seyyid Hârun maddesi.

82- Bugün de Babadağı ismiyle bilinen bu şehirde... Sarı Saltuk'un II. Beyazıt tarafından yaptırılan türbesi vardır. Şehir, 1877-78 Osmanlı Rus Harbi sonrası 1878'de imzalanan Berlin Antlaşmasıyla elimizden çıktı. Günümüzde Romanya topraklarında, Köstence'nin kuzeyinde, Tuna'nın güneyinde yer almaktadır. Bu bölge Dobruca diye bilinmektedir. Şehirde Osmanlı dönemi yadigârı Müslümanlar yaşamakta, başta cami olmak üzere Osmanlı eserleri bulunmaktadır.

83- Yenişehir, İznik ile İnegöl arasında yer alan ve Bursa'ya bağlı olan bir ilçe merkezidir.

84- Müneccimbaşı Tarihi.

85- Türkler tarafından Karahisar denilen Trikokiya; İznik ile İzmit yolu üzerinde olup İznik'in en mühim ileri karakolunu teşkil etmekte idi.

86- İkinci bir imparator gibi yetkisi olan veliaht, yedek imparator.

87- Kırklareli-Vize.Tarihte değişik isimlerle anılan ilçe Byzia, Bizye, Bida, Biza, Vyza, Vizii ve son olarak da Vize olarak bilinmektedir.

88- Bu yerler, bugün de aynı isimle anılmaktadır.Güran, T. (1998), 19. Yüzyıl Osmanlı Tarımı, İstanbul: Eren, s. 379-380.

89- Gelibolu'nunilk olarak ne zaman ve kimler tarafından kurulduğu kesin olmamakla beraber, şimdiki ilçe toprakları üzerinde kurulmuş olan Gallipolis olduğu bilinmektedir. Gazi Süleyman Paşa'nın 1354 yılında bu bölgeyi fethetmesinden sonra "Gelibolu" olarak kullanılmağa başlanmıştır.

90- İslam Ansiklopedisi, Ece Bey maddesi.

91- Seyyid Fatih Ahmet Baba'nın türbesi, Harput'a 1,5 kilometre mesafedeki bir vadinin içinde, Göllü Bağlara giden yolun

sağ tarafındadır. Bölge halkı tarafından sık sık ziyaret edilip, feyzinden istifade edilmektedir.

92- Tac-üt-Tevarih 1. cilt, s. 41.

93-. Bilecik'e bağlı bir ilçe... 1913'te, fethinin 600. yılında Osmaneli ismini aldı. Eski bir yerleşim merkezi olan Osmaneli'nin adı, 1913 yılına kadar Melagina, Leukae, Pefka ve Lefke olarak geçmektedir. Pefka ve Lefke "bağlık, bahçelik ve kavaklık güzel yer" anlamlarını taşır.

94- Sakarya / Pamukova'ya bağlı bir köy. Osman Gazi1313 senesinde gazilerle birlikte Mekece'ye varmış, savaşmadan teslim almıştır.

95- Bugünkü Bursa şehrinin temelini oluşturan antik Prusia kenti ise Bithynia krallarından I. Prusias (M.Ö.228-185) tarafından kurulmuş, adını bu kraldan almıştır. Bilge Umar ise kentin Hisar şehri anlamındaki Luvice Pura-issa kelimesinden gelmiş olduğunu söyler.

96- Ahmet Cevdet Paşa, Kısas-ı Enbiya ve Tevarih-i Hulefa, c. 2, s. 520.

97- Buhara'ya yakın Ramiten'de doğdu ve buraya defnedildi. Türbesi, Buhara ve çevresindeki yedi Silsile-i aliyye, Nübüvvet Yolu büyüğüyle birlikte ziyaret edilmektir.

98- Hive'nin efsanevi kahramanı ve Kenz-ül-Hakâik kitabının yazarı Mahmud Pehlivan'ın türbesi, Hive şehrindeki en dikkat çekici yapılardan biridir. Türbesi, Ulu Cami'inin yanındadır. Mavi tonlarda çinilerle süslenmiş bu türbe günün her saatinde ziyaretçi akınına uğruyor.

Doğduğu köy Burya, Hive'ye bağlı Kat kasabasının bir köyüdür. Evliya Çelebi Seyahatnamesi'nde, Evliya Çelebi'nin;

Pirimiz Mahmut Pir Yar Veli aşkına!

Dest be dest, kafa sine be sine!

Muhabbeti Ali aşkına!...

sözleriyle yaptığı duada ismi geçenin Mahmud Pehlivan olduğu tahmin ediliyor. Evliya Çelebi c. 3, s. 471.

99- Tac-üt-Tevarih, cilt 1, s. 51.

100- Dursun Fakih'in ayrıca Söğüt'ün Küre Köyü civarında bir tepe üzerinde de türbesi vardır. Ziyaret edilmektedir.

101- Aşıkpaşazade Tarihi, s. 36; Neşri Tarihi, c. 1, s. 147.

102- Şu Yeryüzü Ermeydanı Türkiye Son Kale romanı, ikinci cild.

103- Dolu Baba, Bursa'nın fethinde hazır bulunmuş. Kuşatmaya katılan askerlere ikram ettiği ayranla tanınmış Horasan erenlerinden... Ayranını içenler, ayrana doyduklarını belirtmek için dolu baba dediklerinden kendisine Dolu Baba denmiş. Fetihten sonra, Ulu Dağın doğuya bakan kısmına yerleşmiş. Kabri, Bursa Uludağ Milli Parkında, Gölpınar denilen yerde, 970 rakamlı Kara Belen mevkiindedir. Kabri ziyaret edilmektedir.

104- Horasan da denilen bölgenin Buhara şehrinden gelen bir gazi derviştir. Doğum ve ölüm tarihleri belli değildir. Bursa feth olunduktan sonra Ebdal Murad, Ulu Dağ eteklerindeki tekkesine çekildi ve Orhan Gâzi, tekkeye nice yardımlarda bulundu.

Bu tekkede esnafa peştemal kuşatılır, sonra da Ebdal Murâd'ın türbesine gidilerek dua edilirdi. Kabri ve ismiyle anılan cami, Bursa'nın güneyinde, Uludağ'ın yamacında, Alacahırka semtinin üst tarafındaki kireç ocağının yanındadır. Ziyaret edilmektedir. [Batı Anadolu ve Rum-Eli Evliyaları, Türkiye Gazetesi Yayınları, c. 1, s. 168; Tac-üt Tevarih, c. 5, s. 11.]

105- Seyyid Hâcı Kâsım-ı Bağdâdî'nin Orhan Gâzî ile vedalaştığı hicri 725 Muharrem'in 4'ü (7'si) Pazartesi günü olan "24 Aralık 1324" tarihi Bursa'nın fethine ışık tutmaktadır. Seyahatname'deki Bursa ziyaretininin tarihine göre Bursa'nın fethi 1322 (h. 722)'dir. Nitekim tarihçi Neşrî de Bursa'nın fetih tarihini; "Bu fethün tarihi hicretün yidiyüzyiğirmiikisinde [m. 1322] vâki oldı. Bursa'nun fethi bu tarihden idiğüne hiç nizâ yokdur" şeklinde

net olarak vermiştir. Bkz: Kitâb-ı Cihân-Nümâ (Neşrî Tarihi), c.I, s.134-135, TTK Yayınları, Ankara, 1949; ayrıca bu tarih için bkz. Necip Asım - Mehmet Arif Osmanlı Tarihi, c. I, s. 627, 6 no.lu dipnot.

Birbirinden müstakil ve farklı zamanlarda ve farklı diyarlarda yazılmış iki eser Bursa'nın 1322'de fethedildiğini işaret etmektedir.

İsmail Hakkı Uzunçarşılı da "BELLETEN, c.IX, sayı 34, s.207-211, TTK yayınları, Ankara, Nisan 1945" tarihli çalışmasında; "Halbuki benim, Kurumumuzun neşir vasıtası olan Belleten'in on dokuzuncu sayısında Gazi Orhan Bey Vakfiyesi başlığıyla neşrettiğim 724 Rebiülevvel (Mart 1324) tarihli vesikada Orhan Beğin bu senede hükümdar bulunduğu görülmekte..." diyerek Sultan Orhan'ın 1326'dan önce 1324'de tahtta oturduğunu dile getirmektedir.

106- Kiliseden çevrilen cami, 1855 yılındaki depremde yıkıldı. "Yunan askerinin, 8 Temmuz 1920'de, Bursa'yı işgali sırasında bir Yunan komutanın Osmangazi'nin türbesine gelip 'Ey Osman, bak elimizden aldığın yeri geri aldık' dediği, sandukasına tekme atıp kurşun sıkarak, 'Kalk, elimizden alabileceksen al' dediği söylentileri yaygındı. Bunun delili yoktu. 2018 yılında, restore sırasında sandukada bir delik görüldü, içinden de boş bir çekirdek çıktı." [Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü Öğretim Üyesi, Dr. Sezai Sevim.]

107- Şu Yeryüzü Ermeydanı Türkiye Son Kale romanı, ikinci cilt, Süleyman Şah'ın ölümü ve sonrası yazılanlar.

108- Osmanlı Devletinde ilk basılan akçe, Yapı Kredi Bankası Kolleksiyonunda yer almaktadır.

109- Osmanlılar'da ilk sikkenin hangi tarihte kestirildiği kesin olarak bilinmemektedir. Günümüze intikal eden ilk sikkeler Orhan Gazi'ye aittir; ancak son zamanlarda Osman Bey'in olduğu öne sürülen bir gümüş sikkeden de söz edilmektedir. Sikkelerden İstanbul Arkeoloji Müzeleri'nde (Envanter, nr. DN. 1081) bulunan bir gümüş akçenin her iki yüzünde "Osman bin Ertuğrul" yazılı olup darp yeri ve tarihi bulunmamaktadır. "Karacahisar Kalesi'nde

Bulunan Bir Sikkenin İzinde, s.492, TTK Belleten, Cilt: 87, Sayı: 309, Ağustos 2023" tarihli makalede "İlk Osmanlı sikkesi beyliğin kurucusu Osman Gazi'ye aittir" denilmektedir.XVI. yüzyıl tarihçilerinden Hadîdî'nin aşağıdaki beyti de bunu doğrular mahiyettedir:

Buyurdu akçeye sikke kazalar

Ki Osman bin Ertuğrul yazalar

110- Orhan Gazi tarafından bastırılan gümüş sikkelerin bir yüzünde "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah" yazısı ile bazen dört halifenin adı yer alırken, diğer yüzünde ise Orhan Gâzî'nin ismi ve bazen darp yeri olarak Bursa yer almaktadır. [Diyanet Ansiklopedisi, Sikke maddesi.]

111- (Allahü teâlâ mahlûkâtın en azîmi olarak arşı halk ettiği vakit arş yirmidörtbin sene titredi. Allah da onun üzerine yirmidört harf izhâr etti. Bu da "Lâ ilâhe illallah" kelimesidir.) [İbn-i Abbâs radıyallahü anhümâ]

112- Geyikli Babanın diktiği ağacın, Bursa'da hazret-i Üftâde'ye giden Kavaklı Caddedeki çınar ağacı olduğu söylenmektedir.

113- Geyikli Baba Ulu Dağ eteğindeki dergâhında ibâdet ve zikirle meşgûl oldu. Sayısız talebe yetiştirdi. Uludağ'ın doğu eteklerinde İnegöl yakınlarında vefat etti, buraya defnedildi. Orhan Gazi kabri üzerine türbe yaptırdı. Daha sonra da türbe yanına bir câmi ve dergâh ilâve eti. Sevenleri çevresinde bir köy meydana getirdiler. Kurdukları bu köye Baba Sultan adını verdiler. Geyikli Baba Külliyesi 1950'den sonra yeniden restore edilip, onarıldı. Baba Sultan Köyü, Bursa'nın Kestel ilçesine bağlıdır. Geyikli Baba türbesi ziyaret edilmektedir. [Âşıkpaşazâde Târihi s. 196; Şakâyık Tercümesi-Mecdî Efendi s.31; Türkiye Gazetesi Batı Anadolu ve Rumeli Evliyaları, cilt 1, s. 246.]

114- Türk Cihan Hakimiyeti Mefkuresi, s. 47.

115- Aydos Kalesi, bugün İstanbul'un Sultanbeyli ilçesi sınırları içinde yer almaktadır. Kale surları restore edilmiştir.

116- Âşıkpaşazade Tarihi, s. 43,44.

117- Bu meydan, Bursa'da, 1934 yılı kayıtlarına göre, 55 bin metrekarelik bir alandı. Bugün burada Atıcılar Mahallesi vardır.

118- Şehzade Kâsım, Orhan Gazi'nin beşinci erkek çocuğudur.

119- Bu bölgeyi Osmanlı Devleti'ne katan, Osman Bey ve oğlu Orhan Bey'in uç beylerinden Akçakoca'dır. hten sonra şehre, önce İznikmid, daha sonra İzmid (İzmit) adı verildi.

120- Neşri Tarihi, cilt 1, sahife 139.

121- 13. yüzyılda Orta ve Doğu Anadolu'dan Batı Anadolu'ya Göçler, Şakir Turan doktora çalışması.

122- Yunus Emre'nin; Eskişehir'in Mihalıççık ilçesine bağlı Sarıköy, Karaman, Bursa, Aksaray-Ortaköy, Manisa-Kula, Erzurum-Tuzca Köyü, Ordu'nun Ünye ilçesi, Isparta-Uluborlu, Afyonkarahisar ilinin Sandıklı ilçesi Çay Köyü, Sivas, Tokat'ın Niksar ilçesinde ve Eskişehir-Afyon demiryolu üzerinde Döğer Köyü'nde mezar veya makamları vardır.

123- Yılmaz Öztuna, Türkiye Tarihi, c. 2.

124- Hacı Bektaşi Veli hazretlerinin hayatı hakkındaki bilgiler, menkıbelere dayanmaktadır. Zamanında ve yaşadığı zamana yakın zamanda yazılmış eserlerde ismi geçmemektedir. Kısas-ı Enbiya'da, Nişabur doğumlu, Lokman-ı Perende'nin halifesi, onun da Ahmed Yesevi hazretlerinin halifesi olduğu, kendisinin 1338'de vefat ettiği ve Yeniçeri için dua ettiği yazmaktadır.

125- Müslim, İmâre 167; Ebû Dâvûd, Cihâd 23; İbn-i Mâce, Cihâd 19.

126- Türkmenistan Devlet Başkanı Türkmenbaşı, Ak Goyun kutlamasına sahip olan tek devletin Türkmenistan olduğunu belirterek bir ferman yayınlamış bu ferman 2002 tarihli Garagum dergisinde yer almıştır.

127- Balıkesir'in Dursunbey ilçesinin ismi bu beyin isminden gelmektedir.

128- Yunanistan'da Kavala isimli Osmanlı şehri.

129- Çimpe Hisarı, Bolayır'ın hemen güneyindedir. Günümüzde, çok az bir kısmı ayaktadır.

130- Çardak, günümüzde bir kasaba ve belediyeliktir, Çanakkale-Lapseki'ye bağlıdır.

131- Çardak'ta Âlemsultan Sokağı bulunmaktadır.

132- Salcı Baba'nın kabri Lapseki'nin Çardak beldesinde, Salbaş mevkiindedir.

133- Tarihçi Yılmaz Öztuna, bu geçişin Türk tarihinin en önemli üç hadisesinden biri olduğu söylemiştir.

134- Yunanistan'da Meriç kıyısında, Edirne-Uzunköprü ilçesinin karşısında kalan şehir.

135- Çengel şeklindeki bu Hilal ve yolu, Google haritasında Lapseki Çardak diye girince görebilirsiniz. Burada meydana gelen kum şifalı kabul edilmektedir. Her yıl 26 Mayıs'ta Çardak'ta Kum günü kutlanmakta ve güreşler düzenlenmektedir.

136- Bu mısralar, Mevlid Yazarı Süleyman Çelebi'nin torunu Şeyh Mahmud tarafından söylenmiştir.

137- Eski adıyla Ainos olarak bilinen Enez, Edirne'nin Meriç nehrinin denize döküldüğü yerde kurulu ilçesidir.

138- Bu yer, Yunanistan'da Arda nehrinin kıyısındadır. Simovina köyüne yakındır. Yunanistan'a ziyaretimizde burada ikamet eden Türk köylülerinin yardımıyla burasını gördük.

139-Yunanistan'da, Batı Trakya'da, Meriç'in Ege'ye döküldüğü yere yakın bir şehir. Aleksandrapolis olarak bilinen bu şehre Osmanlılar zamanında Dedeağaç deniyordu.

140- Kabri, Mevlânâ hazretlerinin türbesinin doğu tarafındadır, Eflaki Dede diye bilinmekte ve ziyaret edilmektedir.

141- 1901 Tarihli Edirne Salnamesinde, bugün Yunanistan topraklarında kalan Simovina yakınlarındaki Kırkpınar Çayırından, Kırkpınar çeşmesi ve Selim'in mezarından bahsedilmektedir. Halil Delice'nin notu: "31 Ağustos 2002

Cumartesi günü Yunanistan'a yaptığımız ziyarette, Arda nehrinin hemen yanında, Simovina ve Sarı Hızır köyleri arasındaki düzlüğü, Kırkpınar çeşmesini ve Selim'in mezarını gördük. Osmanlı zamanında güreşler burada yapılmaktaydı. Edirne'ye 20 yirmi kilometre kadar uzaklıktaydı. Söz konusu mezar, çeşme ve çayır, Simovina (Ammovounon) ile Sarı Hızır (Kiprinos) köylerini Ortaköy (Keramos) kasabasına bağlayan şosenin hemen yanındaydı."

Balkan Harbinden önceki Edirne gazeteleri Kırkpınar zamanı yapılan at yarışlarını, atların Selim'in mezarından döndüklerini ve Kırkpınar'a gelenlerin davul zurna ile Selim'in mezarı yanında karşılandıklarını yazmaktadır. Yunanistan'da bu bölgedeki Sadırlı köyünü ziyaret ettiğimizde, yakın zamana kadar Selim'in kabrinin durduğunu ve Rumlar tarafından da ziyaret edildiğini söylediler. Demek ki... Güreşirken vefat eden yalnızca Selim'di.

142-Eski metinlerde Birgos, Burgos, Burguz, Çatal Burgaz gibi isimlerle anılan Lüleburgaz, Ergene ırmağının küçük bir kolu olan Lüleburgaz çayının yukarı kesimindeki adı Poyrak deresi kenarında kurulmuş tarihî bir yerleşim merkezidir.

143- Bugün Kırklareli'nin ilçesi olan Babaeski; Bizanslılar döneminde Bulgarafiron adıyla bilinmekteydi.

144- Seyyid Lokman, Oğuzname.

145- Tac-üt-Tevârih, c. 1, s. 103.

146- Kıyak Babanın ezan okuduğu yer, Edirne'nin Kıyık semtidir. Bu semtten Selimiye Cami'ine uzanan Kıyık Caddesi vardır. Bu cadde üzerinde Kıyak Babanın kabri ve kabir yanında camisi vardır. Kıyak ismi söyleniş kolaylığından Kıyık'a dönmüştür.

147- Laleli Ali (Seyyid Ali Sultan)... Dimetoka yakınlarında, Kızıl Deli isimli çayın doğduğu yerin yanındaki bir derbende yerleşerek bir tekke kurdu.

Yıldırım Bayezid, fetihlerde büyük yardımını gördüğü Seyyid Ali Sultan'ın tekkesine gelir olarak Darıbükü, Büyükviran ve Tıfulluviranı adlarında üç köyü temlik etti. Bugün, türbesi, Yunanistan'da, Dimetoka'nın Ruşenler (Roussa) Köyü'ne 3

kilometre mesafededir, ziyaret edilmektedir. Tekkenin yanından geçen çaya Kızıl Deli ismi verilmiştir, bu Dimetoka yakınından Meriç'e kavuşmaktadır. [İslam Ansiklopedisi, Seyyid Ali Sultan Maddesi.] Halil Delice'nin notu: "31 Ağustos 2002 Yunanistan-Dimetoka'ya yaptığım ziyarette; Deli Kızıl Sultan'ın Sofular'a bağlı Ruşanlar ve Babalar köyü arasındaki türbe ve dergâhına ulaştım hem türbe hem de dergâh ayakta idi."

148- Yılmaz Öztuna, Türkiye Tarihi.

149- Evliya Çelebi, Seyahatname.

* * *